

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Neklid.pdb

PDB Name: Deaver Jeffery - Neklid
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEFFERY DEAVER
NEKLID

ČÁST PRVÁ

NEBEZPEČNÁ BESTIE

01 KAPITOLA

Pohřební vůz s ním houpal jako kolébka.

Hrkavě si to šinul po vesnické silnici, jejíž asfalt byl rozpraskaný a hrbolatý od kořenů. Zdálo se, že jedou několik hodin, ale tohoto muže by nijak nepřekvapilo ani zjištění, že jsou na cestě již celé dny nebo týdny. Konečně zaslechl skřípění špatných brzd a ostrá zatáčka smýkla jeho tělem na stranu. Vyjeli na kvalitní státní silnici a rychle nabírali rychlost.

Muž si otřel tvář do hedvábného štitku všitého do vnitřní strany pytle. Ve tmě ho neviděl, ale dobře si vzpomínal na slova vyšitá černou nití na elegantním žlutém podkladu.

Union Rubber Products Trenton, NJ 08606 MADE IN USA

Pohládl štítek širokým obličejem a nasál vzduch přes miniaturní otvor, kde zip nedoléhal úplně těsně. Hladká jízda pohřebního vozu ho náhle začala znepokojovat. Připadalo mu, že padá rovnou do pekla - nebo snad do studny, kde zůstane navždy zaklíněn hlavou dolů...

Tato myšlenka v něm probudila palčivou hrůzu z uzavřeného prostoru, která se postupně stávala nesnesitelnou, a tak muž natáhl krk a odhrnul tlusté rty. Popadl vnitřek zipu dlouhými žlutošedými zuby, které připomínaly kočičí drápy, a začal pracně otevírat uzavírací mechanismus. Postupně odepnul zip o centimetr, o dva a pak o pár dalších. Do pytle začal vnikat chladný vzduch prosycený výfukovými zplodinami a muž ho lačně vdechoval. Příliv vzduchu poněkud zmírnil jeho nával klaustrofobie. Muž věděl, že zřízenci, kteří odvázejí mrtvé, říkají pytli, v němž se nyní nacházel, "havarkáč". Přesto si nedokázal vzpomenout, že by v něm někdy odváželi někoho, kdo zemřel na následky havárie. Osoby v pytli umíraly následkem skoku do schodišťové šachty na oddělení E. Umíraly následkem podřezaných žil na tlustém předloktí. Umíraly s obličejem v záchodové míse a umíraly i tak jako ten chlápek dnes odpoledne - s kusem látky omotaným několikrát kolem krku.

Muž si nevzpomněl na jedinou havárii.

Znovu vycenil zuby a pootevřel zip o dalších dvacet až pětadvacet centimetrů. Z rozepnutého pytle se postupně vynořila jeho kulatá oholená hlava. S odhalenými dásněmi a odulým obličejem vzdáleně připomínal medvěda - na rozdíl od skutečného zvířete však byl lysý a navíc i modrý, neboť jeho hlava měla právě tento nádech.

Když se konečně dokázal rozhlédnout kolem sebe, ke svému zklamání zjistil, že se nenachází ve skutečném pohřebním voze, nýbrž v obyčejné dodávce, která navíc nebyla černá, ale žlutohnědá. Zadní okna nebyla zatřena a muž viděl rozmazané obrysy stromů, dopravních značek, telegrafních sloupů a stodol - výhled mu zkreslovala nejen vysoká rychlost dodávky, ale i zamlžená temnota podzimního večera.

Po pěti minutách se znovu pustil do zipu a snažil se potlačit vztek, že má ruce bezmocně stažené kolem těla. "Ta newjerseyská guma je zatraceně dobrá," zamumlal sklíčeně a otevřel havarkáč o dalších deset centimetrů.

Náhle se zamačkal. Co to je za zvuk?

Hudba! Přicházela z předního sedadla odděleného od zadního prostoru černou lepenkovou přepážkou. Muž měl vlastně hudbu docela rád, ale některé melodie ho značně rozčilovaly. A skladba, kterou slyšel nyní - lehká countryová melodie -, v něm z nějakého důvodu vyvolávala návaly neklidu.

Jak já ten pytel nenávidím! pomyslel si. Je zatraceně těsný.

A pak mu došlo, že v něm není sám. Tím to bylo - pytel byl naplněn dušemi z bezpočtu zubožených a domlácených těl. Dušemi lidí, kteří se vrhli ze schodiště, utopili se nebo si podřezali žíly.

Muž měl pocit, že ho ty duše nenávidí - že dobře vědí, že je pouhý podvodník, a chtějí ho proto zaživa a navždy pohřbít v těsném gumovém pytli. S těmito myšlenkami ho přemohl první skutečný nával paniky - syrové, průzračné a chladné. Na kůži mu vyrazil pot a do očí se mu vedraly slzy. Prudce vystrčil hlavu z otvoru v pytli, cukavými pohyby začal vysunovat ruce co nejvíce vzhůru, bušil jimi do tlusté gumy a současně kopal bosýma nohama. Kořenem nosu silně udeřil do zipu, který vyjel z drážky a zasekl se.

Michael Hrubek začal křičet.

Hudba ustala a vystřídal ji zmatené mumlání. Vůz sebou škubl na stranu jako letadlo v bočním větru.

Hrubek vymrštil trup vzhůru, nechal ho poklesnout a začal se opakovaně vzpínat ve snaze prodrat se nějakým způsobem ven z malého otvoru ve vaku. Svaly na mohutném krku se mu změnily v tlusté napjaté provazce a oči se mu vypouklily z důlků. Hrubek chvíli křičel, pak se rozplakal a znovu začal křičet. Malé okénko v černé přepážce se prudce otevřelo a do zadní části dodávky nakoukly dvě vytřeštěné oči. Hrubeka však nyní zcela ovládala hrůza, takže zřizence neviděl a neslyšel ani jeho hysterický křik: "Zastav! Zastav to auto. Panebože, zastav!"

Dodávka kodrcavě zajela ke šterkové krajnici a zvedla za sebou oblak prachu. Oba zřizenci v pastelově zelených kombinézách vyskočili, rozběhli se k zadním dveřím vozu a jeden z nich je zprudka otevřel. Nad Hrubekovou hlavou se rozsvítilo nepatrné žluté světlo, které ho ještě více vyděsilo, takže se dal znovu do úpěnlivého křiku.

"Sakra, on není mrtvej," řekl mladší zřizence.

"Jakýpak ,není mrtvej'?! Vždyť je to normální útěk! Uхни."

Hrubek se znovu pustil do křiku a křečovitě se předklonil. Na modré lebce a krku se mu rýsovaly tlusté žíly a chvějící se provazce šlach. V koutcích úst měl kuličky pěny a krve. Oba zřizenci si současně pomysleli - a upřímně řečeno i doufali -, že muže každou chvíli sklátí mrtvice.

"Uklidni se, člověče!" vyštěkl mladší z nich.

"Takhle si to děláš jen těžší!" zaječel jeho kolega a beze stopy vyhrožování či obviňování dodal: "Prostě jsme tě vyhmátli, tak se uklidni. Vracíme se zpátky."

Z Hrubekova hrdla se vydral neskutečný řev. Jakoby pouhou silou tohoto zvuku zip náhle povolil a kovové zuby se rozlétly na všechny strany jako kulky z brokovnice. Vzlykající Hrubek se prudce nadechl, vymrštil se kupředu, vykuté se ze zadních dveří a přikřčil se k zemi. Kromě bílých trenýrek byl úplně nahý. Aniž by si všiml zřizenců, kteří před ním uskočili, opřel si hlavu o vlastní pokroucený odraz v podobaném chromovém nárazníku dodávky.

"Tak to by stačilo!" zahřimal mladší zřizence. Když si Hrubek místo odpovědi pouze třel obličej o nárazník a plakal, zvedl zřizence dubový klacek, dvakrát delší než baseballová pálka, a výhrůžně jím na Hrubeka zamával.

"Ne," zarazil ho druhý zřizence, ale ten mladší přesto udeřil Hrubeka do mohutných nahých ramenou, jako by odpaloval baseballový míček. Klacek se od Hrubekova těla odrazil prakticky bez jediného zvuku a zdálo se, že si Hrubek rány ani nevšiml. Zřizence znovu sevřel klacek. "Hajzl."

Jeho kolega však zbraň zachytil. "Ne. To není naše práce."

Hrubek se postavil a se vzdušným hrudníkem se otočil čelem k zřizencům. Oba zřizenci ustoupili, avšak Hrubek proti nim nevyrazil. Místo toho si oba muže chvíli vyčerpaně a zkoumavě prohlížel, pak se znovu sesunul k zemi a začal se škrábat pryč. Postupně se odkutálel do trávy vedle silnice a jako by vůbec nevěnoval pozornost chladné podzimní rose, která mu máčela tělo. Z jeho masitého hrdla se vydralo silné zakňučení.

Zřizenci vyrazili zpátky k dodávce, a aniž by zabouchli zadní dveře, naskočili dovnitř. Dodávka se prudce rozjela a zasypala Hrubeka kamínky a hlínou. Strnulý Hrubek však spršku téměř necítil a pouze nehnutě ležel na boku a lokal chladný vzduch, jenž páchl hlínou, výkaly, krví a vazelínou. Sledoval, jak dodávka mizí v namodralém kouři linoucím se od pneumatik, a byl nesmírně vděčný, že už jsou ti chlapi pryč a že s sebou odvezli i ten příšerný pytel z newjerseyské gumy, plný přízračných nájemníků.

Po několika minutách utichla panika v pouhou palčivou vzpomínku, poté v temnou myšlenku a nakonec byla téměř zapomenuta. Hrubek se vztyčil do stodevadesáticentimetrové výšky a zůstal jen tak stát, lysý a modrý jako bluma. Nato utrl trs trávy a otřel si ústa a bradu. Rozhlédl se kolem sebe a začal zkoumat okolní krajinu. Silnice se táhla prostředkem hlubokého údolí a po obou stranách širokého asfaltu se tyčila skalnatá úbočí. Mnoho mil západně odtud - ve směru, z něhož přijela dodávka - se kdesi v temnotách ztrácela nemocnice. Přímě před Hrubekem se pak třpytila vzdálená světla domů.

Jako zvíře vypuštěné ze zajetí začal Hrubek kroužit v nemotorném a obezřetném oblouku a přemítat, kterým směrem by se měl vydat.

A pak, podoban živočichu, jenž zavětril stopu, se obrátil ke světlům na východě a rozběhl se s téměř zlověstnou elegancí a rychlostí.

02 KAPITOLA

Nebe nad nimi postupně změnilo barvu z ocelově šedé v uhlově černou.

"Co je to? Táhle." Žena ukázala na seskupení hvězd nad vzdálenými vrcholky olší, dubů a občasných břízek, které lemovaly hranici jejich pozemku.

Muž sedící vedle ní zpozorněl a odložil brýle na stůl. "Nejsem si jistý."

"Vsadím se, že Kasiopea." Ženiny oči sklouzly od souhvězdí k velkému státnímu parku, který od jejich novoanglického

pozemku dělilo pouze inkoustově černé jezero.

"Možná."

Již hodinu seděli v dlážděném altánu a nechali se zahřívat lahví vína a nezvykle příjemným listopadovým vzduchem. Tváře jim osvětlovala jediná svíčka zasazená do modrého svícnu a všude kolem nich se vznášel zralý a přesládlý zápach tlejícího listí. V okruhu osmi set metrů nebydli žádní sousedé, ale oni spolu přesto hovořili šeptem.

"Necitíš tady někdy," zeptala se žena pomalu, "ještě pořád matčinu přítomnost?"

Muž se zasmál. "Ty víš, jaký mám názor na duchy. Museli by být nazí, ne? Šaty přece duši nemají."

Žena pohlédla jeho směrem. Šedé vlasy a hnědé kalhoty byly to jediné, co bylo z jejího manžela v prohlubující se noci vidět (a žena si uvědomila, že právě on teď ze všeho nejvíce vypadá jako duch). "Já vím, že duchové neexistují. Tak jsem to nemyslela." Zvedla láhev nejjemnějšího kalifornského chardonnay a dolila si další skleničku. Přitom špatně odhadla vzdálenost, hrdlo lahve hlasitě cinklo o skleničku a oba je vylekalo.

"Děje se snad něco?" zeptal se manžel, aniž by spustil oči z hvězd.

"Ne, vůbec nic."

Lisbonne Atchesonová si nepřítomně zajela dlouhýma, zarudlýma a vrásčitýma rukama do krátkých světlých vlasů, upravila si zbloudilé pramínky, ale přitom je nechala stejně rozcuchané jako předtím. Rozmařile si protáhla pružné čtyřicetileté tělo a krátce se ohlédla k dvoupatrovému koloniálnímu domu za sebou. Po chvíli pokračovala: "Chtěla jsem říct, že máma... Těžko se to vysvětluje." Jako učitelka angličtiny však byla vázána pravidlem, že obtížnost formulace není důvodem, proč neformulovat vůbec, a tak to zkusila znovu. "Myslím její přítomnost". Tohle myslím."

V tu chvíli svíčka v blankytném svícnu jakoby naschvál zablikala.

"Všechno odvolávám." Lis pohlédla do plamene a oba se rozesmáli. "Kolik je hodin?"

"Skoro devět."

Lis se schoulila v křesílku, přitáhla kolena k sobě a shrnula si dlouhou džínsovou sukni až ke kotníkům. Zpoza lemu jí vyčuhovaly špičky hnědých kovbojských bot se zlatým ozdobným vzorem. Znovu pohlédla na hvězdy a pomyslela si, že její matka by byla rozhodně vhodnou kandidátkou na ducha. Zemřela před pouhými osmi měsíci, když seděla ve starém houpacím křesle a dívala se z altánu, v němž nyní seděla Lis s Owenem. Náhle se tehdy předklonila, jako by ji zaujalo něco v krajině: "Ach ano, samozřejmě," řekla a během jediné pokojné vteřiny skonala.

Také samotný dům by byl velice vhodným strašidelným místem. V tmavé krabíkovité budově bylo více obytné plochy, než by dokázala zaplnit jakkoliv početná rodina v osmáctém století. Obvodové zdi byly obloženy věkem ošlehanými cedrovými trámy - hnědými, sukovitými a hrubě opracovanými - a fasáda domu byla tmavě zelená. Během americké revoluce, kdy dům sloužil jako hostinec, byl interiér rozdělen do mnoha malých pokojků propojených úzkými chodbami. Po střepech se táhly příčné trámy poseté otvory po červotočích a Lisin otec tvrdil, že několik širokých děr ve stěnách a trámech pochází od kulek, které z mušket vypálili vzbouřenci bojující o každou místnost s britskými vojáky.

Investice do vnitřního vybavení spolykaly za posledních padesát let statisíce dolarů, ale Lisini rodiče z nějakého důvodu nikdy v domě neinstalovali pořádný elektrický rozvod. Stolní lampičky a nízkowattové žárovky byly tudíž maximem, co elektrické obvody do-
mu ještě dokázaly unést. Dnes večer doléhalo jejich světlo skrz malé okenní tabulky k altánu jako přízračné zažloutlé oči.

Lis stále myslela na matku. "Jednou krátce před smrtí mi řekla: 'Právě jsem mluvila s tátou. Říkal, že se brzy vrátí domů.'" Ten rozhovor byl velmi zvláštní, neboť otec byl v té době již dva roky mrtev. "Samozřejmě jen fantazírovala. Ale už svou smrt cítila v kostech."

A co její otec? napadlo Lis. Kdepak, ani duch Andrewa L'Aubergeta pravděpodobně nebyl v domě přítomen. Lisin otec padl mrtev k zemi na veřejném záchodku na letišti Heathrow ve chvíli, kdy vztekale tahal za pokažený zásobník s papírovými ručníky.

"To jsou jenom pověry," řekl Owen.

"Ale v jistém smyslu se k ní otec skutečně vrátil. Zemřela jen o pár dní později."

"Ale i tak."

"Mluvím o tom, co člověk cítí, když se zase sejde s lidmi, kteří znávali někoho, kdo už mezi nimi není."

Owena řeči o duších zemřelých lidí pomalu začínaly unavovat. Napil se vína a oznámil manželce, že si na středu naplánoval služební cestu. Chtěl vědět, jestli mu Lis do odjezdu stihne vyprat a vyžehlit oblečení. "Zůstanu tam přes neděli, takže jestli..."

"Počkej. Neslyšel jsi něco?" Lis se rychle otočila a podívala se k hustému pásu šefříků, které zakrývaly výhled k zadním dveřím domu.

"Ne, myslím, že jsem..." Owen ztišil hlas a zvedl ukazováček. Přikývl. Lis mu neviděla do obličeje, ale všimla si, že se jeho tělo napřímilo napětím.

"Ted," řekla. "Ted se to ozvalo znovu."

Zdalo se, že jsou to lidské kroky, které se blíží k domu od příjezdové cesty.

"A není to zas ten pes?" Lis pohlédla na Owena.

"Od Buschesových? Ne, ten už je u boudy. Viděl jsem ho, když jsem se šel projít. Nejspíš je to srnec."

Lis si povzddechla. Místní stádo jí v letošním létě spáslo květinové cibulky za více než dvě stě dolarů, a aby toho nebylo málo, právě minulý týden jí úplně oholilo a zničilo nádherný mladý japonský javor. Vstala. "Půjdu ho zaplášit."

"Mám tam zajít?"

"Ne. Stejně si ještě musím jít domů zavolat. A možná si taky uvařím čaj. Chceš něco přinést?"

"Ne."

Lis sebrala prázdnou láhev od vína a odešla k domu vzdálenému asi patnáct metrů po pěšince táhnoucí se kolem seřezaných zimostrázů a holých černých šeríkovníků. Prošla kolem malého típytivého rybníčku, v němž plavalo několik leknínů. Pohlédla na hladinu a spatřila odraz vlastní tváře osvětlené nažloutlým světlem linoucím se z přízemí domu. Čas od času zaslechla, jak ji někdo označuje za "obyčejnou" ženu, ale nikdy to nechápala ve špatném smyslu. Ten výraz v sobě zahrnoval jakousi prostotu a přizpůsobivost, kterou Lis vždy pokládala za projev krásy. Dívala se na hladinu a znovu si prsty upravila vlasy. Po chvíli roztrhal její odraz ve vodě poryv ostrého větru a Lis pokračovala v cestě do domu.

Onen záhadný zvuk se přestal ozývat a Lis si oddechla. Ridgeton patřil k nejbezpečnějším místům v celém státě - byla to nádherná vesnice obklopená zalesněnými horami a poli porostlými bujně zelenou travou a posetými obrovskými balvany. Na malebných lukách volně pobíhali koně a pásly se ovce a krávy. Obyvatelé Ridgetonu utvořili společenství ještě daleko dříve, než se třináct zakládajících států USA rozhodlo spojit se v unii, a vývoj městečka od té doby spočíval spíše v zavádění civilizačních vymožeností než ve změně ekonomických principů a postojů. Mohli jste si zde koupit pizzu a mražený jogurt, mohli jste si zde půjčit sekačku na trávu nebo videokazety, ale jinak stále zůstával silně konzervativní vesnicí, kde muži byli připoutáni k půdě - stavěli na ní, navzájem si ji prodávali a jistili jí půjčky -, zatímco ženy se staraly o děti a jídlo.

Ridgeton byl zkrátka místem, jehož se tragédie dotkly pouze zřídka a promyšlené násilí zde bylo zcela vyloučeno. Když tedy Lis dnes večer zjistila, že kuchyňské dveře s malými čtverečky tyrkysové zeleného skla jsou doširoka otevřené, pocítila spíše roztrpčení než neklid. Zastavila se a pomalu svésila ruku s lahví od vína. Na trávník u Lisiných nohou dopadal mdlý lichoběžník jantarové žlutého světla.

Lis obešla šeríkové houští a pohlédla na příjezdovou cestu. Žádná auta.

Nejspíš vítr, pomyslela si.

Vešla do kuchyně, postavila láhev na volnou krájecí plochu a zběžně prohlédla přízemí. Nikde neviděla žádné stopy po vypaseném myvalovi nebo všetečném tchoři. Na chvíli se zastavila a zaposlouchala se do zvuků zevnitř domu. Když nic neslyšela, postavila konvici na sporák, podřepla u spíže a začala se prohrabovat v regále s čajem a kávou. Právě když nahmatala krabičku se šípkovým čajem, padl na ni stín. Lis vstala, zalapala po dechu a zjistila, že se dívá do dvou obezřetných světle hnědých očí.

Ženě před ní bylo kolem pětatřiceti let. Pod černým sakem přehozeným přes rameno měla volnou bílou saténovou halenku a krátkou lesklou sukni, na nohou pak šněrovací boty na nízkém podpatku. Přes druhé rameno měla přehozený batůžek.

Lis polkla a přistihla se, že se jí chvěje ruka. Obě ženy se na sebe chvíli mlčky dívaly. Nakonec to byla Lis, kdo se jako první rychle předklonil a objal mladší ženu. "Portie."

Žena shodila batůžek z ramena a položila ho na krájecí plochu vedle lahve od vína.

"Ahoj, Lis."

Nastala chvíle dusného ticha. "Netušila jsem...", začala Lis, "totiž, myslela jsem, že nám zavoláš, až dorazíš na nádraží."

Už jsme byli přesvědčeni, že nakonec nepřijedeš. Volala jsem ti domů a ozval se mi záznamník. Moc ráda tě vidím."

Zaslechla, že Portia cosi nervózně odpovídá, a zmlkla.

"Svezla jsem se autem, a tak jsem si říkala, že vás nebudu obtěžovat."

"Neobtěžovala bys nás."

"A kde jste vůbec byli? Hledala jsem vás nahoře."

Lis chvíli nemluvila a pouze si zkoumavě prohlížela Portiini obličej a světlé vlasy - přesně v Lisině odstínu - vyčesané dozadu a přidržované černou páskou do vlasů. Portia se zamračila a zopakovala otázku.

"Jo, byli jsme u jezera. Zvláštní noc, že? Hotové indiánské léto. V listopadu. Jedlas něco?"

"Ne, nic. Ve tři jsem si dala snídani. Lee u mě zůstal přes noc, a tak jsme dost dlouho vyspávali."

"Pojď ještě ven. Čeká tam Owen. Dáš si s námi víno."

"Ne, vážně. Nic nechci."

Zamířili po pěšině k altánu a krátkou vzdálenost mezi nimi zaplnilo tíživé ticho. Lis se zeptala, jaká byla cesta vlakem.

"Měl zpoždění, ale dojel."

"A kdo tě sem svezl?"

"Nějaký chlap. Myslím, že jsem s jeho klukem chodila na střední školu. Pořád mluvil o nějakém Bobbiem. Jako bych mohla vědět, kdo to je, když mi neřekl svoje příjmení."

"Bobbie Kelso. Je ve tvém věku. Jeho táta byl vysoký a plesatý?"

"Myslím, že jo," řekla Portia nepřítomně a zadívala se na velké jezero.

Lis její pohled sledovala. "Už je to dávno, cos tady byla naposled."

Portia vydala zvuk, který mohl být zasmáním, ale i popotáhnutím. Zbytek cesty k altánu ušli ve společném mlčení.

"Vítám tě," řekl Owen, postavil se a políbil švagrovou na tvář. "Už jsme tě ani nečekali."

"No jo, vůbec jsem to nestihala. Neměla jsem možnost vám zavolat. Omlouvám se."

"To nevadí. Tady na venkově jsme velmi přizpůsobiví. Dáš si víno?"

"Přivezl ji Irv Kelso," řekla Lis a ukázala na křesílko. "Posad se. Otevřu další láhev. Musíme probrat spoustu věcí."

Jenže Portia se neposadila. "Ne, díky. Ještě je docela brzo, ne? Tak co kdybychom nejdřív vyřídili špinavou práci?"

Nastalo ticho, během něhož se Lis střídavě dívala na sestru a na manžela. "No..."

Portia trvala na svém. "Pokud vám to teda nebude vadit."

Owen zavrtěl hlavou. "Vůbec ne."

Lis zaváhala. "A vážně se nechceš na pár minut posadit? Vždyť na to máme celý zítřek."

"Né, pojďme na to." Zasmála se. "Jak se říká v té reklamě."

Owen se ke švagrové otočil. Obličej měl ve stínu, takže Lis neviděla jeho výraz. "No jak myslíš... Všechno je v mé pracovně."

Vyrazil k domu. Portia se podívala na starší sestru a vydala se za ním.

Lis v altánu ještě chvíli zůstala. Poté sfoukla svíčku, vzala ji s sebou a rovněž zamířila k domu. Špičkami bot rozstříkovala z trávy třpytivou rosu a Kasiopea na noční obloze se nejprve rozostřila, pak potemněla a nakonec zcela zmizela za cípem černého mraku.

Muž středního věku kráčet po šterkové příjezdové cestě a pravidelně míjel kužely světla vycházející ze zastaralých objímkových lamp, zavěšených na nerovné žulové zdi. Vysoko nad ním hystericky kvílela žena, kterou znal pouze jako pacienta 223-81 - patrně oplakávala ztrátu něčeho, čemu rozuměla pouze ona sama.

Zastavil se u zamřížovaných dřevěných dveří vedle nákladní rampy. Do stříbrného plastového boxu, který se do tohoto téměř středověkého prostředí vůbec nehodil, poté zastrčil plastickou kartu a dveře se otevřely. Šest mužů a žen v bílých halenách nebo modrých mundúrech mu věnovalo zvědavý pohled. Po chvíli všichni nejistě uhnuli očima. Vzápětí se k němu přitočil mladý lékař v bílém plášti, s černými vlasy a oduřelými rty a nervózně zašeptal: "Je to horší, než jsme čekali."

"Horší, Petere?" zeptal se doktor Ronald Adler prázdně a upřeně se zadíval na nosítka. "To nechápu. Já čekám to nejhorší."

Odhrnul si neučesané pšicítě šedé vlasy z očí, prohlédl si mrtvolu a dotkl se dlouhým prstem jejího masitého podbradku. Mrtvý muž byl velký a plešatý a na pravém bicepsu měl věkem rozmazané tetování. Mohutný krk měl po celém obvodu značně zarudlý a jeho záda byla stejně tmavá sedlou krví, jako byl jeho obličej bledý.

Adler kývl na mladého lékaře. "Pojďte ke mně do kanceláře. Co tu dělají všichni ti lidé? Vyžeňte je! A pojdte ke mně. Bezodkladně."

Po chvíli již oba muži vycházeli úzkými dveřmi do potměšlé chodby a jediným zvukem v budově se staly jejich kroky a tiché kvílení, které mohlo přicházet od pacienta 223-81, anebo od větru, jenž svištěl skrz škvíry v budově postavené před celým stoletím. Stěny Adlerovy kanceláře byly ze stejné červené žuly jako zbytek nemocnice, ale Adler si je jakožto ředitel nechal obložit dřevem. Protože se však jednalo o státní nemocnici, byly dírký po červotočích falešné a špatně zakřivené. Místnost vypadala jako kancelář profesionálního ručitele nebo podloudného právníka.

Adler rozsvítil světlo a přehodil si kabát přes sedačku s ozdobnými knoflíky. Zpráva, že se má okamžitě vrátit do nemocnice, ho

dnes večer zastihla mezi nohama jeho ženy, a tak Adler seskočil z postele a ve spěchu se oblékl. Teprve nyní si uvědomil, že si zapomněl vzít opasek, takže mu kalhoty plandají pod přiměřeně velkým pupkem. Pociťoval rozpaky a raději se rychle posadil za stůl. Chvilí zíral na telefon, jako by nechápal, proč nezvoní. Nato se obrátil k mladému lékaři, který byl jeho asistentem, a řekl: "Poslouchám, doktore. Spuštěte. Posadte se a všechno mi řekněte."

"Detaily jsou strašně mňhavé. On je stejné postavy jako támhle Callaghan." Peter Grimes škubl hlavou směrem k tělu u rampy. "Myslíme si, že..."

Adler ho přerušil. "A kdo to je on?"

"Ten, co utekl. Michael Hrubek. Číslo 458-94."

"Pokračujte." Adler netrpělivě zabubnoval prsty a Grimes před něj položil ošoupanou bílou složku.

"Zdá se, že Hrubek..."

"To byl ten velký chlap? Nenapadlo mě, že je to potíživista."

"To také nikdy nebyl. Až do dneška." Grimes neustále špulil rty jako ryba a odhaloval své rovnoměrné drobné zuby.

Adler to pokládal za nechutné a raději sklopil hlavu ke spisu. Mladý lékař pokračoval: "Oholil si hlavu, aby vypadal jako Callaghan. Dokonce kvůli tomu ukradl břitvu. A pak si nabarvil obličej na modro. Rozlomil pero a smíchal inkoust s..." Adlerovy oči sklouzly ke Grimesovi a vztekla - nebo zmatená? - na něj pohlédly. "A pak si na hodinu vlezl do ledničky," pokračoval mladý lékař rychle. "Všichni ostatní by tam dávno zemřeli. A než si pro Callaghana přijeli hoši ze soudního, Hrubek ukryl jeho mrtvolu a vlezl si do pytle místo něj. Zřizenci nakoukli dovnitř, viděli studené a namodralé tělo, a tak..."

Z ředitelových tenkých rtů se vydral kejřhavý smích, při němž Adler ke svému úžasu ucítil vůni své ženy. Jeho úsměv se vytratil. "Namodralé? To je neuvěřitelné. Proč namodralé?"

Grimes mu vysvětlil, že Callaghan zemřel uškrcením. "Když ho dnes odpoledne našli, byl celý modrý."

"Pak ale nebyl modrý dlouho, milý příteli. Sotva z něj odřezali prostěradlo, musela se ta namodralost vytratit. Copak to ty pitomé zřizence nenapadlo?"

"No," řekl Peter Grimes a nenapadlo ho nic dalšího, co by měl ještě dodat.

"Ublížil nějak těm havranům?" zeptal se Adler. Během noci bude muset spočítat, kolik lidí by mohlo v důsledku útěku zažalovat stát.

"Ne. Řekli, že ho pronásledovali, ale on jim zmizel." "Že ho pronásledovali. To určitě," utrousil Adler jízlivě a obrátil se zpátky ke spisu. Gestem ukázal Grimesovi, ať je chvíli zřicha, a začal číst zprávu o Michaelu Hrubekovi.

Diagnóza podle DSM-III: Paranoidní schizofrenik... Monosymptomatické přeludy... Údajně byl hospitalizován v

sedmnácti nemocnicích, z nichž ze sedmi uprchl. Neověřeno.

Adler zvedl oči k asistentovi. "Uprchl ze sedmi nemocnic?" Než však stačil mladý lékař na šéfovu otázku odpovědět - přestože na ni žádná odpověď neexistovala -, začal se ředitel do spisu znovu.

...hospitalizován na dobu neurčitou podle paragrafu 403 Zákona o duševním zdraví občanů... Trpí halucinacemi (sluchové, nevizuální)..., propadá těžkým panickým záchvatům, během nichž může projevovat známky psychotického a násilného chování. Pac. inteligence dosahuje průměrných až lehce nadprůměrných hodnot... S obtížemi zpracovává pouze nejabstraktnější myšlenky... Domnívá se, že je pronásledován a špehován. Věří, že jej ostatní nenávidí a šuškájí si o něm. "Nedílnou součástí jeho přeludů je podle všeho pomsta a odplata, začasť v biblickém nebo historickém kontextu... Trpí mimořádnou záští k ženám...

Následně si Adler přečetl přijímací zprávu o Hrubekově výšce, váze, fyzické síle, všeobecném zdravotním stavu a míře konfliktnosti. Zachoval si netečný výraz, ale tep se mu povážlivě zrychlil. Ten parchant je zabijácká zvíře, pomyslel si se směsicí hrůzy a profesionálního obdivu. Prokrista.

,"V současnosti nasazen hydrochlorid chlorpromazinu v množství 3200 mg denně. Aplikován perorálně v několika dávkách. To je vážně pravda, Petere?"

"Ano. Obávám se, že ano. Tři gramy thorazinu denně."

"Do prdele," zašeptal Adler.

"Jenže on..." Asistent zakolísal a palci se přidržel stolu. Články prstů mu postupně začaly červenat tlakem.

"Vysypte to. Všechno."

"Jenže on ty prášky nepolykal."

Adler ucítil v obličeji nával horka. "Poslouchám vás," zašeptal.

"To všechno ten film."

"Film?"

Grimes začal nervózně cvakat neostříhanými nehty. "Onehdy dávali takový dobrodružný film. Hlavní hrdina v něm předstíral, že bere prášky, ale..."

"Myslíte v televizní místnosti...? Co mi to vykládáte?"

"Dobrodružný film. Ale on je ve skutečnosti nebral. Myslím ty prášky. Předstíral, že je polyká, ale strkal si je pod lícní kost a později je vyplivl. Myslím, že v tom hrál Harrison Ford. Spousta pacientů to pak po něm hezkých pár dní opakovala. Jenže u Hrubeka zřejmě nikdo nepředpokládal takové poznávací schopnosti, a tak ho nikdo důkladně neprohližel. Anebo v tom hrál Nick Nolte?"

Adler si pomalu povzdechl. "Jak dlouho už to zobání nebere?"

"Čtyři dny. No, vlastně už pět."

Adler se začal probírat ve svých pečlivě utříděných myšlenkách. Vytáhl v duchu pořadač s nápisem Psychofarmakologie a nakoukl dovnitř. Psychotické chování se u schizofreniků zvládá pomocí antipsychotických medikamentů. Na rozdíl od narkotik nevzniká na thorazin žádná fyzická závislost, ale po jeho vysazení může Hrubek pociťovat nevolnost, malátnost, zvýšené pocení a nezvyklou nervozitu, a to vše zvyšuje pravděpodobnost výskytu panického záchvatu.

A právě panika činí schizofreniky nebezpečnými pro okolí.

Po vysazení thorazinu někdy pacienti jako Hrubek podléhají nepřičetnému běsnění. A někdy i vraždí.

Někdy jim záhadné hlasy sdělují, že s tím nožem či baseballovou pálkou odvedli zatraceně dobrou práci, a ponoukají je, aby šli a udělali to znovu.

Adlerovi neuniklo, že Hrubek rovněž trpí těžkou nespavostí. Což znamenalo, že může být klidně dva nebo tři dny vzhůru a bude mít spoustu příležitostí šířit svůj běs plnými hrstmi.

Kvílení postupně zesílilo a zaplnilo matně osvětlenou kancelář. Adler si zakryl obličej dlaněmi. Znovu ucítil svou ženu a znovu si přál, aby mohl posunout čas o hodinu zpátky. Znovu si přál, aby o Michaelu Hrubekovi nikdy nic neslyšel.

"A jak jsme mu vlastně na ten thorazin přišli?"

"To jeden z ošetřovatelů," vysvětlil Grimes a opět našpulil rty. "Našel mu prášky pod matrací."

"Který?"

"Stu Lowe."

"A kdo další to ví? Že nechtěl mlsat?"

"On, já, vy. A vrchní sestra. Lowe jí to řekl."

"No to je skvělé. Takže mě poslouvejte. Řeknete Loweovi..., řeknete mu, že jestli se o tom ještě někomu zmíní, dostane padáka. Ať z něj nevyleze jediné slovo. Počkejte..." Adlera napadla znepokojivá myšlenka. "Márnice je na oddělení C," řekl. "Jak se tam Hrubek dostal, sakra?"

"To já nevím."

"Tak to zjistěte."

"Všechno se to seběhlo strašně rychle, extrémně rychle," vyhrkl nervózně asistent. "Nemáme ani polovinu informací, které bychom potřebovali. Musím sehnat papíry, obvolat lidi..."

"Lidem nevolejte."

"Prosím?"

"Nikomu nevolejte, pokud vám k tomu nedám svolení!" vyštěkl Adler.

"Jenže kolegium..."

"Kristepane, člověče, kolegiu už teprve nevolejte."

"Ještě jsem jim nevolal," řekl Grimes překotně a přemýšlel, kam se poděla jeho obvyklá nadutost.

"Bože můj!" vybuchl Adler. "Policii jste snad taky ještě nevolal!?"

"Ne, ne. Samozřejmě ne." Ve skutečnosti se chystal policii zavolat ihned poté, co Adler dorazí do nemocnice. S hrůzou si všiml, jak silně se mu chvějí prsty. Napadlo ho, že mu možná každou chvíli selže bloudivý nerv a on omdlí. Nebo se šéfovi pomoci na podlahu.

"Pojďme si to promyslet, ano?" řekl Adler zadumaně. "Určitě se teď potuluje někde tady poblíž... Kde se to stalo?"

"Ve Stinsonu."

Adler odpověď tiše zopakoval a přitiskl zprávu konečky osmi prstů ke stolu, jako by se měl spis každým okamžikem vznést do inkoustově husté atmosféry viktoriánské léčebny. Nálada se mu nepatrně zvedla. "Kteří zřízcenci vezli to tělo z márnice do pohřebáku?"

"Jedním byl Lowe. A druhým, myslím, Frank Jessup."

"Pošlete je ke mně." Adler zapomněl na špatně padnoucí kalhoty, postavil se a přešel k umazanému oknu, které už šest měsíců nikdo neumyl. "Jste zodpovědný za to," řekl přísně, "že se to udrží v absolutní tajnosti. Jasně?"

"Ano, pane," odpověděl Grimes automaticky.

"A laskavě zjistěte, jak se dostal z oddělení E."

"Ano, pane."

"A vyřiďte personálu, že jestli někdo něco cekne novinářům, dostane padáka. Nechci tu žádnou policii a žádné pisálky. Pošlete sem ty kluky. Že jsme si ale vybrali pekelně těžkou práci, co? Nemyslíte? Tak přiveďte už ty ošetřovatele. Šup."

"Už se cítíš líp, Ronnie?"

"Nic mi není," odsekl mladý podsaditý muž. "A i kdyby? Co byste se mnou tak asi udělal? Po pravdě."

Doktor Richard Kohler cítil, jak se péra laciné postele prohýbají pod tíhou pacienta, který se od něj právě odtahoval k čelní pelesti, jako by ho Kohler bůhvíjak obtěžoval. Ronnieho oči podezíravě těkaly sem a tam a prohlížely si muže, jenž mu byl v posledních šesti měsících otcem, bratrem, přítelem, učitelem i lékařem. Ronnie zkoumavě upíral zrak na doktorovy vlnité řídoucí vlasy, kostnatý obličej, úzká ramena a pas číslo třicet jedna. Vypadal, jako by si chtěl Kohlerovu podobu dobře zapsat do paměti, až bude doktora ohlašovat policii.

"Necítíš se dobře, Ronnie?"

"Nedokážu to, nedokážu to, doktore. Strašně se lekám." Ronnie kňoural jako nespravedlivě peskované dítě, ale pak se náhle začal chovat rozumně a věcně řekl: "Většinou toho otvíráku na konzervy."

"Vadí ti kuchyně? Všechna ta práce v kuchyni?"

"Ne, ne, ne," naříkal Ronnie. "Jen ten otvírák na konzervy. Ten už je na mě příliš. Nechápu, jak to můžete nechápat."

Kohler dlouze zívá. Až bolestně toužil po spánku. Byl vzhůru od tří hodin ráno a tady v adaptačním domě trčel od devíti. Nejprve pomáhal pacientům připravit snídaní a umýt nádobí. V deset hodin odvezl čtyři z nich do zaměstnání na částečný úvazek, pohovořil s jejich zaměstnavateli a urovnal případné drobné spory.

Zbytek dne pak strávil se zbývajících pěti pacienty, kteří práci buďto neměli, anebo měli tuto neděli volno. Všichni mladí muži a ženy s ním absolvovali psychotherapeutické sezení a poté se vrátili ke každodenním povinnostem spojeným s vedením domácnosti. Rozdělili se do skupin a prováděli úkoly, které by zdraví lidé pokládali za až absurdně prosté: škrábali brambory, oplachovali hlávkový salát k večeři, myli okna a záchody, třídili odpadky a navzájem si nahlas předčítali. Někteří plnili úkoly se skloněnou hlavou a zamračeným odhodláním, jiní se kousali do rtu, vytrhávali si obočí, křičeli nebo se téměř překysličili z náročnosti úkolu. Nakonec však všichni svou práci splnili.

A pak přišla katastrofa.

Krátce před večeří dostal Ronnie záchvat. Pacient za ním otevíral konzervu s tuňákem pomocí elektrického otvíráku a Ronnie zničehonic vyletěl s křikem z kuchyně a rozpoutal řetězovou hysterii několika dalších pacientů. Kohlerovi se nakonec podařilo obnovit pořádek a všichni spolu s ním usedli k večeři, snědli jídlo, umyli nádobí, uklidili dům, zahráli si hry a dohodli se na televizním programu (v hlasování večera vyhrála repríza seriálu Na zdraví!, což příznivci seriálu M.A.S.H. nesli velmi nelibě). Kohler jim posléze rozdál tabletky s džusem nebo oranžový tekutý thorazin a byl čas jít na kutě.

Po chvíli si Kohler všiml, že se Ronnie ukrývá v rohu pokoje.

"Tak co bys chtěl s tím hlukem udělat?" zeptal se nyní Ronnieho.

"Já nevím!" Pacient mluvil těžkopádným hlasem, neboť se kousal do jazyka ve snaze zvlhčit si ústa, která měl bolestně vyprahlá následkem podání proketazinu.

Adaptace způsobuje stres, s nímž se schizofrenici vyrovnávají ze všeho nejhůře, a Kohler si uvědomil, že Ronnie se zde musí adaptovat na nesmírnou spoustu věcí. Musí se sám rozhodovat. Musí brát v úvahu příjemné i nepříjemné stránky lidí, kteří s ním zde žijí. Musí dopředu plánovat. Bezpečí nemocnice bylo rázem pryč. Ronnie zde dennodenně

narážel na celou řadu překážek a sklíčený Kohler viděl, že jeho mladý pacient v této bitvě prohrává.

Ve tmě za okny byl matně vidět trávník, který pacienti během celého léta dokonale stříhali a z něhož nyní ručně sbírali každičky

list, jenž si na něj neprozřetelně dovolil dopadnout. Kohler zaostřil pohled na okno a spatřil zčernalý odraz svého vychrtlého obličeje s hluboko propadlými očima a až příliš úzkou bradou. Snad potisící jej letos napadlo, že si nechá narůst bradku, aby své rysy poněkud zakulatil.

"Hned zítra," řekl nešťastnému pacientovi, "s tím něco uděláme."

"Zítra? No to je fakt skvělý. Zítra už můžu být mrtvej - a vy taky, pane. Nezapomínejte na to," vyhrkl pacient a zašklebil se na muže, kterému vděčil nejen za slušnou dávku vyrovnanosti, jaké dosáhl, ale pravděpodobně i za vlastní život.

Ještě dříve, než se rozhodl pro studium lékařské fakulty, se Richard Kohler dozvěděl, že nemá chápat jako osobní urážku nic, co schizofreničtí pacienti říkají či udělají. A tak pokud jej Ronnieho trpká slova vůbec rozrušila, pak pouze proto, že svědčila o jisté recidivě pacientovy choroby.

Kohler se zde dopustil jednoho z klinických omylů. Pacient, který byl nedobrovolně hospitalizován v nemocnici v Marsdenu, velmi dobře reagoval na tamější léčbu. Po mnoha pokusech o nalezení vhodné medikace a dávkování začal Kohler Ronnieho léčit pomocí psychoterapie. Ronnie dělal skvělé pokroky. A když se stav jedné z tehdejších obyvatel adaptčního domu zlepšil natolik, že se mohla přestěhovat do vlastního bytu, umístil Kohler do adaptčního domu Ronnieho. Stres doprovázející společné bydlení však téměř okamžitě obnažil nejhorší aspekty pacientovy choroby a jeho stav se zhoršil - Ronnie začal být zasmušilý, pasivní a paranoidní.

"Já vám nevěřím," vyštěkl Ronnie. "Je mi úplně jasné, co se tady děje, a ani trochu se mi to nelíbí. A navíc má být v noci bouřka. Elektrická bouřka a elektrický otvůrák na konzervy. Chápete to? Pořád mi vykládáte, že můžu tohle nebo tamto. Jenže jsou to kecy!"

Kohler si zapsal do své dokonalé paměti stručnou poznámku, že Ronnieho záchvat paniky vyvolal předmět, kterým se něco nového otevírá. Bylo již příliš pozdě, než aby se svým postřehem v tuto chvíli zabýval, ale hned zítra v kanceláři v Marsdenu bezpochyby znovu posoudí Ronnieho dokumentaci a sepíše příslušnou zprávu. Protáhl se a zaslechl hluboké zapraskání kosti. "Chtěl by ses vrátit zpátky do nemocnice, Ronnie?" zeptal se pacienta, přestože již dávno rozhodl za něj.

"Zrovna jsem to chtěl říct. Není tam takový rambajs."

"Ne, je to tam klidnější."

"Myslím, že bych se tam rád vrátil, doktore. Musím se tam vrátit," řekl Ronnie, jako by se s ním někdo přel. "Mám pro to strašnou spoustu důvodů."

"Dobrá, tak se tam vrátíš. V úterý. A teď se trochu prospi."

Stále oblečený Ronnie se schoulil na bok. Kohler trval na tom, aby si Ronnie oblékl pyžamo a řádně si vlezl pod peřinu, což Ronnie bez připomínek učinil. Nařídil Kohlerovi, aby nechal svítit světlo, a při jeho odchodu mu nepopřál dobrou noc.

Otevřeným oknem proudil do místnosti příjemný vánek, takže Kohler neodolal a vyšel na chvíli ven. Noc byla na listopad podivně teplá. Připomněla mu onen podzimní večer, když byl v posledním ročníku lékařské fakulty na Dukeově univerzitě. Vzpomněl si, jak tehdy sestupoval ze schůdků boeingu 737 společnosti United Airlines na letištní plochu.

Toho roku se mezi letištěm La Guardia v New Yorku a Raleighem nebo Durhamem nacestoval tolik, že mu lety začaly připadat jako každodenní cesta do práce. Za jediný rok nalétal mezi těmito městy desetitisíce kilometrů. Nyní vzpomínal na noc, kdy se po volnu na Den díkůvzdání vracel z New Yorku. Téměř celé volno strávil v psychiatrické léčebně Murray Hill na Manhattanu a následující pátek v kanceláři svého otce, kde musel poslouchat nejprve otcovu přesvědčivou argumentaci a poté výhrušné naléhání, aby se specializoval na interní medicínu. Otec přitom zašel tak daleko, že podmínil finanční podporu synových studií možností rozhodnout o jeho specializaci sám.

Hned druhého dne poděkoval Richard Kohler svému otci za pohostinnost, večerním letem se vrátil na univerzitu, a když v pondělí opět začala škola, stál v 9.00 před kanceláří kvestora, aby ho požádal o studentskou půjčku, jež by mu umožnila pokračovat ve studiu psychiatrie.

Nyní Kohler opět bolestně zívá a vzpomněl si na svůj byt v obytném domě asi půl hodiny odtud. Kohler bydlel ve venkovské oblasti, kde by si mohl snadno dovolit velký dům s obrovským pozemkem. On však raději obětoval půdu za pohodlí. Sekání trávy, udržování skalky nebo natírání nebylo nic pro něj. Radši chtěl něco malého a útulného, kde by se mohl ukrýt před okolním světem. Tři pokoje, dvě koupelny a terasu. Ne že by jeho byt zcela postrádal prvky honosnosti - byl vybaven jednou z mála cedrových lázní v této části státu, několika plátny od Kostabiho a Hockneye a čímsi, co realitní makléřka označila za "kuchyni na zakázku". ("Ale copak nejsou všechny kuchyně na něčí zakázku?" zeptal se jí Kohler a bvil se jejím strojeným smíchem.) Obytný dům, který se nacházel na vrcholku kopce a nabízel výhled na dlouhé kilometry pestrobarevných pásů lesa a zemědělské půdy ve dne a jiskřivá světla Boylestonu v noci, byl - naprosto doslova - Kohlerovým ostrůvkem normálnosti v nenormálním světě.

Přesto se Kohler dnes večer vrátil do adaptčního domu, vyšel po vrzajících schodech do prvního patra a zavřel se v místnosti, která měřila tři krát čtyři metry a byla vybavena pouze pohovkou, komodou a kovovým zrcadlem přišroubovaným ke zdi.

Svlékl si sako, povolil si kravatu, zul si boty a natáhl se na pohovku. Vykoukl z okna, zadíval se na matné cákance hvězd, pohlédl níže a spatřil pásmo mračen na západě, které dělilo oblohu napůl. Bouřka. Kohler zaslechl, že má být dost prudká. A ačkoliv on osobně měl déšť docela rád, doufal, že nepříjde hromobití, které by vyděsilo mnoho jeho pacientů. Záhy však pustil tuto obavu z hlavy a zavřel oči. Nedokázal teď myslet na nic jiného než na spánek. Uměl si ho vychutnat. V nohou cítil bolestivou únavu a díky ustavičnému zívání mu do očí vyhrkly chladné slzy. Za necelých šedesát vteřin již tvrdě spal.

03 KAPITOLA

Nejméně desetkrát se podepsaly a staly se z nich milionářky.

Stovky lejster popsaných svitkovým rukopisem a prokládaných slovy jako ježto a čímžto nyní ležely na stole před oběma ženami. Místopřisežná prohlášení, stvrzenky, daňová přiznání, kvitance, plné moci. Owen, který se tvářil přísně a vypadal jako ryzí právník, nechal každý dokument kolovat a po každém podpisu pronesl: "Řádně vyřízeno." Nato opatřil příslušný dokument notářskou pečeti, perem značky Mont Blanc připojil i svůj podpis a odškrtnl další položku na svém seznamu věci k vyřízení. Zdálo se, že Portii jeho přísná obřadnost rozesmívá a že má tisíc chutí si ho začít dobírat. Naopak Lis si již po šesti letech manželství zvykla, že si její muž hraje na nekompromisního soudce Rumpolea, a nevěnovala jeho důležitosti prakticky žádnou pozornost.

"Připadám si," řekla, "jako když prezident podepisuje nějakou smlouvu."

Seděli v Owenově pracovně kolem mohutného stolu z černého mahagonu, který Lisin otec zakoupil v šedesátých letech v Barceloně. Pro tuto příležitost - převod otcovy pozůstalosti - Lis odněkud vytáhla lakovanou koláž, kterou sama před deseti lety vyrobila a která sloužila jako ozdoba na otcově rozlučkovém večíрку, když prodal svůj podnik a odebral se na odpočinek. Na levé straně plátna byla přilepena fotografie zachycující vůbec první ceduli s názvem otcovy společnosti - malý ručně psaný obdélník z počátku padesátých let, na němž stál nápis L'Auberget et fils Ltd. - a vedle ní se skvěla lesklá fotografie obrovské cedula, která zdobila společnost při jejím prodeji: L'Auberget Liquor Importing, Inc. Na okrajích koláže pak byly Lisinou snaživou, leč neumělou rukou nakresleny fialovým a zeleným fixem úponky a hrozný vinné révy. Pryskyřicový lak, kterým byla koláž přetřena, během let mdle zežloutl.

A přestože se otec se svými dcerami nikdy o společnosti nebavil (žádného mužského potomka neměl; slovo fils stálo v názvu firmy

pouze kvůli imidži), Lis se jako vykonavatelka závěti dozvěděla, jak ohromně úspěšným podnikatelem jejich otec býval.

Již v dětství Lis vzhledem k otcově časté nepřítomnosti pochopila, že je své práci plně oddán. Ale až do doby, kdy zemřela matka a rodinný majetek přešel na ni a na Portii, by ji nikdy ani nenapadlo, kolik peněz otec svou tvrdou prací nashromáždil - celkem devět milionů, tento dům, nájemní dům na Páté Avenue a vilu nedaleko Lisabonu.

Owen posbíral listiny, roztřídil je do úhledných hromádek a opatřil je žlutými lístečky s poznámkami napsanými hranatým rukopisem.

"Nechám ti udělat kopie, Portie."

"Dávej na ně pozor," varovala ji Lis.

Portia sevřela nad Lisiným mateřským tónem rty, Lis se vzpamatovala a začala hledat vhodnou omluvu. Než ovšem stačila najít slova, položil Owen na stůl láhev šampaňského, otevřel ji a nalil každému skleničku.

"Takže na...", začala Lis a všimla si, že ji Portia s Owenem zvědavě sledují. Řekla tedy první věc, která ji napadla. "Na tátů a na mámu."

Sklenice zacinkaly.

"Z praktického hlediska," vysvětlil Owen, "je tím celá pozůstalost vyřízena. Většina převodů a úhrad již byla provedena. Zůstává nám ještě poslední otevřený účet. Ten bude sloužit pro úhradu dosud nezaplacených výloh vykonavateli závěti, advokátní kanceláři a účetnímu. Jo, a taky ještě pro jednu záležitost." Pohlédl na Lis. "Řeklas jí to?"

Lis zavrtěla hlavou.

Portia upřela na Owena zrak. "Co mi měla říct?"

"Dozvěděli jsme se to v pátek. Budete žalovány."

"Cože?"

"Někdo zpochybnil závěť."

"Ne! Kdo?"

"S poslední vůlí vašeho otce nastal určitý problém."

"Jaký problém? Zvoral v ní snad někdo něco?" Portia se dívala na Owena s pobavenou podezíravostí.

"Pokud jde o mě, tak ne. Já tu závěť nesepisoval. Mám na mysli problém s otcovou školou. Neříká ti to něco?"

Portia zavrtěla hlavou a Owen jí vysvětlil, že než Andrew L'Auberget skonal, svěřil veškerý majetek své ženě. Když zemřela i ona, přešly peníze na dcery - s výjimkou malé částky, jež měla připadnout otcově alma mater, jedné soukromé univerzitě v Massachusetts.

"Panebože, za co mě trestáš?" zašeptala Portia sarkasticky a pokřížovala se. Otec se před nimi často zmiňoval - sáhodlouze a téměř nábožně - o svém mládí na Kensington College.

"Otec jim odkázal tisíc dolarů."

"No a? Tak ať si je vezmou."

Owen se zasmál. "No jo, jenže oni je nechtějí. Oni chtějí milion, který se jim otec chystal odkázat původně."

"Milion?"

"Přibližně rok před jeho smrtí," pokračovala Lis, "začala škola přijímat i dívky. Už to bylo pro otce dost špatné. Jenže pak navíc škola přijala usnesení, které zakazovalo diskriminaci na základě pohlaví a sexuální orientace. Ale vždyť to přece musíš vědět, Portie." Lis se otočila k manželovi. "Copak jsi jí neposílal kopie té korespondence?"

"Prosím tě, Lis, za koho mě máš? Vždyť je to dědička. Musela dostat kopie."

"Nejspíš jsem je dostala. Jenže když je na dopise hlavička nějakého právníka a uvnitř není složenka, koho by to

zajímalo?"

Lis chtěla něco říct, ale nakonec mlčela. Owen pokračoval: "Váš otec tedy sepsal k závěti dovětek, v němž snížil částku odkazovanou škole na jeden tisíc dolarů. Na protest."

"Mizera starej."

"Portie!"

"V dopise rektorovi univerzity, ve kterém ho o této změně informoval, uvedl - a teď cituji -, že vůbec není proti ženám a úchylům. Že je pouze pro dodržování tradice."

"Jak říkám, je to mizera."

"A univerzita teď ten dovětek napadla."

"Co budeme dělat?"

"V podstatě stačí, když až do vyřešení sporu ponecháme na účtu zůstatek ve výši původní odkázané částky. Nemusíte se bát. Vyhrájeme. Ale nejdříve musíme vyřídit formality."

"Nemusíme se bát?" vyhrkla Portia. "Vždyť jde o milion dolarů."

"Prohrají to," konstatoval Owen. "Je pravda, že váš otec skutečně sepsal ten dovětek v období, kdy dostával pravidelné dávky percodanu, a že Lis v té době skutečně trávila v domě spoustu času. Přesně tímhle bude argumentovat právní zástupce školy. Otcovou nezpůsobilostí a nepřiměřeným vlivem jednoho z dědiců."

"Tak proč tvrdíš, že nevyhrají?" zeptala se Portia.

Lis se zachmuřila a usrkla šampaňské. "Nechci to znovu slyšet."

Owen se usmál.

"Myslím to vážně, Owene."

Owen se obrátil ke švagrové a řekl: "Ten právní zástupce školy... Trochu jsem si ho proklepl. Zjistil jsem, že jménem školy sjednává zakázky se společnostmi, v níž má majoritní podíl jeho žena. Parádní střet zájmů. A navíc trestný čin. Nabídnou mu čtyři až pět tisíc v mimosoudním vyrovnání."

"Snaží se, aby to vypadalo jako právnícká taktika," řekla Lis Portii. "Jenže pro mě je to vydírání."

"Jistěže je to vydírání," odpověděla Portia. "A co má být? Ale vážně si myslíš, že ten právník školu k mimosoudnímu vyrovnání přemluví?"

"Jsem si jist, že bude... mimořádně přesvědčivý," řekl Owen. "Pokud nechce změnit svou adresu na věznici v Bridewellu."

"Takže je každopádně v prdeli." Portia se zasmála a zvedla skleničku. "Dobrá práce, advokáte."

Owen si s ní přitukl.

Portia vypila šampaňské, nechala si nalít další skleničku a otočila se k sestře. "Já bych na jeho špatné stránky nepoukazovala, Lis. Mohl by ti udělat, co činí jiným."

Owenova kamenná maska se konečně rozplynula a Owen se krátce zasmál.

"Pro mě je to od té školy urážka," řekla Lis. "Vždyť jsem vůbec nevěděla, že má škola podle otcovy vůle nějaké peníze dostat. A umíte si představit, že by se mnou otec o té vůli mluvil? Tak jakýpak nepřiměřený vliv? Já říkám: ať nás klidně žalují."

"A já říkám: ať se o to postará tady náš právník." Díky sestřihu lemovanému černou stuhou, jaký nosívaly školačky, se Lis náhle zdálo, že se Portia jakoby zázrakem přenesla do věku, kdy jí bylo šest či sedm let - a kdy se poprvé ukázalo, jak silně se od sebe budou obě sestry lišit. Proces vzájemného odcizování od té doby centimetr po centimetru postupoval a Lis měla pocit, že probíhá i dnes večer.

Owen nalil další šampaňské. "Ten problém by nikdy nevznikl, kdyby si váš otec nechal všechny peníze pro sebe a raději držel ústa. Z toho plyne ponaučení: žádný dobrý skutek nezůstane nepotrestán."

"Jsou tvoje služby drahé, Owene?" zeptala se Portia potměšile.

"Kdepak. Alespoň ne pro krásné ženy. Dávám si to do smlouvy."

Lis se postavila mezi oba příbuzné - jednoho pokrevního a druhého zákonného - a vzala Owena kolem ramen. "Už chápeš, proč je tak úspěšný?"

"Těžko může být úspěšný, když si nic neúčtuje."

"Já neřekl, že pracuji zadarmo." Owen pohlédl na Portii. "Já jsem jen řekl, že nejsem drahý. Ovšem za kvalitu musíš vždycky zaplatit."

Lis odešla ke schodišti. "Portie, pojď sem. Chci ti něco ukázat."

Obě sestry nechaly Owena v pracovně třídít listiny a vyšly do prvního patra. Ticho znovu zhoustlo a Lis si uvědomila, že konverzaci mezi oběma sestrami dosud umožňovala pouze Owenova přítomnost.

"Už jsme tu." Postavila se před Portii, otevřela dveře do malé ložnice a rozsvítila světlo. "Voila."

Portia pokývala hlavou a začala si prohlížet nově zařízený pokoj. Lis se mu věnovala celý měsíc: absolvovala desítky návštěv u Ralpha Laurena a Laury Ashleyové, kde nakoupila látky a tapety, a obešla mnoho starožitnictví, než vybrala správný nábytek. Nakonec se jí podařilo objevit staré kanape, které se prakticky nelišilo od lůžka, na němž před lety spala Portia, když byl ještě tento pokoj její.

"Tak co na to říkáš?"

"Snad ses nedala na bytovou architekturu?"

"Ty závěsy jsou ze stejné látky. Je úžasné, že jsem ji ještě sehnala. Snad je jen o maličko žlutější. Vzpomínáš, jak jsme ty závěsy pomáhaly mámě šít? Kolik mi bylo, čtrnáct? A tobě devět."

"Nevzpomínám si. Nejspíš jo."

Lis pohlédla sestře do očí.

"To je teda výkon," nadhodila Portia a začala se v pomalém kruhu procházet po oválné pletené předložce.

"Neuvěřitelné. Když jsem tu byla naposled, vypadal ten pokoj jako nějaký starý kumbál. Máma ho prostě nechala zchátrat."

Tak proč se ti teď nelíbí? přemýšlela Lis v duchu.

"Vzpomínáš si na medvídku Pú?" zeptala se a ukázala na ošuntělého medvídku se skleněnými očima prázdně zírajícíma do rohu místnosti, v němž se od včerejška, kdy zde Lis naposledy uklízela, objevila třpytivá pavučina.

Portia se dotkla medvídkova nosu a pak ustoupila zpátky ke dveřím a zkrřížila ruce na prsou.

"Co se děje?" zeptala se Lis.

"Nejsem si jistá, jestli tu můžu zůstat."

"Jak to myslíš?"

"Prostě jsem s tím nepočítala."

"Počkej, ty mluvíš o dnešku? Portie, nech toho... Vždyť už je strašně pozdě."

"Vlaky jezdí celou noc."

Lisina tvář se rozpálila. "Myslela jsem, že tady pár dní zůstaneš."

"Já vím, že jsme o tom mluvily. Ale... myslím, že bych měla jít radši zpátky na vlak. Asi jsem ti to měla říct předem."

"Nejdřív ani nezavoláš a neřekneš nám, že se opozdíš. Pak nám nedáš vědět, že přijedeš z nádraží sama. Prostě se tu jen tak objevíš, sebereš peníze a zmizíš?"

"Lis."

"Nemůžeš se přece dvě hodiny trmácet ve vlaku a pak se hned otočit a odjet zpátky. Vždyť je to šílené." Lis přešla k posteli a natáhla se po medvídkovi, ale pak si to rozmyslela a posadila se na žinylkový přehoz. "Portie, vždyť jsme spolu už hezkých pár měsíců nemluvily. Od léta jsme mezi sebou sotva prohodily jediné slovo."

Portia dopila šampaňské a položila skleničku na prádelník. Na tváři se jí objevil tázavý pohled.

"Ty dobře víš, o čem mluvím," řekla Lis.

"Momentálně je pro mě těžké být mimo domov. Zažíváme teď s Leem obtížné období."

"A kdy budete mít snadné období?"

Portia ukázala rukou na pokoj. "Mrzí mě to, když jsi s tím měla tolik práce. Snad příští týden. Nebo za pár týdnů. Přijedu dřív a pobudu tu celý den."

Ticho náhle přerušil Owen, když ostrým hlasem zavolal Lis. Lis znepokojeně pohlédla ke dveřím, pak zpět sobě do klína a zjistila, že nakonec medvídku přece jen sebrala. Rázně se postavila a položila hračku zpátky na polštář.

"Lis," ozval se Owenův naléhavý hlas, "přijel za mnou dolů."

"Už jdu," řekla Lis a otočila se k sestře. "Ještě si o tom promluvíme," prohlásila a vyšla z pokoje dříve, než stačila Portia otevřít pusku k protestům.

"Vypadá to na pěknéj průšvih."

"Jo, to bych řekl."

Oba muži se nacházeli v rozeklaném údolí, z něhož se do patnáctimetrové výšky tyčil strmý skalnatý sráz plný černých kamenů, spletitých šlahounů a holých větviček, z nichž mnohé již dávno odumřely a nyní se zatuchle rozkládaly. Na lesním porostu se leskla vlhkost jako milion hadích šupin, rosa mužům máčela mundúry a barvila je stejnou tmavě modrou barvou, jako když uklízeli na oddělení pomočujících se pacientů.

"Koukni na to. Jak vůbec poznáme, že je to jeho otisk?"

"Protože má nohu čtrnáctku a navíc je naboso. Kdo jiný by to podle tebe mohl být? Tak drž radši klapačku."

Měsíc zapadal za mračna a v houstnoucí tmě připadala situace oběma mužům jako scéna vystřižená z hororového filmu.

"Poslyš, chtěl jsem se zeptat - ty šoustáš s Psaltzovou?"

"S Adlerovou sekretářkou?" zachechtal se Stuart Lowe. "To by teda bylo vážně chytrý. Ale fakt si myslím, že jsme se měli bránit víc. Vůbec jsme sem nemuseli chodit. Nejsme přece policajti."

Oba muži byli statné postavy - svalnatí a vysocí - a na hlavě měli krátký sestřih. Lowe byl blondák, Frank Jessup tmavovlasý. Oba byli lehkovážní a k problémovým mužům a ženám, které měli na starost, necítili nenávist ani lásku. Svou práci brali jako normální zaměstnání a ze všeho nejvíce je těšilo, že za ni dostávají slušný plat v místě, kde nebyla pořádně zaplácena prakticky žádná práce.

Tento noční úkol je však naopak netěšil vůbec.

"Byla to vážně chyba," zamumlal Lowe. "Koho by napadlo, že udělá, co udělal?"

Jessup se opřel o borovici a vtáhl do nosu zápach terpentýnu. "A co Mona? S tou šoustáš?"

"S kým?"

"S Monou Cabrillovou. S 'mondénní Monou'. S tou sestrou z děčka."

"Jo. Aha. Ne. A ty?"

"Ještě ne," řekl Jessup. "Ale nejradši bych jí podstrčil dávku thiopentalu a obskálal ji, sotva by stačila usnout."

Lowe cosi nabroušeně zabručel. "Radši se pořádně rozhlížeš, Franku."

"Vždyť bysme ho slyšeli. Pořizci jako on nemůžou jen tak chodit po lese a nedělat přitom randál. Minulý týden neměla podprsenku. V úterý. Staniční sestra ji pro ni poslala domů. Ale chvíli to tam bylo jako v Bradavkově."

Vlhký vzduch s sebou přivál slabou vůni kouře z táboráku nebo kamen. Lowe si přiložil dlaně na oči a snažil se odhadnout, jak moc je vyčerpán. "Nemůžu si pomoci, ale od téhle práce jsou přece policajti."

"Psst," zasyčel Jessup náhle. Lowe vyskočil, ale pak se rozesmál a tvrdě udeřil svého kolegu do ramene. "Blbečku."

Chvíli spolu naoko zápolili, protože se ze sebe snažili setřást napětí, a pak se znovu vydali údolím. Byli vystrašení, to

ano, ale strach jim nahánělo spíše ponuré prostředí než samotný uprchlík - oba totiž Michaela Hrubeka znali. Lowe na něj dohlížel po většinu čtyřměsíčního období, během něhož byl pacient hospitalizován ve státní nemocnici v Marsdenu. Hrubek někdy dokázal být pěkný otrava - choval se sarkasticky, popudlivě a nic mu nešlo pod nos -, ale nikdy se nezdálo, že by měl násilnické sklony. Přesto nyní Lowe řekl: "Myslím, že to tu zabalíme a zavoláme policajty."

"Jenže když ho nepřivedem zpátky, přijdem o práci."

"Za tohle nás nemůžou vyhodit. Jak jsme to mohli vědět?"

"Že nás nemůžou vyhodit?" vyhrkl Jessup. "To si jenom namlouváš, hochu. Oba dva jsme běloši před čtyřicítkou."

Můžou nás vyhodit, i kdyby se jim jen nelíbilo, jak serem."

Lowe dospěl k názoru, že by měli přestat mluvit. Mlčky tedy ušli dalších třicet metrů chladným a dusivým údolím, než si konečně

všimli jakéhosi pohybu. Byl nezřetelný a možná nešlo o nic jiného než o odhozený nákupní pytlík poletující ve větru.

Žádný vítr však nefoukal. Tak to možná byla srna. Jenže srny nechodí lesem a nebroukají si pod nosem písničky.

Zřizenci se na sebe podívali a chopili se zbraní - oba měli lahvičku se slzným plynem a gumový obušek. Chytili pendreký pořádně do ruky a pokračovali v chůzi do svahu.

"On nechce nikomu ublížit," prohlásil Lowe a dodal: "Dělal jsem s ním už mockrát."

"To mě těší," zašeptal Jessup. "A teď už zavři klapačku."

Vtom se ozvalo sténání, jež Loweovi jako rodákovi z Utahu připomnělo vytí kojota chyceného do pastí, který se nedožije rána. "Je to čím dál hlasitější," řekl zcela nadbytečně a Frank Jessup byl již příliš vydešený, než aby ho znovu umlčel.

"Je to pes," nadhodil Lowe.

Pes to ovšem nebyl. Zvuk vycházel přímo z tlustého hrdla Michaela Hrubeka, který s neskutečně hlasitým praskáním doklopýtal doprostřed stezky šest metrů před oba zřizence a nehybně ztuhl jako nějaká obězní socha.

Lowe si vzpomněl, kolikrát Hrubeka koupal, rozmazloval a domlouval mu, takže si náhle začal připadat jako vůdce týmu.

Vykročil kupředu. "Ahoj, Michaeli. Jak se máš?"

Místo odpovědi přišlo jen tiché zamumlání.

"Nazdar, mistře Michaeli!" přidal se Jessup. "Můj oblíbený paciente! Jsi v pořádku?"

S výjimkou zablácených trenýrek byl Hrubek úplně nahý a jeho namodralý obličej s našpulenými rty a posedlým výrazem v očích podivně připomínal mimozemšťana.

"Není ti zima?" vymáčkl ze sebe Lowe.

"Vy jste agenti od Pinkertona, hajzlové."

"Ne, to jsem já. To jsem já, Frank. Přece si na mě vzpomínáš, Michaeli. Z nemocnice. A tady Stua taky znáš. My jsme ti senza ošetřovatelé z oddělení E. Vždyť nás přece znáš, člověče. Hele..." Jessup se dobronaděně zasmál. "Co tady vlastně děláš bez šatů?"

"A co ty schováváš v těch svých, mizero?" opáčil Hrubek a ušklíbl se.

Na Loweá náhle prudce dolehla tíživost situace. Proboha, vždyť tady nejsou v nemocnici. Nejsou obklopeni ostatním personálem,

nikde tu není telefon, nejsou tu sestry připravené s dvěma sty mililitry fenobarbiturátů. Strach mu podlomil nohy, a když Hrubek zaječel, vyrazil z údolí do svahu a Jessup vystartoval za ním, Lowe zůstal stát na místě.

"Franku, počkej!" zavolal.

Jenže Jessup nepočkal, a tak i Lowe nakonec neochotně vyrazil za obrovským modrobílým monstrem, které nemotorně poskakovalo po pěšině. Vlhkým údolím se nesla ozvěna Hrubekových proseb, aby ho nezastřelili ani nemučili. Po chvíli Lowe dohonil Jessupa a oba běželi spolu.

Prodírali si cestu lesním porostem a oháněli se obušky jako mačetami. "Ježíši, koukej na ty kameny," hekal Jessup. "Jak může po těch kamenech běžet?" V tu chvíli se Loweovi vybavila vzpomínka, jak Hrubek přichází za hlavní budovu nemocnice s botama uvázanýma kolem krku a pak se znovu a znovu prochází naboso po šterku a cosi mumlá, jako by hovořil ke svým chodidlům a pobízel je, aby ztvrdly. A to se stalo před pouhým týdnem.

"Franku," zasípal Lowe, "je to celé nějaké divné. Měli bysme..."

Náhle začali plachtit černočerným vzduchem. Stromy a kameny se znovu a znovu zvedaly a převracely se vzhůru nohama. S nerozeznatelnými výkřiky se oba zřítili do strže, kterou Hrubek snadno přeskočil. Cestou naráželi do kamenů a větví a jejich kutálející se těla nakonec s hlasitým žuchnutím dopadla na zem. Z Loweova stehna a paže se začal rozlévat ledový chlad. Oba teď nehybně leželi v šedivém mazlavém blátě.

Jessup ucítil krev. Lowe si prohlédl své zkroutené prsty, kterým se však rázem přestal věnovat ve chvíli, kdy si otřel bláto z předloktí a zjistil, že to vůbec není bláto, nýbrž rozšklebená třiceticentimetrová rána v místě, kde kdysi bývala kůže. "Zmr jeden," zakvílel. "Zvalchuju toho hajzla k nepoznání, i kdyby mě to mělo stát život. Ach, sakra. Asi tu vykrvácím. Ztracená práce..." Lowe se překulil do sedu, stiskl si ránu a s hrůzou ucítil své vlastní vytrhané horké maso. Jessup se spokojil s tím, že zůstal ležet bez hnutí v bahně prosyceném metanem a vdechoval vzduch po několika kubických centimetrech, neboť více jeho ochromené plíce nedokázaly nabrat. Vlhce zalapal po dechu a po chvíli zašeptal: "Myslím..."

Lowe se však nikdy nedozvěděl, co měl Jessup na srdci, protože v tu chvíli sešel doprostřed strže Hrubek. Nenuceně se sehnul,

odstrčil Stuarta Lowea na bok, vytrhl oběma mužům z opasku lahvičky se slzným plynem a odhodil je hluboko do lesa.

Nato se prudce otočil zpátky k Loweovi, který mu pohlédl do poťouchlého obličje a začal křičet.

"Přestaň!" zaječel Hrubek na oplátku. "Přestaň s tím ráumem!"

Lowe poslechl a díky tomu, že i Hrubek nyní propadl panice, se dokázal odtáhnout stranou. Jessup zavřel oči a začal

cosi nesouvisle mumlat.

Lowe zvedl obušek.

"Vy jste od Pinkertona," blábolil Hrubek. "Od Pink-er-tona. Hezky jste si to za-pinkali, pane senza ošetřovateli. Takový loo-pink jsem už dlouho neviděl. Hezký pokus, ale neměli jste po mně jít -musím ještě zařídit jednu smrt. Dnešní den se nějak zvrť."

Gumový obušek v Loweově ruce se ještě chvíli vznášel ve vzduchu a pak se zasvištěním dopadl do bláta u ošetřovatelových nohou. Lowe se otočil a vyrazil pryč - naslepo utíkal lesem a jeho odvaha byla náhle křehčí než tráva a šlahouny, které se ohýbaly pod jeho dupajícím nohama.

"Nenechávej mě tu, Stu!" křičel Jessup do bláta u svých rtů. "Nechci umřít sám."

Hrubek sledoval mizející postavu Stuarta Lowea, pak si klekl na Jessupa a zatlačil mu hlavu hlouběji do země. Zřízenec ucítil hlinu a trávu, které mu připomněly dětství. Dal se do pláče.

"Ty pitomej idiote," ulevil si Hrubek a dopáleně pokračoval: "Vždyť si ani nemůžu vzít tvoje šaty." Ostře zapíchl prst do nášivky s názvem státní psychiatrické léčebny Marsden na Jessupově kombinéze. "K čemu jsi mi vůbec dobrý?" zeptal se a začal zpívat: "Dobrou noc, dámy, dobrou noc, dámy, uvidím vás plakat..."

"Pustil bys mě, prosím tě, Michaeli?"

"Vy jste mě našli a já te+d musím připravit takové jedno překvapení. Dobrou noc, dáááámy, uvidím vás umírat!"

"Nikomu to neřeknu, Michaeli. Prosím tě, pusť mě. Ach, prosím tě. Já mám ženu."

"Ó, a je hez-ká? Šoustáš ji často? A šoustáš ji nepříjemnými způsoby? A vůbec, jakou má adresu?"

"Prosím tě, Michaeli..."

"Je mi líto," zašeptal Hrubek a sklonil se.

Ošetřovatelův křik byl velmi hlasitý a velmi krátký. K Hrubekově neskonale radosti vyplašil jednu nádhernou sovu, která se v černočerné strži kupodivu zlatavě leskla - vznesla se z nedalekého dubu a proletěla sotva metr a půl od ohromného obličejě obrovitého muže.

"...opakuji, Národní meteorologická služba vydala varování obyvatelům okresů Marsden, Cooper a Mahican před blížící se prudkou bouřkou. V nížinách se očekává vítr o rychlosti více než sto deset kilometrů v hodině, tornáda a silné záplavy. Řeka Marsden se již nyní nachází na povodňovém stupni a předpokládá se, že hladina stoupne ještě přinejmenším o metr a bude kulminovat okolo druhé hodiny ráno. Jakmile získáme další zprávy, budeme vás neprodleně informovat..."

Portia je objevila v pracovně, kde se oba zachmuřeně opírali o hifi skříňku z týkového dřeva.

Z rádia se opět ozvala vážná hudba a Owen ho vypnul.

Portia se zeptala, co se děje.

"Bouřka." Owen se otočil a vykoul z okna. "Marsden je jednou z řek, které se vlévají sem do jezera."

"Už nám doporučovali, abychom zvedli pobřežní násep," řekla Lis. "Jenže jsme si mysleli, že do jara už žádná povodeň nepřijde."

Lis vyšla z pracovny, vstoupila do velkého skleníku připojeného k domu a pohlédla na oblohu - byla zatažená, ale stále velmi klidná.

Portia si všimla jejího ustaraného výrazu a tázavě se podívala na Owena.

"Nemá základy," vysvětlil jí Owen. "Myslím ten skleník. Vaši rodiče ho postavili přímo na zemi. Jestli to zaplaví dvorek..."

"...tak skleník odejde jako první," dodala Lis. Nemluvě o tom, pomyslela si v duchu, co by mohl s tenkými skleněnými tabulkami na střeše skleníku udělat patnáctimetrový dub, který stojí hned vedle. Pohlédla na cihlovou zeď vedle sebe a nepřítomně narovнала kamenný chřlích - zlomyslně se šklebící hlavu, jež vyplazovala dlouhý a zahnutý jazyk. "Ksaku," zašeptala.

"A víte určitě, že vás to zaplaví?" zeptala se Portia. Zněla dost podrážděně - snad proto, napadlo Lis, že její dnešní útek z L'Aubergetova sídla se tím poněkud komplikuje.

"Jestli se hladina zvedne o metr," řekla, "tak nás to zaplaví. Voda se vyleje přímo k nám na dvorek. Už se to stalo v šedesátých letech, pamatuješ? Odnoslo to tehdy starou terasu. Stávala přímo tady. Tady, kde teď stojíme my."

Portia řekla, že si nevzpomíná.

Lis se znovu podívala na okna a přála si, aby měli čas je zatlouci překližkou. Jenže ve skutečnosti budou rádi, když se jim podaří zvednout násep o půl metru a přelepit polovinu oken páskou, než bouřka konečně udeří. "Tak," řekla a povzddechla si, "jdeme lepit a pískovat."

Owen přikývl.

Lis se otočila k sestře. "Portie, mohla bych tě požádat, abys tu zůstala?"

Portia mlčela. Zdálo se, že události, které ji přinutily zde setrvat, ji spíše děsí, než roztrpčují.

"Dost bychom tě tu potřebovali."

Owen se podíval z jedné sestry na druhou a zamračil se. "Tys tu nechtěla pár dní zůstat?"

"Opravdu bych se měla dneska večer vrátit."

Měla? pomyslela si Lis. A kdopak to nařídil? Snad ne ten přítel pro obtížné období? "Zítřka tě odvezu na nádraží. Co

nejdřív. Nezmeškáš v práci více než hodinu."

Portia přikývla. "No dobře."

"Hele," řekla Lis upřímně, "moc si toho cením."

Spěšně vyrazila do garáže a věnovala přitom krátkou a tichou modlitbu díky počasí, které zde zdrželo její sestru alespoň na jednu noc. Po chvíli však Lis napadlo, že je to spíše špatné znamení, a z pověrčivosti vzala modlitbu zpět. A pak už začala vytahovat lopaty, rezné pytle a silnou lepicí pásku.

04 KAPITOLA

"Tri za dva roky." Vysoký muž v nápadně šedivé uniformě si prohrábl stejně šedivý knír a dodal: "Utíkají vám ostošest."

Doktor Ronald Adler si upravil pas u kalhot a s mohutným povzdechnutím, které znamenalo přechod do ofenzívy, řekl: "Copak neexistuje lepší způsob, jak využít čas, kapitáne? Done? Vsadím se, že ano."

Státní policista se uchechtl. "Jak to, že jste to neohlásili?"

"Vždyť jsme Callaghanovo, ehm, úmrtí ohlásili," bránil se Adler.

"Vy víte, o čem mluvím, doktore."

"Myslel jsem si, že ho bez velkého rozruchu přivedeme zpátky."

"A jak jste to chtěli udělat? Tak, že si jeden ošetřovatel nechá vykloubit ruku a druhý si nadělá do kalhot?"

"On není v zásadě nebezpečný," nadhodil Peter Grimes, čímž mimoděk připomněl Adlerovi i policistovi, že je v místnosti také, protože na to zjevně zapomněli.

"Kterýkoliv kompetentní zaměstnanec by tento problém řešil jinak," řekl Adler. Jenže oni si hráli na kovboje. Spadli do strže a zranili se."

"Spadli. Hm. Vy jste to prostě chtěli zamést pod koberec a to se mi vůbec nelíbí."

"Tady nebylo co zametat. Nevolám vám pokaždé, co se nám po venku potuluje pacient."

"Nedělejte ze mě vola, Adlere."

"Málem jsme ho lapili."

"Jenže jste ho nelapili. Takže jak vypadá?"

"Je velký," začal Grimes, než se mu zajíkl hlas ze strachu z nějaké neopatrné charakteristiky.

"Jak velký, sakra? No tak, chytráci. Čas kvapí."

Adler uvedl Hrubekův popis a pak dodal: "Oholil si hlavu a nabarvil tvář na modro. Neptejte se proč, prostě to udělal. Jinak má hnědé oči, široký obličej, zažloutlé zuby a je mu sedmadvacet let."

Kapitán Don Haversham, muž dvakrát starší než Hrubek, si rovnoměrným rukopisem zapisoval poznámky. "Dobrá, poslali jsme do Stinsonu několik našich aut. Chápu, že vám to nejde pod nos, Adlere, ale udělat se to musí. A teď mi povězte, jak je nebezpečný. Bude se na nás vrhat ze stromu?"

"Ne, ne," odpověděl ředitel a pohlédl na Grimese, který se právě drbal v černých vlasech ostříhaných do hříbku.

"Hrubek je jako -jak bych to jen řekl? -, jako velký přítulný pes. A tenhleten útěk, to je jen taková jeho hra."

"Haf, haf," utrousil kapitán. "Rád bych vám připomněl, že to on měl na svědomí ten incident v Indian Leap. Takže to není pes, a už vůbec ne přítulný."

"Proč se mě tedy ptáte na názor," zeptal se Adler, "když už jste Hrubeka dávno diagnostikoval sám?"

"Chci vědět, jestli je stejně nebezpečný i po čtyřech měsících strávených ve vaší felčarské péči. Když se kouknu na toho chlápka, co vám teď leží na pitevním stole, řekl bych, že je. Ale povězte mi: bral Hrubek poctivě prášky, anebo byl neposlušný chlapec?"

"Ano, bral," řekl Adler rychle. "Ale počkejte - Callaghan pravděpodobně spáchal sebevraždu."

"Sebevraždu?"

Grimes se znovu podíval na svého šéfa a pokusil se porovnat nabubřelá slova se suchými fakty.

"Soudní patolog nám to řekne s jistotou," pokračoval Adler.

"To jistě ano," řekl Haversham srdečně. "Že je to ale náhodička, nemyslíte? Callaghan spáchá sebevraždu a naše roztomilé štěňátko Hrubek se nám zaběhne v jeho havarkáči?"

"Ehm." Adler si nesmírně plasticky vybavil, jak zamyká Havershama do místnosti určené pro skotské střiky a posílá za ním Billieho Linda Prescottta s vysazeným stelazinem, který se mu posadí na prsa a bude dlouhé hodiny výt a masturbovat a masturbovat a masturbovat.

"Jde o to, že..., " řekl Grimes, a když se k němu oba muži otočili, zmlkl.

Adler ho zastoupil: "Tady Peter chtěl říct, že během několika měsíců, co byl Hrubek u nás, se choval jako příkladný pacient. Pořád jen tiše seděl a nikoho neobtěžoval."

"Byl jako mrtvola."

Z Havershamova hrdla se vydralo vlhké zachechtání. "Jako mrtvola?" řekl Grimesovi. "Před minutou to byl pes. Čeho se ještě dočkám? Ale teď mi řekněte: v jakém smyslu je přesně blázen?"

"Je to paranoidní schizofrenik."

"Takže schizouš? Rozštěpená osobnost? Ten biják jsem viděl."

"Ne, nejde o rozštěpenou osobnost. Je to schizofrenik. To znamená, že trpí přeludy a nedokáže zvládat úzkost a stres."

"Je debilní? Je to dement?"

Profesionál v Adlerovi se při těchto slovech naježil, ale nakonec ředitel zachoval klid. "Ne. Jeho IQ je průměrné až

nadprůměrné. Ale není vypočítavý."

Kapitán se rozřehtal. "Trochu vypočítavý snad být musí, nemyslíte? Když se dokázal vypařit z vězeňské psychiatrické léčebny."

Adler zadumaně sešpulil rty dovnitř. Chut' jeho ženy se vrátila a Adler přemýšlel, zda bude mít erekci. Neměl, a tak se znovu obrátil k Havershamovi. "Ten útek zavinili ošetřovatelé. Budou kázeňsky potrestáni."

"Mám dojem, že se už stalo. Alespoň u toho s tou zlomenou rukou."

"Poslyšte, Done, nemohli bychom to všechno vyřídit v tichosti?"

Kapitán se zašklebil. "Copak, bojíte se špetky publicity, pane Třízadvaroky?"

Adler se odmlčel a pak promluvil hlubokým hlasem, který byl jen stěží slyšet přes přízračné kvílení, jež stále naplňovalo chodby ústavu. "Ted mě dobře poslouchajte, kapitáne. Laskavě mě už přestaňte buzerovat. Mám na starost téměř tisícovku nejnešťastnějších lidí na celém Severovýchodě a peníze dostávám zhruba na čtvrtinu z nich. Můžu..."

"To by stačilo."

"...můžu některým trochu zpříjemnit život a můžu před nimi chránit obyvatelstvo. Za ty zasrané peníze, co dostávám, dělám všechno, co je v mých silách. Nevykládejte mi, že u vás se stavy nesnižovaly."

"No, snižovaly. To je fakt."

"A jestli se z tohoto útoku stane velká aféra, chytí se toho nějaký novinářský blbeček a nám buďto začne chodit více peněz, anebo to tu stát úplně zavře." Adler mávl rukou směrem k oddělení přeplněným jeho nebohými svěřenci - někteří spali, někteří kuli

pikle, někteří kvíleli, někteří se budili z přízračných snů o šílenství a někteří si možná nechali zdát o přičetnosti. "A pokud k tomu dojde," pokračoval Adler, "tak se polovina těchhle lidí začne poflakovat někde venku a pak už to bude váš problém, a ne můj."

"Uberte páru, doktore." Haversham, jehož policejní kariéra se stejně jako u většiny starších důstojníků utvářela spíše na základě instinktu přežití než detektivní práce, pokračoval: "Povězte mi svatou pravdu. Když mi řeknete, že vám utekl pacient, který nemusí být přísně střežen, spokojím se s tím. Ale pokud mi řeknete, že je nebezpečný, bude to úplně něco jiného. Takže jak je to?"

Adler si popotáhl kalhoty. Přemítal, jestli teď jeho manželka doma masturbuje stejně horlivě jako Billie Lind Prescott.

"Hrubek je v polovičním kómatu," řekl přímo do očí Petera Grimese. Mladý asistent strnule přikývl. "Znameně se potlouká kolem jako nějaký opilý buran," dodal a žasl, jak ho jen napadlo něco takového říct.

"No dobře," řekl Haversham s konečnou platností. "Rozešlu to jako zprávu o pohřešovaném pacientovi. Utekl vám svěřenec a vy se obáváte o jeho zdraví. Takhle v tom nikdo nic nezavěští. Ty ženské a chlapi, co si říkají reportéři, si toho ani nevšimnou, zvlášť když teď bouřka začne strhávat střechy."

"Moc si toho cením, Done."

"A teď bych se rád zeptal: můžete pustit pár babek?"

"Jak to myslíte?"

"Existuje člověk, který by nám mohl pomoci. Ale není levný."

"My jsme státní nemocnice," řekl Adler. "Nemáme moc peněz."

"To je sice možné, ale taky máte na krku uprchlého blázna, který ze všeho nejvíce připomíná hunského vládce Attilu. Tak co říkáte? Chcete si to vyslechnout?"

"Rozhodně, kapitáne. Rozhodně."

Prochladlý a rozrušený Michael Hrubek stál na statných nahých nohou uprostřed velkého obdélníku sešlapané trávy. Rukama svíral gumu svých zabláčených a rosou zmáčených trenýrek a zíral na chatrnou budovu před sebou.

Malá vycpavačská dílna a prodejna pastí a loveckých potřeb byla obehnaná drátěným pletivem připevněným k rezavým sloupkům pomocí silných leukoplastů. Velká část pletiva byla přichycena k zemi způsobem, který Hrubeka z nějakého důvodu hluboce skličoval.

Hrubek utíkal celou cestu od místa útoku na ošetřovatele až k tomuto shluku světel, který v mlze působil dosti strašidelně. Skládal se z odpočívadla pro nákladní automobily, jež obsahovalo i tuto prodejnu, bistra, benzinového čerpadla a starožitnictví. Hrubek si byl jist, že ho pronásleduje tajná služba, a tak se nechtěl zastavovat. Sám sobě ovšem hlasitě oznámil: "Nahý muž je venku zatraceně nápadný. Neudělej žádnou chybu."

A pak si všiml okna v prodejně, které nakonec rozhodlo.

Stále postával přesně na místě, na kterém před několika minutami ztuhl, a zíral do prodejny na sedm drobných zvířecích lebek, vyvařených a vybělených do zářivé běloby.

No podívejme. Podívejme na to!

V kosmologii Michaela Hrubeka hrála sedmička důležitou roli, a tak se teď předklonil a začal lebkou hlasitě počítat, přičemž si vychutnával zvuk číslic v ústech.

Sedm lebek, sedm písmen. M-I-C-H-A-E-L.

Neudělej chybu, pomyslel si. Tohle je mimořádná noc.

Velká část Hrubekových myšlenek byla ryze obrazná a k Hrubekovi se nyní dostavila představa, že se probouzí. Měl spánek rád. Miloval spánek. Trávil v posteli hodiny a hodiny. Ze všeho nejraději měl polohu na boku s koleny vytaženými co nejvýše, kam až mu to dovolily mohutné nohy a tlusté břicho. Rovněž okamžiky probouzení pokládal za jistý druh spánku - za neuchopitelný řetězec chaotických snů, za směsici nesouvislých obličejů a výjevů, jež proplouvají kolem, za výplod svého zbědovaného mozku a nejrůznějších medikamentů.

Probud' se!

Hrubek se sklonil a napsal otlým prstem do hlíny u nohou: já jako já jsem vZHúRu! Vzhuru, vZHúru, dneska večer jsem vZHŮZu!

Obešel prodejnu a všiml si cedule s nápisem, že majitel má dovolenou. Rozkopl tedy boční dveře a vešel dovnitř. Vyhnul se velkému černému medvědovi ve vzpřímené poloze a prošel celou prodejnu. Zhluboka vdechoval a čichal zápach pižma a vařeného zvířecího masa a ruce se mu třáslы bujarým veselím. Všiml si regálů s oblečením a začal se prohrabovat hromadami košil a kombinéz tak dlouho, až našel několik svršků, které mu víceméně seděly. Ještě ponožky a nakonec irskou tvídovou čepici, která se mu mimořádně zamlouvala. Zálibně si ji nasadil na hlavu.

"Velice elegantní," zašeptal a pohlédl do zrcadla.

Pokračoval v pátrání, až objevil pracovní boty a po chvíli zápolení se do nich vsoukal. Trochu ho tlačily, ale ne bolestivě. "John Dělník," zamumlal a spokojeně si přejel rukama po šatech. "Ano, John Dělník." Namočil kus hadru do rozpouštědla a začal si silně drhnout obličej, aby si z tváře a čela odstranil modrý inkoust.

Nato obřadně vložil sedm lebek do zeleného plátěného batohu, který v prodejně našel, a aniž by spustil podezřívavé oči z bojovně vztyčeného medvěda, přešel až k pultu, kde si všiml výlohy plné celofánových balíčků se sušeným hovězím masem. Jeden po druhém je začal trhat zuby, dychtivě žvýkal slané plátky masa, až nakonec spořádal všechny balíčky. Už se chystal k odchodu, ale ještě předtím se zadíval pod pult a obličej se mu rozjasnil širokým úsměvem.

"Dáreček od Ježíše Krimi-sta, našeho bouchačkového pána."

Pod pultem ležel revolver Colt s dlouhou hlavní. Hrubek si ho pozvedl k obličej, očichal ho a začal si třít chladný modrý kov o tvář a šklebit se jako chlapec, který právě shrábl desetidolarovou bankovku. Strčil si revolver do batohu, znovu si pohledem změřil medvěda a vyklouzl ze dveří.

Náhle trávník zaplnil trojúhelník světla, doprovázený vrzáním hliníkových dveří. Hrubek rychle vstoupil do velké otevřené kůlny za prodejnu a vytáhl z batohu revolver.

Noc proflzl mužský hlas: "Sám jsi ho tam zapomněl, sám si pro něj běž. A jestli bude rezavé, seřezu tě jako koně, mladý muži."

Mužův hlas se ozýval z ušmudlaného, ale jasně osvětleného jednopatrového domu s komínem, z něhož vycházel hustý kouř pálícího se dřeva a odpadků. Dům se nacházel asi třicet metrů od prodejny.

Po chvíli prošel mrzutě kolem kůlny osmi- či devítiletý chlapec. Aniž by nakoukl dovnitř, zmizel kdesi za prodejnu. Za okamžik vyrazil zpět k domu, před očima držel dlouhé kladivo, prohlížel si ho a nehtem palce z něj zoufale seškraboval drobné flíčky rzi.

Opodál vylekal Hrubeka jakýsi zvuk. Po betonové podlaze kůlny pobíhal vypasený mýval. Hrubeka si nevšiml a nepřítomně cosi očichával mezi pytlí na odpadky. Chlapec zaslechl škrábání drápů na betonu a zastavil se. Uchopil zrezivělé kladivo jako kyj, postavil se ke dveřím kůlny a nakoukl do černočerné tmy.

Hrubekovi začalo zběsile tlouci srdce. Přemýšlel, co udělá, pokud ho chlapec objeví. Co-mu-jen-povím? Že-si-tu-hovím! A střelím ho do hlavy, řekl si Hrubek v duchu a pokusil se ovládnout panické funění. Mýval se obezřetně zarazil, jako by slyšel chlapcovy kroky. Otočil hlavu, spatřil Hrubeka a strnul. V návalu paniky vycenil tesáky a vrhl se Hrubekovi po noze. Hrubek se však ve zlomku vteřiny vymrštil a uchopil velkého mývala za krk. A než se mýval stačil ohnat špičatými drápy, Hrubek mu s tichým lupnutím přerazil páteř.

Hezký pokus, pomyslel si. Ale málo štěstí.

Mýval se jedenkrát zachvěl a zemřel.

Chlapec přistoupil blíže ke dveřím a zaposlouchal se. Když žádné další zvuky neslyšel, vrátil se pomalu zpátky do domu. Bodové světlo na dvorku zhaslo.

Hrubek se uklidnil, nepřítomně chvíli hladil kožešinu mrtvého mývala a nakonec ho velice opatrně obrátil na břicho. Zadní nohy a ocas mu natáhl dozadu, přední packy dopředu, s chtivým slintáním sebral z pracovního stolu šroubovák a zarazil ho hluboko do zadní části mývalovy lebky. Nato nástroj vytáhl a odhodil bezvládné mrtvé tělo do rohu garáže. Právě když se chystal odejít, podíval se nad sebe a spatřil řadu šesti zvířecích pastí zavěšených na kolících.

Ale to se podívejme. Další dárečky. Tohle je zpomalí, neudělej chybu!

Zastrčil si tři pasti do batůžku a vyšel ven. Uprostřed zaprášeného plácku za prodejnu se zastavil, přičichl si k rukám a ucítil zápach benzínu a mývalova pižma. Přidržel si prsty u obličej a začal vdechovat vzduch prosycený kouřem - hluboce, hluboce, tak hluboce, že ho bodal na plicích. A jako by mu vzduch náhle přetekl do slabin, téměř okamžitě se dostavila erekce. Hrubek vytáhl z kombinézy penis a začal se nepřítomně dráždit, přičemž mu jako zvlhčovaadlo posloužila mazlavá krev ze šroubováku. Se zavřenýma očima otáčel hlavu ze strany na stranu, rytmicky pohyboval pravou paží, cítil, jak se stupňuje intenzita prožitku, a pociťoval stále větší závrať, neboť se opět překysličil. S nelidským sténáním začal nakonec hojně a prudce ejakulovat na tmavou zem.

Otřel si ruce do trávy a upravil si na hlavě irskou čepici. Vklouzl do skupinky keřů, přikrčil se a udělal si pohodlí.

Potřeboval již jen jedinou věc a hluboko v srdci věděl, že mu ji Bůh opravdu sešle.

Owen Atcheson vytáhl z police ve skleníku velkou hromadu rezných pytlů. Na pobřežním náspu už odvedli hezký kus práce a podařilo se jim zastavět nejnižší položený úsek trávníku několikadecimetrovou vrstvou pytlů s pískem. Owena již bolely svaly, a tak se důkladně protáhl a začal přemýšlet o zítřejší schůzce a služební cestě naplánované na prostředek týdne.

Vyhlédl ven a spatřil Lis, jak vedle jezera plní pytle pískem.

Tiše vyrazil uličkou a míjel přitom rostliny, jejichž názvy neznal a ani ho nezajímaly. Časovaná zavlažovací tryska se s

cvaknutím otevřela a skropila příslušné části skleníku oblaky mlhy, která na chvíli zastínila rostliny i kamenné reliéfy zavěšené na stěnách.

Na vzdáleném konci skleníku se Owen zarazil. Portia se na něj dívala oříškovými očima.

"Zdalo se mi, že jsem tě tu zahlédl," řekl.

"Potřebuju první pomoc." Portia si vysoko vyhrnula sukni, otočila se k Owenovi zády a ukázala si na zadní stranu stehna s malým krvavým fličkem asi třicet centimetrů nad kolenem.

"Co se stalo?"

"Šla jsem si pro novou pásku. Ohnula jsem se a zarazila si trn přímo do zadku. Kousek ho tam ještě zůstal, cítím to."

"Nevypadá to na nic vážného."

"Nevypadá? Ale bolí to jako čert." Portia se otočila, změřila si Owena od hlavy k patě a krátce se zasmála. "Hele, ty vypadáš jako lord na svém panství. Jako za středověku. Hotový sir Ralph Lauren."

Zdalo se, že její hlas je zabarven posměchem, ale Portia se na Owena vzápětí usmála způsobem, který z něj nečinil terč vtipu, nýbrž jeho adresáta. Zajela si nehtem nalakovaným krvavě červenou barvou do drobné ranky a obličej se jí zkroutil bolestí.

Na každé ruce měla čtyři stříbrné prstýnky, z jednoho ušního lalůčku jí visela masivní spirálovitá náušnice, zatímco druhý měla propíchnutý čtyřmi stříbrnými kroužky. Portia odmítla Lisinu nabídku na poskytnutí praktičtějšího pracovního oblečení a stále měla na sobě lesklou zlatostříbrnou sukni a volnou halenku. Ve skleníku bylo chladno a Owen zřetelně viděl, že pod bílou saténovou látkou nemá Portia podprsenku. Zběžně si prohlédl její postavu a napadlo ho, že zatímco chlapeckou postavu jeho manželky by mohl člověk označit za pozoruhodnou nebo pohlednou, manželčina sestra je jednoduše rozkošným stvořením. Někdy musel žasnout, že tyto dvě sestry mají stejné geny.

"Ukaž, podívám se na to," řekl.

Portia se k němu znovu otočila zády a zvedla si sukni. Owen zapnul stolní lampu, posvítil jí na Portiinu neopálenou nohu a pak si klekl, aby ránu prohlédl.

"Opravdu ho to odplaví?" zeptala se Portia. "Myslím ten skleník."

"Nejspíš ano."

Portia se usmála. "Ale co bude Lis bez svých kytek dělat? Jste proti záplavám pojištěni?"

"Ne. Dům se nachází pod povodňovou linií. Nikdo by nám ho nepojistil."

"Myslím, že na růžové keře by se pojistka stejně nevztahovala."

"To záleží na typu pojistky. Rozhodně je to sjednatelná položka."

"Právnik se nezapře," řekla Portia. Owen zvedl hlavu, ale ani tentokrát nepoznal, zda si ho Portia dobírá. "Viš, jak se Lis zmiňovala o té terase?" pokračovala Portia. "O téhle části dvorku? Myslím, že se pletla. Tu terasu podle mě voda neodnesla. Myslím, že ji otec strhl, aby mohl mámě postavit skleník." Portia kývla ke skupince vysokých keřů s oranžovočervenými růžemi. "Lis se chová, jako by to bylo posvátné místo. Ale máma ten skleník nijak zvlášť nechtěla." "Myslel jsem, že Ruth pro květiny žila."

"Takhle to tvrdí Lis. Jenže kdepak, to táta na tom skleníku trval. Mám podezření, že ji chtěl nějak..., řekněme zaměstnat, když byl pracovně mimo domov."

"Že by vaše máma chtěla dělat v jeho nepřítomnosti neplechy, to by mě ani ve snu nenapadlo." Owen setřel krvavý fliček a nakoukl do rány.

"Člověk nikdy neví. Však to znáš, tichá voda břehy mele. Nebo myslíš, že byl otec paranoidní?"

"To já nevím. Nikdy jsem ho neměl nijak zvlášť rád."

"Au, to bolí," zašeptala Portia, když se Owen dotkl rány, a sklonila hlavu. "Když jsme byly malé, tak jsme na té staré terase vždycky v neděli obědvali. Přesně ve dvě hodiny. Otec zazvonil na zvonek a my jsme se musely na chlup přesně dostavit ke stolu. Hovězí pečeně, brambory, zelené fazolky. A zatímco jsme jedly, on nám udílel přednášky o literatuře, obchodě nebo letech do vesmíru. Někdy i o politice. Ale ze všeho nejradši mluvil o astronautech."

"Ten trn tam vážně je. Ale jenom špička. Vidím ji."

"Bolí to jako čert. Dokážeš ji vytáhnout?"

"Mám tady pinzetu." Owen vytáhl švýcarský armádní nůž.

Portia strčila ruku do kapsy a podala mu zapalovač. "Na." Když na ni Owen tupě vytřeštil oči, zasmála se a řekla:

"Sterilizuj ho. Když žiješ chvíli v New Yorku, naučíš se dávat si pozor, co si strkáš do těla."

Owen vzal zapalovač a přejel plamenem přes konce pinzety.

"Nůž švýcarské armády," pronesla Portia a pozorně Owena sledovala. "Opravdu tam má i vývrtku? Malé nůžky? Lupu a tak?"

"Viš, Portie, někdy je těžké poznat, jestli si z člověka neděláš legraci."

"Nejspíš je to mým drsným velkoměstským přístupem. Někdy s tím mívám problémy. Ale neber si to osobně." Portia zmlkla, otočila se, sklonila hlavu k růžovému keři a zhluboka se nadechla.

"Nevěděl jsem, že kouříš," řekl Owen a vrátil jí zapalovač.

"Nekouřím. Aspoň ne cigarety. A po obědě jsme měli zákusek, ke kterému se pilo co...?"

"Nemám tušení."

"Přece portské."

Owen řekl, že ho to mohlo napadnout.

"Máš rád portské, Owene?"

"Ne, nemám rád portské."

"Ach bože, to bolí."

"Promiň."

Owen položil svou velkou ruku na přední stranu Portiina stehna, pevně ho přidržel a zároveň přiložil drobné konce pinzety ke špičce trnu. "Chytni si tu sukni, ať ji nemáš od krve." Portia si zvedla sukni o něco málo výše a Owen letmo zachytil krajkový lem jejích červených kalhotek. Stiskl pinzetu silněji.

Portia zavřela oči a zaťala zuby. "Já nemůžu portské ani vystát," procedila, "ale přesto jsem na tohle téma expert. Během otcových

přednášek jsem totiž dávala pozor. Ročník devatenáct set sedmnáct byl tak dobrý, že se téměř vyrovná srovnávacímu ročníku. Což je...?" Portia tázavě zvedla obočí. Když Owen neodpovídal, vydechla bolestí a řekla: "No samozřejmě ročník šedesát tři. Myslela jsem, že všichni gentlemani z farmářské smetánky to vědí."

"Farmaření se mi nezajímá o nic méně než portské."

"No tak zahradničení." Owen cítil, jak se mu Portiino stehno chvěje v ruce, a sevřel ho pevněji. "Opravdu vydařené portské ročník 1917," pokračovala Portia, "svým buketem připomíná tabák. Ach, ty nedělní obědy! A po portském - a po otcově přednášce o portském nebo o NASA nebo o literatuře nebo bůhví o čem ještě - jsme měli brazilské koláčky a džem a pak jsme už my děti neměly co dělat." Portia se zhluboka nadechla a zeptala se: "Owene, já jsem tu ve skutečnosti vůbec nemusela být, že ne? Mohla jsem všechno podepsat v New Yorku, nechat to notářsky ověřit a poslat vám to poštou, že?"

Owen chvíli mlčel. "Ano, tos mohla."

"Tak co Lis vlastně chce?"

"Jsi její sestra."

"Tak dozvím se, proč mě o tu návštěvu požádala? Anebo si jen přála být se mnou?"

"V poslední době se s tebou moc nevidá."

Portia se tiše zasmála. "Už toho hajzla máš?"

"Už je skoro venku." Owen pohlédl ke dveřím, kterými mohla do skleníku každou chvíli vstoupit jeho žena a přistihnout je při všem, co s Portií právě dělali. Znovu přitlačil pinzetu a cítil, jak se Portia zachvěla. Portia se však kousla do rtu a nevydala ani hlásku. Konečně Owen vytáhl trn a postavil se.

Portia se otočila. Stále si přidržovala průhlednou sukni a Owen znovu zahlédl její červené kalhotky. Zvedl pinzetu se špičkou rudou od krve. "Člověk by si myslel, že bude větší," řekla Portia. "Díky. Jsi mužem nevšedního talentu."

"Nic to není. Jen takové píchnutí. Ale měla by sis na to něco dát. Bactin. Nebo peroxid."

"A máte tu něco?"

"Nahoře v koupelně," odpověděl Owen. "V té u tvého pokoje."

Portia si otřela ránu kapesníkem a prohlédla si ho. "Zatracené růže," zabručela, stáhla si sukni a vyrazila ke schodišti.

05 KAPITOLA

Sevřel ji kolem ramen a přitiskl jí ústa na rty. Nebyl to jemný polibek. Její prsty ho uchopily za pevné bicepsy a přitáhly si jej blíž. Třela se o jeho nahý hrudník ňadry, která zakrývala pouze tenoučká látka halenky.

Nedokážu to ovládnout, pomyslel si Owen. Jsem úplně bez sebe. Zavřel oči a znovu ji políbil.

Vklouzl jí jazykem mezi rty a začal si pohrávat s jejím. Ona mu vzala spodní ret mezi zuby a vsála si ho do úst. Nato zaváhala a neklidně se odvrátila.

"Ne," poručil jí Owen. "Líbej mě."

"A co když nás uvidí?"

Owen ji umlčel, neboť dobře viděl, že její protesty jsou jen zpola míněny vážně. Jako by riziko z dopadení tvořilo součást její vášně. A možná její většinu.

Položil ji ruce na halenku. Zachvěla se, když se jí utrl knoflík a dopadl jí k nohám, ale jinak mu nekladla žádný odpor. Halenka se rozevřela a Owen jí začal dlaněmi hladit odhalená ňadra.

"Není to...?" začala ona, ale on ji znovu políbil a roztáhl velkou ruku, takže se palcem a malíčkem dotýkal obou jejích bradavek. Druhou ruku mezitím položil na bílou pokožku jejích zad a přitáhl si ji k sobě.

Vyhrnul ji vysoko sukni a zastrčil jí její okraj za pas, čímž odhalil neopálenou kůži. Ona zvedla kyčle, ale on ji jednou pohladil po upnutých hedvábných kalhotkách a více se jich nedotýkal. Místo toho ji vzal za ruku, rozeplnul si kalhoty, vytáhl své mužství a hrubě kolem něj obemkl její prsty. Nato jí mlčky pokynul, aby ho tvrdě dráždila - tak tvrdě, že se téměř svíjel bolestí. Když její intenzita ochabla, poručil jí: "Ne, tvrději."

A ona poslechla.

O chvíli později ji zarazil, naléhavě jí sevřel ramena a otočil si ji zády k sobě. Položil jí dlaň zezadu na vlasy, postrčil ji kupředu

a stáhl jí kalhotky. Oběma rukama ji poté uchopil za boky, prudce do ní vstoupil a okamžitě pozbyl poslední zbytky zábran. Prudce a pravidelně do ní začal vrážet. Rukama jí svíral prsa, přitahoval si ji k sobě a zalíbeně poslouchal její hekavé vzdychání. Přiložil jí ústa na krk a začal ji kousat do šije. Ohryzoval jí krk a vychutnával si vůni potu a příjemného parfému. Vtom se zkroutila, tvrdě se na něj přitiskla a zasténala.

Ten zvuk ho vydráždil. Vyklouzl ven a v prudkých záškubech zanechal na vnitřní straně jejího stehna lesknoucí se proud. Přenesl váhu na její záda a začal přerývaně oddechovat.

Po chvíli si všiml jakéhosi pohybu a uvědomil si, že ona se po celou dobu dráždí. Znovu tedy sklouzl dlaněmi k jejím ňadrům a zatahal ji za bradavky. O několik okamžiků později cítil, jak se jí napjaly nohy - vysokým sténavým hlasem

vykřikla dvakrát jeho jméno a její tělo se začalo prudce třást. Chvilí setrvala v klidu a pak se předklonila a otočila se na záda. Owen zůstal na kolenou za ní.

Byli několik centimetrů od sebe, ale již se vzájemně nedotýkali.

Jako by byla slova zbytečná, jako by mohla prozradit toto jejich tajemství, Owen se mlčky natáhl a formálně, téměř sourozenecky ji políbil na tvář. Ona mu na oplátku znovu stiskla ruku.

Nakonec Owen sebral lopatu a zmizel za násep. Svou ženu přitom nechal ležet vedle tmavého jezera u úhledně naskládané řady pytlů s pískem jako nějakou studentskou lásku.

Lis Atchesonová chvíli pozorovala temná mračna nad hlavou a pak nejistě pohlédla k domu, aby se přesvědčila, zda nemohla Portia toto jejich představení sledovat.

Pouhých pár centimetrů od hlavy jí šplouchala voda o kameny, ale i přes stoupající hladinu zatím vypadala docela mírumilovně.

Lis se několikrát zhluboka nadechla a na okamžik zavřela oči. Co to do něj, proboha, vjelo? uvažovala. Faktem bylo, že Owenův apetit převyšoval ten její, ale současně byl její muž náladový a sex byl první věcí, která u něj odumřela, kdykoliv jej něco rozčilovalo nebo trápilo. Uběhly již tři nebo čtyři týdny od doby, kdy se naposledy překulil na její stranu postele.

A kdy se naposledy uchýlili k sexu na nějakém neobvyklém místě? Třeba v kuchyni, v džípu nebo pod širým nebem? Inu, na to si už Lis vůbec nevzpomínala. Snad před pár měsíci. Před hezkou řádkou měsíců.

A pak k ní před deseti minutami přiběhl s hromádkou rezných pytlů ze skleníku. Lis k němu byla otočena zády - skláněla se, aby mohla položit na násep další pytel s pískem, když vtom zaslechla, jak hromada prázdných pytlů dopadla opodál do trávy, a ucítila na bocích jeho ruce.

"Owene, co to děláš?" Zasmála se a cítila, jak si ji k sobě přitahuje. V tu chvíli už měl erekci.

"Ne, na to teď není čas. Bože můj, vždyť Portia nahoře zalepuje okna! Mohla by každou chvíli vykouknout!"

Owen jí tiše přiložil ruce na prsa a žhavě ji políbil zezadu na krk.

"Owene, ne!" Lis se otočila.

Owen však řekl pouze: "Psst," a zajel jí neústupnými rukama pod sukni.

"Zbláznil ses, Owene? Ted ne."

"Ale ano," řekl. "Ted."

A navíc zezadu. V poloze, která se mu nijak zvlášť nelíbila - raději ji viděl bezbrannou na zádech a při rytmických přirazech sledoval její obličej.

Co ho to jenom popadlo?

Možná je nahoře za mraky úplněk.

A možná je to...

Voda šplouchala v rytmu jejich blues.

...těmi kovbojskými botami.

Lis pohlédla na žlutá okna domu - na okna, za nimiž byla nyní Portia dokonale, i když jen matně vidět. Mohla je zahlédnout?

A i kdyby? pomyslela si Lis. Tak at'. Koneckonců je Owen můj manžel.

Zavřela oči a s úžasem zjistila, že se jí chce spát - i přes adrenalin, který jí stále koloval v krevním řečišti, i přes naléhavou potřebu dokončit pískování. Teprve toto byl skutečný zázrak dnešního večera. Ach bože, k čertu s povodní, k čertu s orgasmy pod širým nebem..., mám dojem, že usínám.

Lis Atchesonová trpěla nespavostí. Bez problémů vydržela čtyřadvacet hodin bez spánku. A někdy i třicet, šestatřicet hodin strávených v naprosto bdělém stavu a s bystrými smysly. Tato choroba ji soužila už léta, ale po incidentu v Indian Leap v květnu se ještě povážlivě zhoršila. Děsivé sny se dostavovaly patnáct až dvacet minut poté, co se jí podařilo usnout - sny plné černých jeskyň, krve, očí, jež byly mrtvé, očí, jež prosily o slitování, očí, jež byly až nemilosrdně živé...

A Lis se pak jakoby prasknutím bičem probudila.

Nakonec se jí vždy uklidnil tep a pot na spáncích i krku se postupně vypařil. Lis poté ležela v posteli jako věžeň bdělosti, stále silněji sužována únavou a pronásledována bludnými představami. Hodinu za hodinou, hodinu za hodinou. Jednou za čas pohlédla na zelenomodré digitální číslice, které neúprosně kráčely kupředu a skládaly se do bláznivých kombinací - v 1.39 ještě nebylo nic ztraceno, 2.58 již bylo prachbídných a 4.45 představovalo barikádu; pokud ji Lis nepřekročila v hlubokém spánku, věděla, že pro tuto noc svou bitvu prohrála.

Mohla by o spánku odříkat celou řadu faktů. Einstein potřeboval deset hodin denně, Napoleon pouhých pět. Rekord v nespavosti držel jistý Kalifornian, který zůstal v bdělém stavu plných 453 hodin. Normální člověk spí v průměru sedm a půl až osm hodin denně, kocour prospí šestnáct. Existuje smrtelná forma nespavosti, jistý druh prionové choroby, která ničí oblast thalamu v mozku. Lis vlastnila rovných dvaadvacet knih o poruchách spánku a nespavosti a čas od času odříkávala před spaním jejich názvy namísto počítání oveček.

"Je to jen způsob, jak se mozek vyhýbá zlým snům," prohlásil Lisin lékař. "Musíte si říct, že jsou to pouze sny. Zkuste si to opakovat. Jsou to jen sny, neublíží mi. Jsou to jen sny, neublíží mi."

Lis doktora poslechla, ale již samotné vyslovení tohoto zaklínadla ji obvykle ještě více probudilo.

A přesto když dnes večer ležela Lis Atchesonová venku s odhalenými nadry a sukni vyhrnutou po stehna, pocítila neskutečně rychlý příchod spánku. Dívala se na skleník, na světlá vydávající šmolkově modrou záři, a cítila stále větší

uvolnění. Zaslechla, jak Owen upustil lopatu na pytel s pískem, zahlédla v ložnici v prvním patře Portiin stín.

V myšlenkách jí začaly tancovat podivné výjevy, které Lis identifikovala jako jasnozřivé sny. Viděla, jak se rozplývají lidské tváře, jak se lidé mění v temné tvary a mátožné objekty, jak se proměňují květiny.

Spatřila tmavě červenou, krvavě červenou růži John Armstrong a s tímto posledním výjevem před očima konečně usnula.

Snad o pouhých deset vteřin později kdesi praskla větvíčka a její zvuk se rozlehl jako výstřel z pušky. Lis, která měla zarudlé ruce cudně složené na prsou jako socha nějakého dávno mrtvého svatého, se okamžitě a neodvratně probudila, posadila se, zapnula si halenku, stáhla si sukni a vytřeštila oči na tmavou siluetu muže, který se objevil u řady bolehlavů a odhodlaně kráčel směrem k ní.

Trenton Heck vyjel z vedlejší cesty na silnici 236 a držel nohu na plynu pick-upu Chevrolet z roku '79 tak dlouho, až z lenivě brumlajícího motoru vyždímal stodesítku. Zaslechl nepřírozený zvuk, který odhadl na zničené ložisko, a raději o něm dále nepřemýšlel.

Heck řídil téměř vleže - levou nohu měl na plynu a pravou nataženou na předním dvousedadle. Na pravém stehně se mu schliple rozvaloval čtyřlétý pes s výrazem plným sklíčenosti. Přesně takto Heck jezdil - vždy s nataženou nohou, přestože mu na ní nemusel pokaždé ležet pes - a automobil s automatickou převodovkou a spojeným předním sedadlem si koupil pouze kvůli tomuto svému zvyku.

Trenton Heck byl přesně o dvaatřicet let starší než jeho pes. Ostatní o něm někdy mluvili jako o "tom vyzábělém chlápku z Hammond Creek", přestože kdyby ho někdo viděl bez košile a spatřil jeho svaly vypracované celoživotním lovem, rybařením a nejrůznějšími pracemi v rozmanitých venkovských místech, musel by uznat, že Trenton Heck vůbec není vyzábělý. Byl spíše štíhlý a šlachovitý. Břicho mu teprve minulý měsíc začalo lehce vylézat z opasku, a i to bylo navíc způsobeno především nečinností, i když nově nabytá kila se dala částečně přisoudit také nezřízenému pití budweiserů a dvojtým večerům před televizí.

Heck si nyní promnul místo uprostřed pravého stehna, kde se mu pod sepranými modrými džínami leskla jizva po kulce. Téměř čtyři roky staré zranění (pomalu se blíží výročí, pomyslel si Heck) mu dodnes napínalo svaly jako chladná gumová páska. Heck předjel pomalu jedoucí sedan a zařadil se zpátky do pruhu. Na zpětném zrcátku pick-upu se houpala velká plastická mléčná kost. Vypadala jako skutečná a Heck ji zakoupil, aby jí zmátl svého psa, což se mu však pochopitelně nepovedlo - Emil byl čistokrevná rasa.

Heck uháněl slušnou rychlostí po silnici a mezi nerovnými zuby si pohvizdoval jakousi falešnou melodií. Projel kolem dopravní

značky, zvedl nohu z plynu a rychle zabrzdil, takže pes sklouzl na vinylovou sedačku a vycenil zuby. Heck vybral zatačku a pokračoval asi čtyři sta metrů po špatně vyasfaltované vesnické cestě. Daleko před sebou viděl světla a několik matně blikajících hvězd, ale přesto ho přepadl neodbytný pocit samoty. Nakonec dorazil k opuštěnému stánku podél cesty - k boudě, v níž jeden farmář před lety prodával sýr a med. Nechal puštěný motor a vylezl z auta. Pes se ošil, ale zůstal ležet na sedačce.

Heck měl i dnes večer na sobě to, co nosil vždy, pokud právě nemrzlo, až neprašťelo: černé tričko, na něm pracovní košile a modrou džínovou bundu. Na hlavě s vlnitými hnědými vlasy přes uši nosil čepici s logem New York Mets. Čepici dostal jako dárek od jedné ženy, která dokázala odříkat všechny základní statistiky odpalovačů z Flushing Meadow za posledních patnáct let (ostatně i Jill sama měla v ruce dynamit), ale Heckovi mohlo být tohle družstvo ukradené a otrhanou čepici nosil pouze proto, že to byl dárek od ní.

Neklidně se rozhlédl kolem sebe a začal se pomalu procházet v kruhu po zaprášeném parkovišti. Pohlédl na své lenivé vrnící auto a dospěl k závěru, že je příliš nápadné. Vrátil se k němu, vypnul motor a zhasl světla. Okolí se ponořilo do tmy a Heck se začal znovu procházet sem a tam. Opodál se ozval zvuk. Heck okamžitě rozpoznal cupitání mývala, a když zvíře po chvíli tiše proběhlo kolem něj, snadno identifikoval zbytky pižma u jeho zadku. Tito živočichové rozhodně nepředstavovali hrozbu, ale Heck při chůzi přesto držel ruku na žebrované bakelitové rukojeti své staré automatické pistole, která se houpala zastrčená v ještě starším kovbojském pouzdře ozdobeném koženými trásněmi.

Oblohu zaplnily mraky a každou chvíli se měla strhnout bouřka. Jen si prš, když musíš, řekl si Heck v duchu, aniž by přitom vzhlížel k nebesům, ale ještě pár hodin sem nepouštěj vítr, Pane. Potřeboval bych trochu pomoci, a to dost zoufale.

Kdesi za ním hlasitě praskla větvíčka. Heck se rychle otočil a málem vytasil zbraň na nepřehlédnutelnou břízku. Znal jen málo volně žijících živočichů, kteří by lámali větvíčky takovým způsobem - vzpomněl si pouze na losa amerického, který se podobně vláčil s mláďaty, anebo na dvoumetrového grizzlyho, který jednou na Hecka hladově shlížel s ledovou sebejistotou chráněného druhu.

Třeba je to jen opilý smec, pomyslel si, aby si dodal náladu, a pokračoval v chůzi. Po chvíli zaplavila parkovací plochu světla. Po cestě přijelo auto a s nenuceným zakvílením brzd zaparkovalo nedaleko od Hecka. Policista v šedém obleku vystoupil a vzpřímeně jako seržant výcvikového tábora pro nováčky vyrazil přes vlhkou zem k místu, kde stál nyní Heck.

"Done." Heck ledabyly zasalutoval.

"Trente. Jsem rád, žeš měl volno. Rád tě zase vidím."

"Blíží se bouřka," poznamenal Heck.

"Myslel jsem, že tvůj Emil zavětrí stopu i v hurikánu."

"To je možné," řekl Heck Havershamovi, "ale nerad bych se nechal zabít bleskem. Tak kdo je tím uprchlíkem?"

"Ten psychopat, kterého na jaře dostali v Indian Leap. Vzpomínáš si na to?"

"Kdo by si tu na to nevzpomínal?"

"Dneska večer si místo někoho vlezl do pytle na mrtvoly." Haversham vysvětlil Heckovi způsob Hrubekova útěku.

"Možná je to šílené, ale svědčí to o jistém důvtipu."

"Měl by být někde poblíž Stinsonu."

"Takže se dostal daleko, magor jeden..."

"Jo. Momentálně je tam ošetřovatel, který řídil ten pohřebák. A taky Charlie Fennel a pár policistů z Jersey. Charlie vzal svoje feny."

Policejní psi nebyli skutečnými stopaři, ale příležitostně se ke slídění používali i lovečtí psi - v tomto případě labradoři.

Měli slušný čich a zejména vykleštěné feny se držely stranou sloupů a stromů a nenechaly se tak snadno svést ze stopy. Zato se ovšem daly rozptýlit. Naproti tomu Emil byl ryzím stopařem. Když byl na stopě, mohl by mu v cestě sedět králík a on by ho bez povšimnutí přešel. Jediné, co člověk v takových chvílích slyšel, byl jeho dychtivý funivý dech. Feny byly roztěkanější a trávily mnoho času zapáleným křížováním stopy a hafáním. Pokud se však jednalo o nebezpečného uprchlíka, bylo rozhodně lepší nasadit více psů. Heck se zeptal Havershama, co dají Emilovi očichat.

"Trenýrky." Kapitán Heckovi předal plastický pytlík. Heck nepochyboval, že Haversham ví, jak se manipuluje s pachovými stopami. Určitě dohlédl, aby trenýrky nikdo nepral a aby se jich nikdo nedotýkal prsty. "Pokud víme, je Hrubek téměř nahý," dodal policista.

Heck si zprvu myslel, že kapitán žertuje.

"Kdepak. Je to velký chlap a má na sobě spoustu tuku. Adler -to je doktor z Marsdenu - mi řekl, že schizofrenici necítí zimu jako normální lidé. Jako by byli otrlí. A taky necítí bolest. Můžeš je zmlátit a oni vůbec netuší, že je někdo bil."

"No jó, to je dobré vědět, Done. A poslyš: umí taky létat?"

Haversham se zasmál a dodal: "Oni mi tvrdí, že je Hrubek neškodný. Prý to už provedl mockrát. Podle Adlera už utekl ze sedmi nemocnic. A vždycky ho našli. Je to pro něj taková hra. Ten pytel na mrtvoly, do kterého si vlezl, byl pro chlápka, který spáchal sebevraždu."

"Neškodný? Copak nečetli o Indian Leap?" Heck se nevěřicně zachechtal a kývl směrem k Marsdenské nemocnici.

"Kdo je tam vlastně šílenec?" Náhle se Heck nedokázal podívat Havershamovi do očí. "Poslyš, v telefonu ses zmiňoval o pěti stovkách za tuhle zakázku. Plus odměna za dopadení. Deset tisíc. Souhlasí to, Done? Deset?"

"To víš, že jo. Ta záloha je z mého asistenčního fondu jako obvykle. A odměna půjde od státu. Z Adlerova rozpočtu. Strašně dychtí toho chlápka chytit."

"Předpokládám, že ti to nedal písemně."

"Adler? Kdepak. Ale na dopadení toho kluka mu vážně moc záleží. Jestli ho čapneš, dostaneš peníze, Trente. Navíc jsi v tomhle případu jediný civilista. Mí hoši za něj nemůžou vzít ani cent."

"Dostanem ho."

Kapitán se zadíval do noci a zdálo se, že o něčem přemítá. Nakonec řekl: "Trentone? Vím, že jsem ti řekl, že není nebezpečný, ale radši ji měj pořád u sebe." Ukázal na pistoli u Heckova boku. "Musím ti říct, že... Adler tvrdí, že to pravděpodobně byla jen nehoda/ale je možné, že Hrubek napadl dva ošetřovatele. Jednomu zlomil paži, jako by to bylo párátko. Kdyby ho nikdo nenašel, mohl tam i umřít."

"Takže je teda nebezpečný, anebo není?" zeptal se Heck.

"Já ti jen říkám, abys měl oči na stopkách. A vubec, co to máš za bouchačku?"

"To je moje stará P-osmatřicítka." Heck si poplácal po pouzdře. Dodnes si naprosto přesně vzpomínal na den, kdy odevzdával služební automatickou pistoli Glock právě tomuto muži. Nemohl z černé pistole spustit oči, když ji Havershamovi podával rukojetí

napřed, s vytaženým zásobníkem a otevřeným závěrem. Po pistoli pak následoval odznak a identifikační průkaz.

Uniformu si Heck koupil sám, takže mu ji nechali, pouze musel podepsat prohlášení, že ji nikdy nebude nosit na veřejnosti. Heckův obličej byl rudý vztekem a hanbou, když tehdy psal na papír své jméno.

"Na to se ještě prodává munice?"

"Dávám do ní devítky parabellum."

Haversham prostrčil hlavu okénkem na straně spolujezdce a pohladil Heckova psa po hlavě. Pes ležel netečně a znučeně na sedadle a sledoval pohyb kapitánových šedých vlasů. "No jó, Emile, tak ukaž, že na tebe můžu být s páníčkem pyšný. Slyšíš? Chyt' nám toho šílence. Hodnej, hodnej." Haversham se otočil k Heckovi. "Že je to ale starej dobrák?"

A Trenton Heck, který rodil štěňata, aplikoval jim oční kapky, vysával hadí jed z tlapek retrieverů, uháněl stopadesátkou k veterináři se psy, kteří se ještě dali zachránit, a bez výčitek utrácel milosrdnou kulkou do hlavy ty, kteří se již zachránit nedali, a nikdy na psy nemluvil jinak než pomocí příkazů, tento Trenton Heck teď pouze přikývl a opatrně se na kapitána usmál. "Radši už pojďme. Než vychladne stopa."

"Jak se to, sakra, stalo?" vyštěkl Owen. "Vždyť je to šílenec. On přece nemůže uprchnout! Copak tomu hajzlovi nechali otevřené dveře?"

"Došlo k nějakým zmatkům. Na detaily byli dost skoupí." Ukázalo se, že narušitelem, který probudil Lis z krat'oučkého spánku, je Stanley Weber, řádně zvolený šerif samosprávné obce Ridgerton. Prošel kolem Lis, aniž by si jí všiml, a Portia ho nasměrovala k náspu, kde právě pracoval Owen.

Jeho zpráva byla daleko znepokojivější než jeho neočekávaný příchod.

"Bože můj, Stane," řekla Lis, "vždyť je to léčebna pro odsouzené. To tam nemají mříže?"

Živě si na něj vzpomínala: oči zasazené hluboko do náměsíčně povzneseného, šíleného obličej. Zažloutlé zuby a skučivý hlas. "Sic semper tyrannis... Lisa-bon... Haló, Lisa-bon!"

"Pro tohle není omluvy." Owen vztekle chodil sem a tam. Byl vysoký, v mnoha ohledech silný a jeho hněvu se děsila i Lis.

Šerif bojácně zkrfčil ruce na prsou a snažil se přetrpět Owenovu zlost. "Kdy se to stalo?" pokračoval Owen. "Vědí, kam má namířeno?"

"V průběhu posledních dvou hodin. Byl jsem na příjmu." Šerif ukázal na vysílačku v policejním autě, jako by chtěl nasměrovat Owenuv vztek jinam. "Mluvil jsem s Donem Havershamem ze státní policie. Je to dobrý chlap," dodal významně. "Kapitán."

"Jo, tak kapitán. Božíčku."

Lis se přistihla, že zírá na šerifovy nohy. V těžkých tmavých botách vypadal spíše jako válečník při plnění bojového úkolu než jako civilní úředník. Zvedl se vítr a vlhce jí pleskal do halenky. Lis se dívala, jak z větviček vysokého javoru spadlo několik listů, jako by hledaly úkryt před blížící se boufku. Lis se zachvěla, uvědomila si, že dveře do kuchyně jsou otevřené dokořán, a odešla je zavřít.

Náhle se ozvaly kroky a Lis pohlédla ke dveřím do obývacího pokoje.

Portia se zarazila a pak vešla do kuchyně. Stále měla na sobě tenké sexy oblečení a její kyprá prsa se provokativně rýsovala pod bílou hedvábnou látkou halenky. Šerif mladé ženě pokynul a Portia se vlašně usmála. Šerifovy oči poté dvakrát zajely k jejímu hrudníku. Portia měla v kapse sukně nacpaného diskmana a v jednom uchu zastrčené sluchátko. Z druhého sluchátka, které se jí houpalo u krku, vycházel plechový kolovrátkový zvuk.

"Hrubek utekl," oznámila sestře Lis.

"To snad ne." Portia si vytáhla z ucha i druhý špunt a přehodila si sluchátka kolem krku jako lékař stetoskop. Skřipavý zvuk rockové hudby zesílil a začal se pronikavě linout z obou sluchátek.

"Poslyš, nemohla bys to vypnout?" zeptala se Lis a Portia nepřítomně poslechla.

Lis, Owen a Portia nyní stáli se zkříženýma rukama v řadě vedle sebe na glazurovaných terakotových dlaždičkách, které byly stejně chladné jako venkovní betonové schůdky. Lis připadl jejich útvar hloupý, a tak vystoupila z řady a naplnila konvici vodou. "Kávu, nebo čaj, Stanley?"

"Ne, nic, díky. Prý se ztratil a jen se tak potuluje. Utekl jim ve Stinsonu, nějakých patnáct kilometrů východně od nemocnice."

A osmdesát kilometrů od místa, kde teď stojíme, pomyslela si Lis. Byla to pro ni útěcha, jako když má člověk plnou nádrž nebo

dvě dvacetidolarovky v kapse - možná bezvýznamná, možná neopodstatněná, ale přesto útěcha.

"Takže," řekla Portia, "míří směrem od nás."

"Vypadá to tak."

Lis si znovu vzpomněla: šílenec se probouzí k životu, pouta na rukou a nohou cinkají a jeho zrak spaluje přihlížející v soudní síni. Ze všech nejdychtivěji přitom svléká pohledem právě ji. "Lisa-bon, Lisa-bon..."

Když Lis tehdy v červnu slyšela, jak soudní síň zaplňuje jeho smích podobný vytí hyeny, rozplakala se - a plakat se jí chtělo i teď. Pevně zaťala zuby, otočila se ke sporáku a začala připravovat bylinkový čaj. Owen stále bombardoval šerifa rozlícenými otázkami. Kolik mužů ho hledá? Mají psy? Vzáli si nějaké zbraně? Šerif tento křížový výslech statečně přetrpěl a nakonec odpověděl: "Faktem je, že pro to nedělají úplně všechno. Zveřejnili to pouze jako informační zprávu. Ne jako žádost o pomoc při hledání uprchlíka. Já osobně tipuju, že už ho prakticky vyléčili. Nejspíš dostal šoky - tak to obvykle dělají. Takovými těma elektrodama. A teď se jen potlouká po venku a oni ho každou chvilku seberou..."

Owen mávl rukou a chystal se něco říct, ale Lis ho přerušila. "Pokud tedy nikdo nemá obavy, jak tvrdíte, Stane, tak co tu děláte vy?"

"No, stavil jsem se, abych se vás zeptal, jestli ještě pořád máte ten dopis. Napadlo mě, že by jim mohl poskytnout vodítko, kam se teď ten chlap ubírá."

"Dopis?" zeptal se Owen.

Avšak Lis věděla přesně, který dopis má šerif na mysli. Byla to její první myšlenka, když šerif vyslovil slovo

"Marsden".

"Já vím, kde je," řekla a odešla pro něj.

06 KAPITOLA

Paní Lisa-bon Atchesonová,

jsem v této místnosti VZali mi Dech vzali mi SLUCH. Jsem tady držen nefér a oni, anO oni mi chtějí přeKazit tO co MUSÍM UDĚLAT. Je to velmi důležité, zajistili mě SEM a roztrušují o mNě lži do wAshingtonu a VEN do celého světa. domníVají se že jsem nebeZpečný aTd alE to je aKorát jejich záminka aby mě mohli zneUŽÍT všichni jí věří a nikomu to nEVAdí. Tedy všichni "jim" věří. jsou velice Silní & My se jich musíme obÁVAt. jsou všude.

Je to KONSPIRÁTSTVÍ. KON + S + PIRÁTSTVÍ.

a já vím že se ho účastníte i VY!!!!

Revanš je můj nepatří PÁNU protože PÁN ví co Jsem udělal a odmítá se SliTovat a dát mi SpočiNout. každou noc mě střílí Do hlavyU! Přijímám svůj osud a VY která jste báječná musÍTE taky. Přijďte ke mNě pro věčnÁ Spočinutí navždy.

Věčně, navždy. rEVAnš.
EVA žena
PŘIJĎTE ke MNĚ.

já váš milenec

Krasopisné dílo Michaela Hrubeka zářilo zeleným, černým a modrým inkoustem.

Lisino jméno a Hrubekův "podpis" pak byly vyvedeny červeně.

Šerif hlasitě a podrážděně nasál vzduch mezi lesklými bílými zuby. "Dává vám to smysl?" zeptal se Owena.

"Jsou to jen bláboly," odpověděla Lis.

Owen se na ni podíval a dodal: "Když to přišlo, tak jsme se o tom bavili, ale řekli jsme si, že je to nějaký dětský žert."

"Jsem dost přísná učitelka," vysvětlila s chabým úsměvem Lis, která vyučovala angličtinu na střední škole v Ridgetonu. "Posměšných dopisů od šestnáctiletých výrostků jsem si už užila dost a dost."

"já váš milenec." Šerif si upravil opasek s pistolí a chvíli na dopis zíral. "Co zpáteční adresa?"

Lis začala hledat v hnědém pořadači, ve kterém měla dopis uschován pod hlavičkou Dopisy, různé. Těsně za hlavičkou Poslední vůle a testament - Owen a Lis, všimla si nyní. Vyhledala Hrubekovu obálku. Zpáteční adresa pochopitelně chyběla, ale razítko ukazovalo na Gloucester.

"To je od Marsdenu dost daleko," poznamenala Lis.

"Můžu si zavolat?" Šerif pohlédl na Owena, který kývl k telefonu.

Lis se opírala o kuchyňskou linku, usrkávala šípkový čaj a vzpomínala na onu horkou zářijovou sobotu, kdy přesazovala keř s kříženými čajovými růžemi citronově žluté barvy. Po nose jí přitom stékal pot a dotěrně ji šimral. Owen byl tehdy celý den v práci a teprve před chvílí se vrátil. Bylo asi šest hodin večer, slunce stálo nízko nad obzorem a chabě svítilo. Owen se postavil do dveří; ramena měl svěšená a v ruce držel kus papíru. Lis na něj pohlédla, keř jí vyklouzl z rukou a jeden z trnů se jí zaryl do kůže. Její manžel měl tak bledý obličej a tvářil se tak vážně, že si Lis zprvu vůbec žádné bolesti nevšimla. Teprve po chvíli sklopila oči a spatřila na svém prstu kapičku krve. Položila keř na zem, Owen jí podal dopis a ona si ho pomaličku vzala, přičemž zanechala na obálce krvavý otisk připomínající starodávnou voskovou pečeť.

Nyní si dopis přečetla Portia. Pokrčila rameny a oznámila Lis: "Mám nahoře nějakou trávu. Jestli chceš, stav se u mě v pokoji. Mohla by tě uvolnit."

Lis zamrkala a přinutila se vypadat nenuceně. Pouze její sestra, pomyslela si s citovým odstupem, může někomu nabídnout jointa v přítomnosti jedné pětiny ridgetonského policejního sboru (šerifovo policejní auto mělo navíc na nárazníku křiklavou nálepkou Ridgeton říká drogám NE). Toto byla typická Portia - rozpustilá, zchytralá, zvrácená. Nekonformní a pobledlá mladší sestra s francouzským copem, diskmanem u pasu a celými zástupy milenců s propadlými tvářemi. Okolnosti ji donutily protřpět večer na venkově a nyní posílala Lis jeden z chladných polibků, na které si její starší sestra tak dobře vzpomínala.

Lis neodpověděla. Portia tedy znovu pokrčila rameny, pohlédla na Owena a vyšla z kuchyně.

Šerif, který Portiinu nabídku nezaslechl, a i kdyby ano, pravděpodobně by nevěděl, o čem je řeč, zavěsil sluchátko.

Znovu se otočil k Owenovi a řekl: "Takže... Ona se stručně řečeno nemá vůbec čeho obávat."

Ona? zopakovala Lis v duchu. To jako já? Tváře jí vzplanuly a vycítila, že i starosvětsky Owen se při tomto projevu šerifovy nadřazené blahosklonností neklidně ošil.

"Říkali, že o nic nejde. Ten Hrubek je schizofrenik - a ti neumějí moc dobře jednat s lidmi. Jsou nervózní, nedokážou se vymáčkout a podobně. A tak radši píšou dlouhé dopisy, které se z velké části skládají z nesmyslů, a i když v nich někomu vyhrožují, mají strach svoje výhrůžky uskutečnit."

"A co to razítko?" zeptala se Lis pevně. "Je z Gloucesteru."

"Jo, to razítko. Ptal jsem se na to. Mohl ten dopis poslat odtamtud. První týden v září ho poslali do tamější nemocnice na nějaké testy. Ta nemocnice má prachbídné zabezpečení. Mohl odtamtud utéct a poslat ten dopis. Jenže jak už jsem vám říkal, teď míří na východ, směrem od vás."

Šerif i Lis pohlédli na Owena, který byl v místnosti největší a nejvážnější, a tak jako by jim oběma velel. "A co když ne?" zapochyboval.

"Sakra, vždyť se pohybuje pěšky, Owene. Doktor prohlásil, že v žádném případě nedokáže řídit auto. A kdo by takhle velkého psychopata svezl?"

"Já se vás jen ptám," nedal se Owen, "co když nepůjde na východ? Co když si to rozmyslí a půjde sem?"

"Sem?" zeptal se šerif a zmlkl.

"Chci, abyste nám přidělil jednoho člověka. Policejní ochranku."

"Je mi líto, Owene, ale to nemůžu. Máme..."

"Stane, tohle je vážné."

"...na krku tu bouřku. Má to být pěkný rachot. A Fred Bertholder leží v posteli s chřipkou. Je slabý jako moucha. Chytla to od něj celá rodina."

"Jednoho muže. Jen než ho dopadnou."

"Podívejte, dokonce i státní policie má dost málo lidí. Většina jich je na silnici kvůli té..."

"Zasraná bouřka," ulevil si Owen. Před lidmi, které dobře neznal, klel jen velmi zřídka, neboť to pokládá za projev slabosti. Lis

manželův poklesek na chvíli šokoval - ne samotná kletba, nýbrž vztek, který se ukrýval za ní.

"Máme určité priority. No tak, nedívejte se na mě takhle, Owene. Budu to s Havershamem průběžně konzultovat. A jestli se něco změní, přiletím sem jako namydlený blesk."

Owen přešel k oknu a vyhlédl na jezero. Jeho obličej byl strnulý buďto vztekem, anebo hlubokým zamyšlením.

"A co kdybyste šli na noc do hotelu?" navrhl šerif s bodrostí, která Lis okamžitě podráždila. "Tam byste se mohli v klidu vyspat a nemuseli si s ničím lámat hlavu."

"V klidu se vyspat," zamumlala Lis. "No jasně."

"Věřte mi, lidičky, nemáte se vůbec čeho bát." Šerif vykoul z okna na oblohu - snad doufal, že udeří spalující blesk a ospravedlní zaneprázdněnost jeho lidí v dnešní dramatický večer. "Dohlídnu na to." Stanley Weber se kajicně usmál a přešel ke dveřím.

Dobrou noc mu popřála pouze Lis.

Owen chodil před oknem sem a tam a díval se na jezero. "Myslím, že bychom to měli udělat," řekl po chvíli věčně.

"Totiž jít do hotelu. Zmluvíme si dva pokoje v Marsden Inn."

V podivínském a zavšiveném (Owenův výraz) penzionu s uschlými květinami, rozvrzaným nábytkem, venkovskými věnci a děsivě realistickými malbami živých koní, mrtvých ptáků a dětí z devatenáctého století se skelným pohledem.

"To není zrovna nejlepší úkryt před šilencem, nemyslíš?" "Řekl bych, že nedokáže urazit ani polovinu cesty do Ridgetonu, natožpak najít hotel, ve kterém budeme... Pokud nás vůbec bude chtít hledat. Kromě toho je Inn pouhé tři kilometry odtud. Nechci dneska večer jezdit moc daleko."

"Musíme dodělat hráz a dolepit okna."

Owen chvíli mlčel a pak se rozrušeně zeptal: "Kde myslíš, že je?" "Neodejdu odtud, dokud nedoděláme ten náplav. Ty pytle s pískem, to..."

Owenovi zablesklo v očích. "Proč se mnou polemizuješ?" Lis zamrkala. Již se naučila snášet Owenův hněv a věděla, že má obvykle nesprávného adresáta. Její manžel měl zlost, to ano, ale nikoliv na ni, nýbrž na šerifa. Ve většině případů mu Lis jeho výpady vracela. Dnes večer však ani nezvýšila hlas, přestože zároveň nehodlala ustoupit. "Já s tebou nepolemizuju. Ten hotel je dobrý nápad. Jenže já neodjedu, dokud nenapískujeme ještě alespoň třicet centimetrů."

Owen opět sklouzl očima k jezeru, zatímco Lisiny oči se zaměřily na dopis, jenž stále ležel na kuchyňské lince. Lis ho narovнала a poté složila. Dopis vydával šustivý zvuk a v Lis to z nějakého důvodu vyvolalo myšlenky na vysušenou kůži. Zachvěla se, hodila dopis na hromádku nezaložených účtenek a oblékla si kabátek.

Bude se s ní přít, nebo bude souhlasit? Nedokázala odhadnout manželovu reakci a tato nejistota jí svírala žaludek.

"Nemělo by to trvat více než hodinu," řekla obezřetně. Owen stále mlčel. "Myslíš, že do té doby stačíme napískovat dost pytlů?"

Owen se konečně otočil od okna a zeptal se Lis, co právě říkala.

"Ptala jsem se na ty pytle. Myslíš, že jich za hodinu stihneme napískovat dost?"

"Za hodinu? To určitě ano." Jeho klid ji překvapil. "Navíc si myslím, že to nebude tak hrozné, jak nám tvrdí. Znáš zdejší meteorology - ustavičně vyvolávají falešný poplach."

Řidič podřadil na nejnižší ze třinácti rychlostí a zajel s obrovským traktorovým tahačem kolem restaurace na parkoviště. Zatáhl ruční brzdu, zhasl dieselový motor a podíval se do mapy. Nad výpočtem, že do Bangoru dorazí druhý den ve čtyři odpoledne, pak strávil více času, než pokládal u inteligentního člověka za normální.

Mladý řidič měl na hlavě kšiltovku se znakem Dolphins obrácenou štítkem dozadu a na nohou sportovní boty Nike. V autorádiu Blaupunkt právě vězela kazeta s grunge-rockem a v zásobníku pod ním bylo připraveno asi šest dalších kazet s rapem a hip-hopem (s tímhle tajemstvím by se řidič žádnému pokrevnímu příbuznému nesvěřil). Řidič vystoupil z auta, zastavil se před bočním zrcátkem, kde si dlouze a zdeptaně prohlížel konstelaci akné na svém obličej, a pak seskočil na zem. V polovině cesty do bistra na něj zavolal čísi hlas: "Hej, Johně Řidiči!"

Zničehonic stál přímo vedle něj obrovský muž a pohupoval se na nohách připomínajících dubové kmeny. Řidič se užasle zastavil a pohlédl do lesknoucí se kulaté tváře se slinami u úst, popleteným úšklebkem a očima vzrušenými jako kukadla dítěte při míčové hře.

"Nazdárek," vykoktal řidič.

Obrovský muž náhle znejistěl a jako by nemohl najít vhodná slova. "To je teda mašina, co?" prohodil, přestože se vůbec nedíval na tahač, ale stále nespouštěl oči z řidiče.

"Hm, díky. Jestli vám to nevadí, jsem hrozně utahaný a rád bych si dal něco na zub."

"Zub, zub. Jasně. Hele, šťastná sedmička. Vidíte? Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest..." Muž se otáčel jako na obrtlíku a ukazoval na auta na parkovišti. "Sedm." Upravil si tvídovou čepici, kterou měl naraženou na neskutečně dýňovitě hlavě. Zdálo se, že má oholenou lebku, a řidič přemýšlel, jestli to nemůže být skinheadský nácek. "To je fakt štěstí," řekl a až příliš hlasitě se rozesmál.

"E-e. Už je jich osm. Obr ukazoval na další nákladní auto, které právě vjíždělo na parkoviště. Ústa se mu zkroutila afektovaným úšklebkem. "Vždycky to nějaký idiot zkazí."

"To se stává. Vážně." Řidič dospěl k závěru, že by tomuhle cvokovi utekl, ale trápila ho myšlenka, že by pak před ostatními řidiči vypadal jako zbabělec nebo že by mohl zakopnout a ten člověk by ho ušlapal. "Tak jo, příteli. Dobrou

noc," řekl a kradmo vyrazil k bistru.

Obrovské oči se zaleskly zaujetím. "Počkejte, počkejte, počkejte! Jedete na východ, Johně Řidiči?"

Mladý muž znovu pohlédl do obrovských zakalených očí. "Takhle se vážně nejmenuju," řekl opatrně.

"Já jedu do Bostonu. To je domov naší země. Vážně se musím dostat do Bostonu."

"Je mi líto, ale nemůžu vás tam hodit. Pracuji pro..."

"Hodit?" zeptal se muž s nepředstíranou zvědavostí. "Jak hodit?"

"Ehm, nemůžu vás tam svést. Chápete, co vám říkám? Pracuji pro společnost, která by mě vyhodila, kdybych to udělal."

"Nemáte štěstí, he? Nemáte štěstí?"

"Říkám vám, že je to jejich zásada."

"Ale co budu dělat?"

"Řidiči nevidí rádi, když je prosíte o svezení na kamionových odpočívadlech?" Toto nebyla otázka, ale řidič byl příliš vystrašený, než aby provokoval muže oznamovací větou. "Co kdybyste se postavil o kousek dál na silnici a zvedl palec?"

"Na silnici a palec."

"Někdo by vás mohl svést."

"Na silnici a palec. To bych mohl. A dostanu se tamtudy do Bostonu?"

"Vidíte táhletu světelnou křižovátku? To je silnice 118, tam odbočte doleva a pak jděte na sever. Po chvíli přijdete na mezinárodní dálnici a po ní jste v Bostonu co bydup."

"Děkuji, Johně Řidiči. Bůh vám žehnej. Na silnici a palec."

Obrovský muž vyrazil nemotorným klusem svalovce přes parkoviště. Řidič odříkal krátkou modlitbu díky - jednak že toto setkání přežil a jednak, což bylo neméně důležité, že získal skvělou historku, kterou mohl vyprávět ostatním řidičům, aniž by musel cokoliv přibarvovat.

Peter Grimes se vrátil do kanceláře ředitele nemocnice a posadil se na židli u stolu. "Co že udělal?" zeptal se ho Adler ledabyle, jako by navazoval na nedávno přerušovaný rozhovor.

"Prosím?"

Adler bouchl do zeleného pořadače se zprávou službu konajících sester. "Hrubek měl povolen pobyt na oddělení C. Měl přístup i na pozemek, ze kterého odešel přímo do márnice. Takhle se tam dostal. Jednoduše se do té ledničky zatoulal. Ach, Petere, Petere, Petere... Tohle není dobré." Adler nevydržel vlhkost ve své kanceláři a nyní měl na sobě pletenou béžovou vestu. Do spodní knoflíkové dírký si ustavičně strkal malíček.

"A už jsem zjistil proč," oznámil Grimes. "Byl zapojen do programu Dicka Kohlem."

"Ale proboha, snad nebyl v adaptačním domě?"

"Ne. Přístup měl omezen pouze na zdejší areál. Ale účastnil se jejich programu soužití a pracovního programu. Z nějakého důvodu měl práci na farmě. Myslím, že tam dojel krávy nebo něco podobného." Asistent vykoul z černého okna směrem k části areálu, kde se v kamenitém kopci na ploše asi deseti akrů nacházela nezisková nemocniční farma, kterou provozovali dobrovolníci za pomoci zaměstnanců z řad ústavních pacientů.

"A proč to není v tomhle spise?" Adler znovu bouchl do pořadače, jako by trestal neposlušné štěně.

"Myslím, že existují ještě jiné spisy, které momentálně nemáme. Nevím, co se s nimi stalo. Dějou se tu divné věci."

"Doporučilo Hrubeka na ten program kolegium?" Adler se jakožto člen Marsdenského kolegia ředitelů modlil za určitou konkrétní odpověď.

"Ne," řekl Grimes.

"Á."

"Možná ho tam nějak propašoval Kohler."

"Propašoval?" naježil se Adler. "V téhle věci si musíme dávat velký pozor na slova, příteli. Opravdu jste chtěl říct ,propašoval'? Rozmyslete si to. Dobře si to rozmyslete."

"No, já nevím. Hrubek byl vždy bedlivě sledován. Není zcela zřejmé, kdo to schválil. Jeho dokumentace je dost náčrtkovitá."

"Takže možná přece jen nebyl ,propašován'," poznamenal Adler. "Možná ho tam poslal nějaký jiný idiot."

Grimes úporně přemýšlel, jestli to byla urážka.

Ředitel nemocnice si pomalu povzdechl. "Ale počkejte. Kohler přece není náš zaměstnanec. Má tu vůbec kancelář?"

Grimes byl překvapen, že to Adler neví. "Ano, má. Je to součást dohody s Framingtonem. Že jim budeme poskytovat prostory pro docházející lékaře."

"Jenže on sem nedochází."

"Formálně vzato ano." Když nyní státní policista odešel, připadal si Grimes z nějakého nevysvětlitelného důvodu kurážnější.

"Chci zjistit, co se tady, ksakru, děje, a chci to vědět do hodiny. Který doktor má službu na éčku?"

"Nejsem si úplně jistý. Myslím, že..."

"Petere, vy musíte dostat tu situaci pod kontrolu," zabručel Adler. "Zjistěte, kdo to je, a pošlete ho domů. Řekněte mu, že má dneska večer volno."

"Ano. Domů? Víte to jistě?"

"A řekněte mu, aby o tom před nikým nemluvil... Mě teď zajímá ta žena..." Adler chvíli hledal kousek papíru a pak ho

podal Grimesovi. "Zmínil se o ní Hrubek někdy? Zmínil se o ní někdy kdokoliv jiný?"

Grimes si přečetl ženino jméno. "Paní Atchesonová? Ne. Kdo to je?"

"Byla v Indian Leap. A u procesu svědčila proti Hrubekovi. Uvedla, že od něj v září dostala výhružný dopis, když si náš chlapec hrál na písečku v Gloucesteru. Podle šerifa je její manžel přesvědčen, že po ní Hrubek půjde."

"Ridgeton," zamyslel se Grimes. "To je pětasedesát kilometrů západně odtud. To není problém."

"Cože?" Adler obrátil zarudlé oči k mladému lékaři. "Prima. To se mi fakt ulevilo. A teď mi řekněte, proč si myslíte, že to - cituji -, není problém."

Grimes polkl a řekl: "Protože většina schizofreniků sama neurazí ani pět kilometrů, natož pětasedesát."

"Ach tak," ulevil si Adler a jeho hlas zněl jako hlas vetchého univerzitního vědce z Oxfordu. "A jakými neprůstřelnými argumenty, drahý Grimesi, jste podepřel toto své zlehčující hodnocení?"

Grimes se vzdal. Zmlkl a začal se drbat v kudrnatých vlasech.

"A co když navíc - za á - není sám, doktore?" vyštěkl Adler. "Co když je obklopen spolupíklenci vědomými či nevědomými? A za bé, co když Hrubek není jako většina schizofreniků? Co vy na to, doktore? Takže se do toho pusťte. Chci, abyste zjistil, jak přesně to hovořilo uteklo."

Grimes neměl dost kuráže, aby se odvážil neřít: "Ano, pane." A řekl to velice rychle.

"A jestli tohle... Počkejte ještě chvíli. A jestli tohle..." Adler si pomohl rukou, neboť nedokázal či nechtěl pojmenovat možnou hrozící tragédii. "Jestli tohle přeroste v problém..."

"Jak to myslíte?"

"Seženu mi k telefonu Lowe. Potřebuju si s ním ještě trochu promluvit. Jo, a kde je Kohler?"

"Kohler? Dneska večer bude v adaptačním domě. O nedělích tam přespává."

"Myslíte, že sem ještě přijde?"

"Ne. Byl tady už o půl páté ráno. A hned po hodnocení jel rovnou do adaptačního domu. Už tehdy padal únavou. Vsadím se, že teď leží v posteli."

"Dobře."

"Mám mu zavolat?"

"Zavolat?" Adler vyřeštil na Grimese oči. "Doktore, mluvte vážně. On je ten poslední, koho bychom o tom chtěli informovat. Neřeknete mu ani slovo. Ani... slovo."

"Jen jsem si myslel..."

"Ne, vy jste si nemyslel. Vy jste vůbec nepřemýšlel. Copak, proboha, v noci budete jehňata a říkáte jim: 'Hele, zítra jsou Velikonoce?'"

07 KAPITOLA

Kouř stoupající z plastického šálku kávy zanechával na vnitřku čelního skla zamlženou elipsu.

Doktor Richard Kohler schliple seděl na předním sedadle svého patnáct let starého BMW. Po chvíli těžce zívá a zvedl šálek. Ustrnul hořkou kávu a vrátil pohárek na palubní desku napravo od místa, kde původně stál. Nepřítomně pozoroval, jak se na skle vykresluje nový ovál a překrývá elipsu, která postupně mizí.

Stál na parkovišti pro zaměstnance státní psychiatrické léčebny v Marsdenu. Předek robustního automobilu, napůl ukrytého pod chudokrevným bolehlavem, mířil na malou jednopatrovou budovu poblíž hlavního bloku nemocnice. Službu konající sestra na oddělení E - přítelkyně a žena, s níž kdysi chodil - mu před dvaceti minutami zavolala do adaptačního domu. Informovala Kohlera o Michaelově útěku a varovala ho, že Adler chce celý incident zamést pod koberec. Kohler si opláchl obličej ledovou vodou, uvařil si do termosky kávu, malátně odběhl ke svému autu a vyrazil sem. Zajel na parkoviště a jako pozorovatelnu si vybral právě toto místo.

Nyní zvedl oči ke gotické fasádě léčebny a spatřil v oknech několik světél. Předpokládal, že jedno z nich svítí v kanceláři dobrého doktora Adlera.

Bystřejší ošetřovatelé přezdívali oběma lékařům Tom a Jerry, což dosti přesně vystihovalo jejich vzájemný vztah. I přesto však Kohler s ředitelem nemocnice do jisté míry soucítí. Během pěti let ve funkci šéfa marsdenské léčebny sváděl Adler předem prohranou politickou a rozpočtovou bitvu. Většina státních psychiatrických léčeben byla uzavřena a nahradila je malá léčebná střediska založená na terapii soužitím v komunitě. To však nijak nezmenšilo potřebu po místech, v nichž by mohli být hospitalizováni nejen duševně nemocní odsouzenci, ale i pacienti z řad bezdomovců a sociálně potřebných.

Marsden takovým místem byl.

Adler tvrdě bojoval o svůj díl z koláče státních výdajů a postaral se o to, že se neboží pacienti v jeho péči setkávali s laskavým přístupem a v tíživé situaci je potkalo to nejlepší, co mohlo. Byla to nevděčná práce a Kohler si musel přiznat, že by raději zanechal medicíny, než aby na sebe vzal takové břemeno.

Tím však Kohlerovy sympatie vůči kolegovi končily. I proto, že věděl, že Adler vydělává sto dvacet dva tisíc dolarů ročně včetně náhrad za zanedbání povinné péče a nejrůznějších státních podpor a že za tento plat pracuje nanejvýš čtyřicet hodin týdně. Adler nesledoval lékařskou literaturu, nenavštěvoval vědecké semináře ani kursy průběžného vzdělávání a jen zřídkakdy hovořil s pacienty, snad s výjimkou neupřímných pozdravů hodných člověka zastávajícího politickou funkci.

Ze všeho nejvíce se však Kohlerovi protivila skutečnost, že Adler neřídí nemocnici jako léčebné zařízení, nýbrž jako kombinaci vězení a mateřské školky. Jeho cílem bylo zakonzervování, a nikoliv zlepšení stavu pacientů. Adler se hájil

tím, že stát nemá za úkol lidi napravovat - má pouze zabránit, aby ubližovali sobě či jiným.

Na to Kohler obvykle odpovídal: "A čím úkolem je tedy lidi napravovat, doktore?"

Načež Adler odsekl: "Dejte mi peníze, pane, a já začnu léčit."

Oba lékaři se k sobě chovali jako pes a kočka již od chvíle, kdy Kohler poprvé přišel do Marsdenu, oháněl se soudním jmenováním a vyzkoušel na několika silně psychotických pacientech některé okázalé formy terapie. A pak Kohler nějakým způsobem - nikdo nevěděl jakým - rozjel v Marsdenu takzvaný "program soužití". V jeho rámci se netrestaní pacienti, většinou schizofrenici, učili pracovat a stýkat se s ostatními s výhledem na možné zařazení do adaptačního domu nedaleko Stinsonu a posléze případně i na návrat domů.

Adler byl natolik chytrý, aby chápal, že má zatraceně teplé místočko, jaké by kdekoliv jinde v této sluneční soustavě jen těžko našel, a v důsledku toho neměl sebemenší zájem dopustit, aby mu nějakí zaslepení newyorští doktoři rozkolébali tuhle výnosnou bárku svými bombastickými léčebnými metodami. Ještě nedávno se pokusil Kohlera odstavit na základě tvrzení, že mladý lékař neprošel předepsaným postupem ve státní správě, a nemůže tudíž fungci v Marsdenu zastávat. Toto nařčení však stálo na vodě, neboť Kohler nepobíral žádný plat a byl pokládán za externího smluvního lékaře. Navíc se sami pacienti vzbouřili, jakmile se k nim doneslo, že by mohli o svého doktora Richarda přijít. A tak byl Adler přinucen couvnout a Kohler mohl nerušeně pokračovat v působení v nemocnici a na nemocnici. Postupně si získal oblibu celého personálu a navázal přátelství v mocenských centrech každodenního provozu: mezi sestrami, sekretářkami i ošetřovateli. Zášť mezi Kohlerem a Adlerem tak dosáhla vrcholu.

Mnozí lékaři z Marsdenu se divili, proč si Kohler - který si mohl snadno zřídit výnosnou soukromou praxi - dělá takové problémy. A už vůbec nechápali, proč tráví tolik času v Marsdenu, kde za léčbu pacientů pobírá směšnou almužnu a kde je samotná lékařská praxe natolik náročná a deprimující, že již nemálo zdejších lékařů opustilo obor psychiatrie, a někteří dokonce zanechali medicíny.

Richard Kohler byl ovšem člověkem, který se vždy rád vystavoval zkouškám. Poté, co s vyznamenáním absolvoval dějiny umění, se ve zralém věku třidvaceti let náhle vzdal slibné kariéry a probojoval se na - a poté skrz - lékařskou fakultu Dukeovy univerzity. Po vyčerpávajících letech studia následovaly stáže v Kolumbijské presbyteriánské nemocnici a všeobecné nemocnici v New Havenu a poté soukromá praxe na Manhattanu. Zde Kohler pracoval nejprve s ambulantními a mírně narušenými psychotiky a poté se zaměřil na nejtěžší případy: chronické schizofreniky a osoby s bipolární depresí. Současně vytrvale překonával byrokratické překážky, aby si získal status externího lékaře v Marsdenu, Framingtonu a dalších státních léčebnách, kde posléze trávil dvanáct až patnáct hodin denně.

Jako by Kohler žil pouze ze stresu, jenž byl největším nepřítelem jeho schizofrenických pacientů.

Již na počátku kariéry si psychiatr Kohler osvojil několik metod, jak bojovat s úzkostí. Jako neúčinnější z nich se ukázala takzvaná morbidní meditace: Kohler si představoval, že si vpichuje jehlu do vystouplé žíly na paži a odsává z ní oslepující bílé světlo, které představovalo stres. Tato metoda byla pozoruhodně úspěšná, přestože nejlépe obvykle fungovala v doprovodu sklenice burgundského vína nebo marihuanové cigarety.

Také dnes večer, když seděl v autě zapáchajícím starou kůží, olejem a nemrznoucí směsí, Kohler tento starý trik vyzkoušel, byť ten-

tokrát bez omamného doprovodu. Výsledek však byl nulový. Kohler to zkusil znovu - zavřel oči a představoval si tuto mystickou proceduru v nejbarvitějších detailech. Znovu nic. Kohler si tedy povzdechl a upřel zrak zpátky na parkoviště.

Po chvíli ztuhl a zabořil se ještě hlouběji do sedadla. Na parkovišti se totiž objevila bílá dodávka s nápisem Intertec - bezpečnostní služba, Inc. na boku. Pomalu kličkovala mezi zaparkovanými auty a osvětlovala podezřelé stíny.

Kohler rozsvítil úzkou baterku, kterou používal pro neurologická vyšetření, a vrátil se k dokumentům před sebou.

Jednalo se o neúměrně zkrácenou verzi zprávy o minulosti Michaela Hrubeka. Záznamy o životě tohoto mladého muže byly žalostně nedostatečné: jelikož se jednalo o sociálně potřebného pacienta, bylo k dispozici jen velice málo podrobností o jeho hospitalizaci a absolvované léčbě. Toto byl další z hříchů, které nemohl Kohler řediteli nemocnice odpustit. Michael byl prototypem pacienta, jehož zdravotní dokumentace prakticky neexistovala a jehož minulá léčba byla do značné míry záhadou. Bydlel tak často na ulici, byl vypoklonkovan z tolika nemocnic a používal před přijímacím personálem tolika přídomků, že neexistoval žádný souvislý záznam o povaze jeho onemocnění. Navíc trpěl takovým typem duševní choroby, kvůli němuž bylo jeho vnímání vlastní minulosti popletené a zmatené. Informace, jež paranoidní schizofrenici o své minulosti podávali, se obvykle skládaly z přepestré směsice lží, pravd, přiznání, nadějí, snů a přeludů.

Člověk s Kohlerovými zkušenostmi však i přesto dokázal rekonstruovat z útržkovité dokumentace alespoň základní údaje o Michaelově minulém životě. Některé fragmenty do sebe zapadaly dosti znepokojivým způsobem. Kohler byl s Hrubekovým spisem zběžně obeznámen, neboť si ho vyžádal před čtyřmi měsíci, kdy mu byl Michael svěřen do péče. Nyní litoval, že jeho obsahu nevěnoval větší pozornost, když si ho tehdy poprvé pročetl. Současně si přál, aby mohl Michaelovy materiály důkladněji prozkoumat alespoň nyní. Sotva však zběžně prolistoval jednotlivé stránky, všiml si, že bílá dodávka odjela z parkoviště. Richard Kohler tedy položil Hrubekovu dokumentaci na podlahu BMW.

Nastartoval auto a zajel po vlhkém asfaltu k jednopatrové budově, kterou už půl hodiny sledoval. Objel ji a vyhledal zadní

vchod, vedle něhož se nacházela otlučená zelená popelnice. Zabrzdil, na chvíli se zamyslel a pak se pečlivě připoutal a vrazil pravým předním nárazníkem do dveří rychlostí, která mu připadala přiměřeně pomalá. Náraz přesto roztrátil dřevěné dveře tak silně, že praskly v obou závěsech a odletěly daleko do temnoty uvnitř.

Trenton Heck strhl řízení na kraj silnice 236. Omláčený chevrolet se naklonil silně doleva a prázdná plechovka od pomerančového džusu se skutálela ke dveřím. Ozvalo se zakvílení brzd a pick-up se zastavil.

Heck otevřel dveře a vystoupil. Plechovka od džusu vypadla s rachotem na kamenitou krajnici. Heck se namáhavě sehnul a hodil prázdnou plechovku zpátky pod sedadlo.

"Pojd'," řekl Emilovi, který již byl otočen hlavou k okraji sedadla, a tak se jen svezl dolů a vyskočil ze dveří. Dopadl na zem, protáhl se a začal mžourat na blikající světla služebního vozu státní policie na druhé straně silnice.

Vedle blikajícího policejního dodge stál druhý černobílý policejní vůz a vedle něj parkovala žlutohnědá dodávka okresního soudního lékařství. Heck přešel přes široký pás černého oblázkovitého asfaltu a sledován pohledy čtveřice mužů odvedl Emila pryč od automobilů - na místech pátrání vždy psa co nejrychleji odvedl od auta a držel ho co nejdále od automobilových motorů, neboť výfukové zplodiny otupovaly zvířeti čich.

"Sedni," poručil mu, jakmile dorazili k pásu trávy proti větru od automobilů. "Dolů." Emil poslechl na slovo, přestože zároveň dychtivě registroval přítomnost několika čtyřnohých dam opodál.

"Ahoj, Trentone," zavolal jeden z mužů. Byl rozložitý nejen v oblasti břicha, ale i po celém těle, a jeho otylost nebyla způsobena nezřízeným pitím, nýbrž nezřízeným jídlem. Knoflíky a kapsy šedé uniformy měl napnuté k prasknutí a na vodítku držel dvě feny labradora, které právě očichávaly cosi v hlině.

"Nazdárek, Charlie."

"Hele, snad to není náš Cadillac mezi stopaři?" Tento hlas patřil jednomu ze dvou mladých policistů, kteří teď postávali u cesty. Heck říkal tomuto muži "Chlapeček", i když jen sám pro sebe. Jednalo se o mladíka s úzkou čelistí, který byl o šest let mladší než Heck věkem a o dobrých patnáct let vzhledem. Trentonova představa snižování stavu na základě rozpočtových škrtů spočívala ve vyhození tohohle děcka a ponechání jeho samotného ve sboru za třicetivteční plat. Na jeho názor se však při propouštění nikdo neptal, a tak Chlapeček - který byl sice mladší, ale k policii přišel o dva měsíce před Heckem - ve sboru zůstal, zatímco Trenton Heck si za minulý měsíc vydělal osmdesát sedm dolarů odvozem starých praček a změkčovačů vody do sběrný v Hammond Creek.

"Ahoj, Emile," řekl Chlapeček.

Heck mu pokynul a mávl na druhého policistu, který jeho pozdrav opětoval.

Charlie Fennel a Heck poté přešli ke žlutohnědému pohřebnímu vozu, za nímž postával mladý muž v bledě zelené kombinéze.

"Na pátrací četu to není nic moc," utrousil Heck k Fennelovi.

Policista mu odpověděl, že jsou rádi, že mají, co mají. "O půlnoci končí dole na stadionu nějaký koncert. Neslyšels o něm?"

"Rock'n'roll," zabručel Heck.

"Ehm. Takže tam Don poslal pár lidí. Loni tam postřelili jednoho kluka."

"Copak tam na tyhle věci nemají ochranku?"

"Toho kluka postřelil člen ochranky."

"To mi nepřipadá jako zrovna nejmoudřejší utrácení peněz nás daňových poplatníků - hlídat tlupu spratků, kteří si platí za vlastní ohluchnutí."

Fennel dodal, že kapitán poslal část policistů rovněž na silniční hlídky. "Počítá, že při téhle bouři budou seškrabávat lidi ze silnice. Hele, slyšel jsem, že na dopadení toho paka vypsali odměnu,"

Heck civěl do trávy před sebou a nevěděl, co říct.

"Poslyš," pokračoval Fennel šeptem, "slyšel jsem o tvé situaci, Trentone. Doufám, že ty prachy shrábneš ty. Držím ti palce."

"Díky, Charlie."

Vztah mezi Heckem a Charliem Fennelem byl dosti zvláštní. Stejná kulka, která zanechala na Heckově pravém stehně lesklou jizvu ve tvaru hvězdy, totiž nejprve proletěla hrudníkem Fennelova bratra, který se tehdy krčil vedle policejního vozu, a okamžitě tohoto policistu usmrtila. Heck předpokládal, že část policistovy krve ulpěla na kulce a poté mu pronikla do těla, takže je teď s Charliem Fennelem něco jako pokrevní bratr. Někdy si Trenton Heck opravdu myslel, že by si s Fennelem měli být bližší. Čím více času však

spolu strávili, tím méně společného na sobě objevovali. Čas od času sice prohodili pár slov o výletě na lov nebo na ryby, ale všechny jejich plány nakonec přišly vniveč. Pro oba to byla nepřiznaná úleva.

Heck s Fennelem se nyní zastavili vedle pohřebního vozu soudního patologa. Heck zvedl hlavu a natáhl vzduch prosycený zápachem rozkladu, který byl za vlhkých podzimních večerů mimořádně výrazný. Po chvíli zašňupal znovu a Fennel na něj zvědavě pohlédl.

"Nikde tu necítím zápach kouře," vysvětlil mu Heck.

"To ne. Nemá se odkud vzít."

"Takže ať Hrubek odtud vyrazil kamkoliv, nemohl jít podle kouře k nějakému konkrétnímu domu."

"To ses naučil od Emila? Ha?"

Heck se otočil ke zřízení soudního oddělení. "Co se tu přesně stalo?"

Mladý muž pohlédl na Fennela a mlčky požádal o svolení odpovědět civilistovi. Heck si již zvykl, že s policejním průkazem pozbyl také autoritu. Jakmile Fennel brblavě přitakal, vysvětlil zřízenec Heckovi, jakým způsobem Hrubek uprchl, a poté dodal: "Honili jsme ho, jak se dalo."

"Tak vy jste ho honili, jo?" Heck se nemohl ubránit a trochu si do zřízení nerýpnout. "Jenže vaším úkolem snad není někoho honit. Kdybyste odtud jednoduše vypadli a vykašlali se na nějakého šilence, neřekl bych ani ň."

"No jo. Jenže jsme nevypadli. Prostě jsme ho honili." Zřízenec jen pokrčil rameny. Byl mladý a stud mu nic neříkal.

"No dobrá. Tak jdeme na to." Heck si všiml, že Fennel již nasadil svým psům stopovací postroje, které psy

zneklidňovaly a mátlý. Pokud okamžitě nevyřázeli na stopu, měli slídící psi nosit pouze obvyklý obojek. Heck Fennelovi téměř něco řekl, ale nakonec se ovládl. Jak Fennel zachází se svými psy, byla jeho věc; Trenton Heck už nebyl stopovací instruktor.

Vytáhl z kapsy červený nylonový postroj a čtvrtalcové nylonové stopovací vodítko. Emil okamžitě zpozorněl, ale zůstal sedět na zadku. Heck mu připnul vodítko a omotal si druhý konec kolem levého zápěstí, čímž sice porušil zavedené pravidlo pravé ruky, ale zároveň měl na paměti Havershamovo varování. Přestože byl obrovitý Hrubek zřejmě zmatený a nacpaný prášky, chtěl mít Heck pravou ruku volnou pro případnou střelbu. Nato vytáhl z druhé kapsy bundy igelitový pytlík, otevřel ho a vyklepá z něj zmuchlané bavlněné trenýrky.

"Ježíši," utrousil Chlapeček a zkřivil nos. "Špinavé spodňáry?"

"Pižmo je nejlepší," zamumlal Heck. "Nam..." Přistrčil ušmudlané trenýrky k mladému policistovi, který okamžitě ucukl.

"Nech toho, Trentone! Je na nich dementní semeno! Dej to pryč!"

Charlie Fennel se silně rozesmál. Také Heck dal průchod smíchu a pak přísně štěkl na Emila: "V pořádku." To znamenalo, že se Emil může postavit.

Nechali Emila a feny, aby se navzájem očíhali na obou koncích těla, a vyměnili si tak dosti komplikované pozdravy. Heck poté přidržel Hrubekovy šortky u země a dával přitom pozor, aby se neotřel látkou o čenichy psů - pouze je obeznámil se zápachem, který by v lidském nose okamžitě vypřchal, pokud by ho člověk vůbec dokázal zaregistrovat.

"Stopa!" zaječel posléze Heck. "Stopa, Emile!"

Všichni tři psi se začali vzpínat a čmúchat s nosem u země kolem dokola. Odfrkávali, kdykoliv nasáli do čenichu prach nebo kyselé výpary benzínu či kolomazi, a vyhledávali osamělé a neviditelné molekuly zápachu konkrétního člověka mezi miliony jiných.

"Stopa, stopa!"

Emil vyrazil kupředu, napínal vodítko a tahal Hecka za sebou. Feny se vydaly za ním. Fennel byl robustní muž, ale dva třicetkiloví zběsile čenichající labradoři ho doslova vláčeli, takže státní policista jen nemotorně klopýtal vedle Hecka, který měl sám co dělat, aby udržel s Emilem krok. Netrvalo dlouho a oba muži lapali po dechu.

Čenichy fen klesaly rytmicky k zemi na téměř totožných místech asfaltové silnice 236. Feny hledaly stopu - čenichaly na místech, kde se Hrubek dotkl nohou země. Emil stopoval jinak. Několik vteřin očíhával zem a pak lehce zvedl hlavu a určitý kus trasy ji nechal zvednutou. Jeho metodu používali zkušení stopařští psi, neboť ustavičné očíhávání šlépěj mohlo zvíře za pár hodin vyčerpat.

Náhle Emil uhnul ze silnice na jih a vyrazil do pole porostlého vysokou trávou a křovím, které poskytovalo spoustu vhodných úkrytů i pro tak velkého muže, jakým byl Hrubek.

"No potěš," zabručel Heck a prohlížel si temný porost, do něhož se pes vnořil. "Vydal se do krajiny. Už je to tu."

Fennel zavolal na Chlapečka a druhého policistu: "Vy běžte po cestě. Když vás budeme potřebovat, zavolám vás vysílačkou. A jestli vás zavolám, vezměte si brokovnici."

"On je vážně obr!" křikl zřízenec. "Dávejte si bacha."

Kohler odjel z parkoviště marsdenské státní nemocnice a odbočil na dlouhou příjezdovou cestu, která vedla k silnici 236. Přátelsky přitom zamával na pozdrav bezpečnostnímu strážníkovi, který rychle kráčel k řinčivě zvonícímu signalizačnímu zařízení na parkovišti. Strážník neodpověděl.

Přestože byl Kohler lékař a mohl předepisovat jakékoliv zákonem povolené léky, vydal Adler předpis, že žádné kontrolované látky - narkotika, sedativa, anestetika - nemohou být v množství přesahujícím jedinou dávku podávány bez jeho či Grimesova svolení. Toto nařízení bylo vydáno poté, co si jistý mladý lékař v marsdenské nemocnici přivydělával prodejem xanaxu, miltownu a libria místním středoškolákům. Kohler však neměl čas pokoušet se umluvit službu konajícího lékárníka a ocelový nárazník německého auta pokládal za daleko účinnější způsob, jak si obstarat, co potřebuje.

Jakmile se přiblížil k silnici, zastavil na chvíli auto a prohlédl si lup. Injekční stříkačka se lišila od všech běžných typů, jaké člověk vidí v ambulantních ordinacích či nemocnicích. Především byla velká - měla průměr dva a půl centimetru a její délka dosahovala dvanácti centimetrů. Těžké skleněné tělo stříkačky bylo navíc opatřeno ocelovým krytem. Také jehla upevněná ve stříkačce a chráněná čirou plastikovou čepičkou měřila plných pět centimetrů a byla nezvykle široká. A přestože to nikdo nepřiznal - a ze všeho nejméně výrobce -, v podstatě se jednalo o stříkačku pro dobytek. Lékařům však byla dodávána jako "velkokapacitní model určený k použití při situacích vyvolávajících vzruch".

Vedle stříkačky ležely dvě velké lahve s inovarem, což bylo univerzální anestetikum, které si Kohler vybral díky vysoké účinnosti při injekční aplikaci do svalové tkáně - na rozdíl od většiny podobných léků, které musely být aplikovány nitrožilně. Jelikož však Kohler přicházel do styku především s psychiatrickými léky, neznal o inovaru prakticky nic jiného než předepsané dávkování

na kilogram tělesné hmotnosti a kontraindikace. Věděl ovšem, že dvě lahve léku by stačily na usmrcení několika lidí. Další věcí, kterou nevěděl zcela jistě, ale předpokládal, že bude pravdivá, byla skutečnost, že odcizením kontrolovaného léku zařazeného do třídy IL se dopustil trestného činu.

Strčil lahve i stříkačku do batůžku rezavé barvy, který nosil místo obligátního kufříku, a otevřel malou bílou obálku. Jako prémii ukradl rovněž několik kapslí chlorfenterminu a dvě z nich si nyní strčil do úst. Zařadil rychlost a vyrazil kupředu v naději, že tabletky na zhubnutí brzy zaberou a přinesou kýžený výsledek. Kohler jen zřídka kdy užíval jakékoliv léky a jeho tělesná soustava na ně někdy reagovala nečekaným způsobem. Bylo proto možné, že lék na bázi amfetaminu u něj paradoxně vyvolá otupělost. Richard Kohler se modlil, aby se to nestalo. Dnes v noci zoufale

potřeboval mít čistou hlavu.

Dnes v noci potřeboval elán.

Toto je skutečně situace vyvolávající vzruch.

Rozhlédl se v temné noci kolem sebe, vyrazil na silnici 236 a pocítil zdrcenost a bezmocnost. Přemýšlel, zda si i přes vzájemnou rivalitu přece jen neměl s Adlerem raději všechno vyříkat a zajistit si jeho pomoc. I ředitel nemocnice se koneckonců zoufale snažil zamlčet Michaelův útěk a ukončit ho v co největší tichosti a navíc oba lékaři sledovali společný cíl, přestože se jejich motivy diametrálně lišily. Kohler však dospěl k závěru, že podobný postup by byl bláznovstvím, ba přímo katastrofou, která by mohla ohrozit jeho postavení v Marsdenu a možná i jeho kariéru. Budiž, některé Kohlerovy obavy snad opravdu hraničily se stihomamem - s jakousi mírnější verzí toho, co Michael Hrubek prožíval každý den. Přesto mezi Kohlerem a jeho pacientem existovaly výrazné rozdíly. Michael byl označen za paranoika, poněvadž se choval, jako by se jeho nepřátelé snažili odhalit jeho nejtemnější tajemství, přičemž ve skutečnosti byli nepřátelé i tajemství zcela smyšlená.

Zatímco v mém případě, pomyslel si Kohler, když zrychlil na stotřicítku, je obojí naprosto reálné.

08 KAPITOLA

Jako kovbojský kůň odřezávající dobytek od stáda se Emil otáčel, uhýbal ze směru a čenichal v hlíně nebo trsech trávy tak dlouho, až znovu našel stopu.

Po chvíli našel místo, kde se Hrubek zapletl se zřizenci, a pak se vrátil zpátky na silnici. Nyní znovu seskočil z asfaltu a vyrazil do porostu. Oba labradoři ho následovali.

Celá skupina kráčela několik minut přes pole. Hrubek mířil přibližně na východ - směrem od nemocnice a rovnoběžně se silnicí 236.

Když si v jednom místě klestili cestu vysokou šustící trávou, zatáhl Heck za vodítko a zavrčel: "Sedni!" Emil se okamžitě zastavil. Heck cítil, jak se pes chvěje vzrušením, jako by stopovacím vodítkem procházel proud. "Lehni!" Pes neochotně přešel do horizontální polohy. Feny na podobné rozkazy Charlieho Fennela nereagovaly a stále šhubaly za vodítko. Fennel je jednou nebo dvakrát přitáhl k sobě a několikrát na ně křikl, aby sedly, ale feny neposlechly. Heck si toužebně přál, aby byl Fennel i jeho psi zticha, ale nakonec se mu podařilo projev špatné disciplíny obou labradorů ignorovat. Vyrazil kupředu a svítil si na zem dlouhou černou baterkou.

"Koukej, co jsem objevil," řekl po chvíli a posvítil baterkou na čerstvý otisk bosé nohy v půdě.

"Pane jo," zašeptal Fennel. "Ať se propadnu, jestli tohle není třináctka."

"Ale my víme, že je velký." Heck se dotkl hlubokého dolíku, který Hrubek vytlačil do půdy bříškem chodidla. "Jde o to, že sprintoval."

"Jasně, utíkal. Máš pravdu. A ten doktor Adler v nemocnici říkal, že se bude jen omámeně poflakovat sem a tam."

"Ba ne, ten má zatraceně naspěch. Upaluje jako o závod. Pojďme, má na nás slušný náskok. Stopa, Emile! Stopa!"

Fennel pobídl obě feny, aby sledovaly šlépěje, a feny vyrazily vpřed. Emil se však kupodivu nechtěl ujmout vedení.

Vztyčil se na

svalnatých nohách, ale zůstal stát. Natáhl čenich do vzduchu, rozšířil nozdry a začal otáčet hlavu ze strany na stranu.

"Tak pojd'!" zavolal Fennel.

Heck mlčel. Sledoval, jak se Emil upřeně dívá doprava i doleva a pak se znovu ohlíží. Nakonec se otočil přímo na jih a zvedl hlavu. "Zastav!" křikl Heck na Fennela. "A zhasni baterku."

"Cože?"

"Dělej!"

Ozvalo se tiché cvaknutí a oba muže i všechny tři psy pohltila tma. Heck si náhle uvědomil - a Fennelovi to muselo dojít taky -, že jsou naprosto bezbranní. Ten šilenec by teď klidně mohl stát po větru tři metry od nich s napraženým železným zvedákem nebo kusem rozbité lahve.

"Pojď, Trentone."

"Nesnažme se to uspěchat."

Padesát metrů na sever viděli pomalu se sunoucí konvoj sestávající z policejního auta a Heckova pick-upu. Emil přidal do kroku a kýval hlavou ve vzduchu sem a tam. Heck ho pozorně sledoval.

"Co to dělá?" zašeptal Fennel. "Stopa vede tudy. Copak to nepozná?"

"To on ví. Ale je tu něco dalšího. Možná vzduchová stopa. Není tak silná jako stopa na zemi, ale určitě tady je."

Je docela možné, napadlo Hecka, že zavalitý a potící se Hrubek vylučoval spoustu pachových stop, které se zde převalují a drží jako kouř a za podobně vlhkých nocí mohou být cítit celé hodiny. Emil pravděpodobně nasával pouze mračno těchto molekul. I přesto však Heck nechtěl odtáhnout svého psa pryč. Choval víru ve zvířecí chytrost. Sám byl svědkem případů, kdy mývali dokázali obratně odšroubovat víčka od sklenic s marmeládou, a jednou dokonce viděl, jak těžkopádný grizzly (který ho předtím nenasytně sledoval) opatrně vyrazil drápem do plechovky s limonádou ne jednu, nýbrž dvě drobné dírký a poté limonádu vypil, aniž mu ukápla jediná kapka. A Emil byl podle zasvěceného názoru svého pána desetkrát bystřejší než kterýkoliv medvěd.

Heck ještě chvíli čekal, ale nic neslyšel ani neviděl.

"Pojď, Emile." Otočil se a vyrazil kupředu.

Emil ovšem nešel.

Heck přimhouřil oči do noci. Z oblohy se snášela jemňoučná záře, ale většinu měsíce nyní zakrýval mrak. Tak pojd',

hochu, pomyslel si, dáme se zase do práce. Naše vypsaná odměna právě kluše na východ rychlostí osm kilometrů za hodinu.

Emil však sklonil nos do trávy a zachvěl se. Heck zvedl pistoli před sebe, odhrnul stranou hustý trs zelených a béžových šlahounů a ušel ještě několik decimetrů do hlubin travnatého labyrintu. Právě tam konečně našel, co Emil tak zoufale hledal.

Emil nebyl stavěcí pes, ale přesto dokázal identifikovat úlavek -útržek papíru v plastickém pytlíku.

Fennel se pomalu přisouval za Heckem. Otočil se k němu zády a začal si nervózně prohlížet trávu. Jeho služební automatická pistole přitom tékala sem a tam. "Návnada?"

Hecka napadlo totéž. Zločinci zvyklí na pronásledování psy někdy zanechají na taktickém místě na stopě silně čpící kus oděvu nebo spršku moči, a jakmile se stopař a jeho pes na tomto místě zastaví, aby stopu prohlédli, zločinec na ně zaútočí zezadu. Heck se však zkoumavě podíval na Emila a řekl: "Myslím, že ne. Kdyby tu někde byl, Emil by ho cítil víc."

Přesto Heck zvedl pytlík s maximální ostražitostí. Nedíval se ovšem na něj, nýbrž na husté chomáče trávy, které ho obklopovaly, a prstem přitom tlačil na tuhou spoušť své německé pistole. Podal pytlík Fennelovi a oba odešli na mýtinu, kde si nalezený útržek mohli přečíst beze strachu z bezprostředního útoku.

"To je z novin," řekl policista. "Vytrhl to. Na jedné straně je část reklamy na podprsenky a na druhé..., hehe, koukejme... Mapa. Centrum Bostonu. Historické pamětihodnosti a tak."

"Bostonu?"

"Jo. Zavoláme dálniční hlídku? A řekneme jim, aby zajistili hlavní tahy do Massachusetts?"

A Heck, který již viděl drahocennou desetitisícovou odměnu mizet v nenávratnu, odvětil: "Počkejme ještě chvíli. Třeba to tu nechal jen proto, aby nás zmátl."

"Né, Trentone. Kdyby chtěl, abychom to našli, zahodil by to na silnici, a ne v po krk vysoké trávě."

"Možná," připustil velmi zklamaně Heck. "Ale stejně si myslím..."

Prásk!

Vedle Heckova ucha se ozval silný zvuk podobný výstřelu. Heck se s tlukoucím srdcem otočil a zvedl pistoli. Ve vysílačce Charlieho Fennela zapnuté na maximální hlasitost se současně ozvalo hlášení. Fennel ztlumil hlasitost, vzal přístroj do ruky a tiše do něj promluvil. V dálce na silnici se začaly otáčet Červenomodré majáčky Chlapečkova policejního vozu.

"Tady Fennel. Mluvte." Policista sklonil hlavu a zaposlouchal se.

Co tam dělají? uvažoval Heck.

Fennel ukončil hovor a zavěsil si vysílačku zpět na opasek. "Pojď," řekl Heckovi. "Našli ho."

Heckovi poskočilo srdce. "Oni ho dostali? Zatraceně."

"No, ne tak docela. Došel až ke kamionovému odpočívadlu ve Watertownu..."

"Ve Watertownu? Vždyť to je deset kilometrů odtud."

"...a pokusil se chytit stopa hádej kam. Do Bostonu. Když ho řidič odmítl, vyrazil Hrubek pěšky na sever. Zajedem tam a chytíme stopu odtamtud. Jenom doufám, že mu dojde dech. Na půlhodinový běh se zrovna moc necítím. A nekoukej tak žalostně, Trentone, nakonec na tom zbohatneš. Nemá víc než půl hodiny náskok." Fennel si přitáhl feny a vyrazil zpátky k silnici.

"Pojď, Emile," řekl Heck. Pes na okamžik zaváhal a pak se poslušně vydal za svým pánem, přestože se mu evidentně nechtělo vyměnit travnaté pole - byť vlhké a chladné - za kluzkou plastickou sedačku starého a zapáchajícího chevroletu.

Když Lis Atchesonová zaslechla na schodišti ze sklepa odhodlané kroky a tupé cinkání kovu, okamžitě se dovтіpila a nálada jí znovu klesla na bod mrazu.

Owen vešel do dveří skleníku a pohlédl na svou ženu, která právě vytahovala další rezné pytle z regálu vedle latkové konstrukce na květiny.

"Ach ne!" zašeptala, zavrťela hlavou a posadila se na lavičku z tvrdého třešňového dřeva. Owen se na chvíli zastavil, pak se posadil vedle ní a pohládl ji na vlasech nad uchem, jak to dělával vždy, když jí něco vysvětloval - obchodní záležitosti, pozemkové záležitosti, právní záležitosti. Dnes večer však žádné vysvětlování nebylo zapotřebí. Neboť Owen již nebyl oblečen v pracovních šatech. Měl na sobě tmavě zelenou košili a pytlovité kalhoty téže barvy. Stejně šaty nosíval pod křiklavě oranžovým pršipláštěm, když chodil na lov. Na nohou měl drahé nepromokavé boty.

A v rukou pušku na jeleny a pistoli.

"To nemůžeš, Owene."

Owen odložil zbraně stranou. "Právě jsem ještě jednou hovořil s šerifem. Poslali za ním čtyři muže. Jenom čtyři pitomé chlapy! A on už je přitom ve Watertownu."

"Ale to je východně odtud. Jde směrem od nás."

"Na tom nezáleží, Lis. Jen se koukni, jak daleko už došel. Watertown je deset až dvanáct kilometrů od místa, kde utekl. Pěšky. On nechodí jen tak bezmyšlenkovitě sem a tam. On má něco za lubem."

"Nepřeji si, abys to dělal."

"Půjdu se jen podívat, co přesně dělají, aby ho dopadli." Owen mluvil střízlivým a sebejistým tónem. Tónem jejího otce. Tónem, který ji dokázal hypnotizovat.

Přesto však Lis řekla: "Nelži mi, Owene."

A Owenovy oči se stejně jako oči Andrewa L'Aubergeta zúžily a ztvrdly jako kámen. Owen měl na tváři slabý úsměv, ale Lis mu ani na vteřinu neuvěřila. Jako by hovořila s některou z těch zvířecích trofejí se skelným pohledem, které si Owen pověsil v pracovně na stěnu - výsledek byl naprosto stejný. Dotkla se tedy manželovy paže a ovinula prsty kolem hrubé látky jeho košile. Owen jí překryl ruku dlaní.

"Nechod," řekla Lis a přitáhla si ho k sobě. Cítila nával jakéhosi neurčitěho zanícení. Bylo v něm více než pouhá vzpomínka na dnešní milování. Owenova síla, důstojnost i hlad v očích, to vše Lis nesmírně přitahovalo. Vášnivě ho políbila s otevřenými ústy a napadlo ji, zda je vzrušení, které právě cítí, projevem čirého chtíce, nebo zda jde spíše o snahu udržet si Owena v náručí po celou dnešní dlouhou noc až do chvíle, kdy nebezpečí konečně pomine.

Ať už však byly její pohnutky jakékoliv, její objetí nemělo žádný účinek. Owen ji chvíli držel v náručí a pak vstal a přešel k oknu. Lis se také vztyčila a postavila se za něj. "Tak proč to nepřiznáš? Ty ho chceš normálně skolit." Zkoumavě si prohlížela manželova záda a odraz jeho tváře, v níž očekávala výraz nejhlubšího znepokojení. Owen však vypadal naprosto vyrovnaně. "Nehodlám dělat nic nezákonného."

"Ne? A vražda je podle tebe co?"

"Vražda?" zašeptal Owen ostře, otočil se a kývl ke stropu. "Zkus se někdy zamyslet, než něco řekneš. Co když tě slyšela?"

"Portia tě nepráskne. O to tady nejde. Jde o to, že nemůžeš jen tak někoho vystopovat a pak..."

"Zapomínáš, co se stalo v Indian Leap," odsekl Owen. "Někdy mi připadá, že mě to vyvedlo z míry víc než tebe."

Lis se odvrátila, jako by dostala políček.

"Lis..." Owen se rychle uklidnil a zarazil se nad svým vlastním vzplanutím. "Omlouvám se. Nemyslel jsem to tak... Hele, on vůbec není člověk. Je to zvíře. A ty dobře víš, čeho je schopen. Víš to ze všech nejlíp."

Odmlčel se a pokračoval ve výčtu argumentů: "Jestli utekl tentokrát, mohl by utéct znovu. Už z Gloucesteru jim utekl na dost dlouho, aby stihl odeslat ten dopis. Až tam bude příště, možná uteče zase. A zamíří k nám."

"Oni ho dneska chytí. A tentokrát ho zavřou do vězení."

"Jestli je pořád duševně chorý, vrátí se zase do nemocnice. Takový je zákon. A zkus se dívat na zprávy, Lis: tyhle nemocnice se ruší. Mluví se o tom den co den. Za rok nebo za dva ho možná jednoduše vypustí na ulici. A my se nikdy nedozvíme, jestli se náhodou neukáže tady a kdy. Přímou u nás na dvorku. Přímou v ložnici."

V tu chvíli Lis poprvé vyhrkly slzy a Lis pochopila, že tuto slovní při prohrála. Pravděpodobně to věděla již ve chvíli, kdy poprvé zaslechla na schodech do sklepa manželovy kroky. Owen nemá vždycky pravdu, pomyslela si, ale je o ní neustále přesvědčen. Připadalo mu naprosto přirozené, že teď naloží do svého terénního auta zbraně a vyrazí do rozbourané noci zneškodnit nebezpečného psychopata.

"Chci, abyste s Portií odjeli do hotelu. Napískováno už máme dost."

Lis zavrtěla hlavou.

"Musím na tom trvat."

"Ne! Owene, voda už teď stoupá o půl metru, a to tu ještě nezačalo pršet. Co ten úsek u mola, kde se vlévá potok?

Tam potřebujeme ještě přinejménším třicet až padesát centimetrů."

"Tam už jsem to dodělal. Naházeli jsme tam spoustu pytlů. Hráz je tam metr vysoká. A jestli půjde povodeň ještě výš, tak už s ní stejně nic nenaděláme."

"No dobře," řekla Lis chladně. "Tak běž, jestli chceš. Běž si hrát na vojáka. Ale já zůstanu tady. Musím ještě zapečetit skleník."

"Na skleník se vykašli. Proti větru jsme pojištěni."

"Mně nejde o peníze. Ztraceně, vždyť ty růže jsou celý můj život. Nikdy bych si neodpustila, kdyby se jim něco stalo." Lis se znovu posadila na lavičku. Všimla si, že když stojí vedle o třicet centimetrů vyššího manžela, jako by u něj pozbývala autoritu. Vsedě sice byla ještě nižší, ale paradoxně si tak připadala rovnocenněji.

"Vždyť se jim nic nestane. Snad až na pár rozbítených oken."

"Slyšel jsi zprávy. Vitr o rychlosti sto třicet v hodině."

Owen se posadil vedle manželky, chytil ji za stehno a silně ho zmáčkl, přičemž se loktem dotýkal jejího řadra. Lis ovšem tentokrát necítila útěchu, nýbrž zranitelnost, jako by manželova blízkost podlomila její obranné mechanismy.

"O tomhle se nebudu hádat," řekl Owen mírně. "A právě proto chci, abych se o vás nemusel bát. Chci, abyste odjely do hotelu. A až ho dopadnou..."

"Chceš říct, až ho dopadneš."

"Až ho dopadnou, zavolám ti. Vy se pak vrátíte domů a společně to tu doděláme."

"Owene, on jde opačným směrem."

Owenovi blýsklo v očích. "Pořád si to nechceš připustit, Lis? Ten chlap urazil za pětadvacet minut víc než deset kilometrů. Určitě má něco za lubem. Zamysli se nad tím. Proč jsi tak ztraceně tvrdohlavá? Někde po venku pobíhá vrah. Psychotický vrah, který zná tvoje jméno i adresu!"

Lis neřikala nic a jen mělce oddechovala.

Owen jí přitiskl obličej na vlasy a zašeptal: "Copak si na něj nevzpomínáš? Copak si nevzpomínáš na ten proces?"

Lis pojednou vzhledla a spatřila na stěně kamenný chrlič v podobě šibalsky pokukující obludy. Náhle si vybavila, jak si tehdy Hrubek prozpěvoval: "Lisa-bon, Lisa-bon, má Eva zradý. Má krásná Lisa-bon."

Vtom se ve skleníku rozlehl veselý hlas: "Na ryby už je dost pozdě, ne, Owene?" Ve dveřích stála Portia a prohlížela si Owenův úbor. "Copak, večírek se rozpouští?"

Owen ustoupil několik kroků od manželky, ale nespouštěl z ní oči.

"Sbalím si pár věcí," řekla Lis.

"Ty někam jdeš?" zeptala se sestra.

"Do hotelu," odpověděl Owen.

"Tak brzo? Myslela jsem, že to je na programu později. Až se tu objeví ten poblázněnej panáček. Ou, pardon. Řekla jsem snad nějaké faux pas?"

"Urazil větší kus cesty, než si mysleli. Pojedu si promluvit s šerifem, co všechno dělají, aby ho dopadli. Ty a Lis mezitím pojedete do jednoho penzionu nahoře po silnici."

"Proboha, snad nejde tímhle směrem?" zeptala se Portia.

"Ne, míří na východ." Lis pohlédla na sestru. "Ale přesto bude lepší strávit noc v Innu."

"Mně to neva." Portia pokrčila rameny a šla si sbalit batůžek.

Lis vstala a Owen ji stiskl za nohu. Co má tohle znamenat? pomyslela si Lis. "Děkuji?" "Vyhrál jsem?" "Miluji tě?" Anebo prostě: "Podej mi zbraně, ženo?"

"Nezdržím se dlouho. Nanejvýš pár hodin. Zamkněte za mnou dveře."

Vešli do kuchyně. Owen Lis dlouze políbil, ale Lis viděla, že manžel je již myšlenkami kdesi v polích a na cestách, kde se potuluje jeho kořist. Strčil pistoli do kapsy, přehodil si pušku přes rameno a vyrazil ven.

Lis za ním zamkla dveře na dva západy a sledovala, jak nasedá do džípu. Přistoupila k oknu a pohlédla ke garáži. Černý Cherokee za okamžik vycouval a na chvíli se zastavil. V autě byla tma a Lis přemýšlela, zda jí manžel mává. Zvedla ruku a zamávala.

Owen vyrazil na příjezdovou cestu. Samozřejmě měl zase pravdu. Věděl toho o Hrubekovi více než všechny zainteresované strany - státní policisté, místní policisté i lékaři. A Lis to věděla také. Věděla, že Hrubek není neškodný, že se nepotuluje sem a tam jako nějaké tupé zvíře a že má určité plány, přestože jsou výplodem jeho nemocné mysli. Tím vším si byla jistá ne jako hmatatelnými fakty, nýbrž jako signály vysílanými z jejího srdce.

Na chvíli přitiskla obličej na okno. Pak se odvrátila, zadívala se na nerovné sklo plné drobných bublinek a uvědomila si cosi, co ji nikdy předtím nenapadlo - že tyhle tabulky jsou dvě a půl století staré. Jak mohlo tak křehké sklo nedotčeně přežít tolik bouřlivých let? pomyslela si. Když se znovu podívala na dvorek, koncová světla džípu již byla pryč. Lis však ještě drahnou chvíli sledovala potmělou příjezdovou cestu, na níž zmizel automobil s jejím mužem.

Tak tohle jsem já, pomyslela si nevěřicně, žena amerického průkopníka, upírající oči do divočiny za svým manželem, který právě vyrazil do noci zabít muže, jenž by jinak zabil mne.

Prach, který se zvedl za projíždějícími vozidly, se pomalu usazoval a koncová světla zmizela za kopcem daleko na východě. Noc byla stále klidná. Mraky, jež se přihnaly od západu, nyní zatemňovaly zažloutlý měsíc nad obnaženou skálou tyčící se nad opuštěnou silnicí.

Po bouři zatím nebylo ani stopy. Dokonce ani nefoukal vítr. Na krátký okamžik zavládlo na tomto úseku silnice mrtvolné ticho.

Michael Hrubek si natáhl na hlavu drahocennou irskou čepici, odhrnul trávu a vyrazil přímo doprostřed silnice 236. Revolver strčil zpátky do batůžku.

GHETTO

Toto slovo se mu před okamžikem vynořilo v mysli a nyní se v ní vznášelo v pomalých kličkách. Hrubek věděl, že je pro něj životně důležité, ale jeho smysl mu stále unikal. Po chvíli zmizelo a zanechalo za sebou palčivou připomínku vlastní nepřítomnosti.

Co jenom znamená? přemýšlel Hrubek. A jak s ním mám naložit?

Stál na asfaltu, chodil kolem dokola a hledal ve své pomatené mysli odpověď. Co znamená GHETTO? Byl naplněn neskonalou hrůzou, neboť věděl, že oni mu takhle blokují myšlenky. Oni, tedy vojáci, kteří ho ještě před chvílí pronásledovali.

Přemýšlel o tom.

GHETTO

Co by to jenom mohlo znamenat?

Hrubek znovu pohlédl k východnímu konci silnice, na kterém před chvílí zmizeli vojáci. Konspiráti! Měli s sebou psy, kteří stále čenichali a vrčeli. Hajzlové! Jeden chlap byl v šedém, druhý v modrém. Jeden byl vojákem Konfederace, druhý - ten kulhavý - vojákem Unie. Právě toho nenáviděl Hrubek nejvíce.

Ten muž je kons-pirát, zasraný unionistický voják.

GHETTO

GETTO

Hrubek si vzpomněl, jak všechny ošálil, a jeho nenávist se pomalu začala rozplývat. Byl pouhých deset metrů od vojáků, držel v ruce natažený revolver a krčil se ve výmolu v kamenném skalisku vysoko nad nimi. Oni zalezli do trávy a našli pytlík, který tam pečlivě nastražil. Třásl se strachem, když k němu doléhaly jejich cizácké hlasy, vlhké funění psů a šumění trávy.

Hrubek znovu spatřil ta písmena, GETTO. Mihla se kolem něj a zmizela.

Hrubek si vzpomněl, jak se začala otáčet barevná světla policejního vozu. O chvíli později se vojáci vrátili k autům a ten, kterého Hrubek nenáviděl nejvíce - vychrtlý belhavý hajzl v modrém -, zalezl se svým psem do civilního pick-upu a všichni společně vyrazili na východ.

Hrubek se přikrčil a přiložil tvář k vlhké silnici. Opět se postavil.

"Dobrou noc, dámy..."

Vtom se mu všechno začalo vybavovat. GETO. Přimhouřil oči a zadíval se k západnímu konci silnice. Tentokrát však neviděl černý pás asfaltu, nýbrž spíše písmena, která se pomalu přestala míhat a seřadila se před ním do sevřeného útvaru. Jako poslušní vojáčky.

GETO 7

Hrubekův mozek se plnil myšlenkami - komplikovanými myšlenkami, nádhernými myšlenkami. Michael Hrubek vyrazil kupředu. "Uvidím vás plakat..."

GETON 7

Tááhle!

Tááhle to bylo! Hrubek začal klusat přímo k tomu. Všechna písmena zapadla na své místo.

GETON 75 K

Psi byli pryč a konspiráti také. I ten kulhavý hajzl, i doktor Richard, nemocnice, ošetřovatelé..., všichni nepřátelé byli kdesi za ním. Zmátl je všechny!

Michael Hrubek si prohledal duši a zjistil, že má strach pod kontrolou a jeho mise je průzračná jako dokonalý diamant. Na chvíli se zastavil, položil jednu z drobných zvířecích lebek do trsu trávy u paty sloupku a odříkal krátkou modlitbu. Nato vyrazil za zelenou značku s nápisem RIDGETON 75 KM, sešel ze silnice a ukryt ve vysoké trávě začal pospíchat na západ.

ČÁST DRUHÁ

INDIAN LEAP

09 KAPITOLA

Vtírá jí do rozevřených rtů okvětní lístek žluté růže.

Jeho oči se na ni upření dívají z půlmetrové vzdálenosti - dost blízko, aby pronikl provoněnou sférou jejího parfému, ale ne dost blízko, aby oba cítili žár vyzařující z těla svého protějšku v této chladné místnosti. Ona se po něm natahuje, ale on ji stroze ukazuje, aby se zarazila. Její ruce se podvolují, ale pak se pomalu a vzdorovitě natahují k vlastním ramenům a strhávají saténová ramínka její noční košile. Ramínka odpadávají a krémová látka jí padá k pasu. Jeho oči bloudí k jejím ěadřům, avšak ruce se jich nedotýkají. On znovu přikazuje a ona poslušně spouští ruce podél těla.

Z červenohnědého trsu růžového keře, jenž v potmělém skleníku vládne všemu ostatnímu, on vytrhává další dva okvětní lístky, tentokrát růžové. Drží je ve velkých a sebejistých prstech, zvedá jí je k očím a ona je pomalu zavírá. Cítí, jak se jí dužina okvětních lístků otírá o víčka a pak sestupuje k lícím kostem. On znovu opisuje kruh kolem jejich úst a oba okvětní lístky jí pomalu přejíždějí po pootevřených rtech.

Ona si je navlhcuje a dovádívě ho plísni, že ničí její drahocennou květinu. On však znovu vrtí hlavou a umlčuje ji pohledem. Ona se k němu naklání a téměř se jí daří otřít se vztyčenou bradavkou o jeho předloktí, ale on opět ucukává a jejich těla se nedotýkají. Okvětní lístek ji laská po bradě, pak mu vyklouzává z prstů a ve spirále se snáší na břidlicovou podlahu skleníku, ve kterém stojí. On se obrací k tetelícimu se keři a odtrhává další lístek. Ona má oči stále zavřené a ruce svěřené podél těla. Přesně jak jí poručil.

On ji nyní hladí po ušních lalůčkách tak jemně, že dotek okvětního plátku zprvu vůbec není cítit. Tiskne jí lístky za uši a laská měkké pramínky jejich bílozlatých vlasů.

A teď její ramena, vypracovaná nošením kbelíků se zeminou, z níž nyní vyrůstají růžové keře.

A nyní její hrdlo. Ona zaklání hlavu, a kdyby teď otevřela oči, spatřila by v bublinatém skle záplavu bílých hvězd. On se teď poddává a rych-

le ji líbá. Okvětní lístky mu padají mezi roztaženými prsty, jimiž ji svírá za krk a přitahuje si ji k sobě. Její dech teď odráží její touhu, jež v ní překypuje a strhává ho s sebou. Ona zvedá v pomalém kruhu hlavu, aby znásobila tlak jeho doteku. On je však příliš rychlý a odtahuje se od ní. Znovu ustupuje, nechává spadnout rozdrcené okvětní lístky a trhá z trnitého keře za sebou nové.

Její oči jsou stále zavřené a očekávání se stává nesnesitelným. Nemůže se dočkat dalšího doteku, který se vzápětí dostavuje na spodní části jejích cudných ěader. Zatíná zuby a její rty se rozšiřují v grimase, která by mohla působit jako vrčení, ale ve skutečnosti je potvrzením žádostivosti. Růžové lístky se pomalu pohybují po křivkách jejích prsou a ona na sobě cítí i dotek jeho prstů - daleko hrubší, ale neméně provokativní... Jemnost a hrubost. Prsty a okvětní lístky. Žár jeho doteku a chlad podlahy skleníku pod jejíma bosýma nohama.

Cítí tlak, jemný jako vánek. Žasne, že tak urostlý muž je schopný tak křehkého pohybu. On ji znovu líbá a doteky jeho rtů a prstů jí projíždějí jako oheň.

On ovšem nespěchá. Tlak pozvolna ochabuje a mizí a ona otevírá oči s tichou žádostí, aby nepřestával. On jí však oči opět zavírá a ona se podvoluje, naslouchajíc zvláštnímu trhavému zvuku. Pak nastává ticho a její krk i ěadra jsou rázem pokryty dvěma obrovskými hrstmi okvětních lístků, které mu odpadávají od rukou a snášejí se jim k nohám.

Postupně ji líbá na obě oči a ona chápe, že je to výzva, aby je znovu otevřela. Chvíli se navzájem pozorují a ona vidí, že ne všechny okvětní lístky spadly na zem, jeden zůstává a on ho drží mezi nimi, světle červený plátek z odrůdy John Armstrong. On otevírá ústa a pokládá si lístek na jazyk jako kněz, když rozdává hostie. Ona si zoufale přetahuje noční

košili přes boky a natahuje se k němu, bere ho do náručí a objímá mu dlaněmi záda. I on se natahuje kupředu. Jejich jazyky se spojují, ona ho na sebe strhává a oba si vyměňují červený okvětní plátek tam a zpět v ústech tak dlouho, až se rozpadá a oni hltají jeho kousky stejně, jako hltají i sami sebe.

Lis Atchesonová zůstala na okamžik ponořená ve vzpomínkách a pak otevřela oči, podívala se na květiny ve skleníku a zaposlouchala se do příjemného syčení trysky zavlažovacího systému.

"Ach, Owene," zašeptala. "Owene..."

Položila na zem sbalený kufřík, začala se procházet po vlhké a provoněné místnosti a po chvíli vyšla ze dveří na dlážděné nádvoří a zadívala se na jezero.

Černá hladina vytrvale stoupala.

Lis si znepokojeně uvědomila, že hladina jezera se za posledních dvacet minut zvedla o dalších několik centimetrů.

Pohlédla nalevo na nejnižší položenou část pozemku - terénní pokles na dvorku za garáží, kam Owen naskládal několik pytlů navíc. Na tomto místě se vléval do jezera potok a blátivý břeh byl zakryt za skupinou keřů. Lis tedy neviděla, jak dobře provizorní hráz drží, ale ani v nejmenším necítila potřebu vyjít po uzoučké a kluzké pěšině k postiženému místu a přesvědčit se na vlastní oči. Owen pracoval s puntičkářskou a někdy až fanatickou důkladností a Lis nepochybovala, že vybudoval neprodyšný val. Její vlastní stavitelské dílo uprostřed dvorku vypadalo oproti jeho chatrně. V místě, kde se s Owenem milovali a kde poté usnula, již voda dosahovala téměř do úrovně pytlů - hladina se nyní nacházela pouhého půl metru pod horní řadou.

Lis přešla blíže k jezeru. Nad hlavou jí již nesvítily žádné hvězdy. Dokonce nedokázala rozeznat ani spodní okraj mračen - obloha byla hladká a plochá a vytvářela jednolitou šedivě modrou vrstvu připomínající kůži žraloka. Pohybují se ty mraky, anebo ne? Jsou třicet metrů nad zemí, anebo tři tisíce? Lis to nepoznala.

Opodál ji vystrašil nějaký pohyb. Krunýř velké želvy se po chvíli pohnul znovu a nemotorné zvíře si to pomalu šinulo k jezeru. S úporným zaujetím se želva škrábala přes kameny a kořínky, jež byly pro její šupinaté nohy až příliš velkým soustem, a často přitom podkluzovala. Proč ta naléhavost? přemýšlela Lis. Že by nějaká přízračná předtucha o bouři nutila želvu hledat útočiště v jezeře? Proč by se však želva měla bát deště? Vtom se želva odrazila od kořenu vrby a s hlasitým šplouchnutím se vnořila do vody. Tam zaujala dokonale splývavou polohu a začala působivě plavat těsně pod hladinou, až zmizela z dohledu. Lis sledovala, jak se vodní brázda za želvou postupně uklidňuje a hladina se opět mění v rovnoměrně zčeřenou sametovou plochu.

Vyrazila zpátky k domu kolem širokých pásů pečlivě obdělávané půdy s plaňkami a laťkovými mřížemi - kolem své zahrady. Na chvíli se zastavila před růžovým keřem, na kterém stále zůstávala řada okvětních plátků. V mládí si Lis usmyslela, že si obarví vlasy na měděný odstín podobný této rostlině - arizonské grandifloře -, a zaplatila za to výpraskem, když jí otec během jednoho ze svých sobotních náletů na dětský pokoj našel pod matrací barvu na vlasy.

Lis nyní ucvakla nehtem křehký trn, sebrala několik odpadlých plátků a začala si je třít o tváře.

Obzor na západě se rozzářil úderem širokého šedo zeleného blesku, který však zmizel dříve, než na něj Lis stačila pohlédnout.

Okvětní lístky jí vypadly z rukou.

Zaslechla, jak se kuchyňské dveře otevírají a opět zavírají. "Jsem připravená," volala Portia. "Máš ten kufřík?"

Lis odešla k domu. Podívala se na žlutá okna a řekla: "Poslyš, chtěla jsem ti říct... Rozmyslela jsem si to."

"Cože?"

Lis postavila kufřík za kuchyňské dveře. "Chtěla bych to tu dopískovat. A zapečetit skleník. Potrvá to asi hodinku. Byla bych moc ráda, kdybys tu zůstala se mnou, ale jestli chceš odejít, pochopím to. A zavolám ti taxíka."

Emila bolestně lákala vůně grilovaných cheeseburgerů a cibule, ale znal svou práci, a tak nezvedal zadek ze země.

Také Trenton Heck vrhl toužebný pohled k bistru u odpočívadla, ale v tuto chvíli ho ze všeho nejvíce zajímala odměna, a tak i on ignoroval vůni lákavých cheeseburgerů a pokračoval v rozhovoru s policistou z dálniční hlídky.

"Takže to opravdu vypadalo, že chce jet do Bostonu?" dotázal se Heck.

"Tak mi to aspoň řekl ten řidič. Prý blábolil něco v tom smyslu, že je to domov naší země a tak."

"Údajně studoval historii," poznamenal Fennel, který si opodál něco čmáral.

Heck překvapeně zvedl hlavu.

"Jo. Slyšel jsem."

"On chodil na vysokou?" Trenton Heck, který se jen s odřenýma ušima dopravoval k základnímu vzdělání, měl z tohoto zjištění dosti špatný pocit.

"Jenom rok, pak začal blbnout. Ale do té doby měl samé jedničky."

"No jo. Samé jedničky. Ztraceně." Heck se přenesl přes vlastní zármutek a zeptal se dálničního policisty, jestli by si nemohl na minutku promluvit s řidičem toho kamionu."

"Ehm, on už odjel."

"On odjel? Vy jste mu neřekl, aby počkal?"

Policista pokrčil rameny a klidně pohlédl Heckovi do očí. "Hrubek je jen uprchlík, nebudeme ho zatýkat. Mám řidičovo jméno a adresu. Říkal jsem si, že tady nemusí trčet, protože stejně nebude svědčit ani nic podobného."

"Adresa nám tu moc nepomůže," zabručel Heck k Fennelovi. "Co s ní můžeme dělat? Poslat mu na ni pohlednici?"

"Zeptal jsem se ho na spoustu věcí," namítl policista.

Heck sundal Emilovi postroj. Policista vypadal ještě dětštěji než Chlapeček a těžko by se u policie našel někdo služebně mladší. Dálniční hlídka měla samostatný mzdový fond a jen zřídka někoho propustila. Když Heck poprvé vstupoval do policie, měl možnost jít k dálniční hlídce také. On to ovšem odmítl, protože chtěl potírat skutečný zločin.

"Co měl na sobě?"

"Kombinězu, vysoké boty, pracovní košili a tvídovou čepici."

"Kabát neměl?"

"Zdá se, že ne."

"Pil něco?"

"No, o tom se řidič nezmiňoval. Ale já se ho na to výslovně neptal. Neviděl jsem důvod."

"Měl něco u sebe?" pokračoval Heck. "Tašku nebo zbraň? Vycházkovou hůl?"

Policista se neklidně podíval do poznámek a poté na Fennela, který ho gestem vybídl k odpovědi. "To přesně nevím."

"Dělal výhrůžky?"

"Ne. Akorát se choval potrhle, říkal ten řidič."

Heck zklamaně zavrčel. "Jo, a ještě něco," dodal po chvíli. "Jak je vlastně velký?"

"Řidič říkal tak sto devadesát dva až pět. A nějakých sto sedmdesát kilo. Jako zápasník wrestlingu, znáte to. Nohy měl jako hovězí kýty."

"Hovězí kýty." Heck zíral do černé tmy na východě.

"Dá se tu chytit stopa?" zeptal se ho Fennel.

"Jo, není špatná. Ale mohlo by sprchnout." Nic nezvýrazní skryté pachy tak dobře jako jemný déšť.

"Jak jsem slyšel meteorology, splní se ti tohle přání měrou vrchovatou."

Heck znovu zapojil Emila a osvěžil mu vzpomínku na Hrubekův zápach pomocí trenýrek. "Stopa, stopa!"

Emil vyrazil po krajnici. Heck popouštěl tmavě červené lano, až ucítil uzel označující šest metrů, a teprve pak se vydal za psem. Fennel s labradory je následovali. Neušli však ani patnáct metrů, když se Emil otočil a začal pomalu větřit ve směru neosvětleného rozpadajícího se domu uprostřed zarostlého pozemku. Dům vypadal dosti strašidelně - střecha se propadala a šindele připomínaly staré hadí šupiny. Za oknem stála cedule:

LOVECKÉ POTŘEBY. ATD. KUCHÁNÍ A VYCPÁVÁNÍ JELENŮ. NÁKUP A PRODEJ KOŽIŠIN. TAKY PSTRUHŮ.

"Myslíte, že je uvnitř?" Chlapeček si nervózně prohlížel zčernalá okna.

"Těžko říct. Tolik zvířecích mršin může zmást i Emila."

Heck s Fennelem odvedli psy k plotu a uvázali je k pokřivenému sloupku. Oba muži pak vytasili zbraně, zastrčili náboje do komory a zajistili je. Jen ať mě zase nepostřelí, pomyslel si Heck. Prosím. Tentokrát nejsem pojištěný. Za jeho modlitbou však samozřejmě nestála obava z nemocničního účtu, nýbrž hrůza z rozžhavené kulky.

"Trente, jestli nechceš, nemusíš do toho jít."

"Podle toho, co o tom chlapovi říkají, je vám každá ruka dobrá."

Fennel kývl a pokynul Chlapečkovi, aby obešel dům zezadu. Spolu s Heckem pak v tichosti přešli k čelní terase. Heck se podíval na Fennela, který pokrčil rameny a zaklepal na dveře. Žádná odpověď. Heck se naklonil dopředu a nakoukl přes umazané okno. Náhle prudce uskočil. "Ježíši! Ach ne!" vykřikl a hlas mu přeskočil do vyššího rejstříku.

Fennel namířil na okno pistolí, přimhouřil oči a pak se zasmál. Patnáct centimetrů za umouněným oknem se na něj dívala vzpínající se postava černého medvěda, vycpaného do zuřivé pózy.

"Zatraceně," ulevil si Heck dopáleně. "Pitomej hajzl, málem jsem si nachcal do kalhot."

Fennel ukázal na ceduli zastrčenou za dalším oknem. PRVNÍ DVA TÝDNY V LISTOPADU ZAVŘENO. ŠTASTNÝ LOV.

"To on každému roztrubuje, že odjíždí pryč? Copak neví nic o vloupáních?"

"Má přece hlídaciho medvěda."

Heck si obdivně prohlédl vycpané zvíře. "Tohle je první věc, kterou bych tady ukradl já."

Po chvíli objevili dveře, které Hrubek rozkopl. Opatrně vešli dovnitř a vzájemně se přitom kryli. Brzy odhalili stopy po Hrubekově "nákupní horečce", ale bylo jasné, že Hrubek se zde již nezdržuje. Zastrčili proto pistole do pouzder a vrátili se ven. Fennel poručil Chlapečkovi, aby zavolal Havershamovi, oznámil mu, kde jsou, a vyřídil, že Hrubek podle všeho vůbec nemá namířeno do Bostonu.

Právě se chystali pokračovat dále po silnici, když Chlapeček zvolal: "Počkejte minutku, Charlie! Měli byste si prohlídnout ještě něco."

Heck s Fennelem přikázali psům, aby sedli, a vyrazili k zadní části domu, kde Chlapeček postával s rukou na pistolí.

"Koukejte támhle," řekl a ukázal do pracovní kůlny. Na podlaze těsně za dveřmi se leskly stopy krve.

"Ježíši." Pistole byly opět venku a pojistky odjištěny.

Heck vstoupil do kůlny. Prostor doslova překypoval tisícirovými nejrůznějšími předměty a všemožného harampádí: byly zde hadice, krabice, zvířecí lebky, kosti, rozlámaný nábytek, zrezivělé nářadí, náhradní díly.

"Pojď se mrknout. Tadyhle. Asi ho pokousal mýval."

Fennel posvítíl baterkou na bezvládnou mývalí mrtvolu. "Myslíš, že ho zabil on? A proč?"

"Zatraceně," zašeptal Heck s úlekem. Nedíval se však již na tělo mrtvého zvířete, nýbrž na úzký stropní trám, z něhož viselo několik pružinových loveckých pastí - bezzubých, ale tak velkých, že by hravě dokázaly zlomit vaz lišce, jezevci nebo mývalovi.

Případně zlomit nohu psovi.

Příčinou Heckova zděšení však nebyly samotné pasti, nýbrž tři prázdné kolíky, na nichž pravděpodobně ještě před chvílí visely tři další pasti. Přímou pod kolíky se nacházelo několik velkých krvavých otisků bot.

"Půjdou ti feny vedle nohy?" zeptal se Heck Fennela.

"Když jsou na stopě, tak ne. A Emil?"

"Na čerstvé stopě taky ne. Budem je muset přitáhnout a držet u sebe. A jestli nás Hrubek zavede do trávy, prakticky nám nezbude než se plazit po břiše. Než dorazíme na hranice okresu, bude už Hrubek v Bostonu."

Vrátili se k silnici a zkrátali psům vodítka podle Heckových pokynů. Heck nechal auto na odpočívadle spolu s třetím policistou, který tam měl zůstat pro případ, že by se Hrubek tímto směrem vracel. Chlapec zatím doprovázel Hecka s Fennelem v policejním autě - reflektory měl zhasnuté a svítil pouze obrysovými světly. Psi zachytili Hrubekův zápach a opět vyrazili na východ.

"Šel prostředkem téhle zasrané cesty," zasmál se nervózně Fennel. "Ten kluk je vážně cvok, o tom není řeči."

Heck ovšem neodpovídal. Závratné vzrušení z počátku večera bylo totam, neboť situace se od té chvíle značně přiosťřila. Jejich údajnou kořist vůbec nebyl pouhý velký a přihlouplý obr, nýbrž inteligentní a mazaný protivník. Trenton Heck ucítil stejné mrazení, jako když se před čtyřmi lety u neonově zářícího bistra ohlédl za domnělou větvíčkou pohupující se ve větru, aby vzápětí spatřil záblesk hlavně a ucítil trhavý záskub v noze, pod níž se náhle zvedl asfalt a udeřil ho do čela.

"Myslíš, že nastražil pasti na psy?" zamumlal Fennel. "To by nikdo neudělal. Psovi by nikdo neublížil."

Heck se sklonil a zvedl Emilovi pravé ucho, v němž se zračila dírka o velikosti přesně odpovídající kulce ráže 0.30.

Fennel hvízdal znechucením nad zvrhlostí lidstva a Trenton Heck znovu zavolal: "Stopa, Emile, stopa!"

Lis stála ve skleníku a lepila výrazná "X" přes okenní tabulky, které - jak si vzpomínala - byly zasklívány před pětadvaceti lety. Její matka tehdy stála se zkříženýma rukama na staveništi a sledovala zedníky přísným pohledem. Často se přitom mračila, neboť zastávala názor, že lidé vás nepodvedou, pokud jim dáte jasně najevo, jak moc je podezíráte, že by toho byli schopni.

Lis zalepovala okna a pomalu se přitom přesouvala po rozlehlém skleníku, který byl plný křížených čajových růží všech možných odstínů, červených grandiflor prorostlých krvavě rudými růžemi John Armstrong a žlutých květů popínavé odrůdy High Noon, jež obrůstala starožitné latkové mříže. Vzpomněla si na tisíce hodin, které zde strávila - jako děvče, když pomáhala matce, a později i sama. Představovala si, jak zde stříhala výhonky, prořezávala rozkvetlé postranní odnože a odštipávala málo silné kmeny.

Právě když si prohlížela několik nejnovějších roubů, zaslechla za sebou zvuk. Otočila se a zjistila, že se Portia prohrabává krabicí na podlaze. Již na sobě neměla manhattanské oblečení - konečně jí došlo, že se ocitla v kraji, kde lišky dávají dobrou noc, a tak přijala Lisinu nabídku a oblékla si džínsy, svetr a pohodlné mokasíny. Lis pocítila silnou potřebu poděkovat sestře ještě jednou za to, že zůstala s ní. Portia však o žádný vděk nestála. Sebrala několik kotoučů lepicí pásky a zmizela se slovy: "Tehle barák má zatraceně moc oken."

Po chvíli se na schodech ozvaly její nemotorné kroky, jako když puberták sprintuje k telefonu.

Lis si náhle uvědomila, že jí nad hlavou svítí jedna řada světél, která rozsvítil Owen, když zde hledal rezné pytle. Přesla k vypínači a zhasla je. Snažila se totiž respektovat denní rytmus rostlin - ani ona sama koneckonců nevstávala podle budíku, kdykoliv to bylo jen trochu možné. Věřila, že rytmus těla souvisí s pulzem lidské duše a že ani rostliny v tom nejsou výjimkou. S ohledem na ně proto instalovala do skleníku - vedle pětisetnanometrových lamp simulujících sluneční světlo pro zatažené dny - řady matných modrozelených žárovek pro noční hodiny. Jejich světlo nerušilo květiny ze spánku - Lis totiž věřila, že rostliny spí - a současně umožňovalo pohyb po skleníku.

Tento typ skleníku nazývali zahradníci teplým skleníkem. Ruth L'Aubergetová rozmístila po skleníku archaická topná tělesa, ale ta nikdy nefungovala dobře. Zdálo se, že se Lisina matka děsila jakýchkoliv technologií a spokojila se s tím, že ponechala na přírodě a osudu, zda budou její růže vzkétat, či zvadnou. Její dceři to ovšem nestačilo. Žijeme přece v počítačovém věku, říkala si Lis a nechala skleník vybavit mikroprocesorovým systémem ovládání klimatu, který i za nejchladnějších nocí udržoval teplotu ve skleníku nad sedmnácti stupni Celsia a ovládal automatické průduchy ve střeše skleníku i stahovací stínítka na jižně orientovaných okenních tabulích (neboť přímé sluneční světlo je potenciálně stejně nebezpečné jako mráz).

Lis nyní vykoukla ze skleníku na starou smuteční vrbu, jejímiž proutky často dostávala od otce výprask. Viděla pouze její mlhavé obrysy, které připomínaly jakýsi snový výjev. Zdálo se, že jde jen o nepatrně světlejší odstín černočerné tmy, jež před několika hodinami zahalila dvorek.

Po chvíli Lis přimhouřila oči a zadívala se za vrbu. V tom okamžiku si všimla ve vodě čehosi podivného.

Co to může být? uvažovala.

Vyšla ven a znovu se podívala na část pobřeží asi sto metrů od domu. Rýsovala se tam změt' tvarů, jichž si na tomto místě nikdy nevšimla. A pak se dovtípila - voda již stoupla tak vysoko, že se téměř dotýkala vrcholu staré hráze, a Lis se dívala na bílou loďku, která se uvolnila z kotviště a mířila k betonové hrázi. Dobrá polovina kamenité pláže vedle hráze již byla zalita vodou. Za třicet let voda nikdy nevystoupila tak vysoko... Hráz! Ta myšlenka zasáhla Lis jako políček. Úplně na hráz zapomněla! A přitom se pochopitelně jednalo o nejnižší položené místo na celém pozemku. Pokud by se jezero vylilo, voda by naplnila struhu za hrází a snadno by zaplavila dvorek.

Náhle se Lis z mládí vybavila vzpomínka na stavidlo, které se otevíralo pomocí velkého kola. Stavidlo po otevření odvádělo vodu do potoka, jenž ústl do řeky Marsden asi kilometr a půl po proudu. Lis si vzpomněla, jak otec kdysi před mnoha lety po prudké jarní oblevě stavidlo vytáhl. Jestlipak tu ještě je? A pokud ano, funguje stále?

Lis se vrátila k domu a zavolala: "Portie!"

V prvním patře se otevřelo okno.

"Půjdu ke hrázi."

Portia přikývla a pohlédla na oblohu. "Právě jsem slyšela zprávy. Říkají tomu průtrž desetiletí."

Lis chtěla zavtipkovat, že si její sestra vybrala pro návštěvu výbornou noc, ale pak si to rozmyslela. Portia zavřela okno a pokračovala v metodickém přelepování. Lis opatrně odešla k propusti vedoucí ke hrázi, ponořila se do tmy a vyrazila po kamenitém řečišti potoka.

Oba labradoři sebou náhle začali zuřivě cukat. Muži současně vytasili pistole a Heck svou zbraň natáhl. Oba si pak dlouze vydechli, když kolem nich proběhl mýval vykrmený vesnickými odpadky, zamával jim pravidelně kroužkováným ocasem a zmizel v porostu. Rozrušené zvíře připomnělo Heckovi Jillina otce, který zastával funkci starosty na malém městě.

Heck sklopil nápadný kohoutek své staré německé pistole, posadil Emila a čekal, až se Charlie Fennel marně pokusí vyplísnit labradory a poté jim osvěží paměť pomocí Hrubekových trenýrek. Během čekání se rozhlížel po zdánlivě nekonečných polích. Již urazili osm kilometrů od kůlny, v níž Hrubek ukradl pasti, a psi stále čenichali na asfaltu. Heck nikdy nepronásledoval uprchlíka, jenž by se tak vytrvale držel silnice. Jenže počínání, které zprvu vypadalo jako projev neskonale hlouposti, se nyní ukázalo jako mimořádně chytré: tím, že Hrubek provedl pravý opak toho, co ostatní očekávali, si získal zatraceně velký náskok. Hecka přepadla pomíjivá myšlenka, jež netrvala déle než vteřinu či dvě, že se všichni v tomto člověku nějakým způsobem osudně pletou. Tento dojem ještě Zvýrazňovalo mrazivé chvění, které se mu rozlévalo z krku až do kostrče.

Feny Charlieho Fennela se záhy vrátily na stopu a oba muži znovu vyrazili po opuštěném pásu silnice pod uhlově černou oblohou. Aby zaplašil neklid, naklonil se Heck ke kolegovi a řekl: "Víš, co je tento týden?"

Fennel cosi zabručel.

"Přece svatého Huberta. A my to řádně oslavíme."

Fennel si odkašlal, odplivl si v dlouhém oblouku a zeptal se: "Kdo my?"

"Emil a já. Je svatého Huberta. Hubert je patron lovců. Psi svatého Huberta - ti, které vyšlechtil..."

"Kdo?"

"Svatý Hubert, vždyť ti to říkám. Byl to nějaký mnich nebo tak něco. Křížil psy, až se z nich stali barváři." Heck kývl na Emila. "Tenhle pes má delší rodokmen než já. A součástí oslav svatého Huberta je i požehnání psům. Copak ty nejsi Ir, Charlie? Jak to, že tyhle věci neznáš?"

"Rodina pochází z Londonderry."

"Máš přece u sebe ty labradory. Měli bychom si sehnat kněze, aby našim psům požehnal. Co na to říkáš, Charlie? Co takhle v St.

Mary's? Myslíš, že by to pro nás tamější kněz udělal?" Když Fennel neodpovídal, Heck klidně pokračoval: "Víš, že stavěcí psi existovali už v Mezopotámii?"

"Kde to, sakra, je?"

"V Iráku."

"No jo," řekl Fennel, "tam, co byla ta pitomá válka."

"Myslím, že jsme se odtamtud neměli stahovat, ale hnát ty spratky až do Bagdádu."

"Moje řeč," přitakal Fennel a po chvíli se zasmál.

Heck se zašklebil. "Co je ti tak k smíchu?"

"Já jen, že je to, jako když blázen honí blázna, Trentone."

"Říkej si, co chceš, ale až tohle skončí, najdu si kněze a nechám dát Emilovi požehnání."

"Jestli toho chlapa chytí."

"Ne, myslím, že to udělám tak jako tak."

Silnici, po níž nyní pronásledovali Hrubeka, tvořila obyčejná venkovská cesta, která se vinula řetězcem vesnic, městeček a nepřidružených osad. Pokud chtěl Hrubek skutečně do Bostonu, pak se vydal delší trasou. Heck ovšem usoudil, že je chytřejší jít právě touto cestou. Podél podobných silnic člověk jen těžko narazil na místního policistu, domů zde bylo poskrovnu a provoz velice řídký.

Oba muži šli za psy - kvůli pastím stále drženými nakrátko - ještě pět kilometrů na východ. Teprve pak Hrubek konečně odbočil na sever a vyrazil po malé polní cestě. Asi třicet metrů za zatáčkou dorazili Heck s Fennelem ke špinavému bistra, které teď díky nedbale nalepeným páskám na oknech vypadalo ještě bezútesněji.

V domnění, že by Hrubek mohl být uvnitř, poslal Fennel opět Chlapečka dozadu a spolu s Heckem se přikradl k oknům skrovně zařízené restaurace s hliníkovým vybavením. Oba pak opatrně zvedli hlavy a zjistili, že se dívají přímo do očí kuchaře, servírky a dvou hostů, které upozornil štěkot labradorů, takže začali vyhlížet z oken.

Heck a Fennel tedy s poněkud trapnými pocity vstoupili do dveří a zastrčili zbraně do pouzder.

"To jsou policajti!" zvolala servírka a z talíře v ruce jí začala ukapávat mazlavá omáčka.

Nikdo z přítomných však Hrubeka neviděl, přestože soudě podle Emilova čmúchání musel procházet snad metr od okna. Bez

vysvětlení a rozloučení tedy oba muži se psy zmizeli stejně rychle, jako se objevili. Emil znovu zavěšil stopu a nasměroval zbytek skupiny na severovýchod po polní cestě.

Necelých dvě stě metrů od bistra konečně našli místo, kde Hrubek zamířil do pole. "Počkej," zašeptal Heck. Stáli vedle

malé a zarostlé stezky, jež sloužila jako příjezdová cesta pro traktory. V místě, kde protínala hustý pás stromů, se stezka halila do děsuplné tmy.

Fennel s Heckem ještě více přitáhli stopovací vodítka, až byla kratší než obyčejné vodítko. Nakonec však zjistili, že již psy nebudou potřebovat: urazili sotva padesát metrů, když z lesa zaslechli Hrubeka.

Fennel chytil Hecka za ramena a oba se prudce zastavili. Chlapec se přikrčil. Od stromů se neslo šílené sténání.

Heck byl z Hrubekova dopadení tak vzrušený, že úplně zapomněl, že je civilista, a začal komunikovat s Fennelem a Chlapecem pomocí gestikulace rukou, kterou strážci zákona používají v situacích, kdy se přiblíží k hledané kořisti.

Přiložil si prst ke rtům, ukázal na zdroj zvuku a pak pokynul Fennelovi s Chlapecem, aby se vysunuli vpřed. Nato se sklonil až k Emilovi a zašeptal nejprve: "Sedni," a poté: "Lehni." Pes se přikrčil k zemi - poslušně, ale zároveň roztrpčeně, že hra již pro něj skončila. Heck ho volně přivázal k větvi.

"Převzmu velení, jestli chceš," zašeptal Fennel nenuceně, ale dostatečně důrazně, aby Heckovi připomněl, kdo je zde pánem. Heck byl samozřejmě ochoten vzdát se úlohy vůdce, která mu ostatně nikdy nepatřila, ale v žádném případě si nechtěl nechat ujít závěrečný hon, neboť nehodlal připustit žádné pochybnosti o tom, komu připadne odměna. Kývl na Fennela a vytáhl pistoli.

Chlapec, který již díky nelítostnému pohledu a velké automatické pistoli v ruce nevypadal tak dětsky, se přesně podle Fennelových pokynů přesunul na stranu, severně od skupiny stromů. Heck s Fennelem zatím vyrazili prostředkem stezky. Postupovali velice pomalu, neboť nemohli použít baterky a háj byl zcela zatemněn hustými větvemi bolehlavů, které se navzájem překrývaly jako otrhané ženské spodničky.

Sténání zesílilo. I ostříleným mužům z něj tuhla krev v žilách.

Když Heck spatřil auto - dlouhý tahač, zaparkovaný šikmo ve stínech -, pocítil zvedání žaludku, neboť ho přepadl pocit, že to

vubec nestáná Hrubek, nýbrž řidič, kterého ten šílenec napadl a pobodal. Dokonce se i zaposlouchal, zda neuslyší mokravé sípání z proražených plic. Vyměnil si s Fennelem pohled, mlčky se utvrdil, že je napadla stejná myšlenka, a pokračoval v obezřetném postupu.

A pak už Heck spatřil nedaleko před sebou nezřetelný obrys postavy.

Postavy Michaela Hrubeka, který byl uprostřed tak tlustý, že se zdál být deformovaný.

Sténal jako pes, jenž vyje na měsíc.

Ležel na zemi a pokoušel se vstát. Možná spadl a ublížil si, anebo ho srazil ten obrovský nákladák.

A možná zaslechl labradory, začal předstíral zranění a čekal, až se pronásledovatelé přiblíží.

Naproti Heckovi s Fennelem se z druhého konce mýtiny vynořil přikrčený Chlapec. Fennel zvedl tři prsty a mladý policista odpověděl stejně. Fennel odjistil pistoli a zvedl ruku nad hlavu. Jeden prst, druhý prst... Třetí prst... Všichni tři muži vyrazili na mýtinu se třemi nataženými pistolemi a třemi dlouhými baterkami, které osvětlovaly mohutné tělo kořisti oslnivým halogenovým světlem.

10 KAPITOLA

"Ani hnout!"

"Jasně, a žádný blbosti!"

Pro lásku boží, pomyslel si Trenton Heck a nohy se mu podlomily šokem. Co se tady děje?

Šílenec ležel na zemi před trojicí mužů zákona a ječel jako pomínutý. Náhle se rozdělil napůl a horní půlka vyskočila do vzduchu, bílá jako smrt.

Co se tady děje? Heck posvítíl baterkou na šílencovu spodní půlku, která zůstala na zemi - na půlku, jež nyní šmátrala po něčem, čím by si zakryla bujná prsa.

"Zatracení hajzlové!" křičela horní polovina vypjatým tenorem. "Co to tu jako vyvádíte?"

Jako první se rozesmál Chlapec, pak se k němu přidal Fennel, a kdyby se Heck tolik nestrachoval o odměnu, dal by se do smíchu taky. Pohled na vychrtlého muže, který nyní zoufale hledal trenýrky a dlouhý kondom se mu houpal z rychle scvrklého penisu sem a tam..., inu, to skutečně byla nejkomičtější věc, kterou Heck v poslední době viděl.

"Neubližujte mi!" skučela žena.

"Hajzlové!" ulevil si vyzábělý muž znovu. Heckovi se vrátila nálada a začal si pískat melodii "Dueling Banjos" z filmu Deliverance.

"Ach, sakra..." Mladý střízlík právě zápolil s kalhotami.

"Tak už se uklidni." Fennel posvítíl baterkou na odznak. "Jsme státní policisté."

"Je mi fuk, kdo jste, ale tohle jste teda přehnali. To ona to chtěla. Sbalila mě v tom bistru nahoře po cestě. Byl to její nápad."

Žena se uklidňovala úměrně k tomu, kolik na sobě měla svršků. "Můj nápad? Byla bych ti vděčná, kdybys tu ze mě nedělal flundru."

"Já nechtěl..."

"To je jenom váš problém," řekl Fennel. "Ale náš problém je, že jste vezli na návěsu dobrých patnáct kilometrů stopaře. Utečence."

Také Heck již pochopil, co se stalo, a zlobil se na sebe, že ho to nenapadlo dřív. Hrubek si vylezl na zadní nárazník, anebo přímo na návěs auta. To proto byla jeho stopa tak slabá a tak dlouho neuhnula ze silnice.

"Ježíši, snad nemyslíte toho chlápka z odpočívadla ve Watertownu? Toho velkého? No to mě teda podrž!"

"Takže to vy jste ten řidič?" zeptal se Heck. "To vás žádal, abyste ho svezl do Bostonu?"
"Do prdele práce, třeba ho mám ještě pořádně na návěsu!"
Chlapeček však již tahač obešel a zkontroloval střechu i podvozek. "Kdepak, není tady. A zadek je zamčený. Musel vyrazit do polí, když jste s tím autem zastavil."
"Ach bože," zašeptal řidič ohromeně. "On je vrah, že? Ach bože, bože můj..."
Žena začala znovu křičet. "Tohle je naposledy, přísahám! Příště se na to vykašlu."
Fennel se zeptal, jak dlouho už zde řidič stojí.
"Řekl bych tak patnáct minut."
"A zaslechli jste tu něco, králíci?"
"Nic, ani t'uk," řekl řidič s horlivou snahou vyhovět.
"Ani já nic neslyšela," přidala se žena a zafuněla, "ale nelíbí se mi váš přístup."
"Ehm," odpověděl Fennel a obrátil se k mladému muži, který si právě zapínal košili. "A teď vám radím, abyste nasedl do auta, odvezl tady dámu domů a pokračoval v cestě."
"To ji mám vozit domů, jo? Na to zapomeňte."
"Ty parchante!" vybuchla žena. "Tohle ani nezkoušej."
"Myslím, že bys měl, hochu," souhlasil Heck.
"No dobře. Jestli nebydlí moc daleko. Mám plný návěs autosoučástek a musím s nima být v Bangoru nejpозději do..."
"Parchante."
Fennel prohlédl křoví kolem tahače. "Nikde po něm ani stopy," oznámil.
"Při těch zvucích, co tihle dva vydávali," řekl Heck a zachechtal se, "bych vzal roha taky. No jo, však my si s tím poradíme. Nemůže být dál než kilometr odtud. Měli bychom..."
Chlapeček mu skočil do řeči. "Eh, Trentone, myslím, že je tu malý problém."
Heck zvedl hlavu a viděl, že mladý policista ukazuje na drobnou cedulku, kterou při svém tichém přepadení minuli bez povšimnutí. Cedulka stála rubem k Heckovi s Fennelem. Došli tedy až k ní, otočili se a četli.

VÍTEJTE V MASSACHUSETTS

Heck se díval na zeleně napsaná písmena a přemýšlel, proč někdo plýtvá tak hezky vyvedenou cedulí na potměšlou polní stezku, která je domovem šilenců, nadržovaných řidičů kamionů a prostopášných servírek. Povzdech si a pohlédl na Fennela.

"Je mi líto, Trentone."

"Ale no tak, Charlie."

"Tohle už nespadá pod naši jurisdikci."

"Ale vždyť je sotva kilometr od nás! Třeba je od nás jen dvě stě metrů. Sakra, vždyť on se na nás možná dívá zpoza jednoho z tamtěch stromů!"

"Zákon je zákon, Trentone. Musíme povolat policisty z Massachusetts."

"A já říkám: pojďme ho jednoduše čapnout."

"Nemůžeme překročit hranici státu."

"A co se odvolat na 'horké stihání'?"

"To nejde. On není zločinec. Adler prohlásil, že Hrubek toho chlápka v pytli na mrtvoly nezabil. Byla to sebevražda."

"No tak, Charlie."

"Pokud není až takový blázen - a ono to vypadá, že možná fakt není - a my ho lapneme v Massachusetts, mohl by nás žalovat za přepadení nebo únos. A mohl by to zatraceně snadno vyhrát."

"Když si srovnáme výpovědi, tak těžko."

"Chceš říct, když budem lhát."

Heck se na chvíli odmlčel. "Prostě ho jednoduše najdeme a odvedeme zpátky. A bude to."

"Trentone, falšoval jsi někdy zprávu o případu?"

"Ne."

"A přísahal jsi někdy křivě před soudem?"

"Ty víš, že nikdy."

"Vidíš, teď už nemáš odznak a já vím, že zákonitě uvažuješ jinak než my, kteří ho ještě máme. Ale faktem je, že přes hranice státu jednoduše nemůžeme."

Heckův rostoucí vztek přerušilo náhlé pochopení, že Charlie Fennel i mladý policista mají na tomto případu jediný zájem: dělat svou práci. Jistě, věnovali se pronásledování Michaela Hrubeka na sto deset procent, byli ochotni se přetřhnout, zůstat jakkoliv dlouho přesčas, a dokonce i nasadit vlastní životy. Ale to vše činili pouze s jediným cílem: dělat svou práci.

A překročení hranic vymezené jurisdikce do této práce nespádalo.

"Je mi líto, Trentone."

"Nikdo z nás zatím policisty z Massachusetts neinformoval," řekl Heck. "Potrvá jim dobrou půlhodinu, než sem pošlou první auta. A možná víc. A jestli Hrubek nasedne na další drožku, bude už dávno, dávno pryč."

"No tak bude pryč," řekl Fennel. "Tak to prostě chodí... Hele, já vím, co pro tebe ty peníze znamenají."

Heck stál s rukama na úzkých bocích a několik dlouhých okamžiků si prohlížel ceduli. Nakonec pomalu přikývl. "Tak už se o tom nebavme. Musíš udělat, co pokládáš za správné, Charlie."

"Ani nevíš, jak mě to mrzí, Trentone."

"Jasně. Jen žádný velký city." Heck vyrazil k Emilovi. "Kdybyste nás teď omluvili..."

"Ne, Trentone," řekl Fennel monotónním a pevným hlasem.

Heck si ho nevyšimal a pokračoval v chůzi k větvi foržytie, u níž byl uvázan Emil.

"Trentone..."

"Co jel" naježil se Heck a otočil se.

"Nemůžu nechat jít ani tebe."

"Nevoz se po mně, Charlie. Jenom to ne."

"Ty nemůžeš jít sám. Jsi civilista. Ty bys horké stíhání neobkecal, ani kdyby Hrubek zločincem byl. Jestli tu hranici překročíš, bezpochyby už půjde o únos. Mohl by ses dostat do pěkné šlamastyky."

"A co když Hrubek ještě někoho zabije? Vždyť vy jste rádi, že ho můžete nechat jít."

"Tohle jsou pravidla naší práce a já se jich hodlám držet. A postarám se o to, aby ses jich držel i ty."

"Chceš říct, že mě budeš chtít zastavit?" odsekl Heck. "S použitím zbraně? S použitím svého služebního glocka?"

Fennela se kolegova slova očividně dotkla, ale od Hecka, který měl zaťaté pěsti, jako by se chystal ke školácké rvačce, se žádné omluvy nedočkal.

"Nebud' hloupý, Trentone," řekl Fennel laskavě. "A přemýšlej o tom. Tak například ten doktor Adler je pěkný vyčuránek. Myslí, že ti zaplatí jediný cent odměny, když se dozví, žeš Hrubeka chytil za hranicemi státu? Ty dobře víš, že když bude mít příležitost, s radostí tě podvede. A co když se toho chytí nějaký přihřátý advokát se specializací na občanské svobody a řekne, žeš sprostě unesl nebohého dementa? Bác ho, a pověsí ti prdel do průvanu."

Heck věděl, že by ho to tolik nebolelo, kdyby Hrubek nebyl tak blízko - kdyby například dostali zprávu, že uprchl na Floridu nebo do Toronta. Jenže oni byli tak zatraceně blizoučko! Trenton Heck pohlédl na Fennela a pak se zadíval přes prázdná pole, která vypadala bíle, jako by byla zasněžená nebo popráškováná vápencem. Náhle spatřil v dálce mlhavou siluetu lidských zad, která se krčila a kolébala v prudkém běhu. Když ovšem přimhouřil oči, proměnil se ten člověk v keř a Heck pochopil, že to, co viděl, byl pouhý výplod fantazie.

Bez jediného slova odvázal psa, sundal mu postroj a nasadil mu cinkavý obojek s identifikačním číslem. "Pojď," řekl a s Emilem po boku se vrátil do policejního auta, kde počkal na ostatní.

Nevšimali si ho celou minutu, a tak využil okamžiku a prohlédl si ošuntělou kancelář - laciný stůl, blikající zářivku, odpudivě zelený koberec, knihy s otrhanými přebaly nebo zcela bez nich, hromady recyklovaných hnědých obálek, chatrné zdi.

Owen Atcheson byl kutil a s náradím dovedl zacházet. Poznal, že obložení kanceláře bylo zakoupeno v laciné prodejně a instalováno ještě lacinějšími řemeslníky. Koberec byl plný skvrn a okna pokryta mastnotou, přestože Owenovi zároveň neuniklo, že sklo na zarámovaných lékařských diplomech se leskne jako diamant.

"Promiňte, prosím."

Muži se ohlédl. Ten v uniformě se otočil na podpatku malých bot - to bude zřejmě kapitán Haversham, pomyslel si Owen, dobrý chlap. Druhý muž - světlavý padesátník, jemuž tato kancelář patřila - očividně nespal déle než dvě hodiny, ale i tak měl pronikavé oči, které si nyní střízlivě prohlížely nově přichozího.

Owen se představil a zeptal se: "Vy jste doktor Adler?"

"To jsem," řekl ředitel nemocnice a nebyl přitom zdvořilý ani nezdvořilý. "Co si přejete?"

Policista, jehož oči nasvědčovaly tomu, že si toto jméno vybavuje, si prohlédl Owenův úbor.

"Bydlím v Ridgetonu. To je západně odtud, asi..."

"Ano. Ridgeton. Víš, kde to je."

"Přišel jsem ve věci Michaela Hrubeka."

V Adlerových očích se na chvíli zablesklo zděšení. "Jak jste se dozvěděl, že odešel pryč?"

"Odešel pryč?" zeptal se Owen na půl úst.

"Kdo vůbec jste?"

Policista se vložil do hovoru. "To vaše žena...?"

"Přesně tak."

Adler přikývl. "To je ta ženská z procesu? Šerif mi kvůli ní před chvílí volal. Hrubek jí poslal nějaký dopis." Doktor se po očku podíval na Owena - zdálo se, že přemýšlí, na čí straně barikády bude tento člověk dnes večer stát.

"Vy jste ho ještě nedopadli?"

"Ne tak docela. Ale skutečně se nemáte čeho bát."

"Ne? Váš pacient zaslal mé ženě velmi děsivý dopis."

"No, myslím, že jsme už vašemu šerifovi vysvětlili," řekl Adler a zahrnul pohledem i Haversham, "že Hrubek je paranoidní schizofrenik. Jeho písemné projevy jsou obvykle bezvýznamné. Opravdu se není čeho obá..."

"Obvykle bezvýznamné? Takže ne vždy. Aha. A nemyslíte si, že není jen tak, když mé ženě nejprve vyhrožoval u procesu, poté jí před několika měsíci zaslal ten dopis a nyní si jde a uprchne?"

"Toto skutečně není vaše starost, pane Atchesone," odpověděl Adler. "A momentálně jsme dost zaneprázdněni, takže..."

"Bezpečnost mé ženy je moje starost." Owen pohlédl na ředitelovu levou ruku. "Starat se o manželku je prvořadá starost muže. Vy se o tu svou nestaráte?" S uspokojením si povšiml, že ho Adler již po tak krátké době začal nemít rád.

"Povězte mi, proč se pátrání účastní pouze čtyři muži."

Ředitelovy přední zuby několikrát krátce zaskřípaly. "Lidé, kteří ho hledají, jsou zkušenými stopaři se psy. Rozhodně je to účinnější metoda, než kdyby se ve tmě poflakoval tučet policistů."

"On je ve Watertownu?"

"Byl. Nyní se zdá, že míří na sever. Lépe řečeno míří na sever."

Zvenku se ozval zvuk bušícího kladiva. Owen si vzpomněl, že když vstupoval do areálu nemocnice, všiml si dělníků, kteří nesli překližkové desky k velkým tabulovým oknům budovy, jež vypadala jako jídelna.

"Zahlédl ho někdo?" zeptal se Owen stroze a sledoval, jak ředitelova nevraživost přerůstá v otevřenou nenávist. Owen byl ovšem právník; na tyto věci byl zvyklý.

"Myslím, že ne," odvětil Adler. "Ale byli velmi blízko."

Owen věřil, že nejvýznamnějším znakem muže je jeho vystupování. Mohl být vlasatý nebo plešatý, oholený či zarostlý, vysoký či malý, ale pokud vystupoval zpříma, každý ho uznával. Owen tedy vypjal prsa a upřeně se zadíval na tohohle doktůrka, který možná skutečně věřil, že je Hrubek neškodný, ale na druhé straně byl v neděli v noci přítomen ve své kanceláři, vypadal jako smrtka a vedle sebe měl důstojníka státní policie.

"On utekl ve Stinsonu?" pokračoval Owen ve výslechu.

Doktor Adler se podíval na vysoký strop a netrpělivě kývl na Havershama, který přešel ke stolu a dotkl se tužkovým ukazovátkem jednoho místa na mapě. "Vidíte, že se vaše žena nemá čeho bát. Právě nyní ho sledujeme tady," řekl a ukázal na místo nedaleko křižovatky silnic 236 a 118. "A původně uprchl..." Adlerovy oči se zavrtaly do Havershama zděšením nad volbou slov. Kapitán se odmlčel a pokračoval: "Původně odešel na tomto místě, těsně za hranicemi Stinsonu."

"A jak se do toho Stinsonu dostal?"

Adler vylovil z repertoáru naučenou větu a rychle odpověděl: "Došlo k omylu. Nasedl si do dodávky místo jiného pacienta."

Haversham si dal načas, než odtrhl oči od ředitelova klidného obličeje, a pak znovu ukázal na mapu a pokračoval:

"Tady unikl dvěma ošetřovatelům. A tady ve Watertownu požádal řidiče o svezení do Bostonu. Jo, a během útěku upustil mapu Bostonu. Nyní se nachází na silnici 118."

"Do Bostonu? A jaký má náskok?"

"Pouhou půlhodinku. A naši lidé ho rychle zkracují. Do dvaceti minut bychom ho měli mít."

"A teď, jestli nás omluvíte," řekl Adler, "tu máme nějakou práci."

Owen s potěšením zpražil nešťastného ředitele ještě jednou pohledem a pak se obrátil ke státnímu policistovi.

"Doufám, že mé ženě a mně prokážete laskavost a budete o vývoji událostí informovat ridgetonského šerifa."

"Jistě, samozřejmě."

Owen pokynul policistovi, a aniž by věnoval Adlerovi jediný pohled, odešel z kanceláře. Kráčel vlhkou a potměšlou chodbou, když vtom vyrazil z kanceláře kapitán a dohonal ho.

"Promiňte, pane. Měl bych jednu otázku."

Policista byl statné postavy, ale Owen byl ještě větší, a tak musel Haversham o krok poodstoupit, aby se nedíval Owenovi do očí v tak strmém úhlu. "Vy jste někde tábořil, když jste se o Hrubekovi doslechl?"

"Prosím?"

"Ptám se, protože jste oblečený jako na táboření. Nebo na lov."

"Prostě jsem na sebe hodil pár šatů a jel jsem rovnou sem."

"Rovnou z Ridgetonu?"

"Vždyť je to přímo po silnici. Dobrá, přiznávám se. Nerespektoval jsem dopravní značení."

"Mohl jste přece zavolat." Když kapitán neobdržel žádnou odpověď, pokračoval: "Nejste náhodou ozbrojen?"

Owen se Havershama dotázal, zda chce vidět povolení k držení pistole.

"Ne, to nebude nutné. Čím se vlastně živíte?"

"Jsem advokát."

"Tak advokát, ha?" Zdálo se, že to Havershama potěšilo. "V jakém oboru?"

"Většinou obchodní právo."

"Támhle doktor má o Hrubekovi dost nízké mínění. A mám podezření, že vy a vaše žena taky. Jenže ten člověk sice možná opravdu je odsouzený šílenec, ale v očích zákona to není pes. Je to lidská bytost, a pokud ho chce někdo jednoduše odstřelit, spáchá tím vraždu naprosto stejně, jako by zastřelil ministra. Jestli jste ovšem právník, tak vám to samozřejmě nemusím vykládat."

"Na něco se vás zeptám, kapitáne. Viděl jste někdy Michaela Hrubeka zblízka? Díval jste se mu někdy do tváře?"

"Soucítím s vámi, pane. Ale říkám vám, že jestli ho někde najdeme mrtvého, osobně si s vámi přijdu promluvit. A i kdybyste pak z toho vyvázl se zabitím, byl by s vaší advokátní praxí konec."

Owen pohlédl do kapitánových klidných očí a Haversham dodal: "Chtěl jsem vám jen poskytnout pár námětů k přemýšlení."

"Beru je na vědomí, kapitáne. A teď dobrou noc."

Koutkem oka zahlédl Michael Hrubek, který právě uháněl vysokou trávou, světlomety na služební cestě vedoucí rovnoběžně se silnicí, vedle níž běžel. Auto se pohybovalo stejně rychle jako on a Hrubek byl přesvědčen, že ho sleduje. Náhle se vůz zastavil, ostře odbočil a zamířil jeho směrem. "Konspiráti!" zaskuhral Hrubek. V návalu paniky, která ho obklopila jako roj sršňů, zakopl a upadl na silniční násep. Do dlaní se mu zaryla škvára, ostré kamínky a

kousky skla a na rukou se mu objevila krev. Hrubek krátce vykřikl, zvedl se a vyrazil do lesa vzdáleného asi patnáct metrů od silnice. Proklestil si cestu nízkým porostem a padl k zemi. O několik okamžiků později projelo pomalu kolem něj hranaté zelené auto a zastavilo se.

Ozvalo se bouchnutí dveří, z auta vystoupil konspirát a začal v pomalém kruhu prohledávat obvod lesa. Hrubek se překulil na bok, zavřel oči a modlil se, aby mohl usnout, a stát se tak neviditelným.

"Michaeli!" zavolal opatrně muž, jako by se nemohl rozhodnout, zda má křičet, anebo šeptat. "Jsi tady?"

Na tom hlase bylo něco povědomého.

"Michaeli, to jsem já."

Doktor Richard! uvědomil si užasle pacient. Doktor Richard Kohler z Marsdenu?

Anebo ne? Pozor na to. Děje se tu něco divného.

"Michaeli, chci si s tebou promluvit. Slyšíš mě?"

Hrubek otevřel oči a vykoul zpoza dvou kapradových listů. Vypadalo to jako doktor Richard. Jak se to těm hajzlům povedlo? Hrubek se nervózně přesunul pod keř a očima roztěkanýma podezíravostí si začal vetřelce pečlivě měřit - prohlížel si jeho útlu postavu, tmavě modrý oblek, laciné černé mokasíny a ponožky z Argylu.

Mužův batůžek měl barvu zaschlé krve. Jasně, to všechno vypadalo přesně jako doktor Richard. Na chlup stejně!

Hrubek musel uznat, že se konspirát dokázal skvěle přestrojit.

Mazanej hajzl. Neudělej chybu.

"Řekli mi, že jsi utekl. Michaeli, jsi to ty? Zdálo se mi, že jsem tě zahlédl."

Kroky se blížily a šustivě drtily listí na lesním porostu. Hrubek si přitáhl batůžek k sobě. Byl těžký a cinkal v něm zvuk kovu a řetězů. Hrubek při prvním zacinkání ztuhl a pak se v něm začal tiše prohrabovat. Po chvíli našel na dně batůžku revolver.

"Michaeli, já vím, že máš strach. Chci ti pomoci."

Hrubek namířil pistoli na potmělou postavu, která se stále blížila. Střelím toho podvodníka do hlavy. Ne, to by bylo moc milosrdné. Budu mřít na útroby, pomyslel si Hrubek, a nechám ho zemřít jako vojáka na bitevním poli - pomalou smrtí následkem průstřelu břicha Miniého kulí ráže 0.54.

...neboť miluji toho švarného smutného chlapce, který za mě položil život...

Kroky se přiblížily, k zemi se sneslo světlo z drobné baterky, osvětlilo pás trávy asi půl metru od Hrubekovy nohy a přesunulo se dál. Hrubek držel revolver blízko u obličeje, takže cítil vůni oleje a kovu. Pohlédl zpátky na mýtinu a přepadla ho děsuplná myšlenka: Co když to není podvodník? Třeba je to skutečný doktor Richard. Třeba i on patří ke konspirátům! Třeba to byl celou dobu zrádce, už od prvního posraného dne, kdy se spolu seznámili. Čtyřměsíční zrada!

"Celou dobu tě hledám. Chci ti dát nějaké léky. Uleví se ti po nich."

A jak se tobě uleví, až budeš mrtvý? odpověděl Hrubek v duchu. Jak se člověku může po jedu u-levit? Každému se spíš u-praví. To ti praví Michael Hrubek, parchante proradnej.

Konspirát stál nyní pouhé tři metry od něj. Hrubekovi se roztřásla pravá ruka, ve které svíral zbraň a mířil jí přímo na břicho zrádce doktora Richarda (neboli Johna Konspiráta neboli podvodníka).

"Jsem tvoje poslední naděje. Někteří lidé ti chtějí ublížit..."

Tohle vím celou dobu. Nechtěl bys přijít s něčím no-vým? Jinak ti připra-vím smrt se špičko-vým zpravodajst-vím. CNN umí udělat z vyhrězlých střev parádního sólokapa. Michael Hrubek natáhl

kohoutek. Cvaknutí bylo velice tiché, ale z nevysvětlitelných příčin uvolnilo v Hrubekovi nával strachu. Celé jeho tělo se začalo třást. Revolver mu vyklouzl z ruky a Hrubek na dlouhý okamžik ochrnul. Nakonec se mu před očima zatmělo černěji než v okolním lese a myšlenky v něm uvízly jako horký vrták v dubovém dřevě.

Než znovu otevřel oči a uvědomil si, kde je, uplynulo několik minut. Vzduch byl ještě chladnější a dusnější než dříve a byl nasáklý vlhkostí. Konspirát zmizel a jeho auto také. Hrubek našel zbraň, opatrně zacvakl kohoutek zpátky a strčil revolver do batůžku. Jakmile se omámeně a zmateně postavil a znovu vyrazil do noci, napadlo ho, zda se mu celá příhoda pouze nezdála. Dospěl však k závěru, že i kdyby toto zjevení nebylo skutečné, bezpochyby se jednalo o boží poselství, jež mu mělo připomenout, že dnes v noci nemůže věřit vůbec nikomu. Dokonce ani těm, kteří kdysi bývali -nebo to alespoň předstírali - jeho nejbližšími přáteli na této zemi.

11 KAPITOLA

Říkala tomu Berlínská zed'.

Téměř dva metry vysoký plot z šedých cedrových planěk, který obklopoval většinu čtyřakrového pozemku rodiny L'Aubergetových. Lis nyní cestou ke hrázi kráčela podél jedné strany tohoto plotu. Oplocení pozemku přišlo kdysi Andrewa L'Aubergeta na osmnáct tisíc dolarů (osmnáct tisíc tehdejších dolarů, z roku 1968). I přes vysokou cenu však otec na stavbě plotu neoblomně trval. Lis tento plot v žertu pojmenovala po známé německé zdi (i když se s jeho názvem svěřila pouze Portii a přítelkyním, a nikdy ne otci), avšak otcovou největší obavou nebylo rudé nebezpečí. Největší strach měl z teroristických únosů.

Pojal přesvědčení, že jako úspěšný podnikatel s podíly v několika evropských firmách může být terčem útoků.

"Zatracení Baskové," spílal neviditelným nepřítelům. "K čertu s nimi! Vědí o mně všechno! I SDS a Černí panter! Vždyť mě uvedli v Kdo je kdo v americkém byznysu. Aby celý svět viděl, kde bydlím! Aby věděl, jak se jmenují moje děti!

Mohou si tam přečíst i tvoje jméno, Lisbonne. Pamatuješ, co jsem ti říkal o otevírání dveří? Řekni mi, co uděláš, až uvidíš černocha zevlovat za brankou. Řekni mi to!"

Dokonce i malá a naivní Lis si však již tehdy myslela, že plot se dá snadno přelézt a neslouží ani tak k odrazení potenciálních zločinců jako spíše k znepríjemnění života rodiny, která ho musela obcházet více než kilometr, pokud chtěla jít na procházku do lesů za silnicí Cedar Swamp Road. Bylo zřejmé, že stejně jako v případě stavitelů Berlínské zdi měl i L'Auberget pouze částečně v úmyslu zabránit nepříteli v proniknutí dovnitř; stejně tak si přál zabránit vlastním lidem v odchodu ven. "Nedopustím, aby se mi děti potulovaly. Vždyť jsou to holky, proboha!" Toto tvrzení nebo jeho obměnu slyšela Lis až příliš často.

Když nyní kráčela k hrázi, uvědomila si s jistou dávkou ironie, že zatímco Berlínská zeď je již dávno zbořena, cedrový plot

Andrewa L'Aubergeta zde stojí stejně pošetile jako kdykoliv dříve. Kromě toho Lis neuniklo, že pokud se voda přejele přes hráz, bude se plot chovat jako dokonalé stavidlo, které zabráni vodě odtéci mimo pozemek do lesa a nasměruje ji přímo na dům.

Lis došla až ke břehu, kterou nyní tvořil nevelký srpek tmavého písku. lesně za břehem se táhla hráz, starý násep z kamení a cementu, vysoký asi šest metrů a vybudovaný na přelomu století. Právě o tento široký cementový val nyní hlučně bouchala bílá loďka, kterou Lis před chvílí zahlédla z domu. Za hrází se nacházel úzký přepad, do něhož vtékala voda, jež přetekla přes hráz. Přepad byl obvykle suchý, ale dnes hučel jako dravá řeka v Coloradu a voda rychle mizela v potoce tekoucím pod silnicí. Hráz sice patřila k pozemku L'Aubergetových, ale spadala pod technický dozor Státní stavební komise, jejímž pracovníkům bylo uděleno svolení k volnému přístupu na pozemek za účelem její údržby. Lis přemýšlela, proč zde ti lidé dnes večer nejsou.

Ušla ještě několik metrů k hrázi a pak se nejistě zastavila. Sledovala, jak do potoka ústí silný proud zpěněné vody, a pocítila nechuť jít dál.

Toto váhání však nemělo pranic společného s bezpečností hráze nebo strachem z dravé pěny. Její mysl teď byla zcela uchvátna neodbytnou vzpomínkou na onen piknik.

Stalo se to před mnoha a mnoha lety při jedné vzácné příležitosti: při rodinné vycházce L'Aubergetových.

Toho červnového dne bylo střídavě jasno i zataženo, horko i chladno. Celá rodina vyrazila z domu sem ke břehu a neušla ani deset metrů, když začal otec okřikovat Portii: "Nech toho, uklidni se!" Portii bylo pět, ale už tehdy byla veselá, vzdorovitá a hlučná. Lis měla strach, že otec kvůli sestřině rozdováděnosti celý piknik odvolá, a tak mladší sestru nevybíravě uklidňovala. Portia se ji na oplátku pokusila nakopnout a matka nakonec neodolala otcovu kamennému pohledu, popadla svíjející se dívku a odvedla ji pryč.

Lis bylo tehdy jedenáct a otec jí podal košíky na piknik, které naplnil tak důkladně, že si Lis pod jejich tíhou málem utrhla svaly. Přesto si na nic nestěžovala - protřpěla otcovu osmiměsíční nepřítomnost, během níž pobýval v Evropě na další ze svých služebních cest, a nic na světě jí nemohlo zabránit v hrdé chůzi po jeho boku. Navíc byla bez sebe nadšením, když ji otec pochválil, jakou má sílu.

"Co třeba tady?" zeptal se otec na jednom místě a hned si sám odpověděl: "Jo, myslím, že jo."

Lis se zdálo, že otec na posledních služebních cestách získal nepatrný cizí přízvuk. Zřejmě portugalský, napadlo ji. Prohlížela si otcovy tmavé kalhoty, společenskou košili bez kravaty, zapnutou až ke krku, a nízké boty. V šedesátých letech nebyl podobný oděv v Americe ani zdaleka moderní, ale otec se o modely z Brooks Brothers ani Carnaby Street nezajímal a navzdory zůstal věrný vzhledu, který upřednostňovali jeho iberijští obchodní partneři. Teprve když zemřel, žertovala Lis s matkou, že Andrewův styl oblékání by se dal nejlépe označit jako "postpřistěhovalecký".

Toho odpoledne otec sledoval, jak matka připravuje jídlo, a udílel jí různé pokyny. Jídlo bylo geometricky nakrájeno, dokonale připraveno a zapečetěno v neprodyšných nádobách připomínajících kapsle NASA, které ho tolik uchvacovaly. Matka pak na dece rozložila drahé nerezové nádobí a keramické talíře ve světle švestkovém odstínu.

Po chvíli se objevilo portské Warre's, každý dostal skleničku a otec se zeptal matky na názor. Matka odvětila, že víno má neškolenou chuť, a tudíž má větší cenu než tucet francouzských sommelierů. Lis nikdy neslyšela, že by matka řekla jediné špatné slovo na adresu kteréhokoliv vína z otcova archivu.

V den Lisina narození byl Andrew L'Auberget v Portugalsku, kde nešťastnou náhodou upustil na zem láhev vína Taylor, Fladgate ročník 1879, protože ho tolik vylekalo ostré zvonění společnickova telefonu - ukázalo se, že na druhém konci linky je jeho tchýně, aby mu oznámila, že se Andrew stal otcem. Podle vlastního vyprávění se otec katastrofě v podobě rozlitého vína zasmál a naléhal - ano, i přes telefon -, aby Lis dostala jméno podle města, v němž on právě rozbil láhev portského v ceně sedmi set dolarů. Na tomto incidentu Lis vždy pokládala dvě věci za příznačné. Za prvé s jakou velkorysostí se postavil k obrovské finanční ztrátě.

A za druhé proč v té době nebyl se svou ženou?

Když toho dne seděli vedle hráze, zvedl stříbrnou lžičku, nalil do ní trochu vína a i přes matčiny protesty strčil lžičku Lis do pusy.

"Tak, Lisbonne, co na to říkáš? To je ročník 1953. Není proslavený, to ne, ale je dobrý. Co ty na to?"

"Andrew, vždyť je jí jedenáct! Je ještě moc malá."

"Chutná mi to, tati," řekla Lis, přestože jí víno připadalo ohavné. A aby pochvalu ještě zdůraznila, dodala, že to chutná jako Vick's.

"Jako sirup proti kašli?" zaječel otec. "Zbláznila ses?"

"Je opravdu ještě malá." Matka poslala Lis raději pryč a obě dívky si šly až do oběda hrát.

Když pak Portia seděla v trávě a trhala kolem sebe květiny, všimla si Lis ve veřejném parku opodál nějakého pohybu a přišla k němu blíže, aby ho prozkoumala. Asi osmnáctiletý chlapec tam stál s o několik let mladší dívkou. Dívka se opírala zády o strom a chlapec držel ruce na kůře nad jejími rameny. Přisunul se k ní a políbil ji, ale pak se rychle odtáhl a ona s posměšným znechucením zkrivila nos. Náhle chlapec vymrštil ruce k jejím hadrům. Lis se polekala, protože si myslela, že na dívku dosedla vosy nebo včela a chlapec se jí snaží odehnat. Pocítila nutkání na chlapce zavolat, aby ji

nechal být. Téměř vykřikla, že podrážděné včely dávají žihadlo, a byla ohromena, že tak velký kluk nezná tak zřejmou přírodní zákonitost.

Jenže chlapce samozřejmě nezajímala včela, nýbrž knoflík dívčiny košile. Rozepnul ho a vklouzl prsty za košili. Dívka znovu zkrivila obličej a plácla chlapce přes ruku. Chlapec neochotně odtáhl prsty, zasmál se a znovu dívku políbil. Ruka mu opět zajela pod dívčinu košili a dívka ho tentokrát nezazabila. Jejich jazyky se setkaly mezi jejich ústy a dívka s chlapcem se vášnivě políbili.

Lisino tělo zaplavilo přízračně zářivé teplo. Nedokázala říci, z které části těla vychází, ale možná to bylo od kolenou. Lis vyvodila z podívané na oba milence jakési mlhavé závěry a rovněž si opatrně přiložila ruku na blůzu, pod níž měla plavky. Rozepnula si knoflíky, aby co nejlépe napodobila mladého chlapce, a zajela si prsty pod plavky tak jako on dívka. Chvilí jimi zkoušela pohybovat, ale žádný patrný výsledek se zprvu nedostavoval. Při dalším hmatání jako by se jí však znovu zvedla od nohou horkost a usadila se někde v podbřišku.

"Lisbonne!" zavolal na ni otec ostře.

Lis zalapala po dechu a vyskočila.

"Co tady děláš, Lisbonne? Říkal jsem ti, že nemáš chodit daleko!" Otec stál opodál, ale podle všeho si jejího poklesku nevšiml - pokud to vůbec byl poklesek. Lis se prudce rozbušilo srdce, a tak padla na kolena a začala plakat. "Hledám tu indiánské kosti," zavolala rozechvělým hlasem.

"No to je strašné!" vykřikla matka. "Okamžitě s tím přestaň! A pojď si umýt ruce."

"K ostatkům mrtvých bys měla mít úctu, mladá dámo! Až ty budeš mrtvá a pohřbená, jak by se ti líbilo, kdyby se ti někdo hrabal v hrobě?"

Obě dívky se vrátily k dece s piknikem, umyly si ruce a posadily se k jídlu, během něhož otec hovořil o pastě, kterou musí jíst astronauti při dlouhých letech do vesmíru. Nato se bez úspěchu pokusil Portii vysvětlit, co znamená stav beztlže. Lis do sebe nedokázala vpravit více než pár soust z každého chodu. Sotva dojedli, už spěchala zpátky do rozsedliny v křoví s výmluvou, že tam někde ztratila hřeben. Milenecký pár už tam však nebyl.

A pak přišla chvíle, které se Lis nejvíce dšila. Otec ji odvedl k tmavé vodě. Svlékl si košili i kalhoty, pod nimiž měl vínově červené plavky. Z jeho těla vyzařovala pevnost - nebylo silné, ale tuk na něm byl rozložen rovnoměrně a v příznivém poměru k velikosti svalů.

Lis si svlékla košili i kalhotovou sukni, pod níž se objevily jednoduché červené plavky. Byla tehdy ještě štíhlejší než dnes, ale přesto se vehementně snažila zatáhnout břicho - ne proto, že by měla pupík, ale v marné naději, že by se jí tím mohla vzedmout řadra.

Společně vstoupili do chladného jezera. Andrew L'Auberget své dceři nesčíslněkrát opakoval, jak moc ho jako univerzitního šampiona v plavání trápí Lisin strach z vody. Nikdy nevynechal jedinou příležitost, aby ji strčil do bazénu, řeky nebo oceánu. "Ano, je to nebezpečné. Člověk se snadno utopí. Ale právě proto se musíš naučit plavat a plavat jako ryba."

Lis se nervózně prohnula v kolenou a ucítila pod skrčenými palci na nohou vlídné bahnité dno. Otec dělal z lekci plavání okázalé divadlo. Když si všiml, že se dceři nechce ponořit hlavu pod vodu, přikázal jí, aby se nadechla, a pak jí sám strčil obličej pod hladinu. Lis se obvykle začala panicky škrábat nahoru. Po chvíli jí otec pustil hlavu, a když prskala a celá se třásla, jen se smál a říkal jí: "Vidíš, to nebylo tak špatné. Rovných deset vteřin. Já tam vydržím dvě minuty. Celé dvě minuty bez nadechnutí!"

"Ne, já nechci!"

"Jestli budeš mluvit tímhle tónem, půjdeš pod vodu na dvacet vteřin."

Následně se Lis učila tempa. Plácala do vody šikmo semknutými prsty, z nichž se nutila vytvořit lopatku. Otec ji podepíral a držel ji na hladině, zatímco ona plavala na místě.

"Uklidni se, holka! Voda tě nezabije. Uklidni se!"

Lis ležela na jeho roztažené dlani a snažila se koordinovat ruce a nohy. Právě když chytila rytmus, který se alespoň vzdáleně blížil prsařskému stylu, vzedmula jezero vlna a zvedla ji z otcovy ruky. Na krátký okamžik Lis skutečně sama plavala! Vlna poté opadla a Lis znovu přistála na otcově ruce. Přitom se ovšem o několik centimetrů posunula, takže dopadla slabiny přímo na otcovy prsty. Na krátký napjatý okamžik se otec ani dcera nepohnuli, ale pak -puzena nutkáním, jemuž ani dnes nerozuměla o nic více než tehdy - přitiskla Lis nohy k sobě a uvěznila otcovu ruku na svém nejcitlivějším místě.

A pak se usmála.

Lisbonne L'Aubergetová pohlédla na otce a nepatrně se na něj usmála. Nechtěla tím vyjádřit svůdnost, moc ani pýchu, a ze všeho nejméně fyzickou rozkoš. Ne, byl to pouhý úsměšek, který jí spontánně rozkvetl na chladných modrých rtech.

Lis později dospěla k názoru, že byla tak nelítostně potrestána právě za tento přestupek - nikoliv za pouhý náhodný kontakt obou těl. Pak už si vzpomínala jen na to, že ji kdosi vlácel z vody a málem jí přitom vykloubil ruku, že ji odmrštil na tvrdou zem, kde zůstala ležet na břiše, a že se pak otcova ruka - stejná ruka, jež před pár okamžiky objímala nejzáhadnější část Lisina těla - zvedla a začala zběsile dopadat na její tělo.

"To se ani neopovažuj!" ječel otec, jako by nechtěl Lisin prohřešek vůbec pojmenovávat. "To se ani neopovažuj! Neopovažuj se!" Syrová slova vycházela z otcových úst současně s hlasitým plácáním jeho dlaně o její mokré zadek. Otcovy tvrdé úderly ji štípaly jen trochu - kůži měla staženou zimou -, ale o to větší bolest jí způsobovaly na duši. Pochopitelně se ihned rozplakala, ovšem ze všeho nejzudavěji plakala, když si všimla, že matka nejprve vyrazila směrem k ní a poté zaváhala. Odmítla se na výprask dívat, a tak se otočila a odvedla Lisinu sestru od břehu. Portia se jednou ohlédla

s výrazem chladné zvědavosti a pak spolu s matkou zamířily k domu.

Přestože se tento incident seběhl téměř před třiceti lety, Lis si ho dodnes pamatovala minutu po minutě. Přesně tento okamžik přesně na tomto místě. A kromě vzdušné hladiny a vyrostlých stromů se toto místo za celou dobu vůbec nezměnilo. Dokonce i temnota noci Lis nějakým způsobem připomínala onen červen. Ačkoliv se totiž piknik konal v době oběda, Lis si vůbec nevybavovala, že by tehdy svítilo slunce. Vzpomínala si jen, že celý břeh byl zahalen do tmy a působil stejně ponuře jako voda, do níž ji otec namáčel.

Konečně se přinutila odsunout vzpomínky stranou a pomalu vyrazila po šedém písku u břehu k hrázi. Jezero se již přelévalo přes nejnižší úsek hráze, jímž byl prasklý roh na straně bližší k domu. Část vody se dostala do přepadu a odtud do potoka za ním, ale velká část se shromažďovala v propusti, která vedla až k domu. Lis přeskočila zaplavenou propust a vyrazila ke kolu zasazenému uprostřed hráze.

Kolo tvořil kus železa o průměru šedesát centimetrů, s ladně zakřivenými paprsky, jež připomínaly úponky wisterií, a s názvem slévárny, nápadně vykováným gotickým typem písma. Železným kolem se ovládalo stavidlo o rozměrech šedesát krát devadesát centimetrů, jež bylo nyní zavřené, ale již se přes něj přelévala voda a dravě proudila do přepadu. Úplným otevřením stavidla by se hladina jezera pravděpodobně snížila o několik decimetrů.

Lis popadla kolo oběma rukama a pokusila se ho odkroutit. Pěstitelé růží mívají dobré svaly - nosí přece patnáctikilová pytle se zemínou a hnojivem a také samotné květiny něco váží - a Lis navíc napjala všechny síly. Přesto se mechanismus ani nepohnul, neboť byl spečený rží.

Lis našla kámen a začala jím hrubě bouchat do osy stavidla, od něhož se odlupoval nátěr a od něhož vzlétlo i několik jisker připomínajících miniaturní meteority. Lis znovu bezúspěšně vyzkoušela kolo, poodstoupila a opět začala tvrdě bušit do stavidlového mechanismu. Kámen se jí však namočil do zpěněné vody a začal jí klouzat v ruce, takže nebylo divu, že jí po chvíli zvrátil prsty dozadu a vystřelil jakoby katapultován hluboko do propusti. Lis vykřikla bolestí.

"Není ti něco, Lis?"

Lis se otočila a spatřila Portii, která právě opatrně šplhala po kluzkých vápencových kamenech. Za okamžik došla až ke stavidlu.

"To je ta stará hráz. Pořád je tady."

"No jo," přitakala Lis a třela si pálící prsty. Zasmála se. "Kam by taky hráz mohla odejít? Pomůžeš mi to odkroutit, prosím tě?"

Zkusily kroutit společně, ale kolo se nepohnulo ani o milimetr. Plných pět minut pak obě sestry tloukly do opotřebovaného soukolí i do stavidlové osy, ale nedokázaly s mechanismem pohnout.

"Vypadá to, že to stavidlo nikdo celé roky neotvíral." Portia si prohlédla stavidlo, zavrtěla hlavou a zadívala se na jezero. Obrovská plocha kalné vody se jí rozkládala přímo u nohou.

"Vzpomínáš si na tohle místo?" zeptala se Lis.

"Jasně."

"Právě tady jsme chtěly spustit na vodu ten člun." Lis kývla ke břehu.

"Jasně. Hele, není to on? Není to ten člun?" Portia se dotkla okraje bílé loďky.

"Tohle? Jasně že ne. Byl to starý mahagonový plachtový člun. Táto ho prodal už před lety."

"A co jsme s ním chtěly podniknout? Utéct? Někam s ním odplout? Do Nantucket?"

"Ne, přece do Anglie, nevzpomínáš? V té době jsme si četly nahlas knížky. Když nám naši zhasli, četla jsem ti nějakou povídku od Dickense. A chtěly jsme bydlet v Mayfair."

"Ne ne, to byl Sherlock Holmes. Ten mi nevalil. Dickense sis četla sama. Byl na mě příliš těžký."

"Máš pravdu. Baker Street. Paní Hudsonová. Myslím, že se nám nejvíc líbila představa, že nám odpoledne bude služebná nosit čaj."

"A potom za nás mýt nádobí. Dá se odsud doplout do Bostonu?"

"Já odtud nedopluju ani na druhou stranu jezera."

Portia upřela oči do vody. "Na tenhle břeh jsem úplně zapomněla. Myslím, že se tu utopila jedna z mých panenek.

Barbie. Dneska by měla cenu dobrých sto babek. Vždycky jsme ukradly sušenky a chodily je sem potají jíst. Vlastně jsme sem chodily pořád." Portia se neúspěšně pokusila hodit žabku. "Až do toho pikniku."

"Až do toho pikniku," přizvukovala Lis tiše a sklonila hlavu k temné hladině. "Dneska jsem tu od té doby poprvé."

Portia nevěřila svým uším. "Od té doby?"

"Jo."

"A jak je to dávno? Dvacet let?"

"Spíš třicet."

Portia zavrtěla hlavou, když jí došla obludnost tohoto čísla. Bílá loďka se silným bouchnutím znovu narazila do hráze.

Portia ji chvíli sledovala a pak řekla: "Jestli něco nepodnikneme, tak se to jezero vyleje." Vytáhla loďku na břeh a uvázala ji ke stromku. Ustoupila, oklepala si z rukou kousky shnilého lana a krátce se Uchechtla.

"Co je?"

"Jen mě tak napadlo... Ani nevím, jestli jsem se tě někdy zeptala, co se tehdy vlastně stalo."

"Stalo?" zeptala se Lis.

"Myslím tehdy u pikniku. Rozlíceného jsem ho viděla mockrát, ale nikdy ne takhle rozlíceného."

Byla to pravda? Že by o tom se sestrou skutečně nikdy nemluvily? Lis upírala oči na rozeklané vrcholky tří borovic, které vyčnívaly z lesa. Všechny tři měly rozdílnou výšku a Lis z nějakého důvodu připomínaly Kalvárii. "Já nevím," odpovíděla. "Nejspíš jsem mu odmlouvala. Nevzpomínám si."

"Kdybych tak tehdy byla starší. Udala bych ho."

Lis se na chvíli odmlčela. "Vidíš ho?" Ukázala na kámen o velikosti grapefruitu, který vyčníval z písku a bláta. Voda nyní sahala sotva tři centimetry od něj. "Když skončil s výpraskem, připlížila jsem se k tomu kameni a zkusila ho

vytáhnout. Chtěla jsem s ním otce ubít a pak ho hodit do jezera."

"Ty? Holka, která se nikdy nebránila?"

"Vzpomínám, jak jsem klečela na všech čtyřech a přemýšlela, jaké to bude sedět ve vězení - jestli jsou vězení zvlášť pro kluky a zvlášť pro holky. Nechtěla jsem být ve vězení s klukem."

"A proč jsi to nakonec neudělala?"

Lis chvíli mlčela a pak řekla: "Nemohla jsem ten kámen vytáhnout. Proto." Odmlčela se a náhle dodala: "Pojďme sem radši nanosit ještě pár pytlů. Zdá se, že do půl hodiny to jezero přeteče."

Trenton Heck zíral skrz vysouvací dveře karavanu na noční oblohu. Přímo před ním stál na červené vinylové podložce talíř

s tuňákovým salátem a rýží; u Emilových nohou pak ležela miska s psími granulami a špenátem. Jeden ani druhý však prakticky nic nesnědli.

"Ach bože."

Heck odsunul talíř po stole a třemi topornými loky vypil čtvrtinku budweiseru. Uvědomil si, že ztratil nejen chuť na jídlo, ale i na pivo, a položil láhev zpátky na stůl.

Kromě oslnivé žárovky nad stolem byla v karavanu úplná tma. Heck přešel po žlutohnědém chundelatém koberci k pohodlnému zelenému křeslu z akční nabídky Searsu a zapnul lampičku na stěně, jež okamžitě dodala podlouhlému prostoru atmosféru pohodlí. Karavan byl velký - jednalo se o třípokojový model. Boky byly vyrobeny ze zářivě žlutého hliníku a okna lemovaly štítky z černého vinyly.

Přestože zde Heck bydlel již čtyři a půl roku a za tu dobu zde nashromáždil vše, co řádně rozvedený muž za tuto dobu obvykle nashromáždí, nebyly místnosti přeplněné. Výrobci karavanu totiž nijak nešetřili nejrůznějšími skříňkami a skladovacími prostorami, v nichž byl nyní uskladněn veškerý Heckův pozemský majetek. Kromě nábytku a lampiček byly jedinými viditelnými doplňky v karavanu fotografie (rodina, psi), trofeje (postříbření muži s pistolemi v natažených rukou, pozlacení psi), šest výšivek, které Heckova matka vytvořila v průběhu chemoterapie (laciné banalitiky typu "Domov je tam, kde je láska"), magnetofonové kazety (Willie, Waylon, Dwight, Randy, Garth, Bonnie) a několik malorážkových terčů (uprostřed prostřelených s minimálním rozptylem).

V návalu sebelítosti si Heck znovu přečetl oznámení o propadnutí majetku. Otevřel papír s modrým rubem a hořce se zasmál myšlence, že si banka zatraceně pospíšila. Dražba se měla konat od soboty za týden a do příštího pátku byl Heck povinen uvolnit karavan. Druhý odstavec byl stejně nepřijemný jako první - banka mu v něm sdělovala, že je oprávněna po něm soudně vymáhat rozdíl mezi částkou získanou při prodeji obstaveného majetku a částkou, kterou jí doposud dluží.

"Sakra!" Heck bouchl pěstí do stolu a Emil úlekem vyskočil. "K čertu s nimi! Všecko mi vezmou!"

Jak můžu dlužit víc než to, co jsem si koupil za peníze, které mi půjčili? pomyslel si hořce. Přesto se v zákonech trochu vyznal, takže

tušil, že pokud ho banka o dluhu informovala, má nyní právo ho o tuto částku žalovat.

Trenton Heck dobře věděl, jak rychle a důkladně se dá člověku zničit život, pokud je o tom předem informován.

Předpokládal, že ztrátu karavanu nějak přežije. Horší tragédii - která ho bolela jako zlomená kost - však pro něj znamenala ztráta pozemku. Karavan měl již od počátku sloužit přinejlepším jako dočasné útočiště. Tento pozemek, jehož polovinu tvořil borový les a polovinu louka s nízkou trávou, však Heck koupil za peníze, které mu odkázala teta. Už když viděl tento kout země poprvé, věděl, že musí být jeho. Husté a provoněné lesy ustupovaly žlutozeleným kopcům, jež se mírně prohýbaly jako linie zad mladé dívky. Roh pozemku protínal nádherný široký potok, v němž se sice nedaly chytat ryby, ale člověk si k němu mohl jen tak sednout a poslouchat, jak se voda zurčivě převaluje přes hladké kameny. A tak Heck tento pozemek koupil. Ani se neptal na radu svého uvážlivého otce nebo temperamentní snoubenky Jill. Prostě šel do banky a i přes zděšení ze skutečnosti, že zruinuje spořicí účet, na kterém je více, než kdy v životě měl, vybral všechny peníze. Z kanceláře nevrlého advokáta poté vyšel jako hrdý majitel čtyř celých a sedmi osmin akru půdy bez příjezdové cesty, studny a septiku.

A samozřejmě i bez domu.

Jelikož si Heck nemohl dům dovolit, koupil si ještě karavan. Na tomto rozhodnutí se mohla podílet i Jill - a mladá servírka, která se nikdy v životě nenechala podvést, pak pečlivě proklepávala stěny, měřila skříňky a vyslýchala prodejce v otázkách vytápění a izolace tak dlouho, až nakonec rozhodla, že si koupí velký a křiklavý karavan s nápisem Danger - Wide Load. ("Dlužíš mi to, Trentone.") Asistenti prodeje pak odvezli dlouhý karavan na vrcholek nejkrásnějšího kopce Heckova pozemku - přesně na místo, kde Heck plánoval postavit svůj vysněný patrový domek. Heck doufal, že sny o stavbě domu bude možné uskutečnit se stejnou snadností, s jakou vybudoval stometrovou příjezdovou cestu: jednoduše padesátkrát přejel se svým pick-upem po louce mezi karavanem a silnicí. Úspory, jimiž hodlal opět naplnit vyprázdňovaný účet, se však jaksi nedostavovaly, takže se nekonala ani stavba domu. Situace nakonec dospěla až do bodu, kdy si nemohl dovolit ani karavan. Jakmile přišla první oznámení o nesplacených dlužích, Heck si s hrůzou vzpomněl, že mu banka půjčila na karavan pod podmínkou, že se ručení bude vztahovat i na hypotéku na jeho nádherný pozemek.

Na pozemek, který bude od soboty za týden patřit někomu jinému.

Heck složil papíry a strčil je za zprávu od veterináře. Přešel k tabulovému oknu s výhledem na západ, odkud se měla za pouhých pár hodin přihnát bouřka. Cestou domů slyšel v autě několik zpráv o obrovské průtrži mračen. Podle jedné z nich nadělala vichřice pěknou spoušť v jednom karavanovém parku v nějakém městě sto kilometrů západně odtud.

Nikdo nezahynul, ale několik lidí bylo zraněno a větrná smršť napáchala značné škody.

Tato zpráva, kterou zaslechl, sotva v autě zapnul stařícké rádio, připadala Heckovi jako špatné znamení. Přežije můj karavan bez úhony? pomyslel si a zašepтал: "A co na tom vůbec záleží?" Sebral kotouč s lepicí páskou, odtrhl dlouhý pruh a přelepil okno prvním šikmým ramenem dlouhého X. Začal lepit druhé rameno, ale pak se zarazil a mrštil páskou přes celý karavan.

Odešel do ložnice a posadil se na měkkou dvojitou postel. Představil si sám sebe, jak celou záležitost - propadnutí majetku i žalobu - vysvětluje Jill, přičemž se ovšem často nechal rozptýlit, neboť si tento rozhovor vybavoval velice živě a nemohlo mu uniknout, že jeho někdejší milénka má na sobě dráždivě růžovou, průsvitnou noční košilku.

Heck s ní několik minut v duchu rozmlouval, ale pak ho jednostranný rozhovor začal unavovat. Lehl si na postel, díval se na převalující se mraky a po chvíli zahájil další tichý rozhovor - tentokrát však ne s Jill, nýbrž se svým otcem, jenž teď někde mnoho mil odtud pravděpodobně spal ve velkém koloniálním domě, který mu patřil už dvacet let. Bez hypotéky, bez jakýchkoliv dalších závazků. Trenton Heck otci právě říkal: "Je to jen na chvíli, tati. Možná jen na měsíc. Pomohlo by mi to trochu si uspořádat život. Úplně mi stačí můj bývalý pokoj. Úplně."

Ach, jak zněla tahle slova plytce! Zněla jako výmluvy, které používají lupiči přistižení při činu nebo lidé, již si udělali ze silnice závodní dráhu a které Heck kdysi chytal. A jeho otec se místo odpovědi podíval přes svůj velký nos, který po něm Heck naštěstí nezdědil, a řekl: "Jistě, synu, jak dlouho budeš chtít," přestože tím

ve skutečnosti Heckovi sděloval: "Celou tu dobu jsem věděl, že to nedokážeš. Věděl jsem to, když ses oženil s tou blondýnou, která se vůbec nepodobala tvé matce. Už tehdy jsem to věděl..." Otec tentokrát nezačal vyprávět synovi historku, jak ho v padesátém devátém propustili z železárny a on se sebral, otevřel si vlastní prodejnu a zajistil si pohodlný život, přestože to bylo moc těžké... Nemusel ji Heckovi vyprávět, protože už mu ji vyprávěl snad desetkrát či stokrát a nyní se ta historka vznášela ve vzduchu mezi nimi - mezi jejich tak podobnými, a přece tak odlišnými obličejí. Časy už nejsou, co bývaly, pomyslel si Heck, když celý červený otci kývnutím poděkoval. Zároveň si však myslel: Já zkrátka a dobře nejsem jako ty, tati.

Vypil pořádný doušek piva, na které ani neměl chuť, a v duchu si přál, aby se Jill vrátila. Představil si, jak společně balí věci do krabic a těší se na společné stěhování.

V dálce se ozvalo zatroubení auta, podivné unášivé zaskučení, a Heck si vzpomněl na osamělého lelka ze staré skladby Hanka Williamse.

Tak do toho, pomyslel si a obrátil se k obloze, klidně si přš, až se z toho poděláš. Heck miloval bubnování deště na kovové střeše karavanu. Nic ho nedokázalo uspat lépe. A když už nedostanu tu odměnu, řekl si v duchu, alespoň si dopřeju trochu dobrého spánku.

Trenton Heck zavřel oči, a než upadl do dřimoty, zaslechl nařikavé zatroubení klaksonu v dálce ještě jednou.

12 KAPITOLA

Owen Atcheson znal sebezníčující logiku zvířat zahnaných do kouta a rozuměl chladné strategii instinktu, jež proudila tělem lovce i kořisti jako horká krev.

Dokázal stát celé hodiny bez hnutí v ledově studené mokřině - tak dlouho, až mu deset metrů nad hlavou proletěla první neopatrná kachna a vzápětí okanzitě zemřela v ohlušující explozi z jeho dlouhé brokovnice. Dokázal se tiše a téměř neviditelně přesouvat centimetr po centimetru po skaliscích, aby se po větru přiblížil k srnci a mohl mu i bez teleskopického zaměřovače prohnat kulku ráže 0.30 statečným srdcem.

Jako chlapec chodil s umíněnou zarputilostí po lišících stopách a kladl primitivní kovové pasti přesně na místa, jimiž tito pružní světlí živočichové procházeli. Cítil jejich pach a všiml si známek jejich přítomnosti v trávě a porostu. Sbíral jejich přeražená těla, a pokud některá liška překousala kolík, dokázal ji stopovat mnoho kilometrů - nejen proto, aby získal zpátky past, ale i proto, aby zabil trpící zvíře, což činil s téměř slavnostní obřadností. Podle filozofie Owena Atchesona byla v bolesti slabost, ale ve smrti síla.

A taky už zabíjel lidi. Chladnokrevně a účinně je kosil černou M-šestnáctkou, z níž létaly prázdné nábojnice, převracely se ve vzduchu a po dopadu zvonivě řinčely. (Pro Owena byl rámus nábojnic nejcharakterističtější zvuk války, daleko příznačnějším než podivné tichý rachot samotné střelby.) Muži a ženy proti němu vybíhali jako cínoví vojáčky, cloumali s dlouhými závěry svých prastarých pušek a on je jednoho po druhém odstřeloval, prásk, prásk, prásk.

Michael Hrubek však nebyl zvíře poháněné instinktem. Nebyl to voják, jehož hnalo kupředu bojové šílenství, láska k vlasti nebo strach o ni.

Čím vlastně byl?

Owen Atcheson jednoduše nevěděl.

Pomalou projížděl po silnici 236 nedaleko Stinsonu a rozhlížel se po nějakém obchodě u cesty nebo čerpací stanici, kde by mohli mít telefon. Chtěl zavolat Lis. Tato část okresu však byla liduprázdná. Owen nikde neviděl žádná světla s výjimkou žlutých světylek v domech rozestých na několik kilometrů vzdáleném kopci. Ujel ještě pár set metrů, až dorazil k místu, kde se krajnice rozšiřovala. Zaparkoval džíp a natáhl se na zadní sedadlo. Vytáhl z lovecké pušky dobře namazaný závěr a strčil si ho do kapsy. Z příhrádky u spolujezdce pak vytáhl dlouhou černou halogenovou baterku se šesti monočládky v trubici a objektiv zastíněný kusem lepenky, která měla omezit světelný lom. Zamkl dveře auta, znovu se přesvědčil, zda má nabitou pistoli, a začal systematicky prohledávat krajnici tak dlouho, až objevil čtyři lomené stopy po pneumatikách - místo, kde nejprve prudce zastavilo nějaké auto a poté stejně rychle vyrazilo vpřed. Owen prosvítil baterkou všechna možná místa, až nakonec zjistil, kde přesně Hrubek vyskočil z pohřebního vozu.

Poznal to podle polámané trávy, převrácených kamínků a otisků bosých nohou v blátě. V pomalém kruhu pak pokračoval v hledání stopy. Proč se Hrubek válel v trávě? napadlo ho. A proč pak vytrhl několik trsů? Aby si ošetřil nějakou ránu? Nebo chtěl u sebe vyvolat zvracení? Bylo to všechno součástí maskování? Byla to kamufláž? Co se mu honilo hlavou?

Dva metry od krajnice se nacházela změť různých otisků, z nichž některé patřily Hrubekovi, ale většinu vytvořily boty stopařů a tlapy jejich psů. Owen usoudil, že zvířata byla tři. Hrubek zde šel chvíli krokem a pak se rozběhl na východ přes travu a porost u krajnice. Owen sledoval stopu ještě sto metrů a poté si všiml, že se Hrubek odchýlil od silnice, zatočil na jih a zamířil k hřebenu kopce, vedoucímu rovnoběžně se silnicí asi patnáct metrů odtud.

Owen Atcheson šel po stopě tak dlouho, až jednoduše zmizela. Klekl si tedy a začal prohlížet okolí. Přemýšlel, jestli by Hrubek mohl být tak chytrý, aby použil jelení chůzi, což byla úniková technika, kterou používali profesionální pytláci: spočívala v našlapování shora přímo na zem, díky čemuž člověk nezanechával nejnápadnější stopy (těmi nejsou samotné otisky, ale spíše převrácené oblázky, listy a větvičky). Owen ovšem nenašel žádné ohnuté stonky trávy, což je jediná stopa, kterou za sebou většina jeleních chodců zanechává. Dospěl tedy k závěru, že se Hrubek jednoduše vrátil po vlastních stopách, opustil jižní směr a zamířil zpět na stezku podél silnice.

O padesát metrů východněji našel Owen místo, kde Hrubek učinil totéž - odbočil na jih, urazil krátkou vzdálenost a vrátil se po vlastních stopách. Ano, Hrubek tedy skutečně postupoval na východ, ale zároveň jej přitahovalo cosi jižně od silnice. Owen prošel i tuto druhou odbočku. Postavil se doprostřed pole porostlého vysokou trávou a znovu si všiml, že zde byli i Hrubekovi pronásledovatelé.

Zhasl baterku, vytáhl z kapsy pistoli a ponořil se do chladné tmy, která zastíňovala skalnaté kopce před ním a snášela se mu k nohám jako sníh. Zastavil se a proti všem zásadám zavřel oči.

Owen Atcheson se ze sebe pokusil setřást ztvrdlého a vychytralého osmačtyřicetiletého právníka s vyhraněnými konzervativními názory a přinutil se být Michaellem Hrubekem - mužem posedlým šílenstvím. Několik minut takto stál a nechal se ovívat neproniknutelnou tmou.

Nic.

Nedokázal v Hrubekově logice najít žádný smysl. Otevřel oči a sevřel v prstech pistoli.

Už se chystal vrátit do auta a odjet na odpočívadlo ve Watertownu, když vtom ho něco napadlo. Co když Hrubekovi přisuzuje příliš velkou nepřičetnost? Není nakonec možné, že přestože je Hrubekův svět pokroucený, pravidla, jimiž se tento svět řídí, jsou stejně logická jako každá jiná? Adler si až příliš spěšil s řečičkami o omylu a pacientovi pod vlivem léků, který jednoduše odešel. Zkusme se však vrátit o krok zpátky, řekl si v duchu Owen. Jen se podívej, co vlastně Michael Hrubek udělal - vymyslel plán útěku z léčebny pro duševně nemocné odsouzence, uskutečnil ho a až dosud se mu dařilo unikat profesionálním pronásledovatelům. Owen usoudil, že nastal čas přestat Hrubeka podceňovat.

Vrátil se na místo, kde Hrubekova stopa končila, a postavil se přímo do obrovských blátivých šlápějí, které zde zanechala Hrubekova chodidla. Oči měl tentokrát otevřené a záhy zjistil, že se dívá přímo na vrcholek skalnatého kopce. Chvilí na něj upřeně hleděl a pak vyrazil k úpatí skaliska. Namočil prsty do bláta a pomazal se jím na tvářích a na čele. Ze zadní kapsy kalhot pak vytáhl modrou čepici, nasadil si ji na hlavu a začal šplhat vzhůru.

Ja pět minut našel, co hledal. Zem na vrcholu skály obsahovala zlomené větvičky, ohnutou travu a také otisky bot. Otisky byly hluboké - očividně je vytvořil někdo, kdo vážil téměř sto padesát kilo - a stejně tak byly čerstvé. Kromě toho Owen objevil stopy po knoflicích v místě, kde Hrubek ležel na zemi a sledoval silnici pod sebou - možná čekal, až stopaři se psy odejdou. V blátě opodál se nacházel otisk ruky a pod ním slovo rEVAnš. Hrubek zde nebyl více než před hodinou. Šel na východ, to ano, ale jen proto, aby si opatřil šaty nebo svedl pronásledovatele ze stopy. A pak se vrátil jinou trasou na západ k tomuto skalisku, které zahlédl cestou na východ.

Zatracený hajzl! Owen pomalu sešel ze skály a i přes radost z objevu se nutil k opatrnosti. Zlomeninu si nyní nemohl dovolit. Na úpatí skály začal prohledávat okolí baterkou. Brzy objevil opodál malou blátěnou šmouhu a všiml si, že otisky bot směřují od skály - stejné otisky, které již zahlédl na vrcholu útesu. A přestože mezi otisky nebyly velké rozestupy, jejich špičky byly zabořeny hlouběji, což znamenalo, že Hrubek běžel nebo přinejmenším kráčel rychlým tempem. Stopy vedly nejprve k silnici a poté zpátky na jih do polí, kde se znovu stočily na západ.

Owen chvíli sledoval zřetelné otisky v trávě. Rozhodl se, že se ujistí, zda se Hrubek skutečně vydal na západ, a pak se vrátí do auta, pomalu pojedje po silnici a bude hledat svou kořist z auta. Ještě deset metrů, řekl si a přelezl přes výřez v nízké kamenné zídce, jež oddělovala rozlehlé pole.

Právě v tomto místě zakopl o nastražený drát a upadl obličejem k zemi přímo na ocelovou past.

Velká past na kojoty od firmy Ottawa Manufacturing byla položena dokonale - nacházela se v místě, kde se nebylo čeho zachytit, a zastavit tak pád, a drát byl navíc umístěn těsně za kamennou zídkou, takže pronásledovatel nemohl včas položit druhou nohu na zem a zabránit klopýtnutí. Během jediného okamžiku upustil Owen baterku, zakryl si levou paží obličej, zvedl pistoli ráže 0.357 a vypálil čtyři rány na kulaté spušťadlo v zoufalé snaze zacvaknout past dříve, než do ní spadne. Ocelově modrá past se roztančila pod silnými nárazy kulek. Kamínky, větvičky a horké kusy roztříštěných

nábojů létaly všude kolem Owena, který se snažil natočit bokem, aby ztlumil náraz na svém širokém rameně.

Jakmile dopadl, narazil hlavou do uzavřených čelistí pasti a ohromeně zůstal ležet na zemi. Na čele cítil krev a snažil se zaplašit úděsnou představu, jak se mu modré kovové čelisti zakusují do tváře. O chvíli později se však rychle překulil na záda, neboť ho napadlo, že Hrubek použil past stejně, jako by ji použil on sám - jako rozptýlení pozornosti, které má nepřítele znehybnit v ohromení, zatímco on na něj zaútočí zezadu. Rozhlédl se tedy kolem sebe a přikrčil se za zídku.

Když žádný bezprostřední útok nepřicházel, vyhodil prázdné i nevypálené nábojnice a znovu nabil pistoli. Dva

nepoužité náboje si strčil do kapsy a začal si znovu prohlížet okolí.

Nic. Nikde žádný zvuk, jen chabý vánek ve vrcholcích stromů. Owen se pomalu postavil. Čelisti tedy měly pouze poranit větřícího psa. Owen vztekle popadl kulkami zkřivenou past a odhodil ji daleko do pole. Zahrabal prázdné nábojnice a pak si poslepu prohmatal zranění na obličeji a rameně. Nestála za řeč.

Jeho vztek rychle vypřchal a Owen Atcheson se začal smát. Nikoliv úlevou, že se vyhnul těžkému zranění. Ne, byl to smích z čiré radosti. Past mu totiž prozradila, že Michael Hrubek je skutečně rovnocenným protivníkem - nelítostným, ale i chytrým. A Owen nikdy nebyl čilejší, než když stál proti silnému nepříteli, který se nechal vtáhnout do boje a dokázal ho vystavit náročným zkouškám.

Spěšně se vrátil do auta, nastartoval a pomalu vyrazil na západ, přičemž si pozorně prohlížel pole po levé straně. Byl tak silně pohroužen do snahy zahlédnout kořist, že se pravou stranou auta otřel o dopravní značku. Vylekán hlasitým skřípáním rychle zabrzdil a pohlédl na značku.

Sdělovala mu, že se nachází rovných sedmdesát pět kilometrů od domova.

Michael Hrubek se přikrčil za trsem trávy, polaskal kombinézu Johna Dělníka a začal přemýšlet o automobilu, na který se teď díval.

Bezpochyby to byla past. Ostřelovači na auto dozajista mířili mušketami s dlouhou hlavní. Seděli tam vepředu ve stromech a čekali, až se Michael k tomu sportovnímu autu přiblíží. Hrubek mělce oddechoval a neustále si připomínal, že nesmí vyrazit svou polohu.

Jakmile prošel kolem dopravní značky GHETTO, vyrazil spěšně na západ přes pole porostlé trávou a šlahouny tykví a postupoval rovnoběžně s tmavým asfaltem silnice 236. Měl dobrý čas a za celou dobu se zastavil jen jednou, aby vedle kamenné zídky nastražil jednu ze zvířecích pastí. Přikryl železa několika listy a spěchal dál.

Nyní se napřimil a znovu pohlédl na auto. Nikoho u něj neviděl. Přesto však zůstával ukryt ve vyhloubené jámě - vyčkával, díval se přes mřížku revolveru na stromy před sebou a hledal jakékoliv známky pohybu. Přičichl k trávě a vybavila se mu temná vzpomínka. Vší silou se ji pokusil zapudit, ale vzpomínka tvrdošíjně odmítala zmizet.

Ach, co to máš na hlavě, mami? Co to na ní nosíš?

Mami...

Sundej si ten klobouk, mami, vůbec se mi nelíbí.

Před patnácti lety byl Michael Hrubek velmi svalnatým a velmi otlým chlapcem s kolébavou chůzí a dlouhým masitým krkem. Jednoho dne, když si hrál ve vysoké trávě za starou vrbou, zaslechl volání: "Michaeli! Michaelííí!" Jeho matka vyšla na zadní terasu upraveného předměstského domu ve Westbury ve státě Pensylvánie. "Michaeli, prosím tě, pojď sem." Měla na sobě červený klobouk se širokou střechou, pod níž jí její nádherné vlasy tančily jako žluté plameny ve větru. I zdálky Michael viděl světlé tečky jejích nalakovaných nehtů, které připomínaly čerstvé popáleniny od cigarety. Matčiny oči byly ve stínu, neboť je zatemňoval okraj klobouku a nápadná plet'ová maska, kterou si matka nanasla na oči z tuby na toaletním stolku. Michael měl podezření, že si ji matka dělá, aby se před ním ukryla.

"Miláčku... Pojď sem, něco bych potřebovala." Michael se pomalu postavil a přišoural se k matce. "Před chvílí jsem přijela domů a už jsem nestihla nakoupit. Potřebovala bych, abys mi skočil do obchodu. Potřebuju pár věcí."

"Ach né," řekl Michael tragickým tónem.

Matka odvětila, že ví, že se mu nechce, ale Klevanovi, Abernathyovi nebo Potterovi tu mohou být každou chvíli a ona potřebuje mléko a kávu. Nebo prostě něco. Potřebuje to.

"Ne, já nemůžu."

"Ale ano, můžeš. Jsi přece můj malý voják. Jsi statečný, nebo ne?"

"Když já nevím," zakňučel Michael. "Mám svoje důvody, proč nemůžu."

"A dej si pozor na drobné. Lidé ti vracejí málo."

"Nenechají mě přejít přes cestu," odsekl Michael. "Vždyť ani nevím, kde to je!"

"Neboj se, miláčku, všechno ti řeknu," chlácholila ho matka konejšivě. "Napíšu ti to."

"Já nemůžu."

"Udělej to pro mě. Prosím. A rychle se vrať."

"Když já nevím!"

"Vždyť už ti je dvanáct. Zvládneš to." Matčín klid byl neotřesitelný.

"Ne, ne, ne..."

"Udělej to pro mámu. Nic na tom není." Matčina ústa se zkroutila v úsměvu. "Stačí vejít pro mámu do prodejny a koupit ji, co potřebuje. Můj statečný malý voják to přece dokáže, ne?"

Jenže Klevanovi, Milfordovi nebo Pilcherovi za minutku dorazili, takže matka již nestihla zapsat Michaelovi příslušné pokyny a poslala ho na nákup jen tak. Michael - křečovitě svírající pětidolarovou bankovku a vyděšený tak, že se mu zvedal žaludek - tedy vyrazil na cestu do nejbližšího obchodu.

Uběhla hodina, když Michaelově matce, která se již dusila obavami a vztekem, zazvonil telefon. Volal vedoucí obchodu. Michael se tam prý před deseti minutami přišoural a vyvolal incident.

"Váš syn," pronesl nešťastný vedoucí, "chce obchod."

"Jak chce obchod?" zeptala se zmateně matka.

"Prý jste mu řekla, aby koupil náš obchod. Skoro se mi chce zavolat policii. Ohmatával jednu z našich pokladních. Na prsou, chápete. Ta ženská je z toho úplně vedle."

"Ach, pro lásku boží."

Matka se sebrala a uháněla do prodejny.

Michael stál u pokladny a panicky se třásl. Vzhledem ke zjevné nemožnosti splnit, co mu matka řekla - vejít pro mámu do prodejny a koupit ji -, se jeho vědomé myšlenky rozplynuly a Michael nyní boječtivě držel pokladni za otělé rameno a strkal jí do kapsy halenky peníze. Pokladni jen stála se svěřenými rukama a vzlykala.

"Vemte si je!" křičel na ni pořád dokola Michael. "Vemte si ty peníze!"

Matka syna popadla a vrátila se s ním domů, kde ho odvedla rovnou do koupelny.

"Mám strach."

"Vážně, miláčku? Můj malý voják má strach? A z čeho, to by mě vážně zajímalo."

"Kde jsem to byl? Na nic si nespomínám."

"Nevzpomínám. Na nic si nevzpomínám. A teď si svlékni ty špinavé šaty." Michaelovo oblečení bylo celé od prachu a špíny. Když se totiž matka s planoucím očima pod módním kloboučkem prohnala automatickými dveřmi supermarketu, Michael se vrhl po břiše k podlaze. "Pak půjdeš a řekneš mým hostům, že tě mrzí, cos provedl. A potom půjdeš pro dnešek do postele."

"Do postele?"

"Do postele," odsekla matka.

"No dobře," řekl Michael. "Dobře, jasně."

Měl to být trest, nebo útěcha? Michael nevěděl. Několik minut o tom uvažoval, pak si sedl na toaletu a začal řešit další dilema. Matka mu hodila šaty do špinavého prádla. Chtěla snad, aby se šel omluvit nahý? Michael se tedy rozhlédl po místnosti a hledal něco, co by si mohl obléci.

O pět minut později otevřel dveře a vstoupil do obývacího pokoje v matčině noční košili. "Nazdar," řekl a obracel se k jednotlivým hostům. "Chtěl jsem koupit ten pitomý obchod. Mrzí mě to." Pan Abernathy nebo Monroe se zarazil uprostřed věty. Jeho žena si přiložila ruku na ústa, aby náhodou nevyhrkla něco, čeho by později litovala.

Zato Michaelova matka... Božínku, ona se usmívala! Michael nedokázal skrýt úžas. Její silně nalíčené oči byly chladné, ale přesto se na něj usmívala. "Vida, tady je náš krásný malý voják," zašeptala. "Nevypadá v tom Michael elegantně?"

"Našel jsem ji za dveřmi."

"Opravdu?" zeptala se matka a zavrtěla hlavou.

Michael se usmál. Elegantně. Cítil se sebou spokojenost a ještě jednou zopakoval omluvu, při níž se neubráníl drsnému smíchu. "Chtěl jsem koupit ten zasraný obchod!"

Hosté drželi v rukou šálky, v nichž měli čaj, ale kávu ne, a citron, ale mléko ne, a navzájem před sebou uhýbali očima.

Michaelova matka vstala. "Rozmyslela jsem si to, Michaeli. Vypadáš v tom moc hezky, tak co kdyby sis šel hrát ven?"

"Ven?" Michaelův úsměv pohasl.

"Jen běž. Chci, abys šel ven."

"Připadal bych si divně, kdybych šel ven v tomhle..."

"Ne, Michaeli. Běž ven."

"Ale mohli by mě v tom vidět." Michael se dal do pláče. "Někdo by mě v tom mohl vidět."

"Ale už!" zaječela matka. "Mazej ven, sakra!"

Popadla Michaela za ruku, odvedla ho ke dveřím a vystrčila na dvorek. Dvě sousedovic děvčata si pak mohla vykoukat oči, když Michael postával v bledě modré noční košili přede dveřmi. Nejprve se usmívala, ale jakmile Michael jejich pohledy opětoval a začal si cosi mumlat, děvčata znejistěla a zmizela v domě. Michael se otočil zpátky ke dveřím. Po chvíli zaslechl zacvaknutí zámku. Pohlédl úkosem přes špinavé sklo ve dveřích a zahlédl odvracející se matčinu tvář. Odešel tedy k vrbě na zadním dvorku a celý zbytek odpoledne se choulil v trsu trávy, podobném tomu, v němž dnes večer ležel, sledoval auto a hledal ostřelovače.

Když teď poslouchal šustění trávy a cítil, jak ho hladí na kůži stejně jako tenkrát, vybavil si Michael Hrubek onen den do nejmenších podrobností. Přesto si nedokázal zcela zřetelně vzpomenout, z jakého důvodu byl tento den pro jeho život tak významný - že to bylo jeho první odtržení od reality, první psychotická epizoda. Jeho mysl i zub času pozměnily výjevy z těchto několika hodin a pohřbily je hluboko pod ostatní vzpomínky, z nichž mnohé byly neméně znepokojivé a neméně žalostné. Dnes v noci - v dojetí nad vůní a hebkostí okolní trávy - by se Hrubek dokázal ponořit do této události hlouběji, jak ho neustále vybízel doktor Richard, ale situace kolem něj ho natolik vyburcovala, že již nemohl déle vyčkávat. Ostřelovači neostřelovači, Michael Hrubek musel jednat. Vstal a vyrazil k silnici.

Sportovní auto se podle všeho během večera porouchalo. Mělo zvednutou kapotu a okna i dveře byly uzamčené. Na silnici před zadním nárazníkem stál svítivý červený trojúhelník. Hrubek přemýšlel, zda má sloužit k lepšímu zaměření ostřelovačů na cíl. Přišel k němu a odhodil ho do trávy jako vrhací talíř.

"BMW," zašeptal, když si přečetl emblém na kapotě. Dospěl k závěru, že to znamená "Bůh Miluje Vás Všechny". Aniž by věnoval pozornost interiéru auta, přešel rovnou ke kufru. Dárek!

Podívejme na to. Dárek od milostivého Boha! V kufru leželo horské kolo. Bylo připevněné k vnitřku kufru, ale Hrubek ho jednoduše chytil do obou rukou a vytáhl ho ven. Všude kolem létaly kovové a plastické kousky upevňovacího rámu. Hrubek položil kolo na zem a začal laskat trubky, kožené sedlo, přehazovačku i bovdeny. Kovové trubky ho chladily a Hrubeka tento pocit silně uspokojoval. Sklonil hlavu k řídítkům a začal si třít obličej o chromovaný povrch. Vytáhl z kapsy fix a napsal si na předloktí: Ach, VZTyčmE hlavy a pohlédneme K BOHU. Děkuji TI, BOŽE za tento bEzVAdný dárek. Vedle těchto slov nakreslil obrázek hada a jablka a dopsal jméno EVA. Olízl jméno, poodstoupil a začal si s neklidným, ale vděčným výrazem prohlížet svůj nový dopravní prostředek.

Richard Kohler se ocitl v neznámém světě.

Měl na sobě vlněný oblek, hedvábnou kravatu, červenozelené ponožky a jenom jeden mokasín - jaký důkaz ještě potřebuji, pomyslel si, že nejsem žádný zálesák?

Ohnul se, co nejdále se odvážil, a vytáhl druhou botu z tůně plné kašovitého, metanem prosyceného bahna. Otřel promočený mokasín do trávy vedle sebe, znovu si ho nazul a pokračoval v cestě na západ.

Tento les v něm nějakou záhadou vyvolával pocit klaustrofobie, který nikdy a nikde jinde nepocítil - dokonce ani ve své tmavé a stěsnané kanceláři, v níž mnohdy strávil patnáct hodin bez jediné přestávky. Měl zrychlený pulz, končetiny ho svědily ze strachu z uzavřeného prostoru a dýchal se mu jen velmi těžce. Kromě toho slyšel zvuky tam, kde žádné nebyly, a jeho orientační smysl byl povážlivě narušen. Měl sto chutí si konečně přiznat, že se - ano, je to tak - tady ztratil. Jeho orientační body - stromy, dopravní značky, nápadné keře - byly málo konkrétní a jako by se neustále přesunovaly. Až příliš často se mu stalo, že když k nim přišel, jednoduše zmizely nebo se během hledání proměňovaly v groteskní stvoření či obličej.

Kohler měl přes jedno rameno přehozen červenohnědý batůžek s injekcemi a prášky a přes druhé černý nepromokavý plášť značky London Fog. Na kabát však bylo příliš teplo a Kohler do této chvíle nechápal, proč si ho, probůh, bral s sebou. Nejčerstvější zprávy

o blížící se bouři naznačovaly, že vhodnější ochranou by byla spíše helma a brnění než obyčejný gabardén.

Auto nechal zaparkované na silnici necelý kilometr odtud a pak si pomalu proklestil cestu přes louku až do tohoto lesa. Kožené podrážky bot mu klouzaly na vlhkém kamení, a dvakrát dokonce Kohler upadl na tvrdou zem. Podruhé dopadl na zápěstí a téměř si ho vymkl. Vzápětí se mu zapíchly do nohavic protivné trny divokých růží a Kohlerovi trvalo pět bolestivých minut, než se z jejich sevření vymanol.

Přesto si uvědomoval, že má velké štěstí. Sestra, která ho informovala o Hrubekově útěku, mu zároveň oznámila, že mladý schizofrenik utekl z pohřebního vozu ve Stinsonu a podle všeho se dostal až do Watertownu.

Když pak Kohler uháněl do Watertownu po silnici 236, byl si jistý, že zahlédl Michaela na mýtině. Rychle zastavil, vystoupil z auta a začal prohledávat okolí. Několikrát oslovil pacienta jménem, prosil ho, aby se mu ukázal, ale nedostal žádnou odpověď. Sebral se tedy a jel dál. Nezajel však daleko, ale zahrnul na boční cestu a vyčkával. O deset minut později se mu zdálo, že znovu zahlédl stejnou postavu, která uháněla jeho směrem.

Od té chvíle jako by se však po Michaelovi země slehla. V naději, že by ho mohl náhodou potkat, se Kohler znovu vydal do okolní krajiny a postupoval přitom směrem, kterým podle jeho názoru mířil i Michael - na západ.

Kde jsi, Michaeli?

A proč jsi dnes v noci tady venku?

Ach, jak moc jsem se ti snažil nahlédnout do duše. Jenže ta je stejně temná jako kdykoliv předtím. Temná jako obloha. Kohler znovu zakopl, tentokrát o kus drátu, roztrhl si kalhoty o ostrý kámen a odřel si stehno. Marně přemýšlel, jestli mu nemůže hrozit tetanus, a tato myšlenka ho dosti odradila - ne proto, že by se bál samotné choroby, ale kvůli zjištění, jak obrovskou část všeobecné medicíny zapomněl. Uvažoval, zda jeho znalosti lidského mozku mohou vyvážit dávno zapomenutá fakta o fyziologii a organické chemii, která se kdysi tak snadno naučil a dokázal je kdykoliv odříkat. Ale pak již zatlačil tyto myšlenky do ústraní, neboť objevil sportovní auto.

Na samotném vozidle nebylo nic zvláštního či pozoruhodného. Kohlera ani na okamžik nenapadlo, že by mohl kapotu zvednout Michael a pokusit se nastartovat bez klíčku. Jeho pacient by se příliš děsil již pouhé myšlenky na řízení auta, než aby nějaké kradl. Ne, Kohlera upoutalo něco jiného - nevelký předmět, jenž ležel na zemi za zadním nárazníkem. Drobná bílá lebka měla paradoxně naprosto stejný odstín jako auto samotné. Kohler přistoupil blíže, zvedl lebku a začal si pečlivě prohlížet její jemné kůstky. Skrz lící kost vedla drobná fraktura. Trigemínus, pomyslel si Kohler spontánně, když se mu vybavil název páteho páru mozkových nervů.

Vtom mu lebka na okamžik zavrávala v konečcích prstů, s jemným puknutím dopadla na kufr auta a skutálela se na prašnou krajnici. Kohler naprosto ztuhl, když se mu současně zaryla do spánku hlaveň pistole, ze tmy se vynořila nelítostně silná ruka a sevřela ho za rameno.

13 KAPITOLA

Trenton Heck zvedl pistoli k převalujícím se mračnům, zajistil ji a zastrčil zpátky do pouzdra.

Vrátil náprsenku vychrtlému muži, jehož řidičský průkaz i identifikační průkaz z nemocnice se zdály být poctivé.

Naštěstí již ten nebožák nebyl tak bílý, jako když ho Heck před několika minutami klepnul po hlavě ústím pistole.

O to větší však byl jeho vztek.

Richard Kohler si klekl a rozepnul batůžek, který Heck před chvílí odhodil do trávy, aby mohl muže prošacovat.

"Promiňte, pane," řekl Heck. "Nevěděl jsem, jestli to náhodou není on. Je tu moc tma, takže jsem dobře neviděl, když jste byl pořád tak přikrčený."

"Jestli na Michaela Hrubeka vybafnete takovým způsobem, tak zaručeně zpanikaří," odsekl Kohler a začal se hrabat v batůžku. A ať už tam měl cokoliv tak cenného - vypadalo to jako pár lahví -, zdálo se, že se to při dopadu nerozbilo.

Hecka napadlo, jestli náhodou nenarazil na notorika.

"A řeknu vám ještě něco." Doktor se obrátil a začal si Hecka zkoumavě prohlížet. "I kdybyste Hrubeka nakrásně postřelil, ještě před smrtí by se otočil a zlámal vám vaz." Kohler luskl prsty.

Heck se krátce zasmál. "S kulkou v hlavě? No já nevím."

"Zřejmě o něm nevíte spoustu věcí." Kohler opět zapnul batoh.

Heck usoudil, že se není co divit, že je ten člověk tak rozlícený, ale vůbec si to přepadení nevyčítal. Ukázalo se, že se Kohler držel stejné trasy, po níž musel předtím jít i Hrubek. A jak mohl Heck v té tmě poznat, že to není on? Jistě, doktor byl bezpochyby daleko drobnější. Ale takoví jsou nakonec všichni podezřelí, jakmile se ukáže, že žádnými podezřelými

nejdou.

"Co tady vlastně děláte, pane?" zeptal se Heck.

Kohler si prohlédl Heckův civilní oděv. "Vy jste policajt, nebo co?"

"Působím tu jako zvláštní agent," odpověděl Heck, přestože to nebyla pravda a on neměl o nic více pravomocí než kterýkoliv průměrný občan. Přesto cítil, že si potřebuje uchovat jistou autoritu a nadřazenost nad tímto šlachovitým mužičkem, který vypadal, že je v nejlepším náladě dělat ostatním potíže. Heck svou otázku zopakoval.

"Jsem Michaelův lékař."

"Takový výjezd k pacientovi hned tak nezažijete." Heck si prohlédl doktorův oblek a mokasíny. "Musíte být dobrý stopař, když jste se i bez psů dostal až sem."

"Zahlédl jsem ho z cesty, kráčet tímhle směrem. Ale unikl mi."

"Takže je někde poblíž?"

"Viděl jsem ho tu před půlhodinou. Nemohl uniknout daleko."

Heck kývl na Emila, který stál vedle něj se vztyčenou hlavou. "No, jenže pachová stopa tu z nějakého důvodu zmizela. Emil je z toho dost nepokojný a já po pravdě řečeno taky. Zkusíme to tu trochu pročesat a uvidíme, jestli tu stopu najdeme."

Heckův tón i rychlost, s jakou vyrazil po silnici, nepřipouštěly žádnou společnost. Kohler ho však dohnal a držel se vedle něj, když Heck s Emilem začal chodit křížem krážem po silnici i přilehlém poli a jeho boty hlasitě chroupaly na štěrk a listí. Heck cítil, jak mu tuhnou svaly na noze, což bylo varování, aby poněkud zpomalil. Stále bylo neobyčejně teplo, ale během poslední půlhodiny teplota citelně poklesla a vzduch nasákl blížící se bouřkou. Kdykoliv byl Heck unavený nebo nevyspaný, dostával do nohy trýznivé křeče.

"Když o tom tak přemýšlím," řekl, "asi jste na tom byl líp, když jste ho stopoval bez psa. Povedlo se mu dokonale zmást celou naši pátrací skupinu. Odlákal nás úplně opačným směrem, než kterým se nakonec vydal."

Kohler již opět - počtvrté, pokud Heck počítal správně - pohlédl na jeho osmatřicítku. "Odlákal?" zeptal se. "Jak to myslíte?"

Heck mu vysvětlil, jak jim Hrubek předhodil falešné vodítko - útržek papíru s mapou Bostonu.

Doktor se zachmuřil. "Včera jsem Michaela viděl v nemocniční knihovně. Trhal tam ústřížky starých novin. A celé dopoledne četl. Úplně se do něčeho pohroužil."

"Vážně?" zamumlal Heck a znovu ho poněkud zarazila Hrubekova inteligence. "A pak použil trik, o kterém jsem až do dneška jenom slyšel," pokračoval. "Vychcal se na nákladák."

"Cože?"

"Jo. Vyčural se mu na pneumatiku, čímž na ní nechal pachovou stopu. Ten tirák pak odjel někam do Maine a psi sledovali pachovou stopu moči, místo aby šli po Hrubekových šlépějích. Tenhle trik zná dost málo lidí, natožpak dementů."

"Toto slovo my právě nepoužíváme," řekl Kohler chladně.

"Á, omlouvám se panu retardovanému," opáčil Heck s kyselým úsměvem. "Stejně je to zvláštní: právě jsem usílal, když jsem zaslechl troubení nákladáku. A vtom mi to došlo. Víte, jak to někdy bývá - zkrátka jsem pochopil, jak to navlíkl. Emil je moc dobrý, ale že by dokázal takovou dálku sledovat vzduchovou stopu chlapa, který visí na návěsu tiráku? Né, to mi přišlo uhozené. A tak jsem se vrátil na to odpočívadlo - a jasně že jsem za chvíli objevil jeho další stopu. Tohle je trik hodný profíků. Stejně jako když schoval v trávě ten ústřížek. Nikdy bych neuvěřil, že je jen narafočený - vždyť ten papír neležel přímo na stopě. Ten chlap je mazaný. Vsadím se, že před psy utíkal už dřív."

"Ne. To je vyloučeno. Nikdy v životě odnikud neutekl. A už vůbec se nedopustil předem vypočítaného útěku."

Heck se podíval na Kohlera a snažil se prohlédnout případnou lež. Doktor se však tvářil upřímně, a tak Heck dodal: "Já slyšel něco jiného."

"Od koho?"

"Od svého bývalého šéfa u státní policie. Nějaký Don Haversham. To on mi volal ohledně té pátračky. Říkal něco ve smyslu, že ten kluk vzal roha už z celkem sedmi nemocnic."

Kohler se rozesmál. "Jistě. Ale zkuste se Michaela zeptat ze kterých. Řekne vám, že to byly vězeňské nemocnice. A že z nich ujel na koni, přičemž se musel vyhýbat kulím z nepřátelských mušket. Chápete, co chci říct?"

Heck si tím nebyl tak jist. "Kulí z mušket? Hehe. Musíme projít ještě támhleto křoví."

Sešli po strmé zablácené stezce do údolí a Kohler se při namáhavém sestupu silně zadýchal. Jakmile dorazili na rovnou planinu, popadl dech a řekl: "To všechno ale ještě nemusí znamenat, že nemá do Bostonu skutečně namířeno."

"Jak to?"

"No, jestli je tak chytrý," poznamenal Kohler, "že vás přiměl k přesvědčení, že jde na východ, pak se vás teď možná snaží přesvědčit, že jde na západ. Dvojitě blafování."

No jo. Tohle Hecka nenapadlo. Jasně, proč by Hrubek nemohl učinit totéž ještě jednou a zabočit na východ? Třeba se chce skutečně dostat do Bostonu. Chvilí nad tím uvažoval, ale pak řekl Kohlerovi, jak se věci mají: "To je možná pravda, jenže já nemůžu prohledávat celý Severovýchod. Můžu akorát jít za nosem svého psa."

Přestože si bolestně uvědomoval, že Emilův nos momentálně nemá ani tušení, kam se kořist mohla podít.

"Chtěl jsem jen říct, ať na to pamatujete," opáčil Kohler.

Kráčeli po stezce přes údolí vedle starého lomu. Heck si vzpomněl, že se v mládí jako samotářský chlapec hodně zajímal o geologii. Strávil mnoho hodin s kladivkem v ruce v lomech, jako byl tento, a hledal tam různě zbarvené krystaly křemene, slídu a žulové horniny do své sbírky. Také dnes večer se přistihl, že zírá na vysoké útesy, zjizvené a rozeklané stejně, jako když chirurgovy nástroje rozevírají svalstvo a odhalují kost. Vzpomněl si na rentgenové snímky své prošťelené nohy, které znázorňovaly místo, v němž mu kulka roztránila stehenní kost. Proč, kladl si tehdy otázku stejně

jako nyní, mu ten zatracený doktor to umělecké dílo vůbec ukazoval?

Pes se několikrát prudce otočil, ztuhl a otočil se zpátky.

"Zavětril stopu?" zeptal se šeptem Kohler.

"Kdepak," odvětil Heck konverzačním tónem. "Až ji zavětrí, hned se to dozvíme."

Kráčeli za Emilem, který se plížil podél úpatí vysokých žlutobílých útesů a kolem tůní s poloslanou vodou.

Konečně došli na konec skalnatého údolí a začali pomalu stoupat vzhůru. Po chvíli se opět ocitli u BMW se zvednutou kapotou. Heck se zašklebil. "Zatraceně, jsme zas na začátku."

"Proč jste tu vlastně sám?" zeptal se Kohler a těžce oddechoval.

"Prostě jsem."

"Je na něj vypsána odměna, že?"

Heck chvíli namotával stopovací vodítko a nakonec řekl: "Jak jste to věděl?"

"Já to nevěděl. Ale vysvětluje to, proč jste tady sám."

"A co vy, doktore? Když jste ho zahlédl, jak to, že jste nepřivolał mariňáky?"

"Protože Michael snadno propadá panice. Kdežto já ho dokážu přivést zpátky, aniž by se komukoliv cokoliv stalo.

Michael mě zná. Důvěřuje mi."

Emil náhle ztuhl a napjatě se obrátil k lesu. Heck během okamžiku vytasil a natáhl pistoli. V porostu se cosi pohnulo.

"Ne!" vykřikl Kohler, pohlédl na pistoli a vyrazil do křoví.

Heck ho však popadl za rameno a zašeptal: "Na vašem místě bych byl zticha, pane. Nevyzrazujme zbytečně svou polohu."

Na okamžik nastalo ticho, po němž se přes nízké křoví elegantně přehoupala svalnatá šedohnědá srna a zmizela k lesu.

Heck schoval pistoli. "Měl byste být opatrnější. Jste příliš důvěřivej, jestli mi rozumíte." Pohlédl na jih, kde šedá asfaltová silnice mizela v kopcích. Emil nejevil o tento směr zájem, ale Hecka napadlo, že by ho měli přesto prověřit.

Sklonil se, aby Emilovi znovu přidržel u čenichu plastický pytlík s Hrubekovými trenýrkami, ale Kohler ho zarazil.

"Kolik?" zeptal se.

"Co kolik?" řekl Heck a napřimil se.

"Kolik dělá ta odměna?"

Emil poznal, že se mu u hlavy houpe pachová stopa, a začal se třást. Heck opět zavřel pytlík, aby pes příliš nevyváděl, a odvětil: "To je jen mezi mnou a lidmi, kteří mi ji mají vyplatit, pane."

"Je za tím Adler?"

Heck pomalu přikývl.

"No," pokračoval Kohler, "Adler je můj kolega. Pracujeme spolu."

"Jestli je Adler váš kámoš, tak jak to, že o té odměně nevíte?"

"Kolik vám slíbil, pane Hecku?" zeptal se Kohler znovu.

"Deset tisíc."

"Já vám dám dvanáct."

Heck chvíli sledoval, jak se Emil klátí sem a tam a nemůže se dočkat, až opět vyrazí na stopu. "Děláte si srandu."

"Vubec ne. Myslím to smrtelně vážně."

Heck se chraplavě zasmál, ale tváře mu jen planuly, když si uvědomil, že se právě dívá na muže, který by mu mohl vypsát šek na dvanáct tisíc dolarů a ještě by mu pravděpodobně něco zbylo. "Proč?"

"Dobrá, tak třináct."

"Já s váma nesmlouvám. Co chcete, abych za ty prachy udělal?"

"Chci, abyste jel domů. A zapomněl na Michaela Hrubeka."

Heck se pomalu rozhlédl kolem sebe. Kdesi daleko na západě zahlédl rozptýlené zašlehnutí blesku. Zdálo se, že se bouřkové pásmo táhne stovky kilometrů. Pohlédl na široou krajinu, na temnělý obzor pod černou oblohou. Ten pohled mu připadal znepokojivý -ze stejného důvodu, pro nějž ho nečekaná odměna tak silně lákala. Jak bych vůbec mohl najít v tak pusté krajině jediného člověka? zasmál se Heck v duchu. Proč Bůh člověku vždycky sebere předmět pokušení právě ve chvíli, kdy po něm člověk nejvíce touží?

"A co z toho budete mít vy?" zeptal se Heck, aby získal čas.

"Prostě nechci, aby mu někdo ublížil."

"Já mu přece nehodlám ublížit. Nebude-li to nutné."

"Před chvílí jste chtěl použít tu zbraň."

"No, kdybych musel, tak bych ji použil. Ale nehodlám nikoho zastřelit zezadu. To není můj styl. Nebyl to můj styl, když jsem byl ještě u policie, a není ani teď."

"Michael není nebezpečný. Není jako bankovní lupiči."

"Mně je fuk, jestli je nebezpečný jako losice, která zoufale brání mláďata, nebo jako mafiánský hrdlořez. Já dávám pozor na sebe a svého psa, a jestli to znamená střílet na chlapa, který jde po mně s kamenem nebo kusem železa, budu prostě střílet."

Kohler se lehce usmál a Heck se nemohl ubránit dojmu, že tuto rozepři nevyhrál.

"Hele, vždyť on nastražil pasti psům. A s takovými lidma já nemám příliš slitování."

"Co že udělal?" Úsměv z Kohlerovy tváře okamžitě zmizel.

"Nastražil pasti. Pružinové pasti na zvěř."

"Ne. Tohle by Michael neudělal."

"No, to možná tvrdíte vy, ale..."

"Viděl jste nějaké?"

"Vím, že nějaké sebral. Ale na žádnou jsme zatím nenarazili."

Kohler chvíli mlčel a nakonec řekl: "Myslím, že vás někdo zneužívá, pane Hecku."

"Jak to myslíte?" Heck se užuž chtěl urazit, ale psychiatrův hlas zněl náhle konejšivě - jako hlas člověka, který je na jeho straně a snaží se mu pomoci.

"Adler dobře ví, že psi dokáží schizofreniky vydráždit. Snažit se uštvať člověka, jako je Michael, je ta nejhorší věc na světě. Jakmile

bude pacient jako on zahnán do kouta, zpanikaří. Nehezky zpanikaří. A vy ho pak budete muset zastřelit. Adler má zájem, aby se ta záležitost vyřídl v co největší tichosti. Čtrnáct tisíc."

Panebože. Heck pevně zavřel oči a otevřel je právě včas, aby zahlédl další zablesknutí. Emil se mu u nohou stále kolébal na packách a zdálo se, že má tohoto člověčího rozhovoru právě tak akorát.

Seber prachy a mazej domů. Zavolej do banky a nacpi jim do chřtánu tučný šek. Za čtrnáct táců získáš dalších devět, deset měsíců času. Za tu dobu snad ústředí najde dost prostředků, aby znovu přijalo policisty, které muselo v posledních třech letech propustit. Nebo se třeba uvolní místo v některé z šestatřiceti bezpečnostních agentur, jimž Heck zaslal svůj životopis.

A možná se dokonce vrátí Jill s baseballovým míčkem, penězi za spropitné a krajkovými nočními košilemi.

Čtrnáct tisíc dolarů.

Heck si povzdechl. "Víte, pane, chápu, že máte o svého pacienta obavy a tak dále, a respektuji to. Jenže musím myslet i na další lidi. Nebyl jsem u policie pro nic za nic. Emil a já teď máme příležitost toho člověka dopadnout. A řekl bych, že při tom máme větší šanci než vy - i přes ty vaše řeči o dvojitém blafování a tak. Neuražte se."

"Ale on není nebezpečný. Proč to pořád nikdo nedokáže pochopit? Stane se nebezpečným, až když ho budete pronásledovat."

Heck se zasmál. "No, nepochybuju, že vy psychiatři na to máte svoji vlastní hatmatilku. Ale ti dva chlápkové, které Hrubek večer málem zabil, by s váma asi dost silně nesouhlasili."

"Zabil?" Kohler zamžoural a vypadal stejně otřesený, jako když mu Heck před chvílí přitiskl na kůži černou hlaveň pistole. "O čem to mluvíte?"

"O těch ošetřovatelích."

"O jakých ošetřovatelích?"

"O těch dvou chlápčích, se kterými se honil nedaleko Stinsonu. Myslel jsem, že o tom víte. Stalo se to krátce po jeho útěku."

"Znáte jejich jména?"

"Ne, to určitě ne. Byli z marsdenské nemocnice. Víc toho nevím."

Kohler se vzdálil od Hecka a odešel k autu. Zvedl malou lebku a nepřítomně ji začal třít v rukou.

"Takže," pokračoval Heck, "myslím, že budu muset tu vaši nabídku odmítnout."

Kohler se chvíli díval do noční oblohy a pak se otočil k Heckovi. "Ale něco pro mě udělejte. Jestli ho najdete, nevyhrožujte mu. Nepronásledujte ho. A ať už uděláte cokoli, za žádnou cenu na něj, proboha, nepouštějte toho psa."

"Nestavím se k tomu jako k honu na lišku," řekl Heck chladně.

Kohler mu podal vizitku. "To je číslo na služební telefon. Jestli se k Michaelovi přiblížíte, zavolejte na něj a oni se mi ozvou na pager. Byl bych vám moc vděčný."

"Jestli to půjde, zavolám," odpověděl Heck. "Víc vám zaručit nemůžu."

Kohler přikývl a rozhlédl se kolem sebe, aby se zorientoval. "Tohle je silnice 236?"

"Ano," přitakal Trenton Heck, opřel se o nárazník auta a s lehkým úsměvem si vychutnával prazvláštní pohled na vyzábělého človíčka v obleku s kravatou a s elegantním kabátem a rezavým batohem přes rameno, který si to uprostřed bouřlivé noci šinul zablácený jako kopáč po opuštěné okresní silnici.

Oči doktora Ronalda Adlera přejížděly po mapě okresu Marsden sem a tam. "Tak on došel až ke státní hranici. Koho by to napadlo?" Odmlčel se a pak beze stopy radosti či zájmu dodal: "Massachusettská dálniční hlídka by ho měla do hodiny objevit. Chci od vás krizový plán."

"To myslíte tu odměnu?" zeptal se Peter Grimes.

"Odměnu?" Ředitel zvedl obočí.

"Ehm. Nebo co jste myslel tím krizovým plánem?"

Zdálo se, že Adler má odpověď na jazyku, ale přesto ji nechce vyslovit - snad z nějaké zbytkové pověřivosti, kterou ani lékařská školení nedokázala zcela vykořenit. "Možnost, že až ho objevíme, zabije některého policistu. Nebo kohokoli jiného. To jsem myslel."

"Budiž, i toto je možné," nadhodil Grimes. "Ale značně nepravděpodobné."

Adler upřel pozornost zpět ke zprávám ošetřujícího lékaře z oddělení E. "Jsou ty zprávy přesné?"

"Absolutně. Tím jsem si jist."

"Takže Hrubek se účastnil programu soužití? Kohler s ním prováděl individuální psychoanalýzu? Tu bludnou terapii, se kterou neustále obtěžuje lidi?"

A jejíž výsledky publikuje v nejrenomovanějších odborných časopisech, pomyslel si Grimes. "Vypadá to tak."

"Všichni snad známe pravidla Státního ústavu duševního zdraví. Podmínkou individuální psychoterapie u schizofrenních pacientů je jejich mládí, inteligence a skutečnost, že v minulosti něčeho dosáhli. Choroba u nich navíc

musí být akutní, a ne chronická... Jo, a taky museli v minulosti úspěšně navázat sexuální vztah. Což Michael Hrubek splňuje jen stěží."

Asistent se málem neudržel a dodal: "Pokud nepovažujete znásilnění za úspěšný sexuální vztah." Přemýšlel, zda by se tomu Adler zasmál, nebo ho spíše vyhodil.

"Taková minulost," Adler zběžně prolistoval stránky, "a Kohler ho klidně vezme na terapii. Lze se na to dívat i tak, že si Kohler počíná v této otázce více než nedbale. Zkusme se o tom na chvíli pobavit, ano? Jsou ty dveře otevřené? Myslím moje dveře do kanceláře. Zavřete je, prosím vás."

Grimes poslechl, zatímco Adler začal listovat zprávou o Hrubekovi od jiného lékaře. Lékař ve zprávě uvedl, že pacient měl v úmyslu vyjmout terapeutovi vnitřní orgány jedinou holou rukou, kterýžto proces popisoval velmi barvitě a s působivou znalostí lidské anatomie.

Když se Grimes znovu posadil, Adler zaklapl spis a podíval se do stropu. Zajel si rukou do rozkroku, cosi si tam upravil a řekl: "Uvědomujete si, čeho se Herr doktor Kohler dopustil?"

"On..."

"Znáte případ Burtona Scotta Webleye? Burtona Scotta Webleye třetího. Nebo čtvrtého, už si nevzpomínám. Slyšel jste někdy o něm? Učili vás tyhle tajuplné věci tam na... Kde jste to vlastně studoval?"

"Na Kolumbijské univerzitě. Ale ten případ neznám, ne."

"Na Ko-lum-bij-ské." Adler přezíravě protáhl čtyři slabiky. "Webley třetí nebo čtvrtý byl hospitalizován někde v New Yorku. Co já vím, snad v Creedmooru. Nebo v Pilgrimské státní nemocnici. Na tom nesejde. Vlastně ne, počkat. Byla to soukromá nemocnice. Samí špičkoví doktoři, jako tadyhle náš kámoš Sigmund Kohler. Smetánka mezi lékaři."

Ko-lum-bij-ská smetánka mezi lékaři."

"Jistě."

"No, a Kohler nabyl dojmu, že v našich psychiatrických léčebnách se to jen hemží van Goghy. Básníky a výtvarníky. Zneuzna-

nými génii, u nichž jdou převratné vize ruku v ruce s šílenstvím jako dvě strany téže mince." Když si Adler všiml, že na něj Grimes jen tupě zírá, pokračoval: "Webley byl paranoidní schizofrenik. Bylo mu osmdvacet a trpěl monosymptomatickými přeludy. Nepřipomíná vám to něco, Grimesi? Ty přeludy se soustředily kolem jeho rodiny. Prý se ho snažila zlikvidovat a obvyklé žvásty. Navíc měl utkvělý pocit, že jeho otec udržuje incestní vztah s jeho tetou. Že spolu provozují anální styky před televizními kamerami. Dokonce v celostátní televizi, pokud se nemýlím. Při jednom těžkém záchvatu Webley ohrožoval tetu vidlemi. No, a tak ho nedobrovolně hospitalizovali. Dneska je v oblíbené inzulinová šoková terapie a doktoři ho celkem stosedmdesátkrát přivedli do kómatu."

"Ježíši."

"Když pak začaly být jeho hodnoty glykemie na pováženou, vyřadilo ho oddělení elektrošoků na šest měsíců z programu. Jenže při takových peckách odtamtud vylezl dost rozhozený, jak si asi umíte představit."

"Kdy to bylo?"

"Na tom nezáleží. Krátce po tom, co ho odpojili, navštívil staršího psychiatra, který u něj provedl novou diagnózu.

Podle ní byl Webley zdrav, při smyslech a zcela nenarušený. A navíc velmi inteligentní. Což bylo dost udivující, vezmeme-li v úvahu, kolik bobulí musel vyzobat. Choval se zdvořile, vnitřně a toužebně chtěl podstoupit terapii.

Doktor mu předepsal pětadvacet testů a Webley je všechny s úspěchem absolvoval. Zázračná léčba. Dokonce o něm psali v APA Journal."

"Asi už tuším, co teď přijde."

"Opravdu, Grimesi?" Adler Grimese sledoval s pobaveným výrazem. "Opravdu tušíte, že okamžitě po propuštění nasedl do taxíku, odjel do domu své tety, znásilnil ji, rozčtvrtil její mrtvolu a začal hledat ukrytý mikrofon, který podle něj zaznamenával důkazy, na jejichž základě byl hospitalizován? Opravdu tušíte, že když prohledával dům, vrátila se do něj tetina patnáctiletá dcera a Webley s ní naložil stejně jako s tetou? A opravdu jste měl tušení, že jediné, co nakonec zachránilo jejího osmiletého syna, byla nepochopitelná skutečnost, že Webley usnul mezi střeby té holky? Máte dost nezdravou barvu, Grimesi."

A to jsem vám ještě neřekl všechno. Nejvíce šokující byl totiž fakt, že Webley celý ten masakr pečlivě naplánoval. Měl IQ 146. A když mu vysadili mlsání, vkradl se do knihovny, naučil se nazpaměť správné odpovědi na všech pětadvacet testů a - to se musí nechat - perfektně si nacvičil jejich přednes a celkové chování."

"Vy myslíte, že Hrubek provedl Kohlerovi totéž? To, co udělal ten Webley?"

"Ano! Pochopitelně si to myslím! Kohler mu na všechno skočil. Zbaštil mu to i s navijákem. Ta Callaghanova smrt - stejně jako všechna další úmrtí dnes v noci - je výhradně Kohlerova vina. Jeho vina, Petere."

"Jistě. Samozřejmě."

"Řekněte mi, co si vlastně o Kohlerovi myslíte."

"Je to namyšlený spratek."

Adlera potěšilo, že má někdo stejné mínění jako on, i když si zároveň uvědomil, jak moc Grimese za jeho patolizalství nesnáší. "Myslím, že je v tom ještě něco dalšího. Proč je pořád tak slepý? Kohler přece není hloupý. Je všechno možné, ale hloupý ne. Tak proč?"

"Já opravdu..."

"Petere, rád bych, abyste pro mě něco udělal."

"Podívejte, pane..."

"Jde o takovou detektivní práci." Jakmile jinak stíhlý Adler sklonil hlavu, aby se na někoho podíval nad obroučkami brýlí, vytvořila se mu znepokojivá druhá brada.

Jelikož již bylo velmi pozdě večer a Petera Grimese silně unavovalo opatrné našlapování kolem nemocniční politiky,

rozhodl se, že se tentokrát vyjádří jasně. "Myslím, že by se mi to nelíbilo."
,"Nelíbilo?" vyštěkl Adler. "Přestaňte se mi tu vzpouzet. Já u vás chci vidět strach, mladý muži. Nejste přece v odborech. Kdybych vám chtěl jít po krku, zakroutil bych vám jím okamžitě a daleko snadněji než poslednímu ošetřovateli. Nezapomínejte na to. Takže posloucháte mě? Jde o takovou detektivní práci. Jestli si to nezapamatujete, tak si to napište. Připraven?" zeptal se Adler sarkasticky a na okamžik jako by zapomněl, že nehovoří s neschopnou sekretářkou, nýbrž s doktorem medicíny.

Když se Heck se psem vrátil ke sportovnímu autu, usoudil, že Hrubek odtud odjel stopem, případně se nepozorovaně zachytil servisního vozidla, které přijelo na nouzové zavolání řidiče BMW.

Takže tentokrát se na nákladáku svezl doopravdy, že ano? uvažoval Heck v duchu. Opřel se o sportovní auto a jemně se zachvěl ve zvednutém větru.

Božínku, tak já se vzdám odměny ve výši téměř ročního platu, snažím se vypadat zásadově a spravedlivě, a co se nestane? Úplně ztratím stopu. Co bys dělala ty, Jill? Řekni, že bys mu taky řekla, ať se jde s těmi penězi vycpat.

Jenže Heck věděl, že je to jinak. Jill by mazala domů a strčila si Kohlerův šek do kazety s cennostmi. A teď už by dávno spala.

Vrůžové noční košilce.

Ach jo...

Vtom Emil náhle vymrštil nos do vzduchu a ztuhl. Obrátil se na sever k silnici 236 a vyrazil klusem kupředu. Heck ho následoval - cítil, jak se vodítko napíná a Emil stále zrychluje.

Co se tady děje?

Opět je zasáhl poryv větru a Emil se dal do cvalu.

Heck pohlédl na asfalt a znechuceně zavřel oči. "Sakra! Proč mě to jenom nenapadlo? Kolo!"

Poručil Emilovi zastavit, prohlédl si asfaltovou silnici a našel otisk kola vedoucí vrávoravě od auta po silnici. Otisk byl velice široký - cyklista mohl vážit dobrých sto padesát kilogramů.

Nejjistějším vodítkem byl ovšem Emil, neboť měl čenich vztyčený ve vzduchu. Jakmile pes zvedne nos a střídavě sleduje stopu na zemi a ve vzduchu, je to spolehlivá známka, že hledaná kořist jede na kole či motocyklu. Až dosud se pravděpodobně nacházeli po větru od stopy, ale před chvílí vítr zanesl část pachové stopy zpátky jejich směrem. Emil škubal ušima a přenášel váhu z levé packy na pravou a zpět. Byl připraven k běhu.

Stejně jako Heck. Vzduchová stopa se sleduje nejobtížněji a i nejmírnější vánek ji dokáže porušit. Bouře v rozsahu, jaký se dnes očekával, by ji zcela jista úplně zahladila.

Heck zajistil řemínkem pouzdro pistole a omotal si kolem levé ruky Emilovo červené vodítko.

"Stopa, Emile. Stopa!"

Pes vyrazil ze startovacího bloku a začal uhánět po silnici. Znovu byli na stopě.

Co se tady změnilo?

Lis stála na okraji jezera nedaleko od altánu a chvíli se nedokázala zorientovat. Toto místo jí připadalo povědomé a cizí zároveň. Teprve za okamžik pochopila proč. Hladina jezera se zvedla tak vysoko, že úplně změnila tvar břehu. Rozkošný plácek porostlý trávou a rákosím byl nyní zcela zaplaven a také skupinka malých kamenitých ostrůvků připomínajících souhvězdí Orion zmizela z dohledu - vše se ocitlo úplně pod vodou.

Lis se otočila a dala se znovu do práce.

Obě ženy se nakonec nevrátily k hrázi, ale rozhodly se postavit nový násep blíže u domu. Znovu tedy začaly plnit pytle pískem a stavět je na místo, kde se propust' setkávala s trávníkem. I kdyby se jezero převalilo přes hráz, linie pytlů by měla - pokud vydrží - zamezit vodě v přístupu k domu. Lis navíc dospěla k názoru, že nemají se sestrou čas ani sílu přenést několik tun písku na stometrovou vzdálenost přes kamenitou propust', která se pomalu zaplňovala vodou.

Portia plnila pytle a Lis je vlekla nebo odnášela k provizornímu obrannému valu. Během práce Lis čas od času pohlédla na sestru. Náramky i náhrdelník s drahokamy zmizely a Portiiny jemné ruce s krátkými a dokonale upravenými nehty nalakovanými ohnivě červeným lakem se schovávaly v plátěných rukavicích. Místo černé krajkové stuhy ve vlasech měla Portia na hlavě kšiltovku s logem Boston Red Sox.

Energicky se oháněla lopatou, nabírala obrovské hromady písku, házela je do pytlů a byla svým úkolem naprosto pohlcena. Lis si vždy myslela, že díky mnoha letům zahradničení a krajinářství je silnější než sestra. Nyní ovšem viděla, že pokud jde o sílu, jsou na tom přinejmenším stejně. Zřejmě díky mnoha hodinám stráveným na mučidlech ve fitness centrech a na squashových hřištích, pomyslela si Lis. Čas od času se Portia zastavila, sundala si rukavici, aby se podívala, jaký druh pamětihodného mozolu se jí právě vytváří, a vrátila se k práci. Jednou, když se dívala k lesu, si bezděky omotala pramínek vlasů kolem prstu a strčila si jeho koneček do úst.

Lis si všimla, že to Portia během dnešního večera udělala již několikrát - tento zlovyk se u ní zřejmě projevil teprve nedávno.

Jak ale můžu vědět, jestli to bylo nedávno, anebo ne? napadlo Lis. Uvědomila si, jak málo toho o životě své sestry vlastně ví. Portia z nejrůznějších důvodů odešla v osmnácti z domu a od té doby se sem vracela jen zřídkakdy. A když už přijela, obvykle to bylo jen na jediný večer - v sobotu na večeri nebo v neděli na večeri - a obvykle s sebou přitáhla i současného milence. Dokonce i většinu svátků trávil jinde - obvykle s přítelem a někdy s kolegy z práce. Lis ovšem

představa Vánoc strávených ve dvou v nějakém odlehlém hotýlku - ať už seberomantičtější - vůbec nic neříkala. Během letních prázdnin na univerzitě Portia cestovala s přítelkyněmi, anebo byla ve městě na praxi. Když pak v předposledním ročníku vylétěla ze školy, přestěhovala se z bytu v Bronxville na Manhattan. Lis v té době učila na střední škole v Ridgetonu a bydlela v malém pronajatém domě v Reddingu. Doufala, že když Portia nedokončila univerzitu Sarah Lawrenceově, mohla by se vrátit k ní. Portia však její návrh s úsměvem odmítla, jako by to bylo čiré bláznovství, a dodala, že se teď musí přestěhovat do New Yorku. Prý nastal čas, aby to město "udělala". Lis si dodnes vzpomínala, jak si tehdy lámala hlavu, co přesně tento výraz znamená a proč se k němu její sestra staví jako k nevyhnutelnému životnímu mezníku.

Jaký je asi život, když člověk "dělá město"? přemýšlela Lis. Ubíhají Portii dny rychle, nebo pomalu? Flirtuje se šéfem? Dělá drby? Co jí k večeri? Kde si kupuje prášek na prani? Šnupe kokain na večírcích reklamních agentur? Má oblíbené kino? Čemu se směje více, Monty Pythonům, nebo Roseanne? Které noviny dnes ráno četla? Spí pouze s muži? Lis se snažila vzpomenout, kdy se v posledních letech se sestrou častěji bavily. Snad pouze před matčinou smrtí. I tak byl ovšem výraz "častěji" poněkud nadsazený.

Čtyřiasedmdesátiletá Ruth L'Aubergetová se dozvěděla beznadějnou diagnózu loni v srpnu a okamžitě se vžila do role pacientky, k níž jako by byla zrozena (což Lis nijak zvlášť nepřekvapovalo). Výchova v prostředí bostonské smetánky přikazovala Ruth chovat se stoicky, jejímu muži očekávat nejhorší a její generaci přistupovat ke všemu fatalisticky. Role pacientky tak byla v podstatě pouhou

variací na roli, kterou vznešená a pokojná Ruth sehrávala celá léta - strašlivá nemoc jednoduše vystřídala strašlivého manžela (Andrew měl v té době svůj nedůstojný odchod z tohoto světa na záchodech British Air již několik měsíců za sebou).

Až do svého onemocnění se ovdovělá Ruth L'Aubergetová soužila. Stále nemohla nalézt své břímě. Teprve nyní se ocitla znovu ve svém životě.

Lis si myslela, že matčina choroba by snad mohla obě sestry sblížit. Nestalo se. Během matčina několikaměsíčního umírání trávila Portia v Ridgetonu jen o málo více času než předtím.

Lis měla na Portii kvůli tomuto nezájmu vztek a jednou - když odjela s matkou do města na schůzku v sanatoriu - se rozhodla sestře vyčinit. Portia ji však předběhla. Zařídila jednu místnost ve svém bytě jako útulný pokoj pro nemocné a trvala na tom, aby u ní Lis s matkou na několik dní zůstaly. Zrušila smluvené schůzky, vzala si v práci volno, a dokonce koupila i kuchařku s recepty zpomalujícími rakovinu. Lis měla dodnes živě před očima komický obrázek, jak Portia stojí s roztaženými nohama a rozcuchanými vlasy uprostřed mřínové kuchyně, sype do misek mouku, hází na pánev zeleninu a zoufale hledá ztracené nádoby.

Ke konfrontaci tedy nedošlo. Jakmile se ovšem Ruth vrátila domů, Portia si znovu začala udržovat odstup, a veškerá tíha matčina umírání tak nakonec stejně dopadla na Lis. Od té doby se toho mezi oběma sestrami hodně přihodilo a Lis Portii toto selhání odpustila. Dokonce byla vděčná, že byla u matky v posledních minutách jejího života sama - o tyto chvíle by se nechtěla s nikým dělit. Nikdy nezapomene na podivně silný dotek matčiny ruky na své dlani, když matka vydechla naposledy. Byla to tři krátce po sobě jdoucí zmáčknutí - jako písmeno psané morseovkou.

Náhle Lis procitla, přistihla se, že lapá po dechu, a uvědomila si, že v zajetí vzpomínek pracovala stále zaníceněji a stále zoufalejším tempem. Zastavila se a opřela se o hromadu pytlů, která již dosahovala výšky tří vrstev.

Zavřela oči a po chvíli ji vyrušil sestřin hlas.

"Tak." Portia s hlasitým zuchnutím zarazila lopatu do hromady písku. "Myslím, že přišel čas se tě na to zeptat. Proč jsi mě sem opravdu pozvala?"

14 KAPITOLA

Lis napočítala u sestřiných nohou sedm naplněných pytlů, které čekaly na odnesení na hráz. Portia naplnila ještě dva a pokračovala: "Kvůli té pozůstalosti jsem tu být nemusela, ne? Mohla jsem to vyřídít ve městě. Tak to aspoň říkal Owen."

"Už jsi tu dlouho nebyla. A já se do města moc často nedostanu."

"Jestli chceš říct, že se příliš často nevidáme, tak to je teda fakt. Jenže ty máš na srdci ještě něco jiného, že jo? Něco jiného než vztah dvou sester."

Lis mlčky přihlížela, jak se další pytel rychle plní vlhkým pískem.

"Takže jak to je?" pokračovala Portia. "Chceš mi dát hubičku a usmířit se?"

Lis se rozhodla, že se nenechá odradit sestřiným posměšným tónem. Popadla jeden z pytlů za rohy, odnesla ho ke hrázi a hrubě ho hodila na řadu ostatních. "Co kdybychom si daly pauzu?"

Portia naplnila další pytel, zapíchla lopatu do písku, svlékla si rukavice a začala si prohlížet červený flíček na ukazováčku. Nato se posadila vedle sestry na nízkou hradbu pytlů.

"Přemýšlím, že nechám učení," řekla Lis po chvíli.

Portii jako by to nepřekvapilo. "Nikdy jsem si tě nedokázala představit jako učitelku."

A jak sis mě vlastně dokázala představit? přemýšlela Lis. Předpokládala, že Portia má na její kariéru - a koneckonců i na zbytek života - nějaký názor, ale ani v nejmenším netušila jaký.

"Učitelství bylo dobré. Hodně mě to bavilo. Ale myslím, že přišel čas na změnu."

"No jo, teď je z tebe boháč. Můžeš se mít jak prase v žitě."

"Ale já nechci všeho jen tak nechat."

"Proč ne? Zůstaneš doma, budeš zahradničit a koukat na Oprah a Regise. Jsou horší životy."

"Znáš Langdellovu zahradní školku?"

"Ne." Portia přimhouřila oči a zavrtěla hlavou. "Vlastně počkej, není to ten barák u dvěstětřicetšestky?"

"Pořád jsme tam chodily s mámou. Nechali nás tam zalívat kytky ve skleníku."

"Matně si vzpomínám. Neměli tam takové velké truhlíky s cibulemi?"

Lis se tiše zasmála. "S cibulkami."

"Jasně. A to tam ještě stojí?"

"Je to na prodej. Zahradnická školka i krajinářská firma, kterou vlastní stejná rodina."

"Ježíši, koukej." Portia zírala přes jezero na státní park. Voda právě uvolnila z kůlů starý člunový domek a strašidelná bílá budova z hnijících prken se pomalu sesouvala do jezera.

"Stát ho chtěl stejně nechat strhnout," poznamenala Lis a kývla k domku. "Zdá se, že daňoví poplatníci právě ušetřili pár dolarů. Takže ta školka..." Několikrát si promnula ruce a cítila, jak jí chladnou dlaně a potí se nervozitou. "Myslím, že ji koupím."

Portia přikývla, znovu si omotala pramínek žlutých vlasů kolem prstu a strčila si koneček do úst. V matném světle vypadal její obličej obzvláště bledý a rty černé. Že by si znovu namalovala rty, než sem šla plnit pytle?

"K tomu potřebuji společníka," dodala Lis pomalu. "Říkala jsem si, že bych byla ráda, kdybys to byla ty."

Portia se rozesmála. Byla to pohledná žena a dokázala se okamžitě - jako zapnutím vypínače - začít chovat smyslně, kouzelně či roztomile. Zároveň se však často rozesmála tak hluboce a z plných plic, že se její svůdnost - alespoň podle Lis - ihned zcela vytratila. Obvykle k tomu docházelo ve chvílích, jako byla tato -když se jí něco nelíbilo, aniž by řekla proč, takže si ostatní museli důvod jejího smíchu vysvětlit po svém.

Lis ucítila ve spáncích horkost, jak se jí do hlavy vlila krev. "Já se v obchodě nevyznám," pokračovala. "Finance, marketing a podobné věci mi nic neříkají. Tobě ano."

"Já jsem jen nákupčí reklamního času, Lis. Nejsem Donald Trump."

"Víš toho víc než já. A pořád mluvíš o tom, že z reklamy odejdeš. Loni jsi přemýšlela, že si otevřeš butik."

"Všichni lidi v reklamě básní, že odejdou z branže a otevřou si butik. Nebo cateringovou společnost. Že bychom my dvě měly podnikat spolu...?"

"Je to dobrý obchod. Langdell loni zemřel a jeho žena nechce tu školku provozovat. Chtějí za ni tři miliony se vším všudy. A jenom ten pozemek má hodnotu dvou. Hypotéční úroky jsou teď vysoké. A Angie prohlásila, že je ochotna financovat část sama, pokud dostane milion a půl na ruku při sjednání obchodu."

"To myslíš vážně, jo?"

"Potřebuju změnu, Portie. Miluju zahradu a..."

"Ne, myslím, že u tebe to má logiku. Ptám se, jestli myslíš vážně, že bychom pracovaly spolu."

"Samozřejmě že ano. Ty povedeš obchodní a finanční věci a já si vezmu na starost produkt - hele, nezní to docela profesionálně? 'Produkt'?"

Portia zírala na hromadu pytlů, které naplnila. Sebrala jeden, odnesla ho k hrázi a položila na místo. "Jsou těžké jako blázen, co?" řekla zadýchaně. "Možná bych je měla plnit mňů."

"Mám spoustu nápadů. Rozšířily bychom obvyklou školku a otevřely specializovaný skleník na růže. Dokonce bychom mohly pořádat přednášky. A třeba i promítat video. Jak se správně kříží. Jak si založit první zahradu. Ty máš známé ve filmové produkci. Kdybychom za to pořádně vzaly, mohly bychom to dotáhnout daleko."

Portia chvíli mlčela. "Faktem je, že po Novém roce jsem měla stejně v plánu odejít. Ale nechtěla jsem přijít o roční odměnu."

"Vážně? No vidíš, a já uvažovala, že tu firmu koupím někdy v únoru. Nebo v březnu."

"Ne," dodala Portia rychle, "chtěla jsem si udělat jeden rok volno. Možná i dva roky. Vubec jsem nechtěla pracovat."

"Ach tak." Lis narovнала jeden z pytlů, který se mezi nimi kymácel. "A co bys dělala?"

"Cestovala. Jela bych ke Středozemnímu moři. Chtěla jsem se naučit surfovat. A stát se démonem moří."

"A to bys... nedělala vůbec nic?"

"Už slyším ten tón. Máma."

Lis potlačila vlnu vzteku. "Ne, já jsem jen překvapená."

"Chtěla bych ještě jednou procestovat Evropu. Když jsem ji objížděla jako batůžkářka, byla jsem strašně chudá. A ty výlety s mámou a tátou? To bylo peklo. Señor L'Aubergé, tyranský turistický průvodce. 'No tak, holky, co se vám zase nelíbí? Louvre se za dvě hodiny zavírá. Portie, neopovažuj se za těma klukama ohlížet...' Jo, a ty - tys byla pravděpodobně jediným dítětem v dějinách, které šlo do postele bez večeře, protože nechtělo odejít z..., jak se to tam jmenovalo?"

"Sculpturové zahrady v Rodinově muzeu," řekla Lis tichým hlasem a slabě se při té vzpomínce usmála. "Sedmnáctiletá kulturní oběť."

Po chvíli Portia řekla: "Myslím, že to nepůjde, Lis. Neklapalo by to."

"Aspoň na rok. Zkus to. A jestli to nebude nic pro tebe, můžeš svůj podíl prodat."

"Taky bych o ty prachy mohla přijít, že?"

"Ano, myslím, že mohla. Ale já tu firmu potopit nenechám."

"A co si o tom myslí Owen?"

Ach jo, už je to tady.

"Dá se říct, že má jisté výhrady."

A dá se taky říct, že to málem rozbilo jejich manželství. Lis začala uvažovat o otevření zahradní školky krátce před matčinou smrtí, kdy vyšlo najevo, že obě sestry zdědí obrovskou sumu peněz. Owen chtěl peníze uložit do bezpečných

akcií a investovat do své advokátní kanceláře, kam by přijal několik nových právníků a otevřel nové pobočky. Jedině tak lze dosáhnout nejvyšší návratnosti investice, oznámil jí důležitě.

Lis však byla neoblomná. Jsou to její peníze a školka je pro ni ideálním řešením. A pokud nekoupí školku Langdellových, koupí nějakou jinou v blízkosti. Vždy pragmatický právník Owen jí však snesl celou řadu protiargumentů.

"Ty ses zbláznila, Lis. Školku? Vždyť je to sezónní obor. A závislý na počasí. U zahradní architektury navíc vznikají velké potíže se závazky a ručením. Budeš mít problémy s pojištěním zaměstnanců... Jestli chceš zahradničit, postavíme tady další skleník. Seženeme architekta, můžeme taky..."

"Ale já chci pracovat, Owene. Proboha, já ti taky neříkám, abys seděl doma a četl si pro zábavu v právnických knížkách."

"Právem se dá vydělat na živobytí," odsekl manžel.

Čím více se hádali, tím více Lis na svém plánu trvala.

"Prokrista, Lis. Vyděláš přinejlepším pár tisíc ročně. Určitě méně, než kdybys ty peníze strčila do banky a nechala si vyplácet běžné úroky."

Lis hodila na stůl časopis Money. "Je tady článek o ziskovosti firem. Nejvyšší zisky mají pohřební ústavy. Ale já pohřební ústav nechci."

"Přestaň být tak zatraceně tvrdohlavá! V bance jsou aspoň ty peníze pojištěné. To chceš opravdu tohle všechno riskovat?"

"Paní Langdellová mi ukázala účetní knihy. Už patnáct let vykazují zisk."

Owen zlověstně ztichl. "Takže tys už s ní o tom mluvila. Dřív, než jsi s tím přišla za mnou?"

Lis po chvíli přiznala, že ano.

"A nemyslíš si, že ses mě mohla nejdřív zeptat?"

"Ptala jsem se jí naprosto nezávazně."

"Ještě ty peníze ani nedržíš v rukou a už tak zatraceně toužíš je vyhodit z okna."

"Jsou to peníze mé rodiny, Owene."

Scénář většiny domácích hádek by na tomto místě pokračoval nějakou říznou výměnou názorů: Tvoje peníze? Tvoje peníze? A kdo tě podporoval během stávky učitelů...? Jenže když jsi předloni přišel o velkého bankovního klienta, vyžili jsme jen díky mému učitelskému platu...! Všechny právnícké věci kolem tohoto domu dělám úplně zadarmo... A pak jsme několik měsíců nemohli zaplatit účet za elektřinu, protože ses přihlásil do countryového klubu...

Owen ovšem udělal, co uměl ze všeho nejlépe. Zavřel pusu a odešel. Popadl svou starou opakováčku ráže 0.22 a odešel do lesa lovit veverky a králíky.

Lis pak na několik hodin osaměla. Poslouchala vzdálené praskání výstřelů z brokovnice a v hlavě měla vzpomínku na chlad v Owenových očích, když vycházel ze dveří.

Několik hodin uvažovala, zda manžela neztratila.

Když se však Owen vrátil, byl naprosto klidný. Poslední, co o školce řekl, byla věta: "Osobně jsem proti, ale jestli ji přesto chceš, budu tě zastupovat."

Lis mu poděkovala, ale Owenova rozmrzelost zmizela až za několik dní.

Dnes večer tedy Lis chtěla tlumočit Portii některé manželovy obavy, ale Portii to nezajímalo. Jednoduše vrtěla hlavou.

"Myslím, že to nejde."

"Proč?" zeptala se Lis po chvíli.

"Ještě nejsem připravená opustit město."

"To bys ani nemusela. Každodenní záležitosti bych vyřizovala já. Viděly bychom se párkrát za měsíc. Mohla bys sem dojíždět. Nebo bych se já mohla přestěhovat do města."

"Opravdu teď potřebuju trochu volna."

"Tak o tom aspoň přemýšlej. Prosím!" vykřikla Lis šepem své sestře do obličeje, bledého a zahaleného temnotou.

"Ne, Lis. Je mi líto."

Naštvaná a raněná Lis sebrala velký pytel a hodila ho na okraj hráze. Špatně přitom odhadla vzdálenost a pytel se začal kutálet do jezera. "Sakra!" vykřikla Lis a pokusila se pytel zachytit, ale ten mezitím sklouzl hluboko pod hladinu.

Portia si znovu namotala na prst pramínek vlasů. Lis se postavila. U nohou jí několikrát hlasitě zašplouchaly zčeřené vlny, než sebrala odvahu se zeptat: "Jaký máš skutečný důvod?"

"Lis."

"Co kdybych ti řekla, že nechci koupit školku? Co kdybych si toužebně přála butik na Madison Avenue?"

Portia sevřela ústa, ale Lis se nedala odradit. "Co kdybych ti řekla: Pojďme si otevřít firmu, v jejímž rámci budeme jezdit po Evropě a hodnotit restaurace nebo zámky." Co kdybych ti řekla: Pojďme si otevřít školu windsurfingu?"

"Lis. Prosím tě."

"Zatraceně. Že je to všechno kvůli Indian Leap? No tak! Řekni mi to!"

Portia se otočila k sestře čelem. "Ježíšikriste, Lis," řekla a již nepromluvila.

Hladina jezera náhle zesvětlela, neboť obzor na západě prozářil obrovský nazelenalý blesk, který vzápětí zmizel za hradbou hustých mračen.

"Nikdy jsme si o tom nepromluvily," řekla Lis nakonec. "Šest měsíců jsme si o tom neřekly jediné slovo. Pořád to visí někde mezi námi."

"Radši to tady dodělejme." Portia se chopila lopaty. "Tohle byl zatraceně velký blesk. A navíc nebyl zas tak daleko."

"Prosím," zašeptala Lis.

Nocí se rozlehlo skřípění, a když se sestry otočily, viděly, že domek již zcela sjel z kúlů a zřítíl se do vody. Portia nic

dalšího neřekla a začala znovu házet lopatou.

Lis zůstala u břehu. Poslouchala šustivé zvuky lopaty a zamyšleně se dívala na jezero.

Když se domek potopil, objevila se mezi stromy za ním nejasná bílá postava. Lis si byla chvíli jistá, že je to nějaká stařena, která se pomalu belhá k jezeru. Zamžourala a přistoupila blíže ke břehu. Podle způsobu chůze se zdálo, že je žena nemocná a trpí bolestmi.

A pak se tento přízrak stejně jako celý domek sesunul ze břehu do vody a potopil se pod klidnou zčernalou hladinu. Vždyť je to jen kus plachty upevněné k okraji domku, anebo plastiková fólie, pomyslela si Lis. Vůbec to není žena. Vůbec to není přízrak.

Lis se to pouze zdálo. Samozřejmě.

Tu noc, kdy zemřel Abraham Lincoln - poté co strávil mnoho hodin s ohavnou ranou v hustých zpocených vlasech -, měl měsíc, který vystoupil ve východní části Spojených států z mračen, krvavě rudou barvu.

Jak se Michael Hrubek rovněž dočetl, potvrdilo tento prapodiivný úkaz několik nezávislých zdrojů včetně jednoho farmáře ze státu Illinois. Když tento farmář 15. dubna 1865 stál na čerstvě osetém kukuřičném poli, zvedl oči k rozzářené večerní obloze, spatřil karmínový měsíc a z úcty smekl slaměný klobouk, neboť věděl, že kdesi tisíce mil daleko pohasl život velkého člověka.

Dnes večer však nebyl žádný měsíc vidět. Obloha byla zatažená a rozbouřená a Hrubek nejistě šlapal na západ po silnici 236. Byla to namáhavá jízda. Hrubek si již na horské kolo zvykl a jel nyní s jistotou závodníka Tour de France. Kdykoliv se však na silnici před ním nebo za ním zableskly kužely světla, okamžitě zastavil, přitiskl se k zemi a ležel skryt v porostu nebo za stromem tak dlouho, až vozidlo projelo. Teprve poté znovu naskočil na bicykl a začal masitým nohama zběsile šlapat na lehký převod, neboť neuměl přefadit níž.

Po chvíli ho vyděsil záblesk světla. Hrubek pohlédl přes pole a spatřil policejní auto, které se pomalu sunulo po silnici a vrhalo bodové světlo na potmělou farmu. Po chvíli reflektor zhasl a auto pokračovalo na východ směrem od Hrubeka. Hrubek šlapal dál a jeho úzkost ještě o několik stupňů zesílila. Přistihl se, že myslí na svou první opletačku s policií.

Bylo mu tehdy dvacet let a zatkli ho za znásilnění.

Michael Hrubek tehdy studoval na jedné soukromé univerzitě ve státě New York - v místě, jež bylo v rozpuku léta poměrně krásné, ale po zbytek roku stejně chmurné jako depresí stížená ekonomika malého města a polí kolem univerzitního areálu.

Již během prvního semestru byl Michael uzavřený a nedůtklivý, ale studium zvládal dobře - obzvláště oba kursy amerických dějin. Mezi Dnem děkuvzdání a Vánocemi však jeho úzkost neobvykle narostla. Dokázal se jen chabě soustředit a zdálo se, že není schopen učinit ani nejjednodušší rozhodnutí - který domácí úkol má vypracovat jako první, kdy jít na oběd, zda je lepší vyčistit si zuby před vymočením, nebo až po něm. Celé hodiny jen civěl z okna svého pokoje.

V té době již byl téměř tak velký jako nyní, měl dlouhé kudrnaté vlasy, srostlé neandertálské obočí a kulatý obličej, který paradoxně působil laskavým dojmem pouze tehdy, když se Michael neusmíval či nesmál. Jakmile tak učinil, jeho výraz - obvykle se jednalo o projev zmatenosti - si ostatní vyložili jako čirou zášť. Přátele Michael neměl.

Proto jej velice překvapilo, když jednu šedivou březnovou neděli zaslechl klepání na dveře. Nesprchoval se již několik týdnů a téměř měsíc měl na sobě stejné džínsy a košili. Navíc si již nikdo nepamatoval - a ze všeho nejméně on sám -, kdy si naposledy uklízel pokoj. Jeho spolubydlíci již dávno uprchl na pokoj své přítelkyně a tato dezerce Michaela nesmírně rozradostnila, neboť si byl jist, že ho jeho kolega fotografoval při spaní. Tuto neděli strávil dvě hodiny sehnutý nad stolem, kde opakovaně četl Milostnou píseň J. Alfreda Prufrocka od T. S. Eliota. Připadalo mu, že číst tuto knihu je jako pokoušet se číst dřevěný špalek.

"Hej, Mikeu."

"Kdo je tam?"

Návštěvníky tvořili dva studenti z předposledního ročníku, kteří s Michaelem bydleli na koleji. Michael se postavil do otevřených dveří a podezíravě si příchozí prohlížel. Oba se přehnaně usmívali a ptali se ho, jak se má. Michael na ně jen zíral a neřikal nic.

"Pracuješ moc pilně, Mikeu. Pojd' s náma. Pořádáme ve společenské místnosti večírek."

"Máme tam něco k snědku, pojd'."

"Musím se učit" zanařikal Michael.

"Ně, ně, pojd' s náma... Rozjedem to. Příšerně to učení žereš, člověče. Pojd', dáš si něco k jídlu."

Pravda byla, že Michael skutečně rád jedl. Spořádal tři velká jídla denně a neustále se přikrmoval drobnými pochutinami. Kromě toho se obvykle podvoloval požadavkům druhých. Kdyby to nečinil - kdyby odmítl dělat, co po něm lidé chtějí -, okamžitě by cítil, jak mu kdesi v břiše vystřelují prudké návaly obav. Co si o něm pomyslí? Co na to řeknou?

"Možná."

"No výborně. To bude jízda!"

A tak Michael neochotně následoval oba mladé muže do společenské místnosti, kde byl právě v plném proudu halasný večírek. Když procházeli chodbou kolem otevřeného potmělého pokoje, studenti se zastavili a nechali jít Michaela napřed. Náhle se otočili, strčili Michaela do pokoje, zabouchli za ním dveře a pečlivě je uzamkli.

Michael začal v panice skučet a zuřivě tahal za kliku. Zakopl a bezúspěšně šmátral po světle. Po chvíli vyrazil k oknu,

strhl žaluzie a právě se chystal rozbít sklo a seskočit z dvanáctimetrové výšky na trávník, když vtom si všiml, že s ním v místnosti ještě někdo je. Tuhle dívku už zahlédl na jednom či dvou večírcích. Byla to otlá prvačka s kulatým obličejem a kudrnatými vlasy ostříhanými velmi nakrátko. Měla tlusté kotníky a kolem masitých zápěstí se jí lesklo dobrých deset náramků. Zřejmě se opila do bezvědomí a nyní ležela na posteli se sukní vyhrnutou do pasu. Kalhotky neměla. V ruce držela sklenici, jež obsahovala zbytky pomerančového džusu s vodkou. Podle všeho se na chvíli probrala, pozvracela se a poté opět omdlela.

Michael se k dívce naklonil a začal si ji prohlížet. Pohled na její genitálie (bylo to jeho první setkání s ženskou intimní anatomii)

v kombinaci se zápachem alkoholu a zvratků v něm okamžitě vyvolal bouřlivé návaly obav. "Co mi to děláš?" rozkřikl se na bezvládnou dívku, znovu a znovu se vrhal ke dveřím a jeho příšerný rámus se rozléhal po celých kolejích. Z chodby za dveřmi se ozýval halasný smích. Michael padl zpátky na postel, neboť se překysličil. Zmocnila se ho klaustrofobie a z každého póru na těle mu začal prýštit pot. O chvíli později se jeho mysl milosrdně uzavřela a jeho zrak zčernal. Poté si pamatoval již jen kruté sevření dvou bezpečnostních strážníků, kteří ho brutálně stavěli na nohy. Dívka se již probrala - stahovala si sukní a ječela jako pominutá. Michael měl rozepnuté kalhoty a penis mu ochable visel ven, rozštípaný a zkrvavený od zipu u kalhot.

Michael si vůbec nepamatoval, co se v pokoji stalo. Dívka tvrdila, že krátce předtím odešla do postele, neboť dostala chřipku. Když otevřela oči, viděla, že jí Michael roztahuje nohy a násilně do ní proniká i přes její zoufalé protesty. Byla přivolána policie a uvědomění rodiče. Michael strávil noc ve vězení pod bedlivými zraky dvou velice nepříjemných policistů, kteří rozhodně nebyli připraveni na vězně, jenž po nich šlehal pohledy a vyhrožoval, že z nich nadělá "mrtvé hajzly", pokud mu okamžitě nepřinesou z pokoje učebnici dějepisu.

Důkazy však byly rozporné. Přestože se v dívčině pochvě a okolí našly stopy tří různých zvlhčovadel od kondomů, Michael v době zatčení žádný kondom neměl a žádný se nenašel ani v dívčině pokoji. Obhájce tedy předložil soudu hypotézu, že Michaelovi vytáhla penis z džinsů sama dívka a raději předstírala znásilnění, než aby přiznala, že měla styk s několika studenty za sebou, kteří ji předtím opili téměř do bezvědomí - tato teorie sice byla politicky nekorektní, ale na porotu mohla velice dobře zapůsobit.

Na druhé straně stálo několik údajných svědků Michaelova zločinu, včetně dívky samotné. Kromě toho Michael v minulosti vyhrožoval nebo vrhal zlostné pohledy snad na polovinu univerzity -a především na dívky.

Nejpádnejším důkazem však byl Michael Hrubek sám: obrovitý chlapec nahánějící strach, který byl dvakrát větší než dívka a byl u ní přistižen - jak státní zástupce s potěšením konstatoval - se staženými kalhotami. Poslední hřebík do rakve si zatloukl sám Michael, když začal po incidentu nesouvisle chrlit urážlivé nadávky. Jeho vystoupení před soudem by se rovnalo katastrofě, a tak Michaelův advokát přijal obvinění ze sexuálního napadení výměnou za stažení ostatních bodů obžaloby. Michael vyvázl s podmínečným trestem za předpokladu, že odejde ze školy a dobrovolně se přihlásí do státní nemocnice nedaleko domova, kde podstoupí terapeutický program zaměřený na sexuální delikventy.

Po šesti měsících byl z nemocnice propuštěn a vrátil se domů k rodičům.

Jakmile se znovu ocitl ve Westbury, začal u něj rozum rychle splývat s šílenstvím. Jednoho podzimního dne Michael oznámil matce, že se chce na školu vrátit. "Budu chodit jenom na historii," dodal. "Ať si mě nepřejí mi to nedovolit. Jo, a taky se chci stát knězem. Nebudu studovat nic jiného. Žádnou matiku, žádnou angličtinu, žádnou al-ge-bru! Na to zapomeň, do prdele! Budu studovat jenom historii."

Matka se převálila na neustlané posteli - měla zastřený pohled a světlé vlasy jí stály jako sláma - a užasle se synovu naléhání zasmála. "Ty se chceš vrátit na univerzitu? To myslíš vážně? Jen se podívej, cos provedl! Víš vůbec, co jsi té holce udělal?"

Ne, Michael nevěděl, co udělal. Neměl o tom tušení. Pamatoval si jen, že o něm nějaká holka lhala a on byl kvůli ní donucen opustit tolik ceněný kurs historie. "Je to kurva! Lhala! Proč se tam nemůžu vrátit? Nejsem snad dost elegantní, abych chodil do školy? No tak, nejsem? Knězi jsou velice elegantní. Jednou o nich napíšu dějiny. Dost často šoustají s malými klukama, víš?"

"Mazej do svého pokoje!" zaječela matka v slzách a Michael -dvacetiletý muž, který byl dvakrát větší než ona - odběhl jako spráskaný pes.

Od té doby před matkou častokrát knůral: "Prosím! Já se chci vrátit do školy!" Sliboval, že bude pilně studovat a stane se zatraceně dobrým knězem, aby z něj mohla mít radost. Kromě toho prohlašoval, že bude nosit na zkrvavené hlavě trnovou korunu a umožní lidem vstávat z mrtvých.

"Ježíš nosil trnovou korunu, protože neměl na růžích ustláno," vysvětlil matce jednoho dne. "A proto dnes mají růže trny."

"Jdu ven, Michaeli," zavzlykala matka.

"Ty chceš ode mě utéct? Kam jdeš? Na hodinu historie? Přepadne tě hysterie, až tě Vyšoustá kněz?"

Nakonec matka odešla z domu. Už Michaelovi neřekla malý voják. Už neměla nehty červené jako zapálená cigareta a oční stíny jí často stékaly v pramíncích po matné kůži na lících.

Ale mami, co to máš na sobě? Sundej si ten klobouk z hlavy. Sundej si tu korunu. A všechny ty zkrvavené trny! Vůbec se mi to nelíbí, ani trochu. Prosím tě! Omlouvám se za to, co jsem řekl o tobě a vojácích. Prosím, prosím, prosím, sundej si to!

Mimořádně rozrušený Michael Hrubek nyní zarputile šlapal ve vlhké listopadové noci na kole rychlostí třicet kilometrů za hodinu a byl do svých tíživých vzpomínek natolik ponořen, že tnavé a tiché policejní vozidlo uslyšel až ve chvíli, kdy bylo pouhé tři metry od zadního kola bicyklu. V tu chvíli se světla i siréna náhle probudily k životu.

"Ach bože, ach bože, ach bože!" vykřikl Hrubek a po celém těle se mu rozlil nával paniky.

Z reproduktoru se ozval hlas, který zněl praskavě jako výbuch rachejtle. "Hej, ty tam! Zastav ten bicykl a sesedni z něj." Bodový reflektor namířil přímo na Hrubekovo temeno.

John Policista! pomyslel si Hrubek. Agenti! FBI! Přestal šlapat, zastavil a policisté vystoupili z auta.

"Sesedněte z toho kola, mladý muži."

Hrubek neohrabaně seskočil z kola. Muži k němu obezřetně přistoupili a jeden z nich zašeptal: "Je to chlap jako hora. Je obrovský."

"Výborně. Můžete nám ukázat nějakou legitimaci?"

Zatracení zastraní konspirátů, pomyslel si Hrubek a zdvořile se zeptal: "Vy jste federální agenti?"

"Agenti?" Jeden z policistů se rozesmál. "Ne, jsme jenom policisté. Z Gundersonu."

"Stoupněte si sem, pane. Máte řidičský průkaz?"

Hrubek se posadil zády k policistům a sklonil hlavu.

Policisté se na sebe podívali a přemýšleli, jak mají v nastalé situaci postupovat. Hrubek jim to ještě ztížil, neboť začal křičet: "Jsem tááák naštvaný! Sebral mi všechno. Praštil mě do hlavy kamenem. Koukněte na mou ruku." Zvedl do vzduchu odřenou dlaň. "Právě jsem hledal pomoc."

Policisté se k Hrubekovi znovu přiblížili, ale zastavili se v bezpečné vzdálenosti. "Říkáte, že vás někdo přepadl? Jste zraněný? Mohl byste nám ukázat nějakou legitimaci?"

"Je to on?" zeptal se jeden.

"Chceme jen vidět nějakou vaši legitimaci, pane. Třeba řidičský průkaz. Cokoliv."

"Sebral mi náprsenku. Všecko mi vzal."

"Vy jste byl oloupen?"

"Bylo jich několik. Sebrali mi náprsenku a hodinky. Ty hodinky," konstatoval Hrubek vážně, "byly dárek od matky. Kdybyste líp hlídali silnice, mohli jste zabránit vážnému zločinu."

"Mrzí mě, jestli vás postihla nějaká nehoda, pane. Mohl byste nám uvést své jméno a adresu...?"

"Jmenuju se John W. Booth."

"Myslím, že to psali jinak," řekl jeden policista druhému, jako by mluvil před dítětem.

"Už si nevzpomínám. Ale psali tam, že je neškodný."

"To je možné, ale je strašně velký."

Jeden policista přistoupil blíže k Hrubekovi, který se právě kolébal a ronil žalostné slzy. "Kdybyste teď mohl vstát, Johnnie, a jít s námi k autu. Lidé v nemocnici si o vás dělají starosti. Rádi bychom vás tam odvezli zpátky," řekl a zpěvavým hlasem dodal: "Vám by se nelíbilo jet zase domů? A dát si třeba koláč a mléko? Dobrý jablkový koláč?" Postavil se za Hrubeka, namířil baterku na jeho prázdné ruce a pak opět posvítil na temeno jeho lesklé a poněkud namodralé hlavy.

"Děkuji vám, pane. Když už o tom mluvíte, skutečně bych se rád vrátil domů. Stýská se mi." Hrubek se otočil, příjemně se zašklebil a velmi pomalu se natáhl, aby podal policistovi ruku. Policista se rovněž usmál - i když spíše údivem nad upřímným gestem tohoto mladého muže - a stiskl Hrubekovu svalnatou pěst. Až příliš pozdě si přitom uvědomil, že mu chce Hrubek zlomit zápěstí. Ozvalo se prasknutí kostí, ječící policista padl na kolena a upustil baterku na zem vedle sebe. Jeho kolega hmátl po pistoli, ale to už na něj Hrubek mířil ukradeným koltem.

"Hezký pokus," procedil mezi vlhkými rty zkroucenými do strojeného úsměvu. "Odhod zbraň, odhod zbraň!"

Policista poslechl. "Ach, ježíši."

Hrubek vytáhl zraněnému policistovi pistoli z pouzdra a odhodil ji. Muž se choulil na zemi a hladil si zápěstí.

"Podívej, kamaráde," žadonil jeho kolega, "tímhle si jenom natropíš problémy."

Hrubek si chvíli kousal nehet a pak pohlédl na oba policisty. "Nemůžete mě zastavit. Já to dokážu. Dokážu to, a dokážu to rychle!" Jeho slova stoupala jako šílený bojový pokřik. Hrubek zatřásl pěstí nad hlavou.

"Prosím vás, mladý muži, odhodte tu zbraň." Hlas zraněného policisty se zlomil a z očí i nosu mu kapaly lítostivé kapky.

"Nic vážného se zatím nestalo. Nikdo zatím nebyl zraněn."

Hrubek k němu obrátil vítězoslavný pohled a opáčil: "Hezký pokus, Johnne Policisto. Jenže v tom se mýlíte. Všichni byli zraněni. Všichni, všichni, všichni! A nic zatím neskončilo."

Owen Atcheson zaparkoval auto na silnici 236 vedle velkého čerstvě zoraného pole asi deset kilometrů západně od vysokého skalního převisu, kde objevil Hrubekovo hnízdo. Přesně jak očekával, našel zde hluboké šlépěje, které naznačovaly, že Hrubek postupuje rovnoběžně se silnicí. Podle hloubky a rozestupu otisků palce bylo zřejmé, že se Hrubek pohybuje rychle, nebo dokonce běží.

Owen se zastavil u uzavřené čerpací stanice a zavolal z automatu do hotelu Marsden Inn. Recepční mu sdělil, že paní Atchesonová se sestrou volaly, že se poněkud zdrží, a zatím se v hotelu neubytovaly.

"Zdrží? A říkaly proč?"

"Ne, pane, neříkaly. Chcete jim nechat vzkaz?"

Owen uvažoval. Napadlo ho, že se jí pokusí zakódovat sdělení: Návštěvník míří na západ, ale nikomu kvůli tomu nevolej... Riziko, že recepční pojme podezření nebo si Owenův vzkaz špatně vyloží, však bylo příliš velké.

"Ne, zkusím je zastihnout doma," odpověděl.

Doma však telefon nikdo nebral. Asi jsme se minuli, napadlo Owena. Zkusím zavolat do hotelu později.

Noc byla nyní velmi tmavá a mraky zcela neprostupné. Vzduch se ochlazoval a jako by kolem Owena houstl. Owen rozsvěcoval baterku jen sporadicky - pouze když se mu zdálo, že zahlédl stopu, a i pak sklonil baterku téměř až k zemi a

teprve poté ji rozsvítil, aby množství světla co nejvíce omezil. Prohlédl stopu a pokračoval dál - ovšem jen pomalu, velice pomalu. Každý voják ví, že kořist má oproti lovcí značnou výhodu. Několikrát Owen upadl, když se zapletl botou do drátu nebo do šlahounu forzýtie. Ztěžka dopadl na zem a vždy se převrhl na bok, aby ztlumil náraz ramenem a boky a neriskoval, že si zlomí prst nebo zápěstí. Žádné další pasti již naštěstí nespátřil. Pouze v jednom okamžiku propadl Owen zoufalství. Stopa totiž na jednom místě úplně zmizela. Stalo se to na obrovském travnatém poli o rozloze dobrých dvaceti akrů, které ze všech stran obklopoval hustý les. Owen se v tu chvíli nacházel necelých dvě stě metrů od silnice 236. Postavil se doprostřed pole a rozhlížel se kolem sebe. Pole vyplňovalo průrvu v dlouhém pásmu skalnatých kopců a umožňovalo snadný průchod na jih směrem k železničním kolejím a hustěji osídleným částem okresu. Pravidelně tudy projížděly nákladní vlaky a nedalo se vyloučit, že Hrubek do některého naskočil nebo jednoduše prošel průrvu a pokračoval v cestě na jih směrem k Boylestonu, kde se nacházela nádraží společností Amtrak i Greyhound. Owen pomalu propadal beznaději. Bezcílně procházel loukou, čas od času se zastavil a poslouchal, zda nezaslechne kroky, ale slyšel jen sovy, vzdálené troubení nákladních aut a strašidelný monotónní zvuk rozpínavé podzimní noci. Po deseti minutách chůze sem a tam si ale všiml, že v pásmu stromů západně od něj se cosi zablesklo. Instinktivně za světlem vyrazil. V javorovém hájku se přikrčil a začal se pomalu prodírat skupinami mladých stromků, až narazil na místo, kde byl lesní porost porušen. Odsunul pistolí větvičku rosou nasáklého bolehlavu a překvapeně se nadechl, když mu za krk a na obličej dopadla s chladivým štípáním sprška krupějí.

Chodil v pomalých kruzích kolem starého sportovního BMW a zkoumavě si prohlížel silnici. Narazil na bílou zvířecí lebku a odkopl ji stranou. Okamžitě poznal, že je to lebka fretky. Asfalt i krajnici pokrývaly desítky šlépějí a otisků pneumatik. Zdálo se, že některé patří Hrubekovi, ale jeho stopy byly do značné míry porušeny lidmi, kteří sem přišli po něm. Všiml si také otisků psích tlapek a chvíli přemýšlel, jestli se stopaři dovítí, že Hrubek mří na západ. Na silnici se však nacházely stopy pouze jediného psa, a nikoliv tří, kteří podle Owenova zjištění pronásledovali Hrubeka od místa útěku.

Owen znovu obešel auto, prohlédl celou krajnici a prodral se i křovím opodál. Po Hrubekových otiscích nebylo v žádném směru ani stopy. Owen si založil ruce v bok a znovu si prohlédl automobil. Tentokrát si již všiml stojanu na kola, ale myšlenku, že by Hrubek ukradl bicykl, okamžitě zavrhl. Který uprchlík, říkal si v duchu, by se pokoušel ujet na kole po zcela nekryté silnici?

Jenže moment... Michael Hrubek byl muž, jehož šilenství nepostrádalo vlastní logiku. Bicykl? Vlastně proč ne? Owen znovu ohledal silnici kolem auta a našel slabé otisky dosti širokých pneumatik - buďto šlo o balonové pneumatiky, anebo jel na kole velice těžký cyklista. Owen se ohlédl k autu. Nosič na kola vypadal rozlomený, jako by z něj někdo vytáhl bicykl hrubou silou.

Owen pokračoval ve sledování otisků pneumatik. Na křižovatce této vesnické stezky a silnice 236 objevil místo, kde se cyklista zastavil a pravděpodobně zvažoval, kterým směrem se nyní vydat.

Owena nijak nepřekvapilo, když vedle pneumatiky objevil zřetelný otisk Hrubekovy boty.

A stejně tak ho nepřekvapilo, když zjistil, že cyklista se rozhodl odbočit na západ.

15 KAPITOLA

Chatrč na konci kamenité polní cesty vinoucí se nevzhledným lesíkem bývala kdysi obyčejnou mysliveckou boudou. Kohlerovo BMW kvílivě zastavilo na zabláceném obdélníkovém plácku plném odhozených autosoučástek, starých plechů, termity okousaného dřeva na topení a olejových barelů rozřezaných acetylenovým hořákem, jako by si chtěl někdo udělat byznys z výroby rožňů, ale pak mu došel acetylen nebo zápal.

Richard Kohler vystoupil z auta a přešel k chatrči. Protřel si hluboko posazené zarudlé oči šlachovitým kloubem a zaklepal na dveře opatřené sítí proti hmyzu. Žádná odpověď však nepřišla, přestože Kohler slyšel zevnitř tlumený plechový zvuk televizoru. Zaklepal tedy znovu, tentokrát silněji.

Když se dveře otevřely, ucítil Kohler alkohol ještě dříve než dřevěný kouř - a dřevěný kouř byl v domku zatraceně cítit. "Ahoj, Stuarde."

Muž dlouho mlčel a pak odpověděl: "Nečekal jsem tě tu. Ale asi jsem měl. Ještě tam prší? Má přijít zpropadené silná bouřka."

"Mohl bych na pár minut dál?"

"Moje holka je dneska večer venku." Stuart Lowe se ani nehnul ze dveří.

"Nepotrvá to dlouho."

"No dobře."

Kohler prošel kolem ošetřovatele do malého obýváku.

Přes gauč byly přehozeny dvě přikrývky, takže vypadal, že na něm někdo stoná. Vůbec to byl dosti zvláštní kus nábytku - na bambusové konstrukci ležely matrace potíštěné oranžovými, hnědými a žlutými skvrnami. Kohlerovi gauč silně připomněl Tahiti, které navštívil na svatební cestě a kam se uchýlil i po rozvodu, k němuž došlo o třiatřicet měsíců později. Tyto dva týdny představovaly jeho jedinou dovolenou za posledních sedm let.

Vybral si židli s vysokou opěrkou a posadil se. Ošetřovatel, který již na sobě neměl předepsanou modrou kombinézu,

byl oblečen v džínách, tričku a bílých ponožkách bez bot. Paže měl obvázané, levé oko celé černé a čelo a tváře poseté malými bodnými rankami zatřenými hnědým betadinem. Posadil se na pohovku a pohlédl na příkrývky, jako by ho překvapilo, že nejsou ustlány.

V televizi právě Jackie Gleason pronikavě a navýsost nepříjemně ječel na Audrey Meadowsovou. Lowe vypnul zvuk. "Už ho čapli?" zeptal se a pohlédl k telefonu, z něhož by se již pravděpodobně všechno dozvěděl, pokud by byl Hrubek skutečně dopaden.

Kohler mu odpověděl, že ne.

Lowe přikývl a bezduše se usmál Jackiemu Gleasonovi, jenž právě hrozivě mával pěsti.

"Chci ti položit pár otázek o tom, co se stalo," řekl Kohler konverzačním tónem.

"Moc toho nevím."

"Ale přesto."

"Jak ses o tom doslechl? Adler to chtěl udržet pod pokličkou."

"Mám svoje zvědy," odpověděl Kohler, aniž by se usmál. "Tak co se stalo?"

"Ehm. No, zahlídli jsme ho a vyrazili za ním. Jenže byla pěkná tma. Zasraná tma. Musel se pěkně dobře vyznat v terénu, takže tu strž přeskočil a my do ní spadli."

Lowe zavřel ústa a znovu se dychtivě zadíval na obrazovku, kde právě běžela reklama na nějaký automobil. "Koukej na ten text. Klidně tam napíšu takovou spoustu finančních nesmyslů. Kdo to má všechno za tři vteřiny přečíst? Asi jsou pěkně pitomí, že to dělají tak blbě."

Místnost nebyla ani tak ošuntělá jako spíše mdlá. Reprodukce na stěnách zachycovaly mořské výjevy, které nebyly špatné, ale sálalo z nich šero a temnota. Koberec byl šedý, stejně jako příkrývky, do nichž byl Lowe ještě před pěti minutami zachumlán, přestože se snažil předstírat opak.

"Jak se cítíš?"

"Nemám nic zlomeného. Všecko mě bolí, ale Frank je na tom hůř. Ten to schytl naplno."

"A co vám Adler řekl?"

Lowe chvíli hledal použitelné výrazy a pak je na Kohlera vychrlil. "Nic zvláštního. Chtěl vědět, jak se cítím a kam má Hrubek podle všeho namířeno. Po pravdě řečeno neměl vůbec radost, že jsme to zapinkali a on se nám zdejchnul." V dolní části obrazovky proběhl titulek s informací, že přes Morristown se přehnalo tornádo a zabilo tam dva lidi. Národní meteorologická služba podle zprávy prodloužila stav povodňového a tornádového nebezpečí až do třetí hodiny ráno. Oba muži si se zaujetím přečetli zprávu a oba muži ji pustili z hlavy téměř ještě ve chvíli, kdy zmizela z obrazovky.

"Když jste pak Michaela dnes večer našli, říkal vám něco?"

"Moc si na to nevzpomínám. Myslím, že říkal něco ve smyslu, že my šaty máme a on ne. A možná i něco dalšího. Já nevím. Nikdy v životě jsem neměl tolik nahnáno."

"Frank Jessup mi říkal něco o Michaelových lécích," nadhodil Kohler.

"Frank o tom ví? Myslel jsem, že nic netuší. Počkat, možná jsem se mu o tom zmínil."

Doktor ukázal na obrazovku. "Art Carney je můj oblíbenec."

"Jo, ten je vážně legrační. Ale já mám nejradši Alici. Má to v hlavě srovnané."

"Frank si nebyl jistý, jak dlouho už Michael ty prášky vyplivuje. Tvrdil, že dva dny."

"Dva?" Lowe zavrtěl hlavou. "Kdo mu to nakukal? To nejmňi pět."

"Myslím, že to chtějí zamést pod koberec."

Lowe se pomalu začal uvolňovat. "Přesně tohle mi Adler řekl. Že mi do toho nic není. Totiž..." Loweova sebejistota se rázem vytratila a Kohler si všiml, že Lowe šmátrá rukou po saténovém proužku příkrývky vedle sebe. "Ted jsem to asi pěkně zvorál, co? Do prdele," ulevil si ošetřovatel hořce a trápil se pomyšlením, jak snadno se nechal přimět k podřeknutí.

"Já se to musel dozvědět, Stu. Jsem jeho lékař. Je to moje práce."

"A taky je to moje práce. Jenže teď o ni přijdu. Sakra. Proč jsi mě takhle napálil?"

Kohlera však nyní Loweovo zaměstnání ani trochu nezajímalo. Cítil, jak se mu kůže vraští šokem, neboť se mu právě potvrdila nejhorší předtucha. Během poslední včerejší schůzky před útekem se Michael Hrubek díval Kohlerovi do očí a lhal mu o thorazinu. Prohlásil, že poctivě užívá všechny léky a dávkování funguje správně. Tři tisíce miligramů! Ve skutečnosti Hrubek pět dní žádné léky nebral a na přímou otázku Kohlerovi zalhal. A navíc lhal velmi přesvědčivě. Na rozdíl od psychopatů dokáží být schizofreničtí pacienti jen zřídka tak promyšleně falešní.

"Musíš s pravdou ven, Stu. Ten Hrubek je časovaná bomba. Mám dojem, že to Adler pořád nechápe. Anebo to chápe a je mu to úplně jedno." Kohler se odmlčel a pak konejšivě dodal: "Ty znáš Michaela lépe než většina lékařů v Marsdenu. Musíš mi pomoci."

"Musím si udržet práci, tohle musím. Vydělám jedenadvacet tisíc ročně a utratím dvaadvacet. Už tak se Adler pomine vztekem nad tím, co všechno jsem ti řekl."

"Ron Adler není Bůh."

"Nic dalšího už neřeknu."

"No dobrá, Stuarde. Takže pomůžeš mi, nebo mám raději zavolat pár lidem?"

"Do prdele." Plechovka s pivem vylétla z Loweovy obrovité ruky, narazila do stěny a v pěnové spršce dopadla syčivě na umazaný chlupatý koberec. Náhle jako by bylo pro Stuarda Lowea nejdůležitější věcí na světě rozdmýchat řěřavé uhlíky v krbu. Vyskočil a přiložil do skomírajících plamenů tři čerstvá polena. Z krbu vylétla oslnivá kaskáda oranžových jisker. Lowe se vrátil ke gauči a chvíli zarytě mlčel. Kohler si to vyložil jako důkaz, že ošetřovatel přijímá

podmínky vzájemné dohody, která ve skutečnosti pochopitelně žádnou dohodou nebyla. Signálem Loweovy kapitulace se stalo tiché cvaknutí, s nímž nakonec vypnul televizor.

"Shromažďoval Hrubek ten thorazin, anebo ho splachoval? Víš o tom něco?"

"Našli jsme ho. Takže ho shromažďoval."

"Kolik ho bylo?"

"Za celých pět dní," řekl Lowe odevzdane. "Tři tisíce dvě stě miligramů denně. Dneska bude šestý den."

"Když jste ho dnes večer viděli, všimli jste si nějakých náznaků, co má v úmyslu?"

"Jenom tam tak postával úplně bez ničeho a koukal na nás, jako že je překvapený. Ale ve skutečnosti vůbec překvapený nebyl."

"Jak to myslíš?"

"Nijak," odsekl Lowe. "Nijak to nemyslím, sakra."

"Pověz mi, co říkal. Přesně."

"Copak už ti to neřekl Frank? Vždyť už jsi s ním mluvil." Lowe se na Kohlera hoře zadíval, aby zjistil, zda byl skutečně tak velký pitomec, jak si myslel. Doktor neměl jinou možnost než si Lowea zavázat. "Frank se stále probírá z operace. Při vědomí bude až ráno."

"Ježíšikriste."

"Takže co Michael říkal? No tak, Stu."

"Něco o smrti. Že ještě musí vyřídít smrt. Já nevím. Možná měl na mysli pohřeb nebo hřbitov. Byl jsem pěkně rozrušený, pochop. Snažil jsem se ho setřást z Franka."

Kohler neodpovídal, a tak ošetřovatel pokračoval: "Tím gumovým klackem, co nám dali."

"Obuškem?"

"Jo, zkoušel jsem to. Snažil jsem se ho mlátit do hlavy, jenže on necítí žádnou bolest. To přece víš."

"To je právě na Michaelovi typické," souhlasil Kohler. Všiml si, jak prachbídný je Lowe lhář, a přišlo mu ho líto, přestože očividně opustil svého kolegu a klidně by ho nechal zemřít úděsnou smrtí.

"Nic víc jsem neslyšel. Michael potom popadl kyj a vyrazil za mnou."

"A teď mi pověz, co ti Adler skutečně říkal."

Lowe nafoukl tváře, zhluboka si povzdechl a nakonec prohlásil: "O těch lécích jsem neměl nikomu nic prozradit. Nikomu. A taky chtěl vědět, jestli Michael říkal něco o té ženské v Ridgetonu. Prý jí poslal vzkaz nebo něco."

"O jaké ženské?"

"Svědčila proti němu u soudu, nebo co já vím. Adler se mě ptal, jestli se o ní Hrubek nezmiňoval."

"A zmiňoval?"

"Přede mnou ne."

"Co to bylo za vzkaz?"

"O tom vůbec nic nevím. Adler říkal, že si mám nechat pro sebe i tohle."

"A kdy jí ho poslal?"

"Jak to mám vědět, sakra?"

"Jak se ta žena jmenuje?"

"Ty mě chceš zničit, že? Nepřived jsem ti pacienta a ty si za to na mě chceš smlsnout. Proč si to nepřiznáš?"

"Jak se jmenuje, Stu?"

"Lis něco. Počkat. Myslím, že Lis Atchesonová."

"Chceš mi k tomu ještě něco říct?"

"Ne," vyhrkl Lowe tak rychle, že Kohler nemohl dělat nic jiného než zaplnit nastalé ticho vyrovnaným a pronikavým pohledem. Ošetřovatel to nakonec nevydržel a zbědované řekl: "Snad až na ten drát."

"Na drát?"

"Řekl jsem o tom Adlerovi s Grimesem a musel jsem před nimi přísahat, že se o tom nikomu nezminím. Ach, panebože... To je teda den."

Kohler se ani nepohnul. Zarudlýma a pálícíma očima upřeně civěl na Lowea, který řekl tlumeným hlasem, jako by s nimi byl v místnosti i Adler: "My jsme nespádli."

"Povídej, Stu. Povídej."

"Snadno jsme mohli tu strž přeskocit. Jenže Michael nám tam natáhl nástražný drát. Věděl, že za ním poběžíme. Natáhl podél strže kus rybářského vlasce nebo obyčejného drátu a navedl nás na něj."

Kohler se zatvářil ohromeně. "Co tím chceš říct?"

"Co tím chceš říct?" vyhrkl Lowe vztekle. "Copak mě neposloucháš? Copak mě neposloucháš"? Chci říct, že ten tvůj pacient možná nezobe prášky a možná je to schizofrenik, ale zároveň je tak chytrý, že nás klidně zatáhl do pasti. A chybělo zatraceně málo, aby nás přitom zabil." Ošetřovatel zakončil svědeckou výpověď opětovným zapnutím televizoru. Zabořil se do gauče a odmítal Kohlerovi sdělit cokoliv dalšího.

Sotva Trenton Heck projel přes hranice města Gunderson, zručně zabrzdil levou nohou a smykem se vyhnul srně, která mu vběhla do cesty a uprostřed se zastavila - snad aby zjistila, co s ní udělá srážka s jednotunovým pick-upem. Heck se zařadil zpět do pravého pruhu a pokračoval v kodrcavé jízdě po silnici 236. Řídil jako teenager a dobře si to uvědomoval, takže učinil mimořádné opatření a připoutal maximálně nešťastného Emila k sedadlu spolujezdcе pomocí modrého plátěného pásu,

kteřý pes začal okamžitě překousávat. Za autem se vznášela vrstva prachu a vybledlého podzimního listí. "Lehni," vyštěkl Heck přes burácení motoru, neboť věděl, že kdyby řekl: "Přestaň to kousat," nebo: "Nech ten pás na pokoji," Emil by si to vyložil jako obyčejnou lidskou samomluvu, kterou může přejít bez povšimnutí. Ani dobře známý příkaz však na Emila nezapůsobil a Heck ho nechal být. "Hodný pes," řekl ve vzácně sentimentálním okamžiku a natáhl ruku, aby Emila poškrábal na velké mordě, která se však podrážděně odtáhla.

"Zatraceně," zamumlal Heck, "už zase to dělám." Emilův úhybný manévř mu připomněl, jak se od něj odtáhla Jill den poté, co mu přišly příslušné dokumenty.

Přestaň na tu holku myslet, poručil si Heck.

Samozřejmě však na ni myslet nepřestal.

"Duševní teror a odcizení," dočetl se Heck v papírech, jakmile odešel soudní doručovatel. Zpočátku vůbec nepochopil, co je to vlastně za listiny. Odcizení? Heck si myslel, že to nějak souvisí s drobnou krádeží, které se Jill před lety dopustila. Ale pak jako by se kdesi uvnitř něj zapálila prskavka a on se dovtipil. Ještě celý měsíc poté s Heckem vůbec nic nebylo. Zdálo se, že nedělá nic jiného, než se věnuje Emilovi a tráví dlouhé hodiny debatami s Jill - tedy spíše s Jillinou fotografií, neboť Jill se od něj mezitím odstěhovala. Seděl na posteli, kde spolu kdysi tak rozpustile dováděli, a snažil se vybavit si její argumenty. Jill měla samozřejmě vždycky svoje mouchy a Heck si je po celou dobu uvědomoval. Ovšem když mu konečně došlo, že Jill měla skutečně na mysli duševní teror a odcizení - jeho duševní teror a jeho odcizení -, úplně mu to vyrazilo dech.

Přesně před dvaadvaceti měsíci, jednou v sobotu v devět čtyřicet osm večer, zabouchla Jill naposledy hliníkové dveře jejich karavanu a odjela bydlet sama do Dillonu. Konečnou urážkou pro Hecka bylo, že se přestěhovala do karavanového parku. "Tak proč jsi prostě nezůstala se mnou?" vyhrkl na ni do telefonu. "Myslel jsem, žeš odešla, protože chceš mít vlastní dům."

"Ach, Trente," zasténala Jill zoufale, "ty vůbec nic nechápeš, že ne? Vůbec... nic."

"Ale vždyť jsi v karavanovém parku, probůh!"

"Trente!"

"Co jsem řekl?"

"A tak Jill nakonec skončila v karavanu, jenž pro ni byl něčím lepší než ten, který jí mohl nabídnout Heck, a do něhož - jak předpokládal - si začala vodit pánské návštěvy. Billy Mosler, řidič kamionu a Heckův soused, přijal rozchod s úlevou. "Trentone, ona nebyla nic pro tebe. Neřeknu o Jill jediné křivé slovo, protože to nemám ve zvyku..."

Pozor na to, hajzle, pomyslel si Heck a dopáleně si přitele prohlížel.

"...jenže ona pro tebe byla moc potrhlá. Prostě sis vybral špatnou ženskou. No nekoukej na mě tak. Ty máš zkrátka na víc."

"Jenže já ji miloval," řekl Heck, ale jeho vztek podivně utlumila smutná vzpomínka na jedno podzimní odpoledne, kdy mu Jill připravila k obědu vajíčkový salát. "A zatraceně, já asi pěkně kňourám, co? Ksaku."

"Tys ji nemiloval," řekl Billy Mosler s výrazem mudrce. "Tys byl do ní zabouchnutej. Nebo jsi měl na ni spíše chuť. Cítíš ten rozdíl?"

Pozor na to, hajzle. Heck v sobě znovu sebral dostatek vzteku, aby začal šlehat plamennými pohledy.

Po několika měsících se vyhrabal z nejhoršího, ale stále Jill oplakával. Snad stokrát projížděl kolem restaurace, ve které pracovala, a nesčetněkrát jí volal, aby se s ním pobavil o těch několika málo věcech, o kterých se spolu ještě mohli bavit. Mnohokrát se mu ozval její záznamník. K čemu potřebuje mít servírka záznamník, ksaku? uvažoval zachmuřeně. Snad jen k tomu, aby přijímala telefonáty amantů. Zoufalství v něm ještě narůstalo, když se mu záznamník ozval hned po druhém zazvonění, což znamenalo, že na něm někdo nechal vzkaz před ním. Heck viděl svou bývalou manželku po celém okrese. V Kmartu, na různých piknicích, za volantem aut, která nepoznával, v bifeťárně Jo-Jo's, na parkovištích před prodejny alkoholu, kde si s vyhrnutou sukní upravovala kombiné, které měla u pasu podkasané, protože měřila pouhý metr padesát.

Tolik různých Jill nebylo v celém vesmíru, ale Trenton Heck je i tak neustále viděl úplně všude.

Jakmile se mu dnes v noci konečně podařilo vypudit svou bývalou manželku z myšlenek, s uspokojením sjel ze silnice.

Emil se začal vrtět úlevou, když pick-up rychle zastavil a nenáviděný

pás ho konečně přestal tlačit. Jeho pán mu znovu nasadil postroj a stopovací vodítko a společně vyrazili po silnici.

Emil snadno zavětril Hrubekovu stopu a začal víceméně kopírovat stopu bicyklu. Jelikož se nacházeli na asfaltové silnici s dobrou viditelností, Heck nepokládal za nutné držet psa nakrátko - Hrubek by přece nenastražil past přímo na silnici. Procházeli kolem opuštěných chatrčí, farem, luk a dýňových polí a zatím měli výborný čas. Jakmile prošli dvě křižovatky a ujistili se, že psychopat pokračoval v jízdě na západ po silnici 236, vrátil se Heck s Emilem do auta.

Vzhledem k tomu, že Hrubek jel na kole, a mohl se tedy pohybovat rychlostí dvacet až třicet kilometrů v hodině, musel Heck pokračovat v průškovém stopování: několik kilometrů jel autem, pak zastavil a spolu s Emilem se ujistil, že jsou stále na stopě. Horlivý pes, jako byl Emil, by jistě dokázal cyklistu stopovat i na obrovskou vzdálenost - zvláště za tak vlhké noci -, ale dlouhá cesta by ho brzy vyčerpala. Ani Heckovi se příliš nechtělo plahočit se třicet kilometrů s bolavou nohou za mužem, který jede na kole.

Během jízdy sledoval cestu před sebou, hledal záblesk odrazky nebo Hrubekova záda a přemýšlel o setkání s Richardem Kohlerem. Vzpomněl si, jak se doktor lehce zamračil, když Heck odmítl jeho nabídku. V Heckovi to jen umocnilo obavy, že se možná šeredně zmýlil - že se rozhodl pro pravý opak toho, co by na jeho místě udělal každý rozumný člověk. Často mívával problémy rozhodnout se pro správnou věc, pro věc, o níž všichni ostatní jednoduše věděli, že je ze všech řešení nejlepší. Pro věc, kterou by Jill i jeho otec ocenili se slovy: "To ses rozhodl moc dobře, hochu."

Heck se domníval, že v jistém ohledu bylo skutečně bláznovství odmítnout doktorovy peníze. Jenže když si představil,

jak bere od Kohlera šek, skládá ho a odjíždí domů - ne, ne, to prostě nemohl udělat. Možná ho Bůh nestvořil jako Emila a nepřidělal mu jedinou pozoruhodnou vlastnost. Trenton Heck však kdesi v srdci cítil, že pokud má jeho existence na tomto světě nějaký smysl, pak je to mnohahodinové stopování za psem v divoké přírodě, jako byla tato. A i kdyby dnes v noci nakonec Hrubeka neobjevil, i kdyby ho ani nezahlédl, účastnit se jeho hledání prostě muselo být lepší než jen tak sedět před televizí s plechovkou piva v ruce a ošívajícím se Emilem vzadu na podlaze.

Více než odmítnutí Kohlerovy nabídky trápiho Hecka něco úplně jiného - a možná daleko nebezpečnějšího. Pokud bylo skutečně Heckovým cílem dopadnout Hrubeka dříve, než někomu ublíží, proč jednoduše nezavolat Donu Havershamovi a nesdělit mu, že Hrubek změnil směr? Heck se nyní nacházel v Gundersonu a již brzy dorazí do Clovertonu. Obě města měla vlastní policejní oddělení a i přes bouřku tam pravděpodobně zůstalo k dispozici několik policistů, aby mohli v případě potřeby stavět zátarasy. Zavolat Havershamovi, uvažoval Heck, by bylo moudré a poctivé. Pro všechny by to znamenalo nejmenší riziko.

Pokud by však Hrubeka dopadli místní nebo státní policisté, Adler by bezpochyby odmítl vyplatit Heckovi slibovaných deset tisíc.

A tak Trenton Heck, sužovaný výčitkami a neklidem, stiskl levou nohou tuhý pedál plynu a pokračoval v jízdě za kořistí. Řítil se na západ naprosto tajně a pod rouškou noci - úplně jako samotný Michael Hrubek, zasmál se v duchu chmurně.

Když byl pětatřicet kilometrů od Ridgetonu, uhnízдила se mu v hlavě myšlenka na automobil a zapustila tam kořeny. Auto by bylo mnohem lepší než bicykl, mnohem elegantnější. Hrubek již dokonale zvládl šlapání a jízda na kole mu nyní připadala jako dosti neuspokojivý způsob přepravy. Kola ustřelovala do stran, kdykoliv najela na kamínek, a na silnici se nacházely dlouhé úseky stoupání, kdy musel jet tak pomalu, že i pěšky by se pohyboval rychleji. Zuby mu trnuly chladným vzduchem, který vdechoval do plic při usilovném šlapání na lehký převod. Jakmile najel na hrbol, těžké zvířecí pasti na zádech poskočily a bouchly ho do ledviny. Více než nespokojenost s bicyklem však Hrubek cítil touhu po autu. Věřil, že má dostatek sebedůvěry, aby mohl řídit. Ošálil přece ošetřovatele, dal co proto policistům a svedl ze stopy všechny ty pitomé konspiráty, kteří mu šli po krku.

A teď zatoužil po autu.

Vzpomněl si na dobu, kdy u pumpy natankoval plnou nádrž doktorce Anne, která s ním a několika dalšími pacienty jela do knihkupectví v obchodním domě nedaleko psychiatrické léčebny Trevor Hill. Dobře znal - a dokonce bezděčně odříkal - statistiku úmrtnosti na amerických silnicích a děsil se pomýšlení na jízdu, ale přesto se tehdy neochotně nechal přemluvit, že pojede také. Doktorka ho požádala, aby se posadil na přední sedadlo. Když zastavili u čerpací stanice, požádala ho: "Michaeli, mohl bys mi jít natankovat plnou?"

"Nééé."

"Prosím."

"Ani za nic. Není to bezpečné a není to elegantní."

"Tak to zkusme spolu."

"Kdo ví, co z těch čerpadel vlastně vychází?"

"No tak, Michaeli. Vylez z auta."

"Hezký pokus."

Michael přesto poslechl - odklopil kryt nádrže, odšrouboval víčko, vytáhl čerpací pistoli a zmáčkl kohoutek. Doktorka Anne mu pak poděkovala za pomoc. Hrubek se začal dmout pýchou, nasedl zpátky na přední sedadlo a zapnul si bezpečnostní pás, aniž by mu to doktorka musela říkat. Při další vyjízdce ho dokonce nechala řídit šedý mercedes po nemocničním parkovišti, což vzbudilo neskonalou závist ostatních pacientů a neskonalé pobavení - a hrůzu -několika lékařů a sester.

Jasně, rozhodl se Hrubek, kolo musí pryč.

Setrvačností dojel až k úpatí táhlého kopce, kde zastavil u potměšilé čerpací stanice s okny zastříkanými od bláta a kolomazi. Jeho zájem okamžitě upoutal starý světle zelený datsun zaparkovaný vedle kompresoru na vzduch. Hrubek seskočil z bicyklu. Dveře auta byly odemčené. Hrubek se posadil na sedadlo řidiče a okamžitě ucítil olej a plíseň. Aniž by nastartoval, začal si procvičovat řízení. Nejprve byl velmi napjatý, ale pak se uvolnil a postupně si vybavil vše, co o autech věděl. Zatočil volantem a řadící pákou zařadil neutrální. Nakonec si procvičil mačkání plynu a spojky.

Pohlédl na přístrojovou desku a spatřil v zapalování vedle volantu klíček. Otočil jím. Ticho. Vystoupil z vozu, protože předpokládal, že má auto vybitou baterii nebo mu došel benzin. Otevřel kapotu a zjistil, že auto nechybí benzin, nýbrž motor. Nějaký hajzl ho ukradl, konstatoval Hrubek bystře a prudce zabouchl kapotu.

Nemůže věřit každému.

Odešel k čelnímu sklu prodejny a nakoukl dovnitř. Automat na sodovku, automat na dobroty, drátěný podnos s krabicemi koláčků

a moučníků. Twinkies. Hrubek tyčinky Twinkies miloval. Zamumlal slogan, který kdysi slyšel v televizi: "Hojivá pochoutka." Opakoval ho stále znovu a znovu a přešel přitom k zadní části pumpy. "Bud' chytřej," zašeptal. "Použij zadní dveře." Doufal, že se nějaký motor bude povalovat uvnitř. Mohl bych ho sám namontovat do toho zeleného auta? uvažoval. Pravděpodobně ho stačí jen zastrčit do motorového oddílu. (O zástrčkách věděl Hrubek všechno; jelikož veškeré elektrické přístroje v domě rodičů obsahovaly odposlouchávací zařízení nebo kamery, Michael je každé ráno pravidelně vytahoval ze zásuvky. Na videorekorderu v domě Hrubekových ustavičně blikalo 12:00.)

Hrubek odešel k zadním dveřím pumpy, rozbil sklo v okénku a odsunul petlici. Vešel dovnitř a celou prodejnu pečlivě

prohledal. Nikde však nenašel žádný motor, který by se dal okamžitě instalovat, což pro něj bylo nesmírné zklamání, přestože ho nakonec do značné míry utlumily koláčky na podnose u dveří. Hrubek během chvíle spořádal celý balíček a další si strčil do batohu.

Chut', která dá ostatním na frak, hlásal otrhaný a vybledlý plakát přilepený k předpotopnímu automatu na pepsi v přední části prodejny. Hrubek snadno odtrhl dveře automatu a vytáhl dvě lahve se sodovkou. Všechny skleněné lahve se mu dávno vykouřily z hlavy - v psychiatrických léčebnách člověk dostává sodu v plastických pohárcích, anebo vůbec. Hrubek Odkroutil zuby víčko, posadil se a začal pít.

Za pět minut nabralo venkovní parkoviště stříbrný a poté bílý odstín, což silně upoutalo Hrubekovu pozornost. Vstal a přistoupil k umazanému oknu, aby odhalil zdroj světla. Na příjezdovou cestu odbočilo nablýskané terénní auto kovově modré barvy. Dveře se otevřely a řidič vystoupil. Byla to krásná žena s nadýchanými světlými vlasy. Přešla k telegrafnímu sloupu vedle vzduchového kompresoru a vylepila na něj plakát, který zval na dobročinnou církevní dražbu konanou zítra večer.

"To je chvályhodné," zašeptal Hrubek. "To si zaslouží pochva-lu. Strčí ti kněz prst do pochvy!" Pohlédl do auta. Na sedadle spolujezdce seděla dospívající dívka, pravděpodobně ženina dcera. Hrubek pokračoval v samomluvě a konverzačním tónem se obracel k dívce. "No ty jsi ale krásná. Máš ráda historii? A propadáš při styku hysterii? Víš, že devadesát devět procent schizofreniků má

velký úd? Ježíš byl zrazen s úd-erem noci - stejně jako Eva. Poslyš, strčí do tebe kněz svého hada?"

Řidička se vrátila k autu. Ach, ta vypadá nádherně, pomyslel si Hrubek a nedokázal se rozhodnout, jestli se mu líbí více matka, anebo dcera. Auto se vrátilo na silnici, ujelo asi sto metrů na západ, odbočilo ze silnice 236 na další příjezdovou cestu nebo vedlejší silnici a po chvíli zmizelo. Hrubek stál dlouho u okna a pak začal vydechovat horký vzduch na chladné sklo před sebou. Díval se na zamlžené elipsy a kreslil do nich velice zdařilá jablka se stopkou a lístky - a také s dírkami, které vypadaly jako chodbičky červů.

Jeich metr dvacet vysokou Maginotovu linii ostře osvětlil další náhlý záblesk kdesi v dálce.

Obě ženy, vyčerpané namáhavou prací, ustoupily od svého díla a čekaly na hrom, který se ovšem neozval.

"Tohle bysme měly oslavit šampaňským," řekla Portia a ztěžka se opřela o lopatu.

"Třeba nevydrží."

"O tom ani neuvažuj." Voda v propusti vedoucí ke hrázi již dosahovala výšky patnácti centimetrů.

"Dolepíme ta okna ve skleníku a padáme odsud."

Uklidily nářadí a Lis přikryla značně zmenšenou hromadu písku nepromokavou plachtou. Stále se cítila dotčená Portiiným odmítnutím, ale když teď kráčely k domu jako dva naftoví dělníci na konci směny, pocítila i přesto náhlé nutkání obejmout sestru kolem ramen. Nakonec však zaváhala. Dokázala si představit samotný kontakt, ale nikoliv jeho výsledek, což stačilo, aby se včas zarazila. Vzpomněla si na pusinkování s příbuznými o svátcích, vzpomněla si na potírání rukou i na poplácávání po hýždích.

Tak vypadaly fyzické kontakty v rodině L'Aubergetových.

Nedaleko zaslechla rachot. Vítr převrátil sadu hliníkových plážových křesílek vedle garáže. Lis oznámila sestře, že je půjde narovnat, a vyrazila z kopce ke garáži. Portia mezitím zamířila k domu.

Na příjezdové cestě se Lis zarazila, neboť ucítila ostrý poryv větru - předvoj blížící se bouře. Hladinu jezera čeřily velké vlny a roh plachty, která zakrývala písek, plácal o zem s hlasitostí výstřelů z brokovnice. Poté se však znovu rozhostilo ticho, jako by vítr

nebyl ničím více než záchvěvem, který proběhne člověku tělem a vytratí se.

V nastalém tichu zaslechla Lis automobil.

Pneumatiky chroupaly na lesknoucích se bílých oblázcích, kterými Lis s Owenem vysypali během loňské vlny veder příjezdovou cestu. Lis se tehdy obávala, aby spalující žár neublížil jejich srdcím, a naléhala, aby práci dokončili až po setmění. Dobře věděla, že nynější návštěvník jede po kouscích drahého mramoru z jednoho novoanglického lomu, ale z nějakého důvodu ji napadlo, že chroupavý zvuk způsobuje pohyb kol po rozdrčených kostech - a tato úděsná představa ji jako naschvál stále nechťěla opustit.

Automobil naléhavě projížděl mezi skupinami borovic, skrz něž se klikatě vinula příjezdová cesta. Zajel na parkovací plochu, na chvíli zastavil a pak vyrazil k Lis. Lis byla oslepená světlem z reflektorů, takže nemohla identifikovat, jaké auto právě zastavilo asi deset metrů od ní.

Stála se zkříženýma rukama a rozkročenýma nohama strnulá jako socha. Na několik dlouhých okamžiků se ona ani řidič nepohnuli. Lis stála čelem k autu, jehož motor stále běžel a reflektory byly stále rozsvíceny. Nakonec - než se neklid stačil proměnit v strach - si přece jen odkašlala a vyrazila do pronikavých kuželů bílého světla.

16 KAPITOLA

"Oni ho ještě nechtyli?"

Lis ukázala rukou k zadním dveřím a Richard Kohler vešel jako první do kuchyně.

"Ne, obávám se, že ne." Kohler se postavil ke kuchyňské lince a položil na ní malý batůžek. Zdálo se, že mu na něm nesmírně záleží. Jeho hubený obličej byl znepokojivě bledý.

"Lis, venku je nějaké auto..."
Do dveří vešla Portia, zarazila se a pohlédla na Kohlera.
Lis je navzájem představila.
"Portia?" opakoval Kohler jméno mladší sestry. "Tohle jméno se dneska moc neslýchá."
Portia pokrčila rameny a žádná ze sester se ani slůvkem nezminila, jaké utrpení znamená být dcerou muže, jenž je fanaticky oddán obchodu s obohaceným vínem.
"Půjdu zalepit západní okna. V jídelně. Tam to udeří nejsilněji."
"Máš pravdu. Na ty jsme zapomněli. Díky."
Sotva Portia odešla, otočila se Lis k doktorovi. "Nemám moc času. Jakmile tady skončíme, pojedeme na noc do hotelu. Kvůli Hrubekovi," dodala významně.
Ted jí pravděpodobně řekne, že se není čeho bát. Ted se zasměje a sdělí jí, že jeho pacient je neškodný jako štěně. Jenže Kohler to neudělal.
"To asi není nejhorší nápad," řekl místo toho.
Na druhé straně nevypadal nijak zvlášť znepokojeně, ani nenavrhoval, aby obě ženy okamžitě opustily dům a uprchly do bezpečí.
"Vědí, kde přesně je?"
"Přesně to nevědí, ne."
"Ale jde na opačnou stranu, ne? Na východ."
"Před chvílí jsem mluvil s jedním z mužů, kteří ho stopují. Stále se nachází východně od nemocnice, ale zdá se, že šel nejprve na východ a pak změnil směr."
"Takže teď jde na západ?"
"Řekl bych, že se s větší pravděpodobností pohybuje v kruhu. Není tak retardovaný, jak se ho někteří lidé snaží vykreslit, ale myslím, že takhle daleko se dostat nedokáže."
"A co přesně chcete ode mě, doktore? Ráda bych odtud tak do dvaceti minut vypadla."
"Mám o Michaela obavy. Chtěl bych ho dopadnout dříve než policie. Jen málo lidí ví, jak se k takovému pacientovi chovat. Pokud se ho budou snažit zatknout jako kteréhokoli jiného zločince, mohl by ublížit sobě nebo někomu jinému."
"No a co mám udělat já?"
"Slyšel jsem, že vám před nedávnem napsal dopis."
"V září."
"Zřejmě nějak souvisel s tím... incidentem v květnu...?"
"Měla jsem dojem, že nesouvisí vůbec s ničím. Většinou to byly jen žvásty."
Kohler zvedl oči, aniž by zvedl hlavu, a zadíval se přímo na Lis. "Paní Atchesonová, potřebuji vědět, co se v Indian Leap stalo. Pomůžete mi?"
Na lince vedle dřezu se lesklo šest velkých loužiček. Lis sebrala houbičku a otřela je.
"Víte, jsem Michaelův ošetřující psychiatr. Ale upřímně řečeno nemám ani tušení, co se mu dnes večer honí hlavou. Vím ovšem, že to, co se stalo v květnu, sehrálo v jeho životě velmi... významnou roli."
"Významnou?" zopakovala Lis, neboť ji toto slovo vylekalo.
"Nehodlám význam té tragédie bagatelizovat."
"A co přesně ode mě chcete slyšet?"
"Četl jsem nějaké články v novinách. Mám k tomu i pár lékařských zpráv, jenže marsdenská nemocnice je prakticky na mizině. Naše záznamy jsou jen velice náčrtkovité. Dokonce ani nemám k dispozici přepis jeho soudního procesu." Lis to přišlo jako čítankový příklad byrokratické zkosnatělosti a také to Kohlerovi řekla.
"Jedna strana přepisu stojí dva dolary," vysvětlil jí Kohler. "Michaelův spis by přišel na šest tisíc. To si stát nemůže dovolit."
"Řekla bych, že každý člověk se špetkou rozumu by na to ty peníze obětoval."
Kohler souhlasně pokrčil rameny.
"Ale opravdu si myslím, že na to teď není čas." Lis kývla směrem ven. "Sestra a já máme rezervaci v hotelu. A ta bouřka..."
"Nezdržím vás dlouho." Kohler ovinul dva prsty pravé ruky kolem dvou prstů levé a Lis si ho představila, jak v mládí žádal krásnou dívku o tanec.
"Upřímně řečeno se mi o tom nechce mluvit."
"Ano, pochopitelně..." Kohler zaváhal a zdálo se, že si Lis měří pohledem. "Ale musíte se na to dívat z mého hlediska. Je nezbytně důležité, abych ho co nejrychleji našel. Jestli zabloudí k někomu domů... Jestli se vyleká a zpanikaří... Někdo by mohl přijít k úrazu. Nedopatřením."
Lis tiše stála a dívala se na hnědočervenou dlažbu.
"Na tom mi ze všeho nejvíce záleží, víte? Abych ho přivedl zpátky, než se stane nějaká... nehoda. A musím vám říci, že jistá pravděpodobnost, že se blíží k vám, skutečně existuje. Je velmi nepatrná, ale přesto existuje. Ovšem pokud mi pomůžete, možná tomu dokážu zabránit."
Lis dlouho mlčela a pak řekla: "Se smetanou a cukrem?"
Kohler nechápavě zamžoural.
"Za poslední minutu jste se třikrát podíval na kávovar."
Doktor se zasmál. "Snažím se, seč můžu, abych se udržel při životě."
"Věnuji vám dvacet minut, doktore. Ani o minutu více."

"Mockrát vám děkuji," řekl Kohler upřímně.

Lis přešla ke kredenci.

"Doufám, že vás tím neobtěžuji." Kohlerovy oči dychtivě sledovaly krabici s kávou Maxwell House.

"Můžu se vás na něco zeptat?"

"Prosím."

"Mohl byste teď usnout?" zeptala se Lis.

"Co prosím?"

"Kdybyste teď byl doma, dokázal byste usnout?"

"Doma? Ano. A v autě taky. I u vás na trávníku. Nebo tady na podlaze. Kdykoliv a kdekoliv."

Lis zakroutila hlavou nad tímto zázrakem a sledovala, jak se konvice plní černou kapalinou. Z náhlého popudu se rozhodla, že si dá taky šálek. "Já neusnu dříve než zítra v jedenáct večer, ať už se dnes v noci stane cokoliv."

"Trpíte nespavostí?" zeptal se Kohler.

Lis mu vysvětlila, že na tuto poruchu je úplný expert. "Vyzkoušela jsem už teplé mléko, horkou koupel, studenou sprchu, hypnózu, sebehypnózu, baldriánové kapky, biologickou zpětnou vazbu, léky. Na co si vzpomenete, to jsem zkusila."

"Ve své praxi hodně pracuji se sny pacientů. Ale s poruchami spánku jsem nikdy moc do styku nepřišel."

Lis si nalila do šálku mléko, zatímco Kohler se spokojil s černou kávou. "Pojďme raději sem," řekla Lis.

S malými šálky kouřící kávy v ruce přešli do skleníku, na jehož konci se nacházela besídka. Když se posadili na nízké židle z tepané oceli, rozhlédl se doktor po skleníku a složil Lis poklonu - pochválil však pouze rozlohu a útulnost skleníku, což znamenalo, že se vůbec nevyzná v květinách a je mu to jedno. Seděl s nohama u sebe a předkloněným trupem, takže působil ještě daleko vyzáběji než předtím. Hlasitě usrkával kávu a Lis poznala, že tento člověk je zvyklý stolovat rychle a o samotě. Po chvíli odložil šálek a vytáhl z kapsy saka blok a zlaté pero.

"Takže nemáte ponětí, kam má dnes večer namířeno?" zeptala se znovu Lis.

"Ne. Možná ho nemá ani on, alespoň ne vědomě. To je právě na Michaelovi zvláštní - nemůžete ho brát doslova. Abyste mu porozuměla, musíte se dívat za to, co říká. Například ten dopis, který vám poslal: byla v něm některá písmena velká?"

"Ano. To na něm bylo nejpodivnější."

"Michael to tak dělá. Vidí mezi různými věcmi souvislosti, které pro nás neexistují. Mohl bych ten dopis vidět?"

Lis našla v kuchyni dopis a vrátila se s ním do skleníku. Kohler se mezitím postavil a vzal do ruky malou fotografii v keramickém rámečku.

"Váš otec?"

"Prý jsem mu podobná."

"Trochu ano. Hlavně oči a brada. Řekl bych, že byl... profesorem."

"Spíš kabinetním učencem." Fotografie byla pořízena dva dny po otcově návratu z Jerezu a Andrew L'Auberget zde byl zachycen, jak nastupuje na přední sedadlo cadillaku a odjíždí zpět na letiště. Malá Lis tehdy zmáčkla spoušť ve chvíli, kdy stála ve stínu matčina

vypouklého břicha, v němž si spokojeně hověla její sestra a ani v nejmenším netušila, jak srdceryvného loučení je právě svědkem. "Byl to podnikatel, ale ve skutečnosti chtěl opravdu učit. Mnohokrát o tom mluvil. Byl by z něj geniální profesor."

"A vy jste profesorka?"

"Učitelka. Učím angličtinu pro druhý ročník. A vy?" zeptala se Lis. "Slyšela jsem, že medicínu má člověk v genech."

"Ano, to ano. Můj otec byl lékař." Kohler se zasmál. "Ale přál si, abych studoval dějiny umění. Byl to jeho sen.

Nakonec zdráhavě souhlasil s lékařskou fakultou. Ovšem jen za předpokladu, že budu studovat chirurgii."

"Ale ta pro vás nebyla...?"

"Ne. Já si nepřál nic jiného než se stát psychiatrem. Bojoval jsem s ním na ostří nože. Tvrdil, že jestli se stanu psychiatrem, semele mě to, zbídačí, zblázní a zabije."

"Takže byl sám psychiatrem," poznamenala Lis.

"To byl."

"A jeho to nezabilo?"

"Ne. Odešel do penze na Floridu."

"Což radši nebudu komentovat," řekla Lis a Kohler se usmál. "A proč?" zeptala se Lis.

"Co proč?"

"Proč jste si vybral psychiatrii?"

"Chtěl jsem pracovat se schizofreniky."

"Řekla bych, že víc byste si vydělal, kdybyste zpovídal na pohovce boháče. Proč se specializujete právě na tohle?"

Kohler se znovu usmál. "Protože touto chorobou trpěla moje matka. Tak tohle je ten dopis?"

Vzal dopis do krátkých ženských prstů a rychle si ho přečetl. Lis na něm nezpozorovala žádnou reakci. "Podívejte na tohle," řekl nakonec. "... zajistili mě SEM a roztrušují o mNě lži do wAshingtonu a VEN do celého světa.' Vidíte, co chtěl ve skutečnosti říci?"

"Ne, obávám se, že ne."

"Podívejte na ta velká písmena. JSEM UNAVEN."

Lis si přečetla kódované sdělení a po zádech jí přeběhl mráz.

"V Michaelově světě existuje mnoho významových vrstev. Slovo ‚revanš‘ obsahuje jméno ‚Eva‘." Kohler si znovu pečlivě prohlédl dopis. „‚Revanš‘, ‚Eva‘, ‚vztek‘."

Zavrtěl hlavou, odložil dopis stranou a upřel na Lis přísné oči. Lis náhle znervózněla. A když Kohler řekl: "Povězte mi o Indian Leap," uplynula celá minuta, než konečně začala hovořit.

Silnice 116 se severovýchodně od Ridgetonu pomalu vine nejkrásnějšími i nejošklivějšími kouty celého státu - malebnými mlékařskými a jezdeckými farmami, poté drobnými, ale nádhernými pásmy listnatého lesa a nakonec skupinkami unavených středně velkých městeček zizvených opuštěnými továrnami, kterých se banky ani konkursní správci stále nemohou zbavit. Těsně za jedním z těchto umírajících měst jménem Pickford se nachází pětisetakrové pásmo skalnatých útesů a borového lesa.

Státní park Indian Leap protíná klikatý kaňon s lenivě se převalující říčkou, který se táhne asi osm set metrů od parkoviště u silnice 116 směrem na Rocky Point Beach, což je dosti nadnesený název pro pustou kamennou hráz na břehu šedivé přehrady o rozloze asi dva krát tři kilometry. Nedaleko od této "pláže" ční z lesa cosi, co správa státního parku ve své přehnané nabubřelosti nazývá "štítem", přestože ve skutečnosti jde o pouhý dvoustetmetrový placatý vrcholek.

Tyto skály však mají své duchy. Když se v roce 1758 ocitla skupina Mohegánů v obklíčení na svahu hory, raději seskočila a zabila se, než aby se nechala zajmout znepřátelenými Pequoty. Ženy tehdy nejprve shodily plačící děti a pak se spolu s muži vrhly na skaliska za nimi. Lis si dodnes do nejmenších detailů vybavovala špatnou, ale burčující ilustraci indiánské ženy v učebnici pro páté třídy. Žena, která vypadala spíše jako Veronica Lakeová než jako představená Mohykánské konference, se na obrázku natahovala před skokem do hlubin po uzlazeném dítěti. Když Lis jako vychrtlá bleďá dívka toto místo poprvé navštívila, procházela vyšlapanými stezkami a neměla daleko k slzám - představovala si všechn ten žal, když se celé rodiny vrhaly do prázdna. Dokonce ještě dnes, když po třiceti letech vyprávěla o svých vzpomínkách Kohlerovi, cítila stejně mrazivou hrůzu, jakou v ní tato historka vyvolávala v dětství. Před šesti měsíci, v neděli prvního května, si Atchesonovi a Gillespieovi - manželský pár, s nímž se seznámili v countryovém klubu - naplánovali v Indian Leap piknik. Doprovázet je měla Portia a bývalá Lisina studentka Claire Sutherlandová.

Ráno před výletem začalo dosti nešťastně. Právě když se Lis s Owenem chystali k odjezdu, zavolal Owenovi někdo z kanceláře a oznámil mu, že se bude muset dostavit na několik hodin do práce. Lis již byla na manželovo fanatické pracovní nasazení zvyklá, ale rozčililo ji, že se mu podvolil právě dnes. Od začátku jara totiž pracoval téměř každou neděli. Oba se kvůli tomu pohádali - nejprve mírně, poté již vztekaleji. Owen nakonec zvítězil, ale slíbil Lis, že za nimi přijede do parku nejpozději o půl druhé nebo ve dvě.

"Až později jsem si uvědomila, jaké bylo štěstí, že tuhle hádku vyhrál," řekla Lis tiše Kohlerovi. "Kdyby nebyl odjel do práce... Je zvláštní, jak si s námi osud pohrává."

Odmlčela se a pokračovala ve vyprávění. Portia, Claire i Lis jely s Dorothy a Robertem Gillespieovými landcruiserem. Do parku to byly dvě hodinky příjemné cesty. Sotva však dorazili na místo, začala být Lis celá nespá, jako by je někdo sledoval. Když došla k myslivně, aby si zavolala, zdálo se jí, že ve vzdáleném křoví zahlédla někoho, kdo se na ni upřeně díval. Jelikož měla dojem, že je na tom obličeji - který identifikovala jako mužský - něco povědomého, na okamžik uvěřila, že se v křoví skrývá Owen, který si vše rozmyslel a nakonec se rozhodl, že do práce nepojede. Obličeje však vzápětí zmizel v houšti, a když Lis zavolala manželovi do kanceláře, Owen jí zvedl telefon.

"Ty jsi ještě neodjel?" zeptala se Lis zklamaně. Bylo již poledne, takže to Owen nemohl do dvou hodin do parku stihnout.

"Za čtvrt hodinky vyrazím," oznámil jí Owen. "Vy už jste tam?"

"Právě jsme dorazili. Jsem v obchodu se suvenýry."

"No vidíš," zasmál se Owen, "tak mi tam kup takovou tu malou dřevěnou kadibudku. Dám ji Charliemu za to, že mě dneska odvolal do práce."

Lis byla podrážděná, ale nakonec se nechala uchlácholit a zavěsila. Odešla do prodejny, aby suvenýr koupila. Když o chvíli později vyšla ven a připojila se před vstupem do parku k ostatním, náhodou se ohlédla přes rameno. Zdálo se jí, že opět spatřila toho člověka, který na ně všechny upřeně civěl. Lis z toho byla tak rozrušená, že upustila kadibudku na zem. Když ji sebrala a znovu se ohlédla, záhadný člověk již byl pryč.

Kohler se Lis zeptal na ostatní účastníky pikniku.

"S Robertem a Dorothy jsme se seznámili asi před rokem v klubu."

Oba páry si shodou okolností vybraly sousední stolky v kulečnickové herně. Sprátelili se prakticky zákonitě, neboť byli jedinými bezdětnými dvojicemi z více než třicítky přítomných párů. Tato vzájemná svoboda nakonec prolomila ledy a všichni čtyři se postupně sblížili.

Owen a Lis se zprvu nemohli svým protějškům společensky vyrovnat. V té době ještě nebyli dědici majetku rodiny L'Aubergetových a bydleli v malém jednopatrovém domku v Hanbury - ponurém průmyslovém městečku šestnáct kilometrů západně od Ridgetonu. Ve skutečnosti bylo i samotné členství v countryovém klubu, na kterém Owen trval, neboť zde mohl získat potenciální klienty, pro Atchesonovy příliš drahé a po mnoho večerů měli k večeři pouze sendvič nebo polévku, protože jim v bance nezbyla žádná hotovost. Robert Gillespie naopak vydělával hromady peněz prodejem hotelových komunikačních systémů. Owen jako advokát v malé kanceláři s drobnou klientelou maskoval svou sklíčenost opatrnými úsměvy, ale Lis viděla, jak se užívá hořkou závistí, když Gillespieovi přijeli před sešlý dům

Atchesonových v Robertově novém jaguáru barvy lesní zeleně anebo v Dorothyině mercedesu.

A pak zde byla i otázka povahy. Robert kdysi bydlel v Pacific Heights a na Michigan Avenue a několik let strávil v Evropě. ("Ne, ne, nedělám si legraci! Bylo to v Tourette sur Loup. Slyšeli jste někdy o něm? Je to takové středověké město v horách severozápadně od Nice - a hádejte, co se právě konalo na tamějším náměstí. Maškarní rej! Vážně! No řekni, Doro!")

Robert vypadal o deset let mladší než na svých jedenačtyřicet a člověk se vždy musel nechat strhnout jeho chlapeckým zápallem. Pro Roberta byl celý svět potenciálním odbytištěm a ostatní na jeho hru ochotně přistupovali. Owen nebyl tak povrchní a hlučný, ale

i on propadal náladám. A rozhodně nechtěl hrát druhé housle pohlednému, zámožnému a charismatickému člověku, který zjevem i osobním kouzlem připomínal prezidenta Kennedyho.

Letos v květnu po matčině smrti konečně zbohatli i Atchesonovi. Na Lis, která v hojnosti vyrůstala, měla tato změna jen pramalý vliv, avšak Owena od základů proměnila.

Ze svého hlediska měla i Lis k přátelství s Gillespieovými několik výhrad. Ty se však z největší části týkaly Dorothy. Dorothy s hlasem středoškolské basketbalové roztleskávačky. Dorothy s dokonalou postavou a oblečením, které ji stavělo na odiv. Dorothy s kulatou tvářičkou dívky ze Středovýchodu a tmavými, vždy dokonale nalíčenými očima. Upřímně řečeno však paní Gillespieová spíše lezla Lis na nervy, než aby v ní vzbuzovala žárlivost. Ze všeho nejvíce Lis dráždila Dorothyina podlézavost. Způsob, jakým vždy přerušila, co právě dělala, aby posloužila svému choti - nebo aby spíše udělala něco, o čem si myslela, že manželovi poslouží. Robert se k této přehnané úctě, která vždy působila strojeně a vypočítavě, stavěl s jistými rozpaky a Lis se bavila tím, že sehrávala potůchlou ženskou hru na přetahování partnera. Byla totiž přesvědčena, že Robert ve skutečnosti potřebuje rovnocennou partnerku, a ne tuhle malou gejšu, přestože je obdařena prvotřídními kozami.

Jakmile se však ukázalo, že se obě manželské dvojice nikdy důvěrně nespřátelí, výhrady, které Lis vůči Dorothy cítila, postupně ochably. Lis začala být tolerantnější, a dokonce požádala Dorothy o radu v otázkách líčení a ošacení (v nichž se Dorothy projevila jako bezedná studnice nápadů a informací). Obě ženy se tedy nikdy nestaly sestrami, ale Lis nakonec začala brát Dorothy jako člověka, kterému se může svěřit s hříchy... řekněme do čtvrtého podlaží pekla.

Byla to právě Dorothy, vzpomněla si Lis, kdo se doslechl, že v neděli má být mimořádně hezké počasí, a kdo navrhl společný piknik.

"A co ta Claire?" zeptal se Kohler.

Osmnáctiletou Claire Sutherlandovou učila Lis ve druhém ročníku angličtinu. Bylo to mimořádně plaché děvče s pobledlým srdcovitým obličejem. "Claire byla dívka," vysvětlila Lis Kohlerovi, "u níž doufáte, že nebude příliš krásná, protože si neumíte představit, jak by se dokázala vyrovnat s chlapeckým obětováním."

Claire byla ovšem velmi krásná. Když ji Lis před několika lety během první hodiny angličtiny poprvé spatřila, okamžitě se nechala okouzlit jejím nadpozemským obličejem, mírnými očima a dlouhými jemnými prsty. Učitelé si každého žáka ihned zařadí do škatulky a Lis pocítila k mladé Claire okamžité sympatie. Neměla ve zvyku udržovat s bývalými studenty jakékoliv kontakty, ale v Clairině případě učinila výjimku. Clairina matka byla alkoholička a její druh seděl kdysi ve vězení za pohlavní zneužití nevlastní dcery během předchozího manželství. Když se Lis o Clairině rodinném zázemí dozvěděla, začala si dívku postupně vpouštět do života - čas od času ji požádala o pomoc ve skleníku nebo ji pozvala na nedělní odpolední posezení. Dobře věděla, že toto okouzlení vlastní studentkou má své nevyzpytatelné a snad i nebezpečné stránky - například ve chvíli, kdy za ní Claire po výuce přišla, aby spolu probraly referát o jisté knize. Lis si všimla, že dívka má zamotané pramínky lesklých světlých vlasů, a instinktivně jí je začala rozčesávat vlastním hřebenem. Teprve po chvíli jí to došlo: fyzický kontakt mezi učitelkou a žákyní, nadto za zavřenými dveřmi! Doslova vyletěla ze židle, odtáhla se od polekané dívky a v duchu si přísahala, že se příště bude chovat obezřetněji.

Přesto se v posledních dvou letech vidaly dosti často, a když se Claire v pátek před piknikem zamyšleně zmínila, že její matka bude celou neděli pryč, Lis neváhala a pozvala ji na výlet také.

Prvního května se tedy výletníci utábořili na Rocky Point Beach. Portia je vzápětí opustila a vyrazila na improvizovaný desetikilometrový běh po klikatém kaňonu. "Běhá maratony," vysvětlila Lis Kohlerovi.

"Já taky," odvětil psychiatr.

Lis se zasmála a opět nevycházela z údivu, že se lidé mohou tomuto sportu věnovat pro zábavu.

"Chvíli jsme jen tak seděli na pláži - Dorothy, Robert, Claire a já. Dávali jsme se na ložky, klábosili a popíjeli minerálku a pivo."

Asi po půl hodině se Dorothy s Robertem začali hádat.

Dorothy totiž zapomněla v autě Lisinu knihu. "Hamleta," vysvětlila Lis Kohlerovi. "Připravovala jsem se na závěrečné zkoušky a všude jsem s sebou nosila jeden výstisk opatřený poznámkami. Měla jsem ale plné ruce věcí na piknik a Dorothy se mi nabídla, že mi tu knížku vezme. Jenže jí to vypadlo z hlavy." Lis Dorothy řekla, ať si z toho nic nedělá; stejně teď prý nemá náladu na práci. Robert však vyskočil a řekl, že pro knihu zaběhne. Nato učinila Dorothy kyselou poznámku - pro cizí ženskou by se prý přetřhl. Lis předpokládala, že to měl být vtip, který se ale nepovedl, protože se jím Dorothy podařilo urazit Lis i Roberta současně.

"Robert se manželky zeptal, co tím chtěla říct. Dorothy jen mávla rukou a řekla: 'No tak už běž pro tu pitomou knihu, mazej.' Nebo něco v tom smyslu. A pak dodala, že by měl Robert až k parkovišti utíkat. 'To abys shodil trochu toho tuku. Koukejte, už se mu dělají cecky.'"

Lis bylo za Claire trapně. Robert dopáleně odběhl a Dorothy se mrzutě vrátila ke čtení časopisu.

Lis si sundala kalhoty a rozepnula pracovní košili, pod níž měla na sobě bikiny. Lehla si na vyhřátý kámen a zavřela oči, přičemž se ovšem snažila neusnout (spánek během dne je pro lidi trpící nespavostí tabu). Claire, s níž se Robert cestou

na pláž okamžitě spřátelil, si ze všech tří žen dělala zřejmě největší starosti, kdy se Robert vrátí. Po půlhodině se postavila a řekla, že ho půjde hledat. Lis sledovala, jak dívka vyráží k rozeklaným a zvětralým skalám. Odpudivě fascinující útesy vypadaly jako vyleštěná kost a Lis ze všeho nejvíce připomínaly nažloutlou lebku, která stála na laboratorním stole v kabinetu biologie.

Lis si všimla, že Claire postává u ústí kaňonu asi čtyři sta metrů od pláže. Po chvíli dívka zmizela.

"Zničehonic mě napadlo," vysvětlovala Lis Kohlerovi, "kde vlastně všichni jsou? Co se tu vůbec děje? Pociťuji silné obavy. Sebrala jsem kabelku a vyrazila k místu, kde jsem naposledy viděla Claire." Vtom před sebou zahlédla barevný záblesk. Zdálo se jí, že měl žlutou barvu Claireových kraťasů, a tak nechala Dorothy za sebou a vyrazila do kaňonu. Ušla přibližně sto metrů, když objevila krev.

"Krev?"

Přímě před jednou jeskyní. Vchod do jeskyně byl kdysi přehrazen řetězem, ale někdo vytrhl jeden sloupek řetězu ze země a odhodil ho stranou. Dovnitř nepůjde ani za nic, pomyslela si Lis. Přesto si klekla a nakoukla do vstupní chodby. Vzduch uvnitř byl chladný a páchl vlhkým kamením, jilem a plísni.

Náhle nad sebou ucítila stín. Pár centimetrů za ní se zničehonic objevil obrovitý muž.

"Michael?" zeptal se Kohler.

Lis přikývla.

Hrubek začal skučet jako zvíře. V ruce držel zkrvavený kámen, díval se přímo na Lis a ječel: "Sic semper tyrannis!"

Richard Kohler zvedl útlou ruku a na chvíli Lis zarazil. Poprvé za dnešní večer si udělal poznámku.

"A nenapadlo vás zajít za správcem parku?" zeptal se Kohler po chvíli.

V Lis vzplál náhle vztek. Proč se jí na to ptá? Takové otázky kladou advokáti a policisté. Jestli mě nenapadlo vyhledat správce? Prokrstapána, copak by člověk vždy neudělal všechno jinak, pokud by k tomu měl příležitost? Copak by od základů nezměnil celý svůj život? To proto se přece čas nikdy neobráť - abychom se z toho všeho nezbláznili.

"Ano, napadlo mě to. Jenže já nevím, prostě jsem zpanikařila a vběhla do té jeskyně."

Uvnitř byla naprostá tma. Až někde deset, patnáct metrů nad ní pronikaly do jeskyně paprsky matného světla.

Stěny jeskyně se vzpínaly přímo vzhůru až ke klenutému stropu plnému stalaktitů. Užaslá a vyděšená Lis se opřela o jednu ze stěn, aby nabrala rovnováhu. Jeskyni se rozlehlo zvláštní vysoké úpění. Znělo jako svištění větru o rákosí nebo jako by někdo imitoval hru na hobo. Úděsné! Lis pohlédla na stezku pod nohama a spatřila další krev.

A pak se vchodem do jeskyně protáhl i Hrubek. Lis se otočila a vyrazila po stezce dolů. Neměla ponětí, kam běží, vubec o tom nepřemýšlela a jednoduše upalovala pryč. Vyběhla z hlavní síně a prchala dlouhou, asi dva a půl metru vysokou chodbou. Hrubek se držel kdesi za ní. Při běhu si všimla, že se tunel pomalu zmenšuje. Již se snížil na pouhý metr osmdesát a také boční stěny se postupně svíraly k sobě. Vtom Lis vrazila hlavou do kamene u stropu a rozsekla si čelo, na kterém jí dodnes zůstala jizva. To už se tunel snížil na pouhý metr a půl a Lis musela běžet přikrčená. Z metru a půl se po chvíli stal metr a zakrátko se již Lis musela plazit.

Tunel se před ní stále zužoval, avšak na jeho konci Lis konečně spatřila velmi úzký otvor, který jako by se postupně rozšiřoval a rozjasňoval. Uniknout tímto východem však znamenalo propížit se tunelem, který neměl na výšku více než třicet centimetrů. Hrubek se navíc držel těsně za ní.

"Myšlenka na to, že mu budu takhle... vystavená, a přitom mám na sobě pouze bikiny... Prostě jsem to nedokázala. A tak jsem odbočila doleva a propížila se jedním větším otvorem."

V této chodbě byla černočerná tma, ale Lis cítila, že zde koluje chladný vzduch, a tak předpokládala, že se nachází v nějakých rozlehlejších prostorách. Vyškrábala se dovnitř a prošmatrávala si cestu na hladké podlaze. Když se ohlédla, viděla vchod do chodby - byl o odstín světlejší než okolní stěny. Chodba postupně potměla, pak znovu zesvětlela a Lis zaslechla syčivý zvuk. Hrubek byl v jeskyňce s ní. Lis se rozplácla o zem a kousla se do prstu, aby jí neunikla ani hláska, přestože vzlykala hrůzou.

"Nemáte tušení, co to je hluk, dokud se neocitnete na podobném místě. Byla jsem si jistá, že mě prozradí tlukot srdce nebo hučení krve v uších. Myslím, že jsem slyšela dokonce i svoje slzy, když dopadaly na podlahu jeskyně."

Hrubek po celou dobu šmátral kolem ní. Nakonec prolezl nanejvýš metr a půl od Lis, zarazil se, zavětril ve vzduchu a zamumlal: "Někde tu je žena. Cítím její píču."

Lis se dala do běhu. Nedokázala to déle vydržet. "Klopýtala jsem k východu a odbočila zpátky do úzké chodby, kterou jsem přišla. Tedy kterou jsem si myslela, že jsem přišla. Nějakou záhadou jsem totiž odbočila špatně."

V jistém smyslu však měla štěstí. V této chodbě bylo více světla a strop se klenul vysoko. Lis spatřila odhozené cigarety a plechovky od piva, což ji vedlo k přesvědčení, že míří k východu. Neustále tedy postupovala za světlem.

"A pak už jsem ucítila, jak mě ovívá větřík, a daleko před sebou jsem zaslechla tekoucí vodu. Běžela jsem tím směrem, seč mi síly stačily. Nakonec jsem zatočila za roh... a tam jsem našla to tělo." Lis se upřeně dívala ze zamlženého okna do zahrady, kde si již pohrával bouřlivý vítr. "Zprvu jsem ho vubec nepoznala. Tolik tam bylo krve."

17 KAPITOLA

Na podlaze jeskyně ležel Robert Gillespie.

"Byl zkroucený jako hadrová panenka a na hlavě měl obrovskou ránu. Nebyl ale mrtvý."

Lis vzala Roberta za ruku, naklonila se k němu a naléhala na něj, aby nepřestával dýchat. Slíbila mu, že sežene pomoc. Vtom však zaslechla kroky. Hrubek stál tři metry od nich a prohlížel si je. Cynicky se usmíval a cosi si mumlal.

"Mluvil o konspirátorech," sdělila Lis Kohlerovi.

Lis klopýtla dozadu a dopadla přímo na kabelku. Uvnitř ucítila nůž. Vzala ho s sebou na piknik, vysvětlila Kohlerovi - zabalila ho do papírového ubrousku a vložila do kabelky, aby nikdo nemohl naslepo sáhnout do košíku s jídlem a pořežat se o něj. Nyní ho tedy vytáhla a strhla z čepele ubrousek. Více než dvacet centimetrová čepel značky Chicago Cutlery byla velice ostrá. Lis namířila nůž na Hrubeka a poručila mu, aby si dal odchod. Hrubek však vyrazil přímo k ní a znovu a znovu přitom opakoval slova: "Sic semper tyrannis!" Nakonec to Lis nevydržela. Upustila nůž a utekla.

"To byl ten nůž, který pak Michael použil?" zeptal se Kohler. "Vzpomínám si, že jsem četl, že pachatel obět nejen zbil, ale i pobodal. A také jí zohavil pohlavní orgány."

Po chvíli Lis odpověděla: "Robert byl těžce zraněn, ale pravděpodobně by býval přežil. Na základě předložených důkazů experti usoudili, že z těch úderů kamenem by se nakonec vzpamatoval. Příčinou smrti bylo ubodání." Lis se odmlčela. "A to zohavení? Ano, Hrubek bodl Roberta do slabin. Nesčetněkrát."

Pouhých patnáct metrů od místa vraždy našla Lis východ a vydrápala se z něj. Zhroutila se na zem a snažila se popadnout dech. Nakonec zamířila ke kaňonu. Uběhla však pouhých deset metrů, když dostala prudkou křeč do boku. Hrubek se držel šest až osm metrů za ní. "Pojď sem," naléhal na ni. "Jsi moc krásná žena, ale co-pak to máš na vlasech? Takhle se mi tvé vlasy nelíbí. Co to máš na té své hlavě?" Lis měla část vlasů potřísněnou od Robertovy krve a Hrubeka to dráždilo. Dostal obrovský vztek. Lis předpokládala, že mu krev vadí jako možná důkazní stopa. "Cos to se sebou udělala?" volal na ni. "To není elegantní. Tohles neměla dělat!"

Vykročil směrem k Lis, která padla na kolena a odkutálela se pod asi pulmetrový převis. Škvíra pod převisem zasahovala přibližně dva metry do skály. Lis se do ní zaklínila - třásla se zimnicí a snažila se překonat panickou hrůzu ze stísněného prostoru. Zírala na stezku před sebou, kde se po chvíli objevily Hrubekovy nohy. Hrubek měl na nohou boty. Obrovské boty s okovanou špičkou. Lis to ohromilo. Z nějakého důvodu očekávala, že její pronásledovatel bude bos a na prstech bude mít dlouhé zažloutlé nehty. Napadlo ji, jestli někoho pro ty boty nezabil. Vtom se Hrubek sehnul a lehl si na břicho.

„Hezký pokus," opakoval stále dokola. „Tak vylez ven. Ty jsi Eva, že? Nádherná dáma. Ale měla by sis ostříhat ty zatracené vlasy."

Lis se zavrtala co nejdále do štěrbiny a přitiskla obličej ke skále. Jakmile se po ní Hrubek natáhl, začala křičet tak hlasitě, že z vlastního pronikavého jekotu na chvíli ohluchla. Hrubek rovněž začal křičet - ječel na Lis, aby zavěla klapačku. Zabuřel cosi a znovu se ji pokusil zachytit. S obrovským úsilím natahoval ruku dopředu. Již konečkem prostředníčku ohmatával její stehno a vzápětí Lis cítila, jak se lehký dotek jeho mozočnaté kůže pomalu přesunuje směrem k jejímu kolenu. Hrubekův dotek působil na Lis jako spálenina a spaloval ji i poté, co se Hrubek postavil a zmizel.

Lis zůstala ležet ve štěrbině - řňukala a snažila se přemoci návaly klaustrofobie. Kde ten chlap může být? uvažovala. Mohla by se odvážit vyjít ven? Od chvíle, kdy odešla z pláže, uplynulo půl hodiny. Lis věděla, že Owen ještě nedorazil, ale Portia s Dorothy se ji již možná vydaly hledat. A také Claire by mohla být někde nablízku.

Všimla si, že na skalnatou stezku začíná dopadat déšť.

"Začala jsem se soukat ven. A pak jsem zaslechla dvě věci. Tou první byl Hrubekův hlas. Ozýval se velice blízko a hovořil sám se sebou. A tou druhou byl hrom."

Skalou zatřásl silný blesk a Lis dostala strach, že by se převis nad ní mohl sesunout a uvěznit ji v rozsedině. Tento strach však záhy

vystřídala daleko bezprostřednější obava - obava z utonutí. Vyschlé koryto ve skále náhle zaplavily obrovské přivaly vody a štěrbina se začala plnit vodou.

Lis se přesunula blíže k východu. Kdyby se do něj Hrubek znovu natáhl, snadno by ji tentokrát chytil. Lis držela hlavu sklopenou - jediné tak se vešla do stěsnaného prostoru -, vystrkovala ústa co nejvýše a zoufale se snažila lapat po vzduchu. Zanedlouho jí však kalná voda začala omývat obličej a přetékat jí přes rty. Lis ji usilovně vyplivovala, ale přesto se začala dusit. Udeřil další hrom a přes kameny se vyvalily další proudy vody. Lis vyrazila k otvoru, ale nemohla se dostat vpřed. Chvilí bojovala s přivaly vody, až se jí nakonec podařilo proniknout skrz proud tak daleko, že dokázala vystrčit ruku z jeskyně. Naslepo se chytila kamene a přitáhla se k němu.

"A pak se ten kámen pohnul. Nebyl to totiž kámen, ale bota. Rychle jsem ucukla, ale to už mě nějaká obrovská ruka sevřela za zápěstí a vytáhla ven." Lis uhnula před Kohlerem pohledem. "Plavky se mi zachytily o skálu a roztrhly se."

Náhle byla Lis polonahá. Neměla ovšem na vybranou - v jeskyni již nemohla zůstat ani chvíli. Dodnes si vzpomínala, jak tehdy litovala, že nemá dostatek odvahy zemřít raději utočením, než aby se nechala znásilnit a poté zavraždit tím šilencem. Jakmile ji silná ruka vytáhla z jeskyně, před očima jí začaly běhat hrůzné výjevy, v nichž jí Hrubekovy obrovské dlaně ohmatávaly ňadra a zajížděly mezi nohy. Lis se dala do pláče.

Vtom se však ozval mužský hlas: "To je v pořádku, paní, už je to v pořádku. Copak se stalo?"

Lis se zhroutila do náruče správce parku.

Poté se v prudkém lijavci opřela o skálu a začala správci vyprávět o Robertovi a Hrubekovi. Správce jí kladl všemožné otázky, ale Lis se nedokázala soustředit. Slyšela pouze úděsné kvílení, které se rozléhalo parkem. Jako by vycházelo přímo ze země, odráželo se od skal, natahovalo se do stále pronikavějších výšek, do nepředstavitelně vysokého tónu, který navíc tvrdošíjně odmítal utichnout. „Co to je?" zeptala jsem se správce. „Ať to přestane. Ach, proboha."

A brzy to skutečně přestalo, vysvětlila Lis Kohlerovi.

Neboť jak se Lis o pár okamžiků později dozvěděla od dalšího správce, zatopila podzemní říčka zaplavená deštěm jeskyni, v níž

Lis objevila Robertovo tělo - a v níž se po celou dobu ukrývala i Claire. A to hrůzostrašné kvílení nebylo ničím jiným než Clairiným voláním o pomoc, které však po chvíli umlčela stoupající hladina, v níž našla mladá dívka smrt.

Owen Atcheson prudce zastavil auto a zhasnul světla. Rozhlížel se kolem sebe a pečlivě zkoumal tento ponurý úsek liduprázdné silnice.

Vytáhl z kapsy pistoli, sešel na louku a začal svítit baterkou na zaprášenou krajnici. Hrubek na tomto místě položil kolo na bok nebo z něj spadl a všude kolem se nacházely otisky. Několik šlépějí Owen identifikoval jako Hrubekovy boty, ale jiné mu vůbec nic neříkaly. Bylo zřejmé, že v jednom okamžiku seděl Hrubek na zemi - okraje jeho pat se zařezaly hluboko do půdy vedle cesty a jeho stehna se široce obtiskla do prachu krajnice.

Owen nespatoval žádnou logiku v tom, co se tady stalo. Všiml si, že otisky pneumatik odtud pokračují západním směrem po silnici 236, avšak i přesto rozcestí pečlivě prozkoumal, aby získal jasnější představu, jakým způsobem funguje Hrubekova mysl. Opodál spatřil travnatou příjezdovou cestu - polní stezku, která mizela kdesi v lese. Ke stezce vedla řada otisků pneumatik, z nichž některé byly čerstvé.

Dále stezka přecházela v dlouhou silnici svažující se do údolí mezi stromy, keři, vysokou trávou a šlahouny popínavých rostlin. Na místě, kde se znovu vyrovnávala a mizela v temných stínech lesa, stál šikmo v křoví automobil. Owen na něj posvítíl baterkou, ale auto se nacházelo příliš daleko, takže Owen viděl jen jeho matný obraz. Usoudil, že jde o pouhou opuštěnou karoserii, protože se zdálo, že kapota je dvoubarevná, a tyto modely se v Detroitu dávno přestaly vyrábět. Owen se nenamáhal zkoumat vozidlo blíže, ale vrátil se na silnici a pomalu vyrazil na západ, aby se opět každých sto metrů zastavoval a kontroloval zvlněnou stopu po bicyklu.

A aby se opět snažil vyřešit největší problém dnešního večera.

Rozhodně se nezaobíral morálními výčitkami. Kdepak, Owen Atcheson neměl vůbec žádné zábrany předstoupit přímo před Hrubeka a vpálit mu kulku do hlavy. Celý problém byl ryze praktický, což mu ostatně připomněl i kapitán Haversham v Adlerově kan-

celáři: jak zabít Michaela Hrubeka, aniž by přišel o členství v advokátní komoře a ocitl se ve vězení.

Kdyby byl Hrubek odsouzeným zločincem, měl by to Owen snazší. Zločince na útěku lze zcela právoplatně zastřelit i zezadu (Owen nyní bezděky přimhouřil oči a listoval v dokonalé paměti příslušnými pasážemi trestního zákona). Hrubek ovšem nebyl odsouzeným zločincem. Přestože totiž porota dospěla k závěru, že Hrubek skutečně zabil Roberta Gillespie, Michael Hrubek byl nakonec shledán nevinným pro nepřítelnost.

To znamenalo, že existovaly pouze dva ospravedlnitelné způsoby, jak Hrubeka zabít. První možností bylo nechat se jím napadnout v místě, odkud by Owen nemohl v dobré víře uniknout - v uzavřené místnosti, v zataraseném tunelu, na mostě. Druhou možností pak bylo dopadnout Hrubeka v domě Atchesonových, kde ho mohl Owen právoplatně zastřelit, aniž by byl vyprovokován, a jedinou nepříjemnost by v tom případě představovala návštěva policejního oddělení, kde by tuto skutečnost prokázal. A dost možná by nemusel ani to.

Bylo proto zapotřebí zinscenovat jeden z těchto scénářů. Owen byl však stále příliš daleko od oběti, než aby dokázal přijít na způsob, jak toho dosáhnout. Ne, momentálně se nedalo dělat nic jiného než pokračovat v pomalé jízdě zamlženou nocí a trápit se nejistotou - nikoliv nejistotou co udělat, nýbrž jak to udělat. Owen Atcheson se plně poddal bojové náladě a soustředil se výlučně na samotnou techniku vraždy: Jaký typ rány by byl nejúčinnější? Jakou zbraň by měl použít? Jakou vzdálenost by člověk Hrubekovy velikosti dokázal urazit se smrtelným zraněním? (Owen se domýšlel, že stejně jako bizon nebo medvěd až děsivě velkou.) Nepronásleduje Hrubek sám vlastní pronásledovatele? Nesnaží se nastražit další ocelovou past? Nebo něco ještě daleko vražednějšího? Ze služby v armádě Owen dobře věděl, jak rozmanité množství nástražných pastí lze vyrobit z benzínu, nafty, umělých hnojiv, hřebíků, zemědělského náčiní, harampádí či drátů.

Zabrán do přemýšlení o těchto otázkách projel kolem staré čerpací stanice s prodejnou smíšeného zboží, uzavřenou a tmavou. Zpomalil a pečlivě prozkoumal silnici před sebou. Čerpadlo očividně upoutalo i Hrubeka - stopy po pneumatikách neomylně odbočily na příjezdovou cestu. Owen projel kolem parkoviště a velice pomalu zastavil, aby vlhké brzdy auta zbytečně neskřípěly. Vytáhl z kapsy revolver, přesvědčil se, že má u sebe stále závěr pušky, a vystoupil z auta.

V přední části budovy poblíž jedné z pump si všiml poloprázdné krabice s koláčky. Krabice vypadala přespříliš nápadně - jako by ji zde Hrubek zanechal, aby vlákal pronásledovatele do pasti -, takže když se Owen přesunoval k zadní části budovy, našlapoval velice tiše. Ano, okno bylo skutečně rozbité a petlice otevřená. Owen se pomalu nadechl, aby si dodal odvahy, co nejrychleji otevřel dveře, aby zbytečně nevrazil, vstoupil dovnitř a okamžitě uskočil od dveří.

Tiše postával v místnosti a čekal, až si jeho oči přivyknou na tmou. Ústa měl otevřená dokořán - šlo o vojenský trik, který měl ztlumit hlasitý nádech v případě, že by ho něco vyrušilo. Jakmile dlouhých pět minut vůbec nic neslyšel, přikrčil se a vyrazil mezi regály zaplněné automobilovými součástkami a umaštěnými bednami.

Centimetr po centimetru pak prohledal zadní místnost prodejny a nenašel po Hrubekovi jedinou stopu. Otevřenými dveřmi a špinavým oknem za nimi viděl silnici. Kolem projel automobil a jeho reflektory vytvořily v prodejně tisíce stínů, které se přesunovaly zleva doprava, na chvíli splynuly a pak se opět rozeběhly do temnoty. Světlo poněkud otupilo Owenovo noční vidění, a tak Owen počkal dalších pět minut, než začal opět vidět tak dobře, aby mohl pokračovat.

Po chvíli našel další prázdnou krabici od koláčků. Na podlaze byl rozsypan moučkový cukr a skořice. Owen se protáhl úzkými dveřmi, jež vedly do přední místnosti. Náhle se zarazil, neboť zaslechl hluk, který postupně sílil. Venku zablikala světla a osvětlila staromódní benzinová čerpadla. Vzduch prořizla praskavá rána z výfuku, když řidič auta roztočil motor, aby snáze překonal táhlé stoupání za čerpadlem. Auto se prohnalo kolem čerpadla a posvítilo reflektory dovnitř. Owen částečně zavřel oči, aby se chránil před světlem.

V tu chvíli spíše ucítil než uviděl nějaký pohyb. Zděšeně otevřel oči a zíral na temnou postavu, která se vehnala do dveří. Než se na něj vrhla, stihl Owen uskočit dozadu. Spatně však přitom odhadl vzdálenost, zakopl o kovový stolec, přepadl dozadu a upustil revolver. Při pádu se navíc udeřil hlavou přímo do ocelové hrany stolu. Ohromeně se svalil na betonovou podlahu, zatímco vchod do dveří necelý metr od něj zcela zaplnila stíněná postava útočnicka.

Nablýskaný terénní automobil stál na příjezdové cestě jako nějaký modrý drahokam.

"Ten mě odveze do Ridgetonu cobydup. Neudělej chybu, cobydup."

Ó, nádherné autíčko, mohl bych sedět na tvém sedadle, jako knězova nádherná dcera sedí na jeho údu...

Ze staré čerpací stanice dojel Hrubek na kole na dlouhou šterkovou příjezdovou cestu, na níž zmizelo auto s matkou a dcerou. Nikde neviděl žádná světla, a tak odhadoval, že dům obou žen se musí nacházet dobrý kilometr od silnice.

Pomaloučku se plahočil polem vedle příjezdové cesty a pak se na chvíli zastavil, aby vytáhl z plátěného batůžku poslední past a umístil ji pod šlahouny vysoké trávy. Nato pokračoval v chůzi. Vedl bicykl vedle sebe a uvažoval: To je mi, panečku, autíčko! Když se to vezme kolem a o-kolo, tahat kolo je kolosální nesmysl. Proč bych to dělal, když můžu jet autem?

Zastavil se, popadl bicykl oběma rukama za zadní kolo a napřímil se. Nato se jako diskař dvakrát otočil kolem své osy a odhodil bicykl vysoko do vzduchu. Kolo dopadlo do trsu trávy asi deset metrů od něj. Hrubek pocítil zklamání, že kolo při dopadu nevybuchlo, přestože neměl ponětí, proč by vlastně mělo. Pokračoval v chůzi po příjezdové cestě a přemýšlel spíše o ženiných nádherných vlasech než o jejím autě. Právě tato věc ho fascinovala nejvíce. Předpokládal, že má ta žena prsa, předpokládal, že má pochvu, předpokládal, že má líčení na očích. Přesto ho nejsilněji uchvacovaly právě její vlasy. Pripomínaly mu totiž jeho vlastní vlasy, než si je všechny ostříhal. Kdy to vlastně udělal? Dneska večer? Ne, loni. A proč? Nemohl si vzpomenout. Zřejmě kvůli mikrofonům.

Urazil asi osm set metrů, když přišel k místu, kde nyní stál - ke stezce vedoucí vedle domu. "A teď buď chytrý," řekl si ztěžka a měl tím na mysli: bude tady manžilek. Žena s tak jemnými vlasy a tak líbeznou tváří nemohla bydlet sama.

Určitě byla provdána za velkého muže se studenýma očima - za konspiráta, jako byl ten belhavý parchant se psem.

Přikrčil se a ukryt za skupinkou jalovců se přikradl blíže k domu. Rosa mu prosakovala kombinézou. Před ním se tyčil dvoupat-

rový koloniální dům. Uvnitř svítila zlatavá světla, v pečlivě udržované zahradě rostla kukuřice a vypasené dýně na dlouhých šlahounech, červené čelní dveře byly ozdobeny věnečkem ze sušených květin a celý dům působil dojmem solidnosti, symetrie a řádu, jako by ho někdo vystříhl z obrázkové čítanky.

Hrubek se otočil a začal zkoumat nablýskané terénní auto na příjezdové cestě, vedle něhož stál sportovní žlutý motocykl. Hrubek si matně vzpomínal, že se na univerzitě několikrát na motorce svezl, a dokonce si vybavoval, že pocit z jízdy pro něj byl vzrušující a děsivý zároveň. Motocykl vypadal moc pěkně: zářivě a pružně. Automobil ho však okouzluje jako první a i nyní jednoznačně uchvacoval Hrubekovo srdce.

Hrubek vyrazil k domu, postavil se na boční dvorek a nakoukl do okna. V místě, kde se jeho rty přitiskly k parapetu, ucítil hořký náter. Skrz silné sklo opatřené sítí proti hmyzu viděl do kuchyně. Táhle je! Ta žena s nádhernými vlasy. Ano, skutečně je nádherná. Daleko hezčí, než vypadala na té pumpě. Měla na sobě přiléhavé modré džinsy a bílou hedvábnou halenku... Vlasy jí splývaly hluboko k ramenům - žádné kloboučky, jen bohaté prameny jemných světlých vlasů. Dcera byla podsaditější a měla na sobě bavlněnou košili s vyhrnutými rukávy. V místnosti byla ještě třetí žena - s tmavými vlasy a napjatým a dopáleným výrazem v obličeji. Hrubekovi se pranic nelíbila. Ženy se na okanzík ztratily z dohledu a pak se otevřely dveře vedoucí z kuchyně na dvorek. Matka s dcerou vynášely z domu nějaké krabice.

"Poslední dávka," řekla žena. "Hned jsem zpátky."

"Mami, jsem utahaná," odpověděla dívka vysokým nabroušeným hlasem.

"Je to na tu církevní dražbu. A tys ses dobrovolně nabídla, že nám pomůžeš."

"Mami," opakovala dívka zoufale.

Nekňuč, ty malá krávo, pomyslel si Hrubek.

Vtom zaslechl zazvonění a pohlédl úkosem do tmy na příjezdové cestě. Ach, ne! Klíčky od auta! Od jeho auta! Chťěji mu s ním odjet! Hrubek se vztyčil a připravil se ke skoku na příjezdovou cestu. Sledoval, jak ženy nakládají krabice do zavazadlového prostoru, kolébal se sem a tam a nutil se k činu.

"Zatím ahoj, Mattie."

"Nazdar," zavolala tmavá žena a vrátila se do kuchyně. Hrubek oknem viděl, jak zvedá telefon. Krasotinka a to malé ukňourané tele nasedly do auta. Hrubek se nemohl pohnout - kdyby vystoupil z úkrytu, žena u telefonu by přivolala pomoc. Motor auta naskočil. Hrubeka se zmocnil pocit úzkosti, takže se málem vrhl kupředu, ale nakonec se ovládl, zavřel oči, zběsile šilhal, až mu hlava začala třeštit bolestí, a postupně nad sebou znovu získal kontrolu. Přikrčil se pod cesmínu s listy ostrými jako břitva.

Automobil projel kolem něj a jeho kola přitom hlasitě chroupala na šterku. Jakmile se vzdálil, odstoupil Hrubek od domu a sledoval, jak auto s ženami mizí. Matka ani dcera nemohly slyšet jeho vzteklé a sklíčené syčení.

S hlasitým zuchnutím kopl do blatníku motorky. Chvilí na ni zíral a pak vyrazil k zadním dveřím domu. Tiše odklopil síť proti hmyzu a nakoukl do malého okénka vysoko v zadní části budovy. Žena s tmavou pletí byla stále u telefonu - živě gestikulovala a během řeči vrtěla hlavou. Hrubek usoudil, že musí být pěkně uječená. Na sporáku stála na velkém plameni čajová konvice, která právě začínala vřít. Hrubek tiše otočil kulatou klikou a zjistil, že dveře nejsou zamčené. Napadlo ho, že pokud si žena vaří čaj, rozhodně teď nebude vycházet z domu a jistě ji nikdo nikde nečeká. Michael Hrubek si poblahopřál k tak bystrému úsudku a v bystrém počínání pokračoval i nadále - neotevřel dveře a nevstoupil do kuchyně dříve, než žena zavěsila a přešla přes kuchyň ke sporáku, jenž se nacházel daleko od telefonu.

Owen Atcheson se s uchem ohluchlým po úderu do nohy stolu odplazil od dveří, a protože nemohl najít revolver, popadl místo něj láhev od sodovky, která ležela opodál. Prudkým klepnutím ji rozbil o podlahu a uchopil střep do ruky jako nůž. Přikrčil se a připravil se k útoku.

Útočník se ani nepohnul.

Owen ještě chvíli vyčkával, nakonec se postavil a popadl ze země revolver. Když neslyšel žádný dech a nespátřil žádný další pohyb, natáhl se a rozsvítil světlo.

Chut', kt

ostatn

na Jr

Owen vztekle kopl do dveří starého automatu na pepsi a opět je zavřel. "Panebože," ulevil si. Zámek byl porušený - bezpochyby ho rozlomil Hrubek -, takže se dvířka automatu po Owenově průchodu samovolně otevřela přímo do otvoru vstupních dveří. Owen měl tak obrovský vztek, že málem vypálil kulku do pupku dívky v dvoudílných plavkách, která pózovala na starém vybledlém plakátu připevněném ke dveřím. Zuřivě zastrčil revolver zpátky do kapsy a vyklopýtal ven k autu.

Pouhých pár desítek metrů západně od čerpadla znovu našel otisk pneumatik, který tentokrát odbočoval na soukromou stezku nebo příjezdovou cestu k nějakému velkému domu. Ze silnice nebyl dům vidět, ale vzhledem k délce příjezdové cesty a velikosti pozemku Owen odhadoval, že jeho obyvatelé jsou dosti zámožní. Možná jsou to rančeři. Sklopil oči zpátky na zem a všiml si, že Hrubek sjel z cesty a pohyboval se v porostu vedle ní. Zřejmě se chtěl k domu tiše přiblížit po měkké půdě. Owen sledoval jeho zřetelnou stopu. Daleko na západě upoutal jeho oči záblesk. Bouřka. Ve snaze obejít Hrubeka zezadu odbočil Owen z příjezdové cesty na západ do pole porostlého vysokou narůžovělou trávou a poté zahnul na jih. Z tohoto místa již spatřil půl kilometru před sebou honosný dům. Přestože již bylo pozdě, svítilo v domě mnoho světel, která mu propůjčovala domáckou atmosféru.

Tento dojem však vyprchal ihned poté, co si Owen povšiml jediné znepokojivé známky - dveře z kuchyně byly otevřené dokořán a z místnosti dopadal na šterkovou příjezdovou cestu paprsek žlutobílého světla, jako by z domu někdo rychle utekl.

Anebo, pomyslel si Owen, jako by do něj někdo rychle vešel. A byl stále uvnitř.

18 KAPITOLA

Člověk, který miluje květiny a literaturu, nemůže pochybovat o existenci Boha. Jeho poselství k nám však pravděpodobně neobsahuje vše, co do něj vkládáme. Jistě, každodenně jsme svědky nějakého zázraku. Na druhé straně však má Bůh na starost celý vesmír a nezbyvá mu mnoho času zabývat se pasažéry při srážce vlaků, dětmi zachycenými autobusem nebo nejdražšími přáteli zavražděnými psychopatem ve státním parku.

"Těhle myšlenky," vysvětlila Lis Richardu Kohlerovi, "jsem se jednoduše nemohla zbavit. Celé měsíce po vraždě jsem ji opakovala prakticky každému, koho jsem potkala. Určitě si o mně museli myslet, že jsem se úplně zbláznila."

Kohler zdvořile ponechal její náboženské minimum bez komentáře a účastně se zachmuřil. "Ztratila jste dva přátele současně. To je příšerné. O smrti té dívky jsem vůbec nic nevěděl."

Lis se nadlouho odmlčela. "Ne," řekla nakonec, "ve zprávách o procesu se to neobjevilo. Její smrt byla pokládána za nešťastnou náhodu."

"Mohu se zeptat...?"

Lis na doktora tázavě pohlédla.

"Slyšela jste někoho volat o pomoc?"

"Jak to myslíte?"

"Mám na mysli Claire. Než jste spatřila Michaela a utekla do jeskyně, slyšela jste ji křičet?"

Když Lis neodpovídala, Kohler dodal: "Prostě se mi zdá, že kdyby ji Michael pronásledoval po té stezce... Totiž on ji pronásledoval, nebo ne?"

Lis nedokázala odhadnout, kam Kohler touto otázkou míří. "Nic jsem neslyšela," odpověděla po chvíli. "Žádný křik se neozýval."

"Proč by měla Claire vůbec chodit do jeskyně?"

"Já nevím."

"Není to zvláštní? Člověk by si myslel, že kdyby ji Michael pronásledoval, pokračovala by v útěku do kaňonu. Jeskyně je poslední místo, kam bych se chtěl před Michaelem schovat."

Lis začala být nedůtklivá. "Nemůžu mluvit za ni. Evidentně."

"Jen mě to tak napadlo. Vy jste pak o tom nikdy nepřemýšlela? Mladá dívka, kterou pronásleduje hromotluk, jako je Michael. Já osobně bych se domníval, že Claire začne dříve či později křičet."

"Třeba křičet začala. Třeba jsem ji jen neslyšela. Opravdu si už..."

"Ale stalo se to blízko místa, kde jste ji hledala, ne?" trval na svém Kohler. "Podle toho, jak jste mi to popsala, si myslím..."

"Ano, stalo se to blízko místa, kde jsem byla já, ale..." Lis si připadala jako u křížového výsledku a musela se nutit ke klidu. "Já nevím. Možná jsem měla útlum. Možná Claire křičela a já si na to nevzpomínám. To je přece možné, ne?"

"Ano, zajisté. Posttraumatický stres. To je velice dobře možné."

"No vidíte."

Kohler řekl cosi, co měla být zřejmě omluva, ale Lis ho neslyšela. Myslela na Claire. Má nebohá Claire, říkala si v duchu. Vybavila si dívčiny bledé oči, vlasy, které jí splývaly na ramena jako vodní pramínky, bílá ústa, která zoufale potřebovala rtěnku, ale Claire se ji ostýchala použít.

Jistě, Lis truchlila i za Roberta, ale Clairina smrt ji zasáhla nehlouběji. Do té doby Lis vůbec netušila, že by mohla být tak citově vázána k mladému člověku. Ve společnosti dětí - včetně svých studentů - se vždy cítila poněkud nejistě. Jen zřídka si to přiznala a na svou a Owenovu bezdětnost raději nahlížela jako na pouhou shodu okolností, ale ve skutečnosti si žádného syna ani dceru nepřála. Nedokázala si představit rodinu Atchesonových na výletě, nedokázala si představit, jak strohý Owen chová malého Andyho, jak ona sama měří správnou teplotu krupicové kaše. Nedokázala si představit koupání, vycházky, návštěvy u výchovného poradce, rozpačité rozhovory o každodenních povinnostech...

U Claire však Lis cítila něco jiného. Clairinu společnost vyhledávala. Zpětně se na dívku dívala úzkou trhlinou ve zdi uplynulého času a v jejich očích a zdrženlivém chování spatřovala obraz jiné plaché dívky z ještě dálnější minulosti.

Dívky, jejíž otec se choval důvěrně a nenávisťně zároveň a jejíž matka byla své dceři nablízku

pouze ve chvílích otcovy nepřítomnosti. Lis zkrátka nedokázala odmítnout Clairiny skryté prosby o pomoc - jako když s ní dívka zůstala po vyučování a kladla jí inteligentní, byť vypočítavé otázky o jakubovském dramatu nebo když se - až příliš velkou náhodou - ocitla vedle Lis na opuštěném říčním břehu za školou.

Lis si znovu vybavila Clairin obličej, ale pak si uvědomila, že se jí psychiatr na něco ptal. Chtěl toho vědět více o procesu.

"O procesu?" zopakovala Lis tiše. "No, do soudní síně jsem přišla brzy..."

"Pouze vy?"

"Odmítla jsem Owenův doprovod. Těžko se to vysvětluje, ale chtěla jsem události z Indian Leap udržet co nejdále od domova. Owen strávil celý den u Dorothy. Vdovou se koneckonců stala ona. Potřebovala utěšit více než já."

Když Lis v soudní síni poprvé spatřila Hrubeka - od vraždy uběhlo pět a půl týdne -, zdál se jí menší, než jakého si ho vybavovala. Byl pobledlý a vypadal nemocně. Po očku se na ni díval a ústa se mu kroutila do strašidelného úsměvu.

Když Lis kráčela uličkou, snažila se nespouštět oči ze Žalobkyně - mladé ženy s bujnou hřívou rozevlátých vlasů, která Lis celý týden připravovala na vystoupení před soudem. Lis se posadila za ni, ale přesto měla na Hrubeka dobrý výhled. Hrubek měl spoutané ruce. Zvedl je co nejvýše a začal na Lis jednoduše zírat, přičemž se mu bezděčně pohybovaly rty. "Bože, to bylo úžasně."

"To je pouhá dyskinéze," vysvětlil jí Kohler. "Podobný stav vyvolávají antipsychotické léky."

"Ať to bylo cokoli, působilo to hrůzostrašně. A když Hrubek promluvil, málem jsem z toho dostala infarkt. Vyskočil a řekl: 'Spiknutí!' A potom: 'Revanš!' nebo něco podobného. Už si přesně nevzpomínám."

K těmto Hrubekovým výlevům docházelo očividně již před Lisiným příchodem, neboť jim nikdo včetně soudce nevěnoval pozornost. Když poté Lis kráčela kolem Hrubeka, začal se chovat velice klidně a nenuceným tónem se jí zeptal, zda ví, kde byl v noci ze čtrnáctého dubna o půl jedenácté večer.

"Ze čtrnáctého dubna?"

"Přesně tak."

"Ale k té vraždě došlo prvního května, ne?"

"Ano."

"Znamená pro vás čtrnáctý duben něco?"

Lis zavrtěla hlavou a v Kohlerově bloku přibyla další poznámka. "Pokračujte, prosím."

"Hrubek prohlásil: 'Někoho jsem vraždil...' Ted ho necituji přesně. Bylo to něco ve smyslu: 'Někoho jsem vraždil. Měsíc začal být krvavě rudý a od toho dne jsem obětí spiknutí...'"

"Atentát na Lincolna!" Kohler zvedl obočí a díval se na Lis.

"Prosím?"

"Nedošlo k němu uprostřed dubna?"

"Myslím, že někdy v té době, ano."

Další poznámka.

Lis se opovržlivě dívala, jak Kohlerovi nakrátko přeběhl po tváři úsměv, a poté pokračovala: "Povídal: 'Byla mi implantována sledovací a odposlouchávací zařízení. Byl jsem mučen.' V některých okamžicích jen nesouvisle blábolil, jindy mluvil jako lékař nebo advokát."

Lis byla hlavním svědkem obžaloby. Odříkala přísahu a posadila se na obrovskou dřevěnou židli. Na jejím sedátku ležel háčkový polštářek a Lis napadlo, jestli ho náhodou nevyrobila manželka prošeďavého a schlíplého soudce.

"Žalobkyně mě požádala, abych soudu popsala, co se toho dne stalo. A já poslechla."

Zdálo se, že její výpověď trvá celou věčnost. Později se Lis dozvěděla, že její monolog zabral plných osm minut.

Děsila se křížového výsledku ze strany advokáta obhajoby, ale nakonec k němu nedošlo. Hrubekův advokát řekl pouze: "Nemám žádných otázek," a Lis strávila příštích několik hodin na galerii.

"Nemohla jsem odtrhnout oči od plastických pytlíků, které obsahovaly kámen potřísněný Robertovou krví a kuchyňský nůž. Seděla jsem v zadní části soudní místnosti s Tadem..." Kohler tázavě zvedl obočí. "To je můj bývalý student. Pomáhá mi s prací na dvorku a ve skleníku. Řekla jsem každému, koho jsem znala, ať na ten soud nechodí. Jenže Tad mě neposlechl. Strávil tam celý den - usmíval se a choval se srdečně. Seděli jsme v řadě spolu."

Ještě před výpovědí ji mladý Tad vyhledal na chodbě a podal jí papírový sáček. Uvnitř byla žlutá růže. Tad jí ostříhal trny, seřízl stonek a zabalil ho do mokřích papírových ubrousků. V tu chvíli se Lis rozplakala a políbila ho na tvář.

"Trval ten proces dlouho?" zeptal se Kohler.

"Vlastně ne," vysvětlila Lis. Advokát protistrany nepochyboval skutečnost, že Hrubek Roberta zavraždil. Plně spoléhal na obhajobu založenou na nepřičetnosti svého klienta - Hrubekův duševní stav mu podle něj bránil pochopit, že jeho chování může být trestné. Jak se Lis dozvěděla během poučení pro členy poroty, smrt oběti se podle M'Naghtenova předpisu stává v takovém případě skutkem božím. Advokát dokonce ani nepředvolal Hrubeka ke svědecké výpovědi. Místo toho předložil lékařské zprávy a posudky, které poté nahlas přečetl soudní sluha. Ve všech se hovořilo o Hrubekově neschopnosti zhodnotit důsledky svého počínání.

Michael Hrubek seděl po celou dobu schoulen na lavici obhajoby, omotával si špinavé vlasy kolem podsaditých prstů, smál se, mumlal si a plnil papír za papírem svými drobnými pomatenými písmeny a řádky. Lis těmto klikyhákům zprvu nevěnovala pozornost, ale později jí došlo, že Hrubek není tak šilený, jak se na první pohled zdá - čmáranice bezpochyby představovaly jeho způsob zápisu Lisina jména a adresy.

Nakonec porota dospěla k verdiktu nevinný z důvodu snížené přičetnosti. Podle paragrafu 403 Zákona o duševním zdraví měl být Hrubek klasifikován jako nebezpečně nepřičetná osoba a doživotně hospitalizován ve státní nemocnici, kde se měl každoročně podrobovat přezkoumání duševního stavu.

"Odešla jsem ze soudní síně. A pak..."

"A co ten incident se židli?" zeptal se Kohler a sepal dlaně, jako by chtěl pomalu tlesknout.

"Se židli?"

"Vyskočil prý na židli nebo na stůl."

Ach, ano. Tohle.

Soudní síň se začala vyprazdňovat. Náhle se nad šuškaním diváků a novinářů rozlehl sytý hlas. Michael Hrubek se dal do křiku. Srazil soudního sluhu k zemi a vylezl na židli. Pouta se mu rozcinkala, Hrubek zvedl paže nad hlavu a začal ječet. Pohledem se na chvíli střetl s Lis a ta ustrnula. Ochranka nakonec Hrubeka přemohla a soudní sluha spěšně vyvedl Lis ze sálu.

"A co Hrubek říkal?"

"Říkal?"

"Když stál na té židli. Křičel něco konkrétního?"

"Myslím, že jenom vyl. Jako zvíře."

"Podle jednoho článku křičel: Jsi Eva zrady!"

"To je možné."

"Vy si na to nevzpomínáte?"

"Ne. Nevzpomínám."

Kohler zavrtěl hlavou. "Michael se mnou absolvoval terapeutické lekce. Třikrát týdně. Během jedné z nich začal prohlašovat: 'Zrada, zrada. Seděla před soudem a teď se dělá hezkou. Přivolává katastrofu. Přivolává zradu. Eva, Eva.' Když jsem se ho zeptal, co tím myslí, začal být rozrušený. Jako by mu uniklo něco moc důležitého a tajného. Od té chvíle už o tom nemluvil. Pouze se několikrát zmínil o zradě. Nenapadá vás, co by mohl mít na mysli?"

"Ne. Nenapadá. Je mi líto."

"A potom?"

"Myslíte po procesu?" Lis usrkla silnou kávu. "No, pak jsem prošla peklem."

Jakmile opadla publicita a Hrubek byl hospitalizován v Marsdenu, vrátila se Lis k životu, který vedla před tragédií. Zpočátku se zdálo, že její každodenní návyky nedoznaly žádných změn - učila na letní škole, neděle trávila v countryovém klubu s Owenem, navštěvovala přátele, starala se o zahradu. Pravděpodobně byla poslední osobou, která si všimla, že se s jejím životem něco děje.

Čas od času se neosprchovala. Zapomínala jména hostů, kteří se účastnili jejich koktejlových dýchánek. Když procházela školní chodbou, sklopila někdy náhodou oči a zjistila, že má každou botu jinou. Učila podle Drydenovy učebnice namísto předepsané Popeovy a plísnila studenty, že si nepřečetli látku, kterou jim nikdy nezadala. Někdy při výkladu a rozhovorech zjistila, že se dívá na rozpačité a zmatené obličeje, a mohla se jen dohadovat, co to jen, probůh, zase vypustila z úst.

"Jako bych byla náměsíčná."

Stáhla se tedy do ústraní skleníku a dala průchod sebelítosti.

Owen byl zpočátku trpělivý, ale postupně ho Lisina letargie a roztržitost začaly unavovat a mezi oběma manželi docházelo k hádkám. Lis zůstávala stále častěji doma a vycházet se odvažovala pouze na hodiny angličtiny. Kromě toho se dále zhoršovala její nespavost - nebylo nic neobvyklého, že byla vzhůru celých

čtyřicet hodin.

Lisiným obtížím nijak nepřidala ani Dorothy, která do nového života vdovy vklouzla se stejnou nenuceností, s jakou nasedala za volant svého mercedesu SL. Byla hubená, pobledlá a dva měsíce se ani neusmála, ale přesto dokázala fungovat - a fungovala docela dobře. Owen ji Lis několikrát předhodil jako příklad člověka, který se dokáže za pochodu vyrovnat s tragédií. "Jenže já nejsem jako ona, Owene. Nikdy jsem nebyla. Je mi líto." Když Dorothy v červenci prodala dům a odstěhovala se na jerseyké pobřeží, nebyla to ona, nýbrž Lis, kdo na rozlučkovém obědě ronil slzy jako hrachy.

Lisin život se omezil pouze na školu a skleník, kde Lis seřezávala květiny a chodila jako tělo bez duše po břídlíkové podlaze s očima vlhkýma jako listy banánovníku.

Postupně se však její stav zlepšil. Jistou dobu užívala prozac, po kterém se jí klepala čelist, třásla prsty a do snů se jí vloudily fantaskní prvky. Kromě toho léky prohloubily její nespavost. Přšla proto na pamelor, který působil šetrněji. A pak jednoho dne přestala léky užívat úplně a pověsila zástěru hospodyňky na hřebík.

"Nedokážu vám říct, co se vlastně stalo. Nebo kdy přesně. Prostě jsem jen zničehonic věděla, že nastal čas začít nový život. A tak jsem ho začala."

"Měl jsem jisté indicie, že Michaelovy preludy souvisejí s americkými dějinami," řekl jí Kohler. "Obzvláště s obdobím občanské války... 'Sic semper tyrannis' - přesně toto vykřikl Booth, když zastřelil Lincolna."

,"Tyranum vždy takto'," dodala profesorka Lis. "Kromě toho jde o motto státu Virginie."

"A pak ta zmínka o čtrnáctém dubnu. To je datum atentátu."

"Jenže co s tím má Lincoln společného?"

Kohler zavrtěl hlavou. "Michael jen velmi neochotně hovoří o svých preludech. Omezuje se na pouhé náznaky a šifrovaná sdělení. Nikdy mi nedůvěřoval."

"Ani vám ne? Vlastnímu lékaři?"

"Vlastnímu lékaři především ne. Taková je podstata jeho choroby. Je paranoidní. Vždy mě obviňoval, že se z něj snažím vymámit informace pro FBI nebo tajnou službu. Jeho preludy vyvěrají z nějakého základního tématu, jenže já se stále nemohu dobrat jeho podstaty. Předpokládám, že se točí kolem občanské války, Lincolnovy smrti a spiklenců. Nebo kolem nějaké události, kterou si Michael s tím atentátem spojuje. Nevím."

"A proč jsou jeho preludy tolik důležité?"

"Protože tvoří páteř jeho choroby. Vysvětlují mu, proč je pro něj každý den tak nesnesitelně těžký. Život schizofrenika," pronesl Kohler profesorským tónem, "je pátrání po smyslu."

Či život není? pomyslela si Lis.

"V současné době jde o velmi rozporuplnou otázku," poznamenal psychiatr a dodal, že i on sám je v tomto ohledu pokládán za odpadlíka. Lis napadlo, že Kohlerovo sebehodnocení vyznívá poněkud samolibě. "Schizofrenie je fyzické onemocnění. Stejně jako rakovina nebo zánět slepého střeva. Musí se léčit pomocí léků. To nikdo nepochybně. Já osobně se však s většinou kolegů rozcházím v názoru, že velkou část schizofrenických pacientů lze velmi účinně léčit také pomocí psychoterapie."

"Opravdu si neumím představit, jak Hrubek leží na pohovce a vypráví vám o svém dětství."

"Ani Freud to neuměl. Tvrdil, že schizofreničtí pacienti by se neměli léčit psychoanalýzou. Většina psychiatrů s ním souhlasí. Současná léčba je založena na užívání 'mozkových bonbonů' - cynikové mezi námi tak nazývají psychiatrické medikamenty - a donucování pacientů přijímat realitu. Naučíte je, jak si objednat jídlo v restauraci nebo jak si vyprat, a pak je pustíte na svobodu. Vlastně je to pravda - podrobná analýza, při níž pacient leží na pohovce, je pro lidi jako Michael nevhodná. Určité typy psychoterapie však i u něj zabírají velmi dobře. I vážně nemocní pacienti se mohou naučit fungovat na překvapivě vysoké úrovni."

Většina psychiatrů si myslí, že schizofreničtí pacienti jen nesouvisle blouzní a jejich preludy jsou bezvýznamné. Já se naopak domnívám, že téměř vše, co tito lidé říkají, nějaký význam má. Jistě, čím více se snažíme jejich slova přeložit do našeho způsobu myšlení, tím bezvýznamnější nám připadají. Pokud se však pokusíme zaměřit na jejich metaforický význam, dveře se před námi rázem otevrou."

Vezměte si například člověka s utkvělou představou, že je Napoleon - to je takový populární obraz schizofrenika. Nebudu se snažit pacienta přesvědčit, že není Napoleon. Ale také ho nebudu hladit po hlavě a říkat mu Bonjour, kdykoliv ho potkám na chodbě. Spíše se pokusím zjistit, proč si myslí, že je francouzským císařem. V devíti případech z deseti pro to existuje nějaký důvod. A jakmile na něj přijdu, mohu začít odemykat dveře. U svých pacientů jsem zaznamenal pozoruhodné výsledky - a někteří z nich byli mnohem nemocnější než Michael." Kohler se odmlčel a pak hoře dodal: "Právě jsem se do něj dostával, už jsem tam skoro byl... Jenže pak se to stalo."

"Děláte z něho nevíňátko."

"Ale on je neviný. To je pro něj dokonalý výraz."

Tenhle doktůrek je zřejmě zvyklý, že mu všichni zbaští, co jim nakuká, pomyslela si našťavaně Lis. Poddajní pacienti, kteří pokývají chorými hlavami a odšourávají se splnit jeho úkoly. Zarmoucené rodiny, které vyzobávají z jeho slov útěchu jako ptáci semínka. Mladí a vyděšení sekundanti a sestry. "Jak ho, proboha, můžete takhle romantizovat?" zeptala se Lis. "Je to jen obrovský uzel svalů, který nemá zábrany udělat, co ho napadne. Je to strojovna, kterou popadl amok."

"Vůbec ne. Michael se mučí neschopností stát se tím, čím si myslí, že se stát může. A tento konflikt se projevuje chováním, které my nazýváme šílenstvím. Preludy jsou pro něj jen milosrdným vysvětlením, proč nemůže být jako okolní svět."

"Chcete mi zřejmě říct, že za jeho chorobu nikdo nemůže." Lis mávla rukou k mračnům, která se proháněla po obloze. "Za tornáda také nikdo nemůže, a přesto bychom je zastavili, kdybychom to uměli. A stejně tak bychom měli zastavit Hrubeka. Někdo by ho měl... zavítat a zahodit klíč." Lis se až na poslední chvíli přiměla neříct "vystopovat a zastřelit". "Vždyť je to psychopat!"

"Ne, není. Psychopatie je naprosto odlišná diagnóza než schizofrenie. Psychopate se dobře přizpůsobují společnosti. Na první pohled působí normálně - mají práci a rodinu -, ale morálka a cit jsou pro ně naprosto vyprázdněnými pojmy. To oni představují zlo. Psychopat by vás byl schopen zabít, protože jste zaparkovala na jeho místě nebo mu nedala deset dolarů. A ani by si to dvakrát nerozmýšlel. Zatímco Michael by zabíjel jedině ze stejných důvodů jako vy - například v sebeobraně."

"Prosím vás, doktore. Takže Michael je podle vás neškodný? Tohle jste mi chtěl říct?"

"Ne, samozřejmě že ne. Ale..." Kohlerovi se zlomil hlas. "Omlouvám se. Rozrušil jsem vás."

"Ne," odpověděla Lis po chvíli. "Pouze se díváme na věci jinak," dodala nezvykle chladně.

"Už je dost pozdě. Svých dvacet minut jsem vyčerpal." Kohler vstal a vyrazil ke kuchyni. U zadních dveří domu se zeptal: "Zajímala by mě ještě jedna věc. Proč si vás spojuje se zradou? ‚Eva přivolává zradu‘. ‚Revanš‘. ‚Věčně a navždy‘. Proč?"

"Zřejmě proto, že jsem svědčila proti němu." Lis zvedla dlaně, jako by byla její dedukce úplně zjevná.

"Myslíte, že je to tím?"

"Předpokládám to. Ale jistě to nevím."

Kohler přikývl a odmlčel se. O chvíli později učinil jeho mozek další z neobvyklých skoků, poháněn nervózním poklepáváním psychiatrova prstu o čelo. "Za městem je autosalon, že?"

Lis si zprvu myslela, že se přeslechla. "Autosalon? Co prosím?"

"Auta. Prodejna aut."

"Ano, to je. Ale..."

"Myslím ten velký. Jak je tam všechno osvětlené. Prodávají tam fordů."

"Klepperman's Ford, ano."

"Kde přesně to je?"

"Necelý kilometr za městem. U silnice 236. Hned za kopcem východně od města. Proč?"

"Jen mě to tak napadlo."

Lis čekala na vysvětlení, ale žádného se nedočkala. Bylo zřejmé, že rozhovor - nebo spíše výslech - se nachýlil ke konci. Kohler si odkašlal a poděkoval. Lis byla ráda, že odchází - jeho návštěva v ní vzbudila vztek. A také byla zmatená. Co tak užitečného se od ní dozvěděl?

A co jí neřekl?

Venku Kohler zamířil k autu a oba zvedli oči k hustým mračnům. Vítr již byl prudký, protivně Lis cuchal vlasy a vrhal jí je do tváře.

"Doktore?" Lis zastavila Kohlera a dotkla se jeho kostnaté paže. "Řekněte mi, jaká je pravděpodobnost, že je na cestě sem?"

Kohler nespouštěl oči z mraků. "Pravděpodobnost? No, ze všeho nejpravděpodobnější je, že ho co nevidět najdou, a i kdyby ho nenašli, že nikdy nedokáže urazit takový kus cesty sám. Ale pokud chcete znát můj názor, myslím, že byste měla odjet do toho hotelu, o kterém jste se zmiňovala."

Kohler se na Lis na okamžik zadíval, ale pak se již jeho myšlenky očividně přesunuly jinam - snad bloudily spolu se svým vyděšeným a šíleným pacientem poli a lesy, ztrácely se na silnici nebo dřepěly kdesi v opuštěné chatrči. Lis se dívala, jak psychiatr přechází k autu, na okamžik potlačila hněv a ke svému překvapení spatřila v Richardu Kohlerovi pravdivý obraz ctizádostivého mladého lékaře, houževnatého a zapáleného. A dozajista i zatraceně chytrého. Cítila z něj také ještě něco dalšího, ale na několik okamžiků nedokázala přesně pochopit, co to může být. Když však psychiatrovo auto zmizelo na dlouhé příjezdové cestě, Lis se konečně dovětipila. Doktor Richard Kohler byl velmi znepokojený muž.

Sanitka i policejní vůz dorazily současně a jejich naléhavě blikající majáčky ozařovaly kmeny stromů zvláštním kovovým světlem. Ozvalo se zaskřípění brzd a dvorek se zaplnil uniformovanými muži a ženami, přístroji, nosítky a elektrickými krabičkami posetými mnoha kontrolkami a knoflíky. Lékaři neprodleně vyrazili k velkému koloniálnímu domu a policisté s dlouhými baterkami se jim drželi v patách.

Owen Atcheson seděl na schůdcích pod kuchyňskými dveřmi, jež byly stále otevřené, a s hlavou v dlaních přihlížel, jak se zdravotníci hrnou ke dveřím. Jeden z nich ho oslovil: "To vy jste volal policii? To vy jste ohlásil přepadení ženy?"

Owen přikývl.

"A kde je?"

"V kuchyni," řekl Owen a hlas měl sevřený vyčerpáním a odevzdaností. "Ale nemusíte spěchat."

"Cože?"

"Říkám, že nemusíte mít naspěch. Ta ženská už nepojede jinam než do márnice."

DUCHOVÉ MRTVÝCH

19 KAPITOLA

"Kdo je to? Snad to není Mary Haddonová? Prokrista, není to její dcera?"

"Ne, není."

"A Mary to taky není?"

"Tak se na ni podívej, proboha! Mary to taky není."

Nikdo se ovšem dívat nechtěl. Všichni raději hleděli na nástěnný kalendář, na nalepovací lístečky s poznámkami, na kousky papíru přichycené magnetkami ve tvaru ovoce k zeleným dveřím ledničky. Dívali se kamkoliv, jen ne na hrůzu nahánějící lidskou bytost připoutanou k javorové židli. Starší lékař opatrně vešel do kuchyně, prohlédl si obrovskou kaluž krve na dlaždičkách, sklonil se a začal zkoumat spleť uvázané uzly. Ženina hlava, uvolněná od krku hlubokou ranou v hrdle, visela zvrácená dozadu a její blůza byla doširoka rozhalená. Z modrobílé kůže na hrudníku zřetelně vystupovala nemotorně vyřezaná písmena.

"Zatracená řezničina," ulevil si jeden z mladých policistů.

"Hej, takové řeči tady nehodlám trpět," řekl detektiv v civilních šatech. "Prohledejte dům. Všechny pokoje."

"Myslím, že Joe s Mary jsou nahoře v kostele. Zítra se tam koná dobročinná dražba a on jí předsedá. Slyšel jsem, že budou pracovat dlouho do večera. Jo, a doufám, že je s nimi i jejich dcera. To teda fakt doufám."

"Tak je sem zavolejte nebo pro ně pošlete auto. Pojdte, dáme se do toho."

Do kuchyně vešel další policista a prohlédl si mrtvolu. "Člověče, vždyť to je Mattie! Mattie Selwynová. Dělal a Haddonových hospodyní. Známe jejího bratra."

Nervózní řečnění pokračovalo. "Ó, no to je hrůza. Co to má v klíně za věcičku...? Panebože, vždyť je to nějaká lebka nebo něco takového. Jezevčí?"

"Proč se to stalo zrovna dneska?" nařikal jiný policista. "Každou chvíli sem dorazí ta bouřka. Přes Morristown se už přehnalo tornádo. Zařvali tam dva lidi. Slyšíte? Člověče..."

Owen postával ve dveřích. Znovu si prohlédl masakr a zavrtil hlavou.

"To vy jste nás přivolal, pane?" zeptal se detektiv a přejel si rukou přes špinavě blondáté vlasy.

Owen přikývl a otřel si z tváře kapesníkem pot. Jakmile přivolal policii, podíval se do okna a všiml si, že má lícní kosti a čelo pomazané blátem, aby se mu ve tmě neleskla kůže. Ještě před příjezdem policie si proto umyl obličej, ale kapesník byl přesto celý špinavý a Owen si pomyslel, že musí vypadat strašně. Popsal policistům Hrubekův útěk, epizodu s bicyklem i to, jak ho dokázal sledovat až sem. "Ano, pane," odpověděl detektiv, "o tom útěku jsme byli informováni. Ale mysleli jsme si, že ten člověk míří na východ."

"Říkal jsem jim, že to není pravda," odsekl Owen nabroušeně. "Říkal jsem jim, že odbočí na západ. Jenže oni mě neposlouchali. Už od první chvíle nebral nikdo tu záležitost vážně. A teď to máte..."

"Také jsme byli informováni, že je zcela neškodný," řekl detektiv hořce, zadíval se na tělo a pak pohlédl zpátky na Owena. "A jakou přesně roli hrajete v tom incidentu vy?"

Owen jim sdělil, že si chtěl jen ověřit, co dělá státní policie pro dopadení uprchlíka, který podle všeho chová zášť vůči jeho manželce. Během řeči si uvědomil, že jeho historka zní dosti prapodivně, takže ho nepřekvapilo ani neurazilo, když se ho detektiv zeptal: "Mohl bych vidět nějakou vaši legitimaci, prosím?"

Owen mu podal řidičský průkaz a registrační průkaz člena advokátní komory.

"Nebude vám vadit, když si je ověříme?"

"Vůbec ne."

Detektiv zvedl telefon a zavolal do kanceláře. O chvíli později přikývl a zavěsil. Vrátil se k Owenovi a podal mu průkazy zpátky. "Jste ozbrojen, pane?"

"Ano."

"Předpokládám, že máte povolení k držení zbraně, pane Atchesone."

"Ano, to mám. A k tomu čtyři roky válečných zkušeností." Owen to řekl proto, že detektiv byl přibližně v jeho věku a k ma-

sakru před sebou se stavěl s klidem, jenž mohl pramenit pouze z jediné věci - že tento člověk prožil válečné peklo. Do detektivovy tváře skutečně pronikla špetka neochotné kolegiality.

Jeden z policistů strčil hlavu do dveří a s očima vytřeštěnými hrůzou při pohledu na mrtvou ženu oznámil detektivovi:

"Něco jsem našel, Bobe. Objevíli jsme stopy po motocyklu. Vypadají čerstvé."

Detektiv se obrátil k Owenovi. "Ty patří vám?"

"Ne."

"Jenže helmu jsme našli na zemi," pokračoval policista. "Zdá se, že..."

Z obývacího pokoje se ozval policista, který identifikoval hospodyní: "Myslíš tamtu helmu? Ta patřila Mattii. Jezdila do práce na hondě. Myslím, že byla žlutá."

"A kam ty stopy vedou?" zeptal se detektiv.

"Za garáž a pak po polní cestě na stošestku. Tam odbočují na jih."

"Na stošestku?" zeptal se Owen. "To je silnice do Boylestonu."

"Jasně. Kdyby jel na motorce po stošestce, byl by tam za čtyřicet, pětáctýřicet minut."

"V Boylestonu je nejbližší stanice Amtraku, že?"

Detektiv přikývl. "Přesně tak. V tom hlášení, které jsme o něm dostali, stálo, že má namířeno do Massachusetts. Oni si mysleli, že půjde pěšky, ale pochopitelně by se mohl svést i vlakem. Třeba to na nás jen tak zkouší, víte?"

"To mi připadá logické."

Detektiv přikázal uniformovanému seržantovi, aby uvědomil boylestonskou policii o vraždě a poslal dva policejní vozy v jižním směru na silnici 106. Okamžitě. Když se pak detektiv otočil zpátky k tělu a začal se zabírat otisky prstů a fotografiemi místa činu, vyšel Owen ven. Obcházel pozemek a hledal stopy. Pečlivě prohledal kopcovité pastviny kolem domu, koňskou stáj a několik malých stodol, které teď sloužily jako garáže.

"Vidíte něco?" zavolal na něj detektiv.

"Ne."

"Poslyšte, pane Atchesone, budeme potřebovat vaši výpověď. A nepochybuju o tom, že s vámi bude chtít mluvit taky náš státní zástupce Franks."

"Ráno se vám s radostí budu věnovat."

"Ale já..."

"Ráno," řekl Owen klidně.

Detektiv Owena chvíli upřeně sledoval, poté vytáhl z náprsenky vizitku a podal mu ji. "Takže mi zavoláte? Přesně v devět ráno?"

Owen přitakal.

Detektiv odložil služební formality stranou a změřil si Owena od hlavy k patě. "Chápu, jak vám teď asi je, pane. Na vašem místě bych měl taky tisíc chutí vyrazit okamžitě za ním. Ale přesto vám radím, abyste dal od téhle záležitosti raději ruce pryč."

Owen se omezil na pouhé přikývnutí a obrátil se na jih k načervenalému světelnému oparu nad městem Boyleston. Po chvíli ustoupil stranou, neboť zdravotníci právě vynášeli ženino tělo ze dveří. Owen na ně vytřeštil zrak - před očima však neviděl tmavě zelený pytel s mrtvou ženou, nýbrž jen krvavě černé tahy písmen, která jí Hrubek vyřezal do hrudníku.

Písmen, jež tvořila nápis navěky rEVAnš.

U Clovertonu ztratil Emil stopu.

Již opět vodil svého pána po asfaltu sem a tam a hledal stopu, kterou však jednoduše nemohl najít. Trenton Heck, jenž své psy vždy podporoval na sto deset procent, to nesl velmi těžce.

Velkým problémem při stopování je skutečnost, že člověk nikdy přesně neví, co se jeho psovi vlastně honí hlavou. Je docela možné, že právě ve chvíli, kdy mu přistrčíte k nosu vnadidlo, ucítí pach srny a s výkřikem "Stopa!" nevyrazí hledat vámi určenou osobu, nýbrž velkou srnu, která tudy procházela před mnoha hodinami. Pes by byl v takovém případě přesvědčen, že dělá přesně to, co jste mu přikázali, a běda pánovi, který by mu za to odmítl poskytnout pamlssek úplně stejně, jako kdyby skutečně zahnal na strom uprchlého odsouzence. Heck si ovšem přehrál události dnešního večera a nevybavil si žádný okamžik, v němž by se Emil mohl splést. No tak, kamaráde, pomyslel si vroucně. Věřím ti. Pojdme na to.

Emil vyrazil ke strouze naplněné vodou, ale Heck ho zarazil. Napadlo ho, že člověk, který klade pasti, by mohl také otrávit vodu, i když Heck se ve skutečnosti více obával přirozené kontaminace. Měl ve zvyku nechávat psy pít pouze vodu z domova. (Když si ho za to kolegové od policie kdysi dobírali a provokativně jeho psovi nabízeli balenou vodu, říkával jim: "Když jste tak chytří, hoši, zkuste si někdy zajet do Mexika a napít se tam vody z vodovodu. Uvidíme, jak si to užijete. A pro psa může být každé místo mimo domov potenciální Mexiko.") Vytáhl z auta láhev a dal Emilovi napít. Pes lačně a dlouze chlemtal. Nato Heck schoval láhev a oba znovu vyrazili na stopu.

Na obzoru daleko na západě se němě blýskalo a na silnici začalo drobně mrholit. Právě déšť zřejmě zničil Hrubekovu stopu, předpokládal Heck. Ještě před chvílí vítal déšť s povděkem, ale to se Hrubek pohyboval pěšky. Nyní jel na kole a Heck s Emilem sledovali úplně jiný druh stopy. Psi totiž identifikují tři různé druhy zápachu - tělesný zápach ve vzduchu, tělesný zápach vtisknutý do země a zápach stopy, který je kombinací rozdrcené vegetace a pachů uvolňovaných vším, na co daná kořist šlápne. Déšť zesiluje a zvýrazňuje poslední dva typy. Jakmile se však snese hustý déšť na vzdušnou stopu na asfaltu, který je prosycen chemickými látkami dráždivými psí čenich, vznikají pro stopování nejhorší myslitelné podmínky.

"No tak, proč už krucinál neslezeš z toho zatraceného kola?" mumlal Heck. "To nemůžeš šmajdat po svých jako každý normální uprchlík?"

Emil zpomalil a rozhlédl se kolem sebe, což bylo špatné znamení. Potřebuju tě kvůli nosu, kamaráde, ne kvůli očím, pomyslel si Heck. Vždyť i já vidím líp než ty.

Pes pomalu sešel ze silnice do pole. S palčivou bolestí v noze pak Heck s Emilem prošel pátrací rošt - pročesávali ve velkých čtvercích okolí a obezřetně se drželi světla baterky v obavě před možnými pastmi. Emil se vždy na dlouhý okamžik zastavil, očichal půdu a zvedl nos. Poté se přesunul o kousek dál a celý proces opakoval. Heck sledoval jeho počínání se stále rostoucí marností.

Vtom ucítil zacukání stopovacího vodítka a s nadějí pohlédl k zemi. Vodítko však vzápětí opět ochablo, Emil se vzdal falešné stopy a znovu začal očichávat zem, vdechovat vůně krajiny a marně hledat stopu, která -jak Heck začínal tušit - možná zmizela navždy.

Otec Michaela Hrubeka byl prošedivělý zasmušilý muž, který se soužil postupným rozpadem vlastní rodiny. Nezačal se však domovu vyhýbat, jak by to na jeho místě možná učinil jiný muž, nýbrž

se každý večer poslušně vracel z oděvního domu, v němž zastával funkci manažera pro společenské oblečení.

A vždy se vracel velmi rychle, jako by se obával, že během jeho nepřítomnosti neustále hrozí nějaká další pohroma, která by mohla zničit zbytky normálnosti v domě.

Během nekonečných hodin strávených doma před odchodem do postele však chaos kolem sebe naprosto ignoroval a rozptýlení nacházel v četbě psychologických knížek pro laickou veřejnost, výňatků z modlitební knížky a také - když mu žádná z těchto činností neposkytla vítanou útlahu - ve sledování televize, zejména cestopisů a diskusních pořadů.

Michaelovi bylo v té době kolem pětadvaceti let a naději na návrat na univerzitu se již do značné míry vzdal. Většinu času tehdy trávil doma s rodiči. Ve snaze syna zabavit a především ho uklidit do ústraní přinášel Hrubek starší Michaelovi komiksy, hry, modely a makety zbraní z období občanské války. Jeho syn tyto dary vždy přijímal s jistou podezřívavostí. Odnesl je do koupelny v prvním patře, namočil je do vany, aby vyzkratoval veškeré snímáče a mikrofony, a pak kapající předměty nacpal k sobě do skříně.

"Podívej, Michaeli: Bonbonland. Co kdybychom si po večeři zahráli, hochu?"

"Bonbonland? Bonbonland? Znáš vůbec někoho, kdo hraje Bonbonland? Setkal ses na tomhle zasraném světě s jediným člověkem, který by hrál Bonbonland? Jdu se nahoru vykoupat."

Michael se otci vyhýbal stejně jako všem ostatním a z domu vycházel jen velmi sporadicky - vždy ho k tomu vedla touha po naplnění nějaké velice významné mise. Jednou strávil celý měsíc hledáním rabína, který by ho obrátil na judaismus, a poté věnoval tři horečné týdny pronásledování nešťastného armádního náboráře, který si s mladým mužem tvrdošijně odmítal potřást rukou, přestože mu Michael snad desetkrát vysvětlil, že již není členem unionistické armády. Jindy zase odjel vlakem do Philadelphie, kde se pověsil na paty atraktivní černé moderátorce, zastavil ji na ulici a naléhavě chtěl vědět, zda byla otrokyní a zda se jí líbí pornografické filmy. Moderátorka nakonec nechala Michaelovi vystavit soudní zákaz styku, který by policie podle všeho uplatňovala všemi dostupnými prostředky, kdyby ovšem Michael záhy na moderátorku nezapomněl.

V sobotu ráno vždy otec připravil na velké pánvi snídani, avšak u snídaně pak byli oba rodiče vystaveni tak neodbytnému Michaelovu řečnění, že ho museli přehlušit rádiem. Michaelova matka se většinou ještě v noční košili chvíli nímrala v jídle, nakonec to nevydržela, pomalu vstala, namalovala se (protože správné dámy to po jídle dělají), několik minut zběsile hledala televizní program nebo dálkové ovládání a pak se vrátila do postele a zapnula si televizor. Otec umyl nádoby a odvezl Michaela k lékaři, který měl nevelkou ordinaci na Main Street přímo nad zmrzlínářstvím. Michael si z těchto návštěv pamatoval jen tolik, že doktor okořenil téměř každou větu oslovením "Michaeli".

"Michaeli, dnes bych byl moc rád, kdybys mi řekl, jaká je tvoje nejstarší vzpomínka. Dokážeš to, Michaeli? Dám ti takový příklad: Vánoce s rodinou. Třeba štedrovečerní ráno, Michaeli, zkrátka chvíle, kdy..."

"Já nevím, blbečku. Nepamatuju si, blbečku. O Vánocích nic nevím, blbečku, tak proč se mě na to pořád vyptáváš?"

Michael řekl slovo "blbečku" častěji než lékař slovo "Michaeli".

Návštěvy psychiatra ustaly ve chvíli, kdy otcova zdravotní pojišťovna odmítla hradit jakákoliv další vyšetření.

Michael pak trávil stále více času v pokoji - někdy si četl o dějinách, jindy nosil matčiny šaty, někdy pokřikoval z okna na kolemjdoucí. Pro děti v pensylvánském Westbury se stal bledě modrý dům Hrubekových vyhlášeným domem hrůzy.

Tak vypadal Michaelův život v letech po vyloučení z univerzity - Michael bydlel doma, pokračoval v pomatených úletech, namáčel do vany hračky, jedl jídlo z polotovarů, četl si o dějinách a díval se na televizi.

Jednou v dubnu kolem pětadvacátých narozenin se Michael uchýlil do svého pokoje a přestal komunikovat s okolím. O měsíc později se pokusil zapálit dům, aby umlčel hlasy ozývající se z matčiny ložnice. Hned příští sobotu oblékl Hrubek starší synovi špatně padnoucí oblek, vybavil ho třemi knihami, náhradním spodním prádlem a zubním kartáčkem a odvezl ho do newyorské státní nemocnice. Zalhal, že je občanem státu New York, a nechal chlapce hospitalizovat na základě příkazu k nedobrovolné hospitalizaci s platností dvaasedmdesát hodin.

Pevně Michaela objal a řekl mu, že v nemocnici jeho stav stabilizují a uleví mu natolik, aby mohl bydlet doma. "Budu si to muset promyslet," odvětil podmračený Michael a ani náhodou netušil, že to budou poslední slova, která si kdy s otcem vymění.

Po návratu do Westbury prodal zdecimovaný otec se ztrátou dům a odstěhoval se na Středozápad, odkud před lety přišla jeho rodina.

Po šesti týdnech se oddělení plateb třetími stranami při newyorské nemocnici vzdalo snahy vystopovat Michaelova otce a Michael se začal léčit na náklady státu.

Newyorská nemocnice byla bezútěšná - tvořila jakousi ústavní poušť, v níž jediné rozptýlení mezi dlouhými hodinami nudy tvořilo podávání léků, podávání jídla a podávání šoků. Michael však byl v tehdejší fázi choroby spíše vyhubavý než agresivní a elektrošokovou terapii nepotřeboval. Pilulky ho vždy spolehlivě uklidnily, takže pak celé dny jen odevzdaně seděl v pokoji, a když ho začal bolet zadek, vstal a díval se ze zamřížovaných oken pokrytých mastným prachem.

Jednou týdně absolvoval rozhovor s lékařem.

"Musíte poctivě užívat naše léky... Užíváte je? Dobře. Víte, chceme váš stav zlepšit až do fáze, kdy si budete uvědomovat - a teď hovořím o vědomé uvědomělosti -, že vaše obavy jsou pouhým důsledkem vaší choroby, a nikoliv reality kolem vás..."

Michael cosi nesouhlasně zamručel a připomněl si, že toho chlápka nikdy nesmí přestat podezírat.

Po šestitýdenním pobytu v nemocnici byl Michael Hrubek diagnostikován jako mírný schizofrenik s nenásilným

chováním a možnými sklony ke stihomamu a zařazen mezi sedmaosmdesát podobných pacientů, kteří byli propuštěni, když nemocnice vzhledem k rozpočtovým omezením musela uzavřít jedno křídlo.

Jelikož oddělení plateb třetími stranami neinformovalo propouštěcí oddělení, že bydliště Michaelova otce není známo, byla zpráva o Michaelově propuštění odeslána na smyšlenou adresu v newyorské Valhalle. V den propuštění posadil ošetřovatel Michaela na lavici v čekárně a sdělil mu, že má počkat, až si ho vyzvedne rodinný příslušník. O čtyři hodiny později Michael oznámil službu konající sestře, že se půjde rozloučit se správcem areálu. Místo toho bez problémů prošel hlavní vратnici z nemocnice a vydal

se na dlouhou a strastiplnou cestu, která ho zavedla do nejrůznějších měst na východním pobřeží, do nejrůznějších nemocnic s nejrůznějšími stupni reputace a neblahé pověsti, na idylickou kliniku v Trevor Hill s Michaelovou milovanou a praradnou doktorkou Anne, do pekla nemocnice v Cooperstownu, do vražedného parku Indian Leap, do státní psychiatrické léčebny v Marsdenu, k doktoru Richardovi... a nakonec - po tolika kilometrech a tolika různých životech - až na to úžasné místo, na němž se Michael ocitl dnes večer: za volant černého, třicet let starého cadillaku Coupe de Ville, který se nyní vůbec neřítí k Boylestonu, nýbrž západně po silnici 236 do Ridgetonu, jenž byl nyní vzdálen méně než třicet kilometrů. Během jízdy se Michaelovi drala na rty slova jedné písničky:

"Cadillac, to je drak, je to drak a žádný vrak..."

Jeho ruce zanechávaly na bílém volantu zbytky potu a Michael si neustále opakoval, který pedál je plyn a který brzda. Někdy se přistihl, že se blíží ke středové čáře, a v panice zapomněl, ve kterém pruhu má vlastně správně jet. Po chvíli si sice vzpomněl, ale nemohl si vybavit, jak se správně zařadit do příslušného pruhu, a tak jel jistou vzdálenost v anglickém stylu, než ho řízení postupně zaneslo zpátky doprava.

Uháněl stále dál a i přes povolenou devadesátku udržoval rychlost na pětadesáti. Častokrát naprázdno polkl, zasténal nebo si cosi zamumlal a po celou dobu si nepřál nic jiného než se natáhnout na hladké čalouněné sedadlo, přikrýt si hlavu a rychle usnout. Věděl však, že to neudělá. Kdepak, Michael setrval ve vzpřímené poloze jako voják na stráž a díval se přímo před sebe do temnoty, ve které ostražitě vyčkávaly nepřátelské zbraně.

Jeho oči sklouzly z asfaltu pouze jednou - aby si přečetly ceduli s nápisem RIDGETON 27 KM - a pak se opět vrátily na silnici. Michael s radostí vdechoval sladký zápach topení, které mu vhnělo do tváře teplý vzduch. Ve vzácném návalu přičetnosti si pomyslel, že vzpomínky, které se mu v tento listopadový večer honí hlavou, jsou od přítomnosti stejně vzdálené jako on od marsdenské nemocnice. Michael Hrubek si nyní vzpomněl na ono dávné odpoledne, kdy seděl v knihovně jedné z nemocnic a prozpěvoval si písničku, kterou sám složil. Zpíval si ji pořád dokola tak dlouho, až ho knihovník požádal, aby přestal, a i pak si ji prozpěvoval alespoň v duchu a neslyšně přitom pohyboval rty.

Nyní seděl uveleben v luxusním černém automobilu a znovu si tuto písničku notoval, tentokrát již s patřičnou hlasitostí.

"Těžký úděl na hřbetě koně, hlavní město spí. Vojácci křičí. Kdesi žena štká. Těžký úděl na hřbetě měsíce, krvavého na nebi. Jedu na hřbitov, kde to tělo leží..."

Michael obrací černý čumák auta proti dlouhému stoupání a cítí postupné a hladké zvyšování otáček motoru. Avšak i přes radost z nově nalezené rychlosti, i přes nesmírnou pýchu, že dokázal zvládnout stroj, jenž by ho ještě před rokem ochromoval hrůzou, i přes to všechno Michael Hrubek nečekaně začíná plakat.

Nabírá do plic horký vzduch, který jeho vzlykot ještě zesiluje, a cítí na širokých tvářích vlhkost. Hrdlo ho pálí.

Proč pláče? přemýšlí Michael, přestože si jen stěží uvědomuje, že vůbec pláče.

Opravdu nemá ponětí. Kdesi hluboko v jeho mysli se ovšem ukrývá odpověď, že pláče úžasem nad genialitou lidstva, které dokázalo vyrobit tento dokonalý automobil. Pláče úžasem nad tím, kolik dnes večer urazil kilometrů. A pláče i pro mlhavou vzpomínku na ženu, která nosila na jinak dokonalé hlavě naprosto neelegantní klobouček.

Za minulé mrtvé i za ty, kteří ještě přijdou.

A pláče i za to, co teď bezpochyby shlíží na jeho auto nad houstnoucími bouřkovými mračky - za krvavě rudý měsíc. Jedu na hřbitov, kde to tělo leží...

20 KAPITOLA

Když bouřka konečně udeřila, zalepovala Lis ve skleníku horní řadu oken.

Obličej měla pár centimetrů od skla, neboť se právě natahovala, aby mohla přilepit pásku na těžko přístupnou tabulku, když vtom zabubnovala na okno sprška dešťových kapek. Lis se odvrátila, upustila pásku a chvíli si myslela, že někdo hodil do okna hrst šterku. Nechybělo mnoho a spadla ze žebříku na záda.

Slezla dolů, sebrala lepicí pásku a začala si prohlížet oblohu. Ve strachu, že kdyby pokračovala v lepení, mohlo by se jí sklo vysypat do obličeje, ještě jednou zvážila možnost okamžitého odjezdu. Severní okna, jež byla obrácena k bouři, však stále nebyla zalepená.

Deset minut, rozhodla se v duchu. Ty si ještě dopřeju.

Znovu vyšplhala k oknům a vzpomněla si na Kohlerovo doporučení odjet. Přesto necítila tísnivou potřebu doktora uposlechnout. Kohler nevypadal, že by měl o ni nějaké zvláštní obavy. Kromě toho by jí ridgetonský šerif jistě již dávno zavolal, kdyby se dozvěděl, že Hrubek má namířeno do města.

Když přelepovala skleněné tabulky velkými písmeny X, padl její pohled na jezero a les, za nimiž se pod deštivou clonou

rozprostírala širá krajina - blátivý obzor z polí, lesů a skal mizejících v černé větrné obloze. Krajina vypadala tak neohraničená, tak dokonale schopná pojmout do sebe vřed v podobě Michaela Hrubeka, že by bylo bláznovstvím být i jen začít uvažovat, že by se Hrubek mohl přiblížit k Ridgetonu. Rozlehlá pustina by ovšem stejně snadno pojala i jejího muže - jak by se ti dva vůbec mohli najít?

A kde je teď vlastně Owen?

V koutku duše Lis věřila, že se manžel brzy vrátí - snad ještě předtím, než s Portii odjedou do hotelu Inn. Že se vrátí s prázdnými rukama, vztekly a zklamaný, protože mu unikla příležitost zahrát si na vojáka.

A protože mu unikla příležitost učinit pokání.

Lis to již od počátku velmi dobře chápala. Věděla, že Owenova dnešní výprava má jakýsi nevyčerpáný důvod. Byla to splátka složitého dluhu, o němž se Owen domníval, že ho vůči manželce má.

A snad ho skutečně má, pomyslela si Lis. Neboť Owen strávil většinu loňského roku ve společnosti jiné ženy.

Seznámil se s ní na kursu průběžného vzdělávání. Tato sedmatřicetiletá rozvedená žena se dvěma dětmi pracovala jako advokátka v oblasti nemovitostí a správy majetku. Owen tyto skutečnosti uvedl jako důkaz vznešenosti své nevěry - on by se přece nikdy nezapletl s nějakým mladým zajícem se žvýkačkou v puse.

Nýbrž se ženou s diplomem z Yaleské univerzity.

S červeným diplomem.

"Její pitomé diplomy mi můžou být ukradené!" soptila tehdy Lis.

Když poprvé uviděla účtenku za pobyt v hotelu v Atlantic City během víkendu, kdy měl být Owen na služební cestě v Ohio, úplně ji to zlomilo. Jelikož se nikdy předtím nestala obětí nevěry, neuvědomovala si, že nemanželský sex je pouze jednou součástí hry zvané cizoložství. Druhou součástí byla nemanželská láska a Lis si nebyla jistá, která součást ji zraňuje více.

Jistě, představa, jak Owen strhává tu nadmíru vzdělanou štetku na postel, nechává se obemknout jejími stehny, tře se jazykem o její jazyk, vyměňuje si s ní sliny, odhaluje jí bradavky a klín a sobě penis ..., ta představa byla sama o sobě příšerná. Avšak Lis možná ještě více skličovala představa, jak se s ní drží za ruku na romantické procházce po rozbourané jerseyjské pláži, jak s ní sedí na lavičce a svěřuje se jí s nejintimnějšími myšlenkami.

Ten odměřený Owen! Její tichý Owen.

Owen, z jehož úst musela vždy páčit každé slovo.

Toto vše byly samozřejmě pouhé spekulace (neboť Owen už v tom uměl chodit a poté, co před Lis odříkal životopis té ženské, již nic dalšího neprozradil). Avšak samotná myšlenka na důvěrný vztah, který jde hlouběji než sex, připadala Lis hrůzostrašná a její zlost při pomýšlení na kradmé rozhovory a vzájemně propletené prsty přesahovala všechny rozumné hranice. Celé týdny po Owenově přiznání ji provázel neodbytný pocit, že by mohla v kterémkoliv okamžiku vybuchnout šíleným hněvem - kdykoliv a kdekoliv.

V době, kdy Owena se svým zjištěním konfrontovala, už prý jejich románek skončil. Owen vzal Lisinu hlavu do svých dlouhých rukou, pohladil ji po vlasech a rozhoupal prsty náušnice, které jí kdysi daroval (toto si dovolí na vrcholu své nevěry, pomyslela si tehdy Lis záštiplně a ještě týž večer náušnice vyhodila). Prý ho ta žena požádala, aby odešel od Lis a oženil se s ní. Owen to údajně odmítl, oba milenci se pohádali a jejich vztah hořce skončil.

Po počátečních katastrofálních týdnech, po dlouhých nocích vyplněných mlčením, po mrtvolně tichých ránech a nesnesitelném Dni důkázání se nakonec začali o celé záležitosti bavit tak, jak to manželské páry dělávají - nejprve oklikou, poté v narážkách a nakonec pragmaticky. Lis si dnes na ty rozhovory vzpomínala jen velice matně. Jsi moc náročný. Jsi moc přísná. Jsi moc mlčenlivý. Jsi moc uzavřená. Nezájímáš se o to, co dělám. Musíš se sexuálně uvolnit. Bereš si mě jako násilník. Nikdy sis nestěžovala... Ano, ale někdy mě děsíš, nepoznám, co si myslíš, ano, ale jsi tak tvrdohlavý, ano, ale...

Člověk nikdy nemluví ve druhé osobě tak často jako po nevěře.

Nakonec se dohodli, že zváží možnost rozvodu, a na jistý čas si šel každý svou cestou. Během tohoto období si Lis konečně přiznala, že ji tento vývoj událostí vlastně nikterak nepřekvapil. V průběhu šestiletého manželství nescetněkrát pochybovala o jejich společné budoucnosti, přestože by ji nikdy ani ve snu nenapadlo, že jejich manželství nakonec ukončí nevěra - spíše si myslela, že se jednoho dne některý z nich jednoduše sebere a odejde. Například poté, co ji Owen v návalu vzteku konečně uštědřil políček, k čemuž v minulosti několikrát neměl daleko, anebo poté, co bude Lis tentokrát nekompromisně trvat na svém a dá mu na vybranou mezi sebou a dalším víkendem stráveným v kanceláři. Owenova aféra tedy přinesla Lis vystřízlivění. Zpočátku se s ním horlivě chtěla rozvést a začít žít vlastní život. Tato představa jí připadala nesmírně lákavá. Avšak Lis Atchesonová nebyla v srdci ženou, kterou by poháněl vztek, a jak plynuly týdny, musela si stále více připomínat, že se má k Owenovi chovat rozhořčeně. Tato nově vzniklá rovnováha jí vidinu osamělého života ještě více odcizila. Kromě toho se Owen choval až neskutečně kajicně, což jí nad ním propůjčovalo zvláštní moc - byla to jediná nadvláda, které se kdy v manželství domohla.

A pak zde byla i praktická stránka věci: Ruth L'Aubergetová, která po celou tuto dobu trpěla rakovinou, nakonec skonala a její dcery zdědily majetek svázaný komplikovanými smlouvami. Lis, která o finanční záležitosti nikdy nejevila zájem, se přistihla, že v této otázce stále více spoléhá na Owena. Obchod a peníze tvořily koneckonců součást jeho profese, a když se Owen začal angažovat ve správě Lisina majetku, znovu se spolu sblížili.

Jejich život začal být snazší. Lis si koupila druhé auto a podle dohody mezi oběma sestrami a Ruth L'Aubergetovou se Lis s Owenem přestěhovali do ridgetonského domu s vysněným skleníkem, zatímco Portia dostala byt. Owen si koupil obleky od Brooks Brothers a luxusní sadu brokovnic, chytal ryby na Floridě, lovil zvěř v Kanadě a i nadále jezdil na služební cesty, často i přes noc. Tentokrát však Lis jeho závazku věrnosti důvěřovala. Navíc si říkala, že se Owenovi život boháče očividně zamlouvá - a peníze, akcie i dům byly přitom napsány na ni.

Takže když se dnes večer dozvěděli o Hrubekově útěku a Owen se před ní postavil vyzbrojen dvěma černými zbraněmi,

Lis se zadívala za jeho zlověstně semknutá ústa a spalující loveckou vášeň v očích a spatřila manžela, který se ze všech sil snaží udržet lásku, již nahlodal vlastní bezstarostností.

Bůh ti žehnej, Owene, za tu dnešní výpravu, pomyslela si Lis, když dolepila poslední okno. Cením si tvé snahy, ale teď už spěchej domů, ano?

Venku se zvedl vítr a vrhl spršku deště na střechu a severní stranu skleníku s tak silným zabubnováním, že Lis jen zalapala po dechu.

Byl čas odtud zmizet.

"Portie! Jedeme."

"Ještě mi jich tu pár zbylo," zavolala Portia z patra.

"Nechej je být."

Za minutku se Portia objevila ve dveřích. Lis si ji chvíli zkoumavě prohlížela a s překvapením zjistila, že v těchto venkovských a pro Portii tak netypických šatech jsou si obě sestry velice podobné.

"Co je?" zeptala se Portia, když si všimla Lisina pohledu.

"Nic. Připravena?" Lis podala sestře žlutý nepromokavý plášť a sama si oblékla podobný.

Portia si přehodila přes rameno batůžek, Lis zvedla malý příruční kufík a pokynula ke dveřím. Vyšly do silného deště.

Náhly poryv větru strhl Portii z hlavy baseballovou kšiltovku. Portia překvapeně vykřikla a rozběhla se za ní, zatímco její sestra zamkla zadní dveře na dva západy a obě ženy sešly po promáčené stezce k okraji parkovací plochy.

Lis se otočila a ohlédla se k domu. Okna zalepená písmeny X a zprohýbané šindele propůjčovaly starému koloniálnímu domu jakýsi bojový ráz, jako by se nacházel uprostřed území nikoho. Lis upřela zrak na skleník, když vtom zaslechla svou sestru: "Co to je?"

Lis se otočila. "Bože můj."

Před nimi se rozprostírala asi třiceticentimetrová vrstva vody a bláta, která pokrývala velkou část příjezdové cesty a vnikala i do garáže.

Lis s Portii se brodily chladnou mazlavou vodou a dívaly se k jezeru. Neprotřhla se však jejich hráz, nýbrž násep z pytlů u přístaviště - přestože Owen Lis ujišťoval, že ho vystavěl vysoko a pevně. Stoupající jezero pytle převrhlo a voda začala proudit do potoka za garáží. Zvířený proud rychle zaplavoval dvorek.

"Co uděláme?" vykřikla Portia a její hlas zněl drsně a znepokojeně - i přes dravě postupující proud byla povodeň prakticky neslyšná.

Moc toho dělat nemůžeme, usoudila Lis. Voda teď proudila skrz šestimetrovou průrvu - příliš širokou, než aby ji obě ženy dokázaly utěsnit. Kromě toho se garáž nacházela v nízkopoložené části pozemku. Pokud by se hladina jezera již příliš nezvedla, dům i většina příjezdové cesty by zůstaly v bezpečí.

"Odjedeme, to uděláme."

"No tak jo."

Přebrodily se do garáže a nasedly do auta. Lis strčila klíčky do zapalování a na chvíli ztuhla úzkostí - nejvíce se obávala, že povodeň vyzkratovala baterii nebo zničila startér. Po chvíli pohlédla na Portii a otočila klíčkem. Motor naskočil a začal jemně vrnět. Lis opatrně vycouvala a vyrazila s autem přes povodeň na stoupající příjezdovou cestu. Již téměř vyjely z tmavé louže obklopující garáž, když vtom se auto roztřásl, přední kola zajela do šterku a mazlavého bahna pod ním a začala se bezmocně otáčet, jako by uvízla v ledových kolejích.

Lis blesklo hlavou, že toto je druhá věc, které se nejvíce obávala.

Richard Kohler projel se svým BMW zátáčku na silnici 236 a vyrazil v prudkém lijáku z Ridgetonu.

Sjel z kopce, odbočil doprava a znovu zamířil na východ. Táhle to je. Výborně. To je prostě výborné! Kohler se hlasitě zasmál a pomyslel si, že toto místo je daleko působivější, než jak si ho pamatoval. Zajel do zadní části parkoviště, zaparkoval a vypnul motor. Otevřel batůžek a vytáhl spis Michaela Hrubeka, který rozečetl dnes večer. Ohmatanou zprávu kdysi sepsala pětadesátiletá doktorka Anne Weinfeldtová-Mullerová, lékařka z psychiatrické léčebny v Trevor Hill.

Ústav v Trevor Hill byl renomovaným soukromým sanatoriem v jižní části státu. Michael byl pacientem Anne Mullerové pouhých pět měsíců, avšak její postřehy o Michaelově nelehkém osudu byly pozoruhodné - stejně jako zlepšení Michaelova stavu pod její péčí. Je skutečnou tragédií, pomyslel si Kohler, že si nikdo nikdy nevšiml, jak účinná mohla doktorčina léčba Michaela Hrubeka být.

Stejně jako Kohler dělila i Anne Mullerová svůj čas mezi různé nemocnice a na Michaela náhodou narazila v malé státní léčebně, kde pracovala s těžkými schizofreniky. Jelikož ji zaujala Michaelova inteligence a šokovaly ji jeho nezvyklé přeludy, zasadila se o to, aby se Michaelovi otevřely dveře do nákladné léčebny v Trevor Hill a Michael zde byl přijat jako pacient na státní útraty. Správa nemocnice, která upřednostňovala poněkud "přízpůsobivější" pacienty, než byl Michael (to znamená pacienty schopné platit účet), zpočátku jejímu úsilí odolávala, ale nakonec se podvolila - do značné míry díky doktorčině prestiži, talentu a zatvrzelému chování.

První den pobytu strávil Michael ve svěrací kazajce. Poté se uklidnil a obávaný kus oděvu mu mohl být odstraněn. Kohler znovu nahlédl do poznámek, které Mullerová naškrábala během prvního týdne Michaelovy hospitalizace:

Pac. nepřátelský a podezřivý. Bojí se, že bude uhozen. ("Zkus mě bacit do hlavy a bude z tebe mrtvá kráva, tak

neudělej chybu.") Bez zjevných vizuálních halucinací, občas halucinace sluchové... V případě nutnosti mimořádné ukázněná motorická aktivita... Afektové reakce slabé nebo nepřipadné (pac. se rozvzlykal, když si všiml knihy o amerických dějinách, později se rozesmál, když byl dotázán na babičku z matčiny strany, a prohlásil, že "je z ní mrtvá kráva")... Poznávací funkce dobré, ale návaly myšlenek občas nasvědčují ryze nahodilému uvažování...

Přestože se mnoho státních nemocnic, v nichž byl Michael hospitalizován, bezpochyby v jeho mysli slilo do jediné ponuré vzpomínky, Trevor Hill mu mohl velice příjemným způsobem utkvět v hlavě. Ve státních nemocnicích nosili pacienti ušmudlané prádlo, vysedávali ve fádních pokojích a v rukou drželi tupé pastelky nebo plastelínu, aby se nějak zabavili. Mnozí zdejší pacienti měli na čele jizvy po lobotomii a pravidelně byli otupováni elektrokonvulzivními šoky nebo inzulinovými kómaty. V Trevor Hill to však vypadalo jinak. Na jednoho pacienta zde bylo daleko více ošetřovatelů i lékařů než ve státních nemocnicích, knihovna byla plná knih, oddělení slunná a okna bez mříží, nemocniční areál tvořily upravené chodničky a zahrady a v denní místnosti byly hromady naučných hraček a her. Elektrošoky se čas od času používaly i zde, avšak hlavní formu léčby představovaly v Trevor Hill medikamenty. Určení správného léku a dávkování bylo i přesto u Michaela -stejně jako u všech schizofrenických pacientů - nelehkým úkolem. Jeden mladý lékař v Trevor Hill se Michaela naivně zeptal, jaké léky užíval v minulosti, a Michael mu odpověděl jako příčinnivý student medicíny: "Eh, lithium. Chlorpromazin a jeho deriváty jsou u mě obecně kontraindikovány. Jsem sice schizofrenik - nenechte se mýlit -, ale důležitou složku mé choroby tvoří maniodeprese. Možná ji znáte i jako bipolární depresi. A tak je lékem mého gusta lithium." Ohromený lékař tedy předepsal lithium a Michaela pod jeho účinky popadl amok. Vyhodil z okna nemocniční televizor, sám vyskočil za ním, a když ho konečně zneškodnili tři statní ošetřovatelé, byl již v polovině cesty k hlavní bráně. Po tomto incidentu se léčby osobně ujala doktorka Mullerová a předepsala Michaelovi koňskou dávku haldolu - dávkování bylo vyšší, než Michael skutečně potřeboval, neboť mělo jeho chorobu rychle stabilizovat. Michaelův stav se vzápětí opravdu zlepšil a mohlo začít jemné doladování: hledání optimální rovnováhy mezi účinkem léku a vedlejšími příznaky v podobě přírůstku na váze, vyschlých úst, nekontrolovatelného pohybu rtů, který způsobují všechny antipsychotické léky, nebo žaludeční nevolnosti. V Michaelově léčebném režimu se střídavě objevoval thorazin, stelazin, mellaril, moban, haldol i prolixin. Třicet miligramů toho, stovka onoho, zvyšme to na dvě stě, případně to smíchejme. Osmnáct set miligramů thorazinu, ne, přidejme, a teď zkusíme devadesát miligramů haldolu, což je totéž jako čtyři tisíce pět set thorazinu. To je asi příliš, jak je na tom s dyskinezií? No dobrá, tak se vraťme k stelazinu...

Nakonec se Mullerová přiklonila k tomu, co i sám Kohler pokládal pro Michaelovu léčbu za nejlepší: k vysokým dávkám thorazinu. Michaelova léčba se tedy skládala z aplikace tohoto účinného léku a terapií s doktorkou Anne. Mullerová se s ním scházela každé úterý a pátek a na jejích schůzkách s Michaelem bylo ze všeho nejcharakterističtější, že na rozdíl od mnoha Michaelových minulých lékařů Mullerová skutečně poslouchala, co má její pacient na srdci. "Již několikrát jste řekl, Michaeli, že máte strach z toho, co 'leží před vámi'. Myslíte tím svou bezprostřední budoucnost?"

"To jsem nikdy neřekl," odsekl Michael.

"Takže jste myslel něco, co leží před vámi na chodbě? Rozčiloval vás někdo?"

"Nikdy jsem takový výraz nepoužil. Někdo si o mě vymýšlí nejrůznější věci. Obvykle je na vině vláda, ti hajzlové. Ale já o tom nechci mluvit."

"Nebo jste měl na mysli nějakého ležícího člověka?"

Michael zamžoural a vyhrkl: "Do toho se nemůžu pouštět."

"Ten člověk může být mrtvý, ale může být stále naživu. Kdo je to?"

"Do toho se nemůžu pouštět, sakra! Jestli ty informace chcete, budete muset do mě nejdřív nacpat léky. Vsadím se, že už jste to udělali. Říkáte tomu skopolamin." Michael zmlkl a zatvářil se potměšile.

Terapie se omezovala na podobně jednoduché výměny názorů. Anne Mullerová se stejně jako Kohler nikdy nepokoušela vymlouvat Michaelovi jeho přeludy. Spíše se do nich zářývala a snažila se zjistit, co se v jejím pacientovi ukrývá. Michael jí však odolával s vyhýbavostí dopadeného špiona.

Po čtyřech měsících však Michaelovo paranoidní a paličaté chování náhle zmizelo. V Mullerově to vzbudilo podezření - již dříve

dospěla k poznání, že Michael má sklony k vypočítavosti. Pacient Hrubek se choval stále veseleji a bujařeji. Později se Mullerová dozvěděla od ošetřovatelů, že Michael začal krást prádlo z prádelny. Dospěla tedy k názoru, že jeho zdánlivě zlepšené chování je pouhou přetvářkou, která ho má zbavit podezření z krádeží prádla.

Než ho však stačila konfrontovat, začal Michael nosit ukradený lup jí. Nejprve to byly dvě nepadnoucí ponožky.

Michael jí je podal s ostýchavým úsměvem zamilovaného chlapce. Mullerová vrátila obě ponožky majitelům a řekla Michaelovi, aby už dále nekradl. Michael velmi zvažněl a oznámil jí, že "v současné době není schopen vzít na svá bedra tak olbřímí závazek".

Ve hře jsou důležité principy, dodal. "Velice důležité."

Zřejmě měl pravdu, neboť během příštího týdne obdržela Mullerová pět triček a několik dalších ponožek. "Skládám vám tyto oděvy," oznámil jí Michael šeptem a rázně odešel, jako by spěchal na vlak. Toto nošení dárků trvalo několik týdnů. Mullerovou nezajímaly ani tak samotné krádeže jako spíše pochopení, co má Michaelovo chování znamenat.

A pak se jednou ve tři hodiny ráno dostavilo prožření a Mullerová se užasle posadila v posteli.

Během dlouhé a málo souvislé terapeutické schůzky konané o den dříve totiž Michael ztišil hlas, uhnul očima a

zašeptal: "Skládám vám svůj oděv. Ale nikomu to neříkejte. Je to strašně riskantní. Nemáte ponětí, jak riskantní." Skládám vám oděv. Skládám vám obdiv. Michael si tuto cituplnou frázi jednoduše špatně vyložil. Mullerová vyskočila z postele a okamžitě se rozjela do kanceláře, kde namluvila do diktafonu dlouhou zprávu začínající podmanivým úvodem, který se v řeči psychiatrů rovnal radostnému výkřiku:

Včera významný průlom. Pac. vyjádřil touhu po emočním spojení s lékařem, doprovázenou živým afektem.

S dalším průběhem léčby se Michaelův stihomam stále zmenšoval. Krádeže ustaly, Michael se začal chovat společenštěji a veseleji a potřeboval menší množství léků než dříve. Skupinové terapie ho velmi bavily a těšil se i na vycházky, které v něm do té doby vzbuzovaly zděšení. Začal vykonávat pomocné práce kolem nemocnice, pomáhal v knihovně i v zahradě. Podle zprávy doktorky Mullerové dokonce několikrát řídil auto. Kohler zvedl hlavu od zprávy a zadíval se přes šterkové parkoviště. Na západě se znovu zablesklo. Nakonec si Kohler přečetl poslední záznam ve spise, který napsal někdo jiný než Anne Mullerová. Kohler zjistil, že si dokáže až příliš dobře představit scénu, kterou tyto poznámky popisují:

Michael leží na posteli a dívá se do historické knížky, když do jeho pokoje vchází jeden z lékařů. Sedá si na postel, usmívá se na pacienta a vyptává se na knížku. Michael okamžitě tuhne. Drobné jiskřičky stihomamu se začínají rozdmýchávat.

"Kdo jste a co chcete?"

"Jsem doktor Klein... Michaeli, obávám se, že ti musím oznámit, že doktorka Mullerová je nemocná."

"Nemocná? Doktorka Anne je nemocná?"

"Obávám se, že se s tebou již nebude setkávat."

Michael neví, co na to říct. "A co zítra?" vyhrkává a přemýšlí, co ten člověk udělal s jeho lékařkou a přítelkyní. "Uvidím ji zítra?"

"Ne, ona se už do nemocnice nevrátí."

"Ona mě opustila?"

"Ne, Michaeli, ona neopustila tebe. Opustila nás všechny. Včera v noci skonala. Chápeš, co to znamená 'skonala'?"

"To znamená, že ji nějaký hajzl střelil do hlavy," odpovídá Michael zlověstným šepotem. "Byl jste to vy?"

"Zemřela na infarkt."

Michael několikrát mrká a snaží se to pochopit. Nakonec mu na tváři naskakuje hořký úsměv. "Tak ona mě opustila." Začíná úlevně pokyvovat hlavou, jako by se doslechl dlouho očekávanou špatnou zprávu.

"Tvůj nový lékař se jmenuje Stanley Williams," pokračuje doktor konejšivě. "Je to vynikající psychiatr. Studoval na Harvardu a poté pracoval ve Státním ústavu duševního zdraví. Co na to říkáš, Michaeli? jistě se sám přesvědčíš, že je to velice bystrý chlapík. Bude tě..."

Doktor se na poslední chvíli vyhýbá židli, která se s hlasitou ranou třísť o stěnu, a vybíhá na chodbu. Těžké dubové dveře odolávají Michaelovi asi deset vteřin a pak se již Michael prokopává na chodbu, řítí se nemocnicí a hledá doktorku Anne. Láme ruku ošetřovateli, který se ho pokouší zneškodnit, takže na něj nakonec musí být hozena síť jako na ně-

jaké zvíře. Tato metoda z devatenáctého století byla v historii nemocnice v Trevor Hill použita pouze jednou.

Pouhý týden po smrti své ochránkyně a terapeutky byl Michael Hrubek i s veškerými osobními věcmi - zubním kartáčkem, šatstvem a několika knihami o amerických dějinách - přemístěn do státní psychiatrické léčebny. Jeho život se měl znovu proměnit v nekonečný koloběh podávání léků, podávání jídla a podávání šoků a také by se tak stalo, kdyby se dočasně zapomenutý Michael po dvou hodinách vysedávání v přijímací místnosti nové nemocnice nenaštal a neodešel hlavními dveřmi ven. Zamával na rozloučenou několika pacientům a ošetřovatelům, které v životě neviděl, prošel hlavní branou a již nikdy se nevrátil.

Doktor Richard Kohler si všiml, že k tomuto zmizení došlo přesně před čtrnácti měsíci. Dalším oficiálním záznamem o Michaelu Hrubekovi byla zatýkácí zpráva, kterou prvního května odpoledne sepsal nejistou rukou jeden z policistů ve státním parku Indian Leap.

Kohler odložil spis Anne Mullerové a sebral malý blok s poznámkami, které si zapsal v domě Lis Atchesonová. Než je však začal číst, dlouze se zadíval na husté dešťové kapky, které bubnovaly do čelního skla, a přemýšlel, jak dlouho zde ještě bude muset čekat.

21 KAPITOLA

"Kde jste to našel?"

Pod postelí, na stromě, mezi nohama mondénní Mony...

Peter Grimes neodpověděl a ředitel nemocnice k jeho obrovské úlevě na otázku zapomněl.

"Bože můj. Tak on už tři měsíce komunikuje s Ústavem duševního zdraví? Tři zasrané měsíce! A koukněte, kolik toho je. Jen se koukněte!" Zdálo se, že Adlera více ohromil rozsah dokumentů, jež Richard Kohler vypracoval, než jejich skutečný obsah.

Grimes si všiml, že se šéf dotýká Kohlerových dokumentů poněkud bázlivě, jako by na nich nechtěl zanechat otisky. Možná se mu to jen zdálo, ale přesto to mladého lékaře mimořádně znepokojilo -především proto, že mu Adlerova obezřetnost připadla jako výborný nápad, a on musel jen litovat, že ho něco podobného nenapadlo dříve, než sám zanechal na všech dokumentech vlastní otisky.

Adler zamyšleně vzhlédl. Aby se znovu nezeptal, odkud Grimes ty papíry vzal, začal asistent rychle předčítat ze stránky, která náhodou ležela na hromádce před oběma muži. "Vážený dr. Kohlere, na základě Vašeho návrhu ze dne 30. září tohoto roku Vám můžeme s potěšením oznámit, že finanční oddělení Ústavu duševního zdraví vydalo předběžný souhlas s financováním programu hospitalizační léčby těžce psychotických jedinců dle zásad, jak jste je nastínil ve výše uvedeném návrhu..."

"K čertu s ním!" ulevil si Adler s takovou úporností, že se Grimes bál přestat číst.

"Prozatím byl schválen předběžný rozpočet ve výši 1,7 milionu dolarů, který by měl pokrýt finanční potřeby Vašeho programu pro první rok. Dle dohody bude tato částka hrazena z existujících dotací do systému státních psychiatrických léčeben, čímž bude eliminována potřeba veřejného schválení."

Grimes nakonec přestal číst ve chvíli, kdy Adler zamumlal slovo "eliminována", jako by bylo sprosté, vytrhl Grimesovi papír z ruky

a dočetl poslední odstavec sám. "Tímto zároveň potvrzujeme, že Váš návrh podléhá schválení lékařské komise Ústavu duševního zdraví na základě konečného předložení šesti případových studií a zpráv, na nichž byl Váš návrh založen (Allenton, Grosz, Hrubek, McMillan, Green, Yvenesky). V otázce termínu ústní prezentace případových studií Vás bude přímo kontaktovat zástupce lékařské komise..."

Adler hodil papír na stůl a Grimes dospěl k závěru, že ředitel nemocnice se sice až paranoidně obával zanechat na papírech otisky prstů, ale jinak by měl být opatrnější. Pokud by si Kohler všiml poškozených stránek, mohl by ohlásit pokus o krádež - a Grimes si bolestně uvědomoval, že u tohoto pokusu existuje svědek. Před půl hodinou totiž asistent přivolał podrážděného vrátného a přikázal mu, aby otevřel dveře Kohlerovy kanceláře. A protože Grimes nebyl ostřílený lupič, opomněl vrátného poslat pryč a nevěšiml si, že se vrátí příkrčil u prahu a pobaveně sledoval loupež od začátku až do konce.

"Naše peníze. Kromě toho všeho ještě bere naše peníze! Podívejte na to. Koukněte na to, Grimesi. Využívá naše pacienty, aby nás vyšachoval. Klidně nás prodává - naše pacienty, naše peníze - pro svůj vlastní program."

Adler popadl telefon a vytočil číslo.

Grimes se díval z okna, přemýšlel o Kohlerově plánu a byl šokován a fascinován zároveň. Kohler využil Michaela Hrubeka jako zářný příklad tvrzení, že kombinací léků, přeludové terapie a resocializačního programu soužití lze dosáhnout dramatického zlepšení stavu i u chronických a nebezpečných schizofreniků. Ústav duševního zdraví proto souhlasil s poskytnutím značné sumy peněz a kromě toho Kohlerovi umožnil vytvořit si v marsdenské nemocnici vlastní píseček, navíc na Adlerovy náklady. Pokud by ovšem Hrubek nebyl dopaden v tichosti, pokud by například někoho zranil či zabil, pak by lékařská komise ústavu zamítla Kohlerův plán jako nepoužitelný a nebezpečný.

Přesto to měl Kohler vymyšleno obdivuhodně, pomyslel si Grimes a téměř zalitoval, že sehrál tak důležitou roli v pádu talentovaného lékaře, který by bezpochyby dokázal vytáhnout člověka nahoru, pokud by jeho vlastní kariéra přežila dnešní noc. Což se ovšem jistojistě nestane.

Děšť prskal do zamaštěných oken a kvilivý vítr rozbil kdesi na dvorku tabulové sklo. K pacientce 223-81 se přidalo několik dalších pacientů a chodbami se začal linout vyděšený sborový nářek. Grimes nepřítomně vyhlédl z okna a pokusil se nemyslet na to, jak by pacienti reagovali, kdyby se někde poblíž prohnalo tornádo.

Adler mrštil sluchátko zpět do vidlice a pohlédl na Grimese. "V adaptačním domě není. Nějaký hajzl mu dal echo."

"Komu, Kohlerovi?"

"Před pár hodinami mu někdo volal. A on vyrazil ven. Právě teď někde hledá Hrubeka."

"Sám?"

"On musí jít sám. Musí Hrubeka přimět, aby se vrátil pokorně jako beránek. Pak bude tvrdit, že k němu jednoduše přišel a požádal ho, aby se vrátil. A že ho ten hajzl poslechl. Kdyby ho ale Kohler zasáhl třeba elektrickou puškou nebo uspávací pistolí... Sakra! Ta vloupačka."

"Prosím?" zeptal se obezřetně asistent.

"Ostraha říkala, že se dneska večer někdo vloupal do lékárny."

"Ano. Ale říkali, že to vypadalo jako autonehoda. Až ráno se dozvíme, jestli se něco ztratilo."

"Jo, něco se ztratilo, na to můžete vzít jed. Ten všivák určitě čmajznuł uspávací pistolí. Bude chtít..." Adler zneklidněl.

"Ježíši, on bude chtít, aby Hrubek vypadal jako to zatracené šteně, za které jsem ho vždycky pokládal já. Pane na nebi."

Grimes opět bezděčně napodobil naprázdno polykající rybu a začal hlasitě přemítat, co by se mělo udělat.

"Chci si připravit něco pro novináře," řekl Adler. "Jestli se ta..." V duchu si přefíkal několik výrazů a nakonec řekl:

"Jestli se ta situace stane kritickou..."

"Jestli dojde na nejhorší."

"Ano, jestli dojde na nejhorší, budeme s tím muset okamžitě vyjít na veřejnost. Chci po vás zprávu. Sepište ji..."

"Myslíte tiskovou zprávu?"

"A jakou jinou bych měl myslet? Dokážete ji napsat? Podmět, přísudek. Podmět, přísudek. Je to pro vás tak těžké?"

Rychle si to probereme. Napište, že bez vědomí personálu..., ne, že bez vědomí správy a oficiálních představitelů nemocnice umožnil jistý zde působící soukromý lékař Hrubekovi přístup na všechna oddělení, čímž mu dovolil utéci. Napište „působící“ lékař, ne „docházející“. Ať ty mamlasy zmateme. A za to napište, že to bylo v příkrém rozporu...”

"V rozporu?"

"...s jasnými instrukcemi, podle nichž musí jakýkoliv přesun pacientů z úseku 403 na adaptační, skupinovou nebo externí terapii schválit kancelář ředitele."

"Ano, v rozporu s instrukcemi," koktal asistent. "Žádné podobné instrukce ovšem neexistují, nebo snad ano?" zeptal se. "Je asi logické, že by existovat měly. Jenže momentálně žádné nejsou."

"A co ten oběžník?" řekl Adler netrpělivě. "Vy už si nevzpomínáte? Na ten oběžník z roku 1978?"

Grimes vykoukl z okna. Adler měl na mysli směrnici, která lékařům nařizovala uvědomit kancelář ředitele před jakýmkoliv přesunem odsouzených pacientů na oddělení se střední nebo nízkou ostrahou, a to i dočasně - například v případě, že by na oddělení E nefungovaly sprchy. Toto nařízení sice skutečně existovalo, avšak po pravdě řečeno se jím řídili pouze nejvíce spřízněnější (Grimes se tomuto výrazu nemohl ubránit) z marsdenských lékařů.

"To mi připadá trochu...", uniklo asistentu Grimesovi.

"Co zase máte?"

"Já jen... Tady přece nejde o přístup na oddělení, ne?"

"A o co podle vás jde?" odsekl Adler posměšným tónem a Grimes pocítil nutkání vynadat šéfovi do despotů, což by ho bezpochyby stálo místo rychleji než vtipy o znásilnění.

"Kohler provádí tu přeludovou terapii. To ona Hrubeka rozrušila. A my mu ji teď můžeme hodit na krk."

Adler připustil, že to má něco do sebe. Skutečnost, že se Hrubek potuloval po chodbách nedaleko márnice, byla v podstatě chybou ošetřovatelů. Ti si navíc nevšimli, že si Hrubek schovává léky, a ledabyly manipulovali s Callaghanovým tělem. Kohlerovo provinění, jak Grimes přesně podotkl, však bylo daleko závažnější. Kohler totiž v Hrubekovi nějakým způsobem probudil touhu po útěku. Detaily jeho následné realizace byly do značné míry nepodstatné. Šlo o to, že Hrubekovy fantazie měly být dávno zatlačeny kamsi hluboko do jeho podvědomí - anebo z něj ještě lépe vykořeněny pomocí behaviorální terapie. Ať si říká kdo chce co chce, elektrody a jídlo dokáží změnit i potkany v docela příkladné živočichy. Podívejme na toho Grimese...

Kohlerovy omyly by se však jen obtížně tlumočily veřejnosti, pomyslel si Adler - obyčejným lidem, kteří budou vyžadovat jednoduché odpovědi v případě, že by Hrubek ubodal policistu nebo znásilnil nějakou dívku. Poděkoval tedy Grimesovi za poznámku a dodal: "Raději našeho přítele usmažíme v otázce přístupu na oddělení, ano? Než se to celé vysvětlí, udělají si z něj všichni fackovacího panáka a nikoho nebude zajímat, čeho se ve skutečnosti dopustil." Na to asistent Grimes - potěšen, že ho šéf poplácal po zádech - okamžitě přikývl.

"Ale nebuďte moc konkrétní. Některá fakta musíme trochu přibarvit. Řekněme, že vzhledem k účasti v Kohlerově programu měl Hrubek přístup k mrazícím boxům, do márnice a k nákladové rampě. Žádný další odsouzenec z úseku 403 takový přístup nemá. To je přece pravda, ne?"

"To ano," přitakal Grimes.

"Nebýt tedy jeho účasti v Kohlerově programu, nikdy by neunikl. Sine qua non."

"To mám taky napsat?"

"Ne, sine qua non pochopitelně ne. Ale chápete, co chci říct? Dochází vám to? Kohlerovo jméno vůbec neuvádějte. Aspoň ne zpočátku. Ať to vypadá, že nám jde nejvíce o..."

"O jeho reputaci?"

"Výborně. Ano, o jeho reputaci."

Jediný automechanik, který dnes v noci zvedl telefon, bydlel v Roenville, asi pětadvacet kilometrů západně po silnici 236. Zachechtal se a odpověděl, že odtahový vůz sice pochopitelně má, ale než s ním někoho pošle do Ridgetonu, potrvá to čtyři až pět hodin.

"Už tak jsem úplně sám na tři silnice v téhle části okresu. A moji chlapi právě odtahují vrak ze silnice v Putnam Valley. Byli tam zranění. Semlelo je to na kaši. Příšerná noc. Prostě příšerná. Takže mám vás připsat na seznam?"

"To je v pořádku," řekla Lis, ukončila hovor a vytočila číslo oddělení ridgetonského šerifa.

"Dobrý den, paní Atchesonová," odpověděla dispečerka uctivě. Její dcera chodila do Lisiny třídy a rodiče mívali sklon jednat s Lis

stejně formálně jako jejich děti. "Jak odoláváte té dnešní bouři? Ha? To je tedy něco, vidíte?"

"Snažíme se to zvládnout. Poslyšte, Peg, není tam někde Stan?"

"Kdepak, není tu ani noha. Všichni jsou venku. Dokonce i Fred Bertholder, přestože má chřipku jako řemen. Představte si, že ten rockový koncert nakonec nezrušili. Věřila byste tomu? Spousta těch mladých se teď nemůže dostat domů. To je teda binec."

"Ozval se vám někdo z marsdenské nemocnice? Kvůli Hrubekovi?"

"Kdo to má být?"

"Muž, který dnes večer uprchl."

"Jo, ten. Víte, těsně než Stan odjel, volal kvůli tomu na státní policii. Je v Massachusetts."

"Hrubek? Hrubek je v Massachusetts?"

"Ano, paní."

"Jste si jistá?"

"Stopovali ho až ke státní hranici a pak museli odvolat pátrání. Předali to massachusettským policistům. Ti jsou na hledání lidí kadeti, i když jim úplně chybí smysl pro humor. Tak to aspoň tvrdí Stan."

"A... A našli ho?"

"To nevím. Za hodinku, hodinku a půl se přižene bouřka, takže nepředpokládám, že nějaký zdrogovaný psychopat teď pro ně bude nejvyšší prioritou, ale nemůžu mluvit za ně. Situace je však dost vážná, takže se teď zřejmě nebudou zabývat šílencem za hranicemi státu. Poslyšte, paní Atchesonová, chtěla jsem s vámi mluvit o té trojce minus, co od vás dostala Amy."

"Nemohlo by to počkat na příští týden, Peg?"

"Samozřejmě. Já jen, že se s ní Irv na tu písemku připravoval jako blázen, a Irv je pěkně sečtělý. Vyzná se v literatuře, čímž nemyslím jenom brak. Posledního Mohykána měl přečteného dřív, než ho stačili zfilmovat."

"Takže příští týden?"

"Samozřejmě. Dobrou noc, paní Atchesonová."

Lis zavěsila a přešla k Portii, která právě stála na malé kryté verandě u kuchyně a usrkávala kolu. Lis s Owenem verandu nikdy moc nevyužívali. Nesvítilo sem slunce a ve výhledu na dvorek a jezero odtud bránily košaté jalovce.

"To je krása," poznamenala Portia a přejela rukou po mahagonovém zábradlí s pečlivě vyřezanými květinami, révovými úponky a lístky. Poryv větru zavál k domu mlhovou spršku ledového deště a obě ženy instinktivně ustoupily.

"Vlastně ano, tys to ještě neviděla." Lis se odmlčela a vzpomínala, jak tuto balustrádu našla na jedné demolici a okamžitě věděla, že ji musí mít.

"Slyšela jsem, jak jsi telefonovala," řekla Portia. "Odtahový vůz se nekoná?"

"Ne."

"A pěšky jít nemůžeme?"

"Tři kilometry? V tomhle větru a dešti?" Lis se zasmála. "To asi ne."

"A co Hrubek?"

"Údajně je v Massachusetts."

"Tak co kdybychom to jednoduše přečkaly tady? Rozděláme si oheň a budem si vyprávět strašidelné příběhy."

Kdyby bývaly odjely o dvacet minut dřív... Lis si vztekle vzpomněla na Kohlera. Kdyby se tady nebyl zastavil, už mohly sedět v hotelu. Lis se zmocnila mrazivá myšlenka, že Hrubek jako by k ní vyslal svého agenta, aby ji zdržel.

"Tak co?" zeptala se Portia. "Zůstáváme?"

Vítr si nad jejich hlavami šumivě pohrával s korunami stromů a déšť vytrvale dopadal na promáčenou zem.

"Ne," rozhodla Lis nakonec. "Odjíždíme. Zajdeme si pro lopaty a odházíme auto."

Zvířata se na velkou vzdálenost pronásledují daleko lépe než lidé, a to ze tří důvodů: jedí, když mají hlad, nepokoušejí se maskovat vyměšování a mají jen omezené možnosti pohybu.

Okolní svět, pomyslel si Trenton Heck, možná pokládal Michaela Hrubeka za zvíře, avšak jeho dnešní cesta na západ nesla všechny rysy výletu zatraceně vychytralého člověka.

Heck si pomalu začínal zoufat. Prudký déšť prakticky zahladil veškeré pachy ve vzduchu a žádné jiné Hrubekovy stopy nemohl Heck s Emilem najít. Emil již hodinu šněroval po silnici a okolních polích sem a tam a stále nic kloudného nenalezl.

Avšak nyní, těsně za Clovertonem, Heck konečně objevil důkaz Hrubekova selhání. Jeho zvířecké nutkání k jídlu přehlušilo jeho potřebu uprchnout.

Zpočátku Heck nepřikládal krabici s koláčky Hostess, která ležela na příjezdové cestě ke staré čerpací stanici, vůbec žádnou pozornost. Poté si ovšem všiml, že krabice není prázdná. To mu prozradilo, že zde nemůže ležet déle než půl hodiny. Každý myslal se špetkou sebeucty by takovou dobrotu do té doby spořádal.

Když Heck s Emilem došli až ke krabici, pes okamžitě zpozorněl. Heck věděl, že jeho zájem nijak nesouvisí s přirozenou psí slabostí pro cukr a tuk, a pečlivě prozkoumal okolí. Táhle! Na betonové rampě u čerpadel se rýsovaly otisky Hrubekových bot. Výborně! Heckovi poskočilo srdce nenadálým štěstím. Kousek na západ od čerpací stanice objevil v blátě vedle silnice otisk pneumatiky. Hrubek se teď z nějakého důvodu držel krajnice a v dešti se dala stopa snadno sledovat i pouhým okem. Heck s Emilem se vrátili do auta a vyrazili na západ. Heck viděl, že stopa pokračuje ještě asi sto metrů a pak náhle odbočuje a míří přímo na dlouhou příjezdovou cestu.

Heck zastavil auto, nasadil Emilovi postroj a znovu ho uvázal nakrátko, protože se obával pastí. Pes okamžitě zavěšl stopu a oba společně se pak vydali do houští. Emil byl v sedmém nebi - srst se mu leskla krůpějemi deště, plíce se mu dmuly svěžím chladným vzduchem, a tělo i mysl tak mohly s milovaným pánem za zády provádět to, k čemu je Bůh stvořil.

Chvilí se prodírali křovím a Heck přitom myslel na slíbenou odměnu. Vzápětí však začal silně litovat, že se lépe nedíval kolem sebe, neboť si pružinové pasti všiml až v okamžiku, kdy na ni Emil šlápl.

"Ne!" vykřikl Heck, prudce zatáhl za vodítko a vyvedl Emila z rovnováhy. "Ale ne! Co jsem to provedl?" To už však Emil padl bokem přímo na velkou past firmy Ottawa Manufacturing a začal skučet bolestí.

"Ach bože, Emile..." Heck padl na kolena ke zvířeti, začal přemýšlet o dlahách a veterinárních pohotovostech a bolestně si přitom uvědomoval, že u sebe nemá obvaz ani obinadlo, kterým by mohl zastavit krvácení z rozseknuté žíly nebo tepny. Když se však

natáhl k psovi, převládly u něj policejní instinkty a Heck si uvědomil, že past může sloužit k odvrácení pozornosti.

Čeká tu na mě, je to trik!

Heck si otřel z očí déšť, zvedl pistoli, otočil se a přemýšlel, z kterého směru by se na něj ten šílenec mohl vrhnout. Na okamžik se zarazil, zamyslel se, a když nic neslyšel, otočil se zpátky k Emilovi. Raději podstoupí riziko útoku, než aby nechal psa neošetřeného. Zastrčil pistoli do pouzdra a natáhl se k Emilovi. Ruce se mu roztřáslly a srdce mu začalo zběsile tlouci teprve nyní, po opadnutí prvotního zděšení. Pes se však náhle domýšlivě otřepal a naprosto nezraněn vstal.

Co se stalo? Heck zíral na Emila, který přece spadl přímo na vyleštěné spuštěadlo pasti!

Teprve poté Trenton Heck pochopil, že čelisti byly zacvaknuté ještě předtím, než Emil na spuštěadlo šlápl.

"Pane na nebi." Heck chytil psa kolem krku a pevně ho objal. "Pane jo." Pes couvl, zavrtěl hlavou a do jeho rozhořčení se nyní vkradly i rozpaky.

Heck se sklonil a prohlédl si past. Byla naprosto stejná jako pasti v prodejně u silnice 118. Očividně ji zde nastražil Hrubek. Jak se ale spustila? Heck předpokládal, že jsou celkem dvě možnosti. Buďto šlápl na spuštěadlo nějaký malý živočich, který měl hlavu níže než ocelové čelisti, a ty cvakly do prázdna. Anebo tudy již někdo procházel, uviděl past a nechal ji zacvaknout pomocí klacku nebo kamenu. Heck usoudil, že tato možnost je daleko pravděpodobnější, protože vedle pasti zahlédl v blátě několik otisků bot. Jedna sada patřila Hrubekovi, ale kromě něj tudy procházel ještě někdo další. Heck si pozorně prohlédl otisky a srdce mu sklouzlo do kalhot.

"Zatraceně!" zašeptal hoře.

Tu podrážku dobře znal, neboť již tyto otisky viděl - byly to drahé vycházkové boty značky L. L. Bean, které večer zahlédl nedaleko od převisu, kde s Emilem zachytil Hrubekovu stopu mířící na západ.

Takže tu máme konkurenci.

Kdo to může být? uvažoval. Možná policista v civilu. Anebo spíše - což bylo znepokojivější - jiný lovec, jako byl Heck, který prahl po vypsané odměně. Heck si vzpomněl na Adlera. Poslal snad

některého ošetřovatele, aby Hrubeka našel? Hrál snad ředitel nemocnice na více stran?

A vsadil přitom Heckovy peníze?

Heck se postavil, sevřel pistoli a pečlivě ohledal stopy obou mužů. Hrubek pokračoval jižním směrem po soukromé cestě. Druhý stopař naopak přicházel z tohoto směru a mířil zpět k silnici 236. Přitom přišel až po Hrubekovi - některé jeho otisky překrývaly Hrubekovy šlépěje - a cestou utíkal, jako by náhle zjistil, kam má Hrubek namířeno, a pronásledoval ho. Heck sledoval otisky bot L. L. Bean až k silnici, našel místo, kde se muž zastavil, a začal si prohlížet otisk pneumatiky, který zde nedávno zanechalo nějaké těžké auto. Pronásledovatel poté sprintoval ke krajnici silnice 236, kde nasedl do auta a vyrazil na západ, přičemž zběsile protočil kola. Z otisků pneumatik bylo zřejmé, že muž řídil auto s pohonem všech kol.

Heck po ohledání scény usoudil, že si Michael Hrubek opatřil vlastní automobil a nyní má pravděpodobně pouze několikaminutový náskok před druhým pronásledovatelem.

Trenton Heck se zadíval na nepokojnou noční oblohu a v dále spatřil tichý záblesk. Otřel si z obličeje déšť, dlouze se zamyslel a nakonec dospěl k závěru, že nemá na vybranou. Ani Emil nedokázal stopovat kořist zavřenou v autě. Heck proto musel vyrazit po silnici na západ a spoléhat, že bude mít štěstí a odhalí nějaké známky Hrubekovy přítomnosti.

"Nebudu ti zapínat pás, Emile," řekl a odvedl psa k pick-upu. "Ale sed pořádně. Trochu na to šlápnou."

Pes se rozvalil na Heckovu nataženou nohu, a když se auto s burácením vyřítilo na silnici, zavřel umdlévající víčka a začal klímat.

22 KAPITOLA

Deset kilometrů za Clovertone si Owen všiml auta zaparkovaného vedle silnice 236 nedaleko skupinky jehličnanů. Chytrý parchant! pomyslel si.

Projel kolem starého cadillaku, poté náhle zpomalil, odbočil ze silnice a zaparkoval auto u pásu jalovců a bohlelavů.

Vsadil vše na jednu kartu a zvítězil.

Však už bylo načase, pomyslel si. Trochu štěstí jsem si dávno zasloužil.

Když se na místě clovertonské vraždy procházel po pozemku, všiml si, že ve dvou malých stodolách u domu stojí automobilové veteráni. Vešel tedy dovnitř, nakoukl pod modré autoplachty a objevil starý pontiac Chief z roku 50, hudson a nachově červený studebaker. Jedna stodola však byla prázdná a autoplachta v ní ležela na podlaze na hromadě, což byl navíc jediný neuklizený předmět v budově. Owen měl sklon ihned zavrhnout možnost, že by Hrubek ukradl tak nápadné auto. Pak si ovšem vzpomněl na bicykl, poddal se instinktům a po krátkém ohledání pozemku objevil čerstvé stopy po pneumatikách těžkého automobilu, které vedly ze stodoly na příjezdovou cestu a odtud západně po silnici 236. Aniž by se tedy Owen o svém nálezu zmínil jediným slůvkem clovertonským policistům, odjel z domu a vyrazil nikoliv do Boylestonu, nýbrž za starým automobilem.

Nyní vystoupil z auta a vrátil se zpět ke cadillaku. Nemusel se bát, že ho Hrubek uslyší - vytrvalý déšť a ostré nárazy větru přehlušovaly veškeré zvuky. Po chvíli se zastavil a přimhouřil oči do noci. Patnáct až dvacet metrů od Owena stála zády k němu vysoká postava a močila u keře. Lysou hlavu přitom měla lehce zakloněnou, dívala se na oblohu a pozorovala déšť. Zdálo se, že si zpívá nebo si tiše pobrukuje.

Owen se přikrčil a vytáhl z opasku pistoli. Zvažoval, co by měl nyní udělat. Když se před chvílí zdálo, že má Hrubek namířeno do

jejich domu v Ridgetonu, měl Owen v plánu ho tam následovat a poté vklouznout do domu před ním. Pokud by se pak

šilenec vloupal dovnitř, Owen by ho jednoduše zastřelil. Možná by mu přitom strčil do ruky nůž nebo krumpáč, aby měl státní zástupce jednodušší práci. Nyní však měl Hrubek k dispozici auto a Owenovi došlo, že možná vůbec nemíří do Ridgetonu. Možná teď opravdu odbočí na jih a odjede do Boylestonu. Nebo prostě pojede dál po silnici 236 a dorazí až do New Yorku nebo dále na západ.

Kromě toho měl nyní Owen svou nic netušící, bezbrannou a osamělou kořist přímo na dosah ruky - a taková příležitost se mu možná již nenaskytne, ať už Hrubek nakonec zamíří kamkoliv.

Owen se tedy rozhodl: raději toho člověka zneškodní hned.

Ale co s tím cadillakem? Owen by mohl nechat svoje auto tady, hodit Hrubekovo tělo do kufru starého veterána a pak s ním odjet do Ridgetonu sám. Jakmile tam dorazí, odtáhne tělo do domu a...

Ne, to samozřejmě nejde. Kvůli krvi. Kulky ráže 0.357 s dutou špičkou by způsobily hroznou paseku a nějaký policejní expert by pak bezpochyby prohledal kufr cadillaku.

Po chvíli přemítání dospěl Owen k závěru, že tady auto jednoduše nechá. Hrubek byl blázen. Mohl se zaleknout řízení, vystoupit z auta a pokračovat do Ridgetonu pěšky. Kromě toho Owenovi došlo, že by pravděpodobně neměl Hrubeka zabíjet zde - soudní patolog by mohl poznat, že Hrubek zemřel o dobrou hodinu dříve, než uvedl do protokolu Owen.

Rozhodl se tedy, že nyní Hrubeka pouze znehybní - střelí ho do ramene a do nohy, odtáhne ho na zadní sedadlo džípu a odjede s ním do Ridgetonu. Právě tam bude pacient nakonec nalezen - v kuchyni manželů Atchesonových. Owen bude sedět v obývacím pokoji a tupě civět z okna, zcela ochromen krvavou tragédií: nejprve vypálil na Hrubeka dvě rány, aby se ho pokusil zastavit, a pak - jakmile ten obrovský člověk neuposlechl jeho výzvy - po něm vystřelil potřetí a tentokrát mu již zasadil smrtelnou ránu.

A pokud jde o tu krev v džípu... Inu, to je riziko povolání. Owen však auto zaparkuje za garáží. Nebude důvod, proč by ho vyšetřovatelé měli chtít vidět, natož aby ho ohledávali policejní experti.

Owen podrobně rozebral svůj plán a dospěl k závěru, že je sice riskantní, avšak rizika jsou poměrně přijatelná.

Natáhl revolver a přiblížil se k Hrubekově siluetě. Hrubek již dokončil svou činnost a právě civěl na rozbouranou oblohu, poslouchal ostré šumění větru ve vrcholcích okolních borovic a nechával si na obličej dopadat dešť.

Owen ušel sotva pět kroků ke kořisti, když vtom zaslechl charakteristické dvojité cvaknutí brokovnice a spatřil proti sobě policistu, který mu mířil hlavní na prsa.

"K zemi a ani hnout!" křikl mladý muž chvějícím se hlasem.

"Co to děláte?" zaječel Owen.

"Ani hnout! A odhodte zbraň! Odhodte tu zbraň!"

Vtom se dal Hrubek do běhu - hustá tmavá masa prchala směrem ke cadillaku.

"Nebudu vám to říkat dvakrát!" Policistův panický hlas zněl nepřírozně vysoko.

"Ty zasraný idiote," ulevil si Owen a snažil se ovládnout vztek. Vykročil k policistovi, který však zvedl brokovnici výš.

Owen ztuhl a upustil revolver. "No dobrá, dobrá!"

Mýtinou se rozlehl zvuk startujícího cadillaku. Automobil se prohnal kolem nich a policista se šokovaně ohlédl za zvukem. Owen přitom nenuceně odstrčil hlavě brokovnice stranou a udeřil policistu pěstí ze strany do obličeje. Mladý muž se skácel jako podřátý. Owen se na něj bleskurychle obkročmo posadil a v návalech vzteku mu zasazoval jednu ránu za druhou. Nakonec se dokázal ovládnout, zalpal po dechu a pohlédl na zkrvavenou tvář omdlelého policisty.

"Do prdele," zaklel hořce.

Pár metrů za ním se náhle ozvala rána. Zněla jako výstřel, a tak se Owen přikrčil a popadl revolver. Neslyšel však již nic než skučení větru a bubnování deště. Vzdálený obzor na okamžik prozářily obrovské blesky.

Owen se otočil zpátky k policistovi a spoutal mu zápěstí za zády. Nato mu sundal erární opasek z lakované kůže a spoutal mu jím i nohy. Chvilí na policistu znechuceně zíral a přemýšlel, zda na něj muž pořádně viděl. Dospěl k závěru, že pravděpodobně ne. Byla příliš velká tma a ani on sám vůbec neviděl policistovi do tváře. Nejspíš si policista bude myslet, že ho napadl přímo Hrubek.

Owen odběhl zpátky k autu. Zavřel oči a udeřil pěstí do kapoty. "Ne!" vykřikl do vlhké a větrné oblohy. "Ne!"

Levá přední pneumatika byla prázdná.

Owen se sklonil a všiml si, že kulka, která prorazila plášť, byla odpálena ze zbraně střední ráže. Pravděpodobně z osmatřicítky nebo z devítky. Když spěchal pro zvedák a náhradní kolo, uvědomil si, že při svých plánech pro dnešní večer vůbec nepočítal s možností, že by se Hrubek mohl chtít bránit.

Se zbraní v ruce.

Stály vedle sebe, v rukou držely lopaty s dlouhou násadou a pod hnědou vodou nabíraly bahnitý šterk jako lovkyně ústřic. Paže již měly rozbolavělé z celovečerního plnění a ukládání pytlů s pískem, takže nyní dokázaly nabírat pouze malé hrstky mramorových oblázků, které poté vysypávaly pod zabořená kola automobilu.

Se ztmavými vlasy a obličejem lesklým od deště plnily lopatu za lopatou šterkem a s lehkou útechou naslouchaly brumlání motoru. Z rádia se linula vážná hudba prokládaná čas od času zprávami, které jako by byly zcela odtržené od reality. V jednu chvíli moderátor - uspán zvukem vlastního hlasu - oznámil, že bouřková fronta by měla během hodiny či dvou zasáhnout jejich oblast.

"Bože můj," křikla Portia přes pleskající liják, "copak ten chlap nemá okno?"

Jinak obě ženy pracovaly mlčky.

Tohle je šílenství, pomyslela si Lis, když jí vítr vchrstl do tváře snad pět litrů vody. Bláznovství.

Přesto jí z nějakého důvodu přišlo podivně přirozené, že teď stojí po lýtka ve vodě vedle sestry a společně se ohánějí

těžkým náradím s dubovými násadami. V této části pozemku kdysi bývala velká zahrada - než se otec rozhodl, že zde postaví garáž, a nechal půdu zaorat. Sestry L'Aubergetovy tady několik let pěstovaly zeleninu. Lis předpokládala, že možná právě nyní stojí na místě, kde kdysi vytrhávaly z políček plevel nebo obdělávaly jemnou černou zeminu motykami. Dodnes si vzpomínala, jak tehdy připichovaly obaly od semen na klacíky, které pak strkaly do země v místě, kde vysadily příslušná semena.

"Ten obal rostlinkám ukazuje, jak mají vypadat, aby pak věděly, jak správně růst," vysvětlovala Lis čtyřleté Portii, která tomuto zdůvodnění pár týdnů věřila. Později se tomu smály a obrázky se zeleninou se na několik příštích let staly oblíbeným tématem žertů.

Lis nyní přemýšlela, zda si Portia vzpomíná na zahradu také. Možná že by v tom případě vzala tyto vzpomínky jako důkaz, že jít do společného podniku se sestrou by pro ni nemuselo být tak nepřijatelné, jak se na první pohled zdálo. "Zkusme to už," zavolala do deště a ukázala na auto.

Portia si nasedla a jemně šlápla na plyn. Auto se o několik centimetrů pohnulo, ale téměř vzápětí se znovu zabořilo do bláta. Portia zavrtila hlavou a vystoupila. "Cítila jsem, že jsme blízko. Stačí ještě trochu šterku."

V neutuchající průtrži začaly znovu lopatovat.

Lis pohlédla na sestru a spatřila její siluetu na pozadí zářivého blesku na západě. Přistihla se, že nepřemýšlí o šterku, o blátě ani o japonských autech, nýbrž o této mladé ženě. O tom, jak se Portia přestěhovala do města, které leckoho semele, jak se naučila mluvit drsným jazykem, šlehat po lidech pohledy plnými vzteku a vzdoru, nosit vyzývavé kostýmy, tylové minisukně a kroužky do nosu a vyžívat se v roli velkoměstské milenky.

A přesto měla Lis své pochyby...

Například dnes večer jako by se Portia začala cítit ve své kůži teprve ve chvíli, kdy odložila šustivé šaty, zbavila se prapodivných šperků a oblékla si pytlovitě džinsy a rolák.

A milenci...? Stu, Randy, Lee a stovky dalších? I přes všechny své řeči o nezávislosti Portia často působila jako pouhý odraz muže, s nímž právě chodila, což mezi nimi vytvářelo přesně ten druh překonaného a škodlivého vztahu, který sama tak zapáleně odsuzovala. Faktem bylo, že se jí všichni ti přehnaně pohlední muži s vilnými očima ve skutečnosti nikdy nijak zvlášť nelíbili. A když od ní poté odešli - což se dělo naprosto zákonitě -, Portia chvíli truchlila a pak si vyrazila ulovit někoho čerstvého.

Lis Achesonové proto nezbývalo než si často lámat hlavu, kým její sestra ve skutečnosti je. Opravdu se tak odcizila, jak to někdy působí?

Lis nevěděla, ale rozhodla se, že na to přijde. A pokud se jí to nepodaří přes zahradní školku, zkusí to nějak jinak.

Nedávno ji totiž napadla jistá myšlenka - vlastně se to stalo krátce po incidentu v Indian Leap -, které se jednoduše nemohla jen tak zbavit: že totiž jediným způsobem, jak lze překonat temné dědictví rodiny L'Aubergetových - pokud ho vůbec překonat lze -, je spolupráce dvou jejích dosud žijících členů.

Jich dvou.

Lis nedokázala přesně říci, proč o toto usmíření tolik stojí. Přesto však nějakým nevysvětlitelným způsobem cítila, že se o ně musí pokusit. Jak jí minulý týden řekl jeden student, když ho přistihla při podvádění: "Vám se to hlídá, když nic neriskujete."

Naházely ještě trochu šterku, zatímco před rozsvícenými reflektory automobilu stále dopadaly husté provazce deště. Nabubřelý moderátor posluchačům oznámil, že nyní uslyší Händelovu Vodní hudbu. Kouzlo nechtěného mu očividně nedošlo, takže plyně přešel k dalším zprávám, zatímco obě sestry se na sebe na okamžik zadívaly, rozesmály se a poté se znovu vrátily k práci.

Cadillac se řítí po silnici. Tlusté pneumatiky seděly jako přilepené na vlhkém asfaltu a v motorovém bloku spokojeně vrnělo osm majestátních válců.

Michael Hrubek byl stále rozrušen z incidentu s konspiráty před dvaceti minutami. Hajzlové! Unikl jim, to ano, ale ruce se mu prudce chvěly a srdce zběsile tlouklo. Jeho myšlenky neustále tékaly jinam, než si přál, a Michael zapomínal, kde je a co dělá. Ze všeho nejsilněji se mu nyní v hlavě usadila ozvěna hlasitého výstřelu z pistole a vzpomínka, jak mu chladná ocel poskočila v ruce.

"Cadillac," zpíval si zuřivě, "to je drak, sic semper tyran-ak... Doktorko Anne, přijď, no tak."

Po smrti doktorky Anne Mullerové se Michael začal potulovat. Příležitostně strávil nějaký čas ve státní nemocnici, ale většinou žil na ulici, přežíval díky sýrovým sendvičům od sociálních pracovníků a vybíral popelnice za restauracemi. Přitom ho sužovaly pocity úzkosti a stíhomanu, přestože druhá porucha s sebou přinesla i pozitivní důsledky: díky obavám z drog, které Michael pokládal bez výjimky za jedovaté, se vyhnul AIDS, žlutence i dalším závažným onemocněním.

Po několika měsících strávených na severovýchodě Spojených států zabloudil Michael na jih do Washingtonu, kde měl v úmyslu omluvit se za své dřívější zločiny Andrewu Johnsonovi, Ulyssesi S. Grantovi nebo současnému prezidentovi - podle toho, koho

potká první. Podařilo se mu proniknout až k hlavní bráně Bílého domu a zaklepat tam na dveře strážnice.

"Nezbytně nutně s vámi potřebuji hovořit ve věci toho atentátu, Johnne Strážníku. Je to životně důležité!"

Než stačil doříct větu, sebrala ho tajná služba.

"To bylo hloupé," řekl si zasmušile, když posléze čekal kdesi ve vyšetřovací místnosti ministerstva financí. "Neměl jsem to dělat."

Přesto ho nemučili, jak očekával. Jednoduše mu položili řadu otázek, které mu dle jeho názoru měly zatemnit mysl, a po

dvou hodinách ho propustili. Michael dobře věděl, že během výslechu mu agenti nějakým způsobem implantovali do těla sledovací zařízení, a tak se ihned po propuštění vrhl do třípytívého bazénu před památníkem obětem vietnamské války, aby vyzkratoval baterii. Po této koupeli se cítil daleko lépe a přesunul se na arlingtonský národní hřbitov, kde žil celý měsíc.

Nakonec ho hlavní město začalo nudit, a tak odcestoval zpátky na sever, aby vyhledal otce. Po měsíci sporadického pátrání uvěřil, že objevil dům své rodiny v jedné staré čtvrti ve Philadelphii. Vešel tedy do odemčených hlavních dveří, aby zjistil, jestli je někdo doma. Byl, přestože se nakonec ukázalo, že to není jeho otec, nýbrž manželka policejního detektiva.

Než by řekl švec, sebrali ho i za toto.

Když ho druhý den propustili, odjel Michael stopem do Gettysburgu, kde si lehl doprostřed bitevního pole a začal skučet hanbou za svou roli při ukončení života největšího prezidenta, jakého kdy Spojené státy poznaly.

Bác, a sebrali ho.

Philadelphia, Newark, Princeton, New York, White Plains, Bridgeport, Hartford.

Takový byl Michaelův život: nemocnice a ulice. Přespával v krabicích, koupal se v řekách a zcela záměrně se potuloval. Každý den byl pro něj plnohodnotnou zkušeností. Dokázal užít pravdu s pronikavou jasností. Ty pravdy byly všude! Syrové a bolestné pravdy. Skrývaly se v červených automobilech, které svištěly po ulicích, skrývaly se v pohybu remorkérů, které přistávaly u břehu, skrývaly se ve vlasech dospívajících chlapců nebo v symetricky vystavených hodinkách ve výkladech klenotnictví. Michael pokládal všechny ty-

to úkazy za čiré zjevení a vždy si lámal hlavu, zda by z něj mohly sejmut břímě úzkosti a strachu.

Říkají mu ty úkazy něco? Poskytují mu útěchu?

Na svých toulkách se Michael setkával s různými lidmi a mnozí z nich se s ním dávali do řeči. Pokud byl umytý a měl na sobě šaty, které mu krátce předtím poskytl kněz nebo sociální pracovník, mnohdy si k němu někdo přisedl na lavičku v parku, kde si obvykle četl knihu. Držel-li v ruce výtisk Penguin Classic, lidé mu snadno odpustili zmuchlané šaty nebo strniště na bradě. Stejně jako kterýkoliv jiný byznysmen během hezkého nedělního odpoledne si i Michael vždy překřížil nohy a odhalil holé kotníky obuté v hnědých mokasínách. Usmál se na příchozího, pokynul mu, a vyhýbaje se tématům, jako jsou vraždy, znásilnění nebo tajná služba, začal hovořit pouze o tom, co viděl přímo před sebou: o vrabcích, kteří se popelili v jarním prachu, o stromech, o dětech hrajících fotbal. Vedl rozhovory s lidmi, kteří klidně mohli být výkonnými řediteli obrovských společností.

Tento kočovný život nakonec nepříjemně skončil v lednu tohoto roku, kdy byl Michael zatčen a obviněn z vloupání do obchodu v jednom malém blahobytném městečku osmdesát kilometrů jižně od Ridgetonu. Michael tam rozbil okno a rozcupoval na kusy figurínu. Následovala prohlídka soudem určeným psychiatrem, který dospěl k závěru, že Michaelovo vandalské chování obsahuje sexuální podtón, a prohlásil Michaela za psychotického násilníka. Michael, který u soudu vystupoval jako Michael W. Booth, byl poté nedobrovolně hospitalizován a poslán do státní psychiatrické léčebny v Cooperstownu.

Tam s ním ani neabsolvovali vstupní diagnostický rozhovor a rovnou ho zavřeli na oddělení pro těžké případy. Byl umístěn do chladné tmavé místnosti, kde strávil ve svěřací kazajce dlouhé tři hodiny, než se konečně otevřely dveře a dovnitř vstoupil muž, jenž byl ještě větší než Michael.

"Kdo jsi?" oslovil muže Michael. "Nejsi John Wilkes Ošetřovatel? Nepracuješ pro vládu? Já byl ve Washingtonu, D. C, hlavním městě této obrovské země. Kdo tě sem, sakra..."

"Drž hubu, kurva." John Ošetřovatel odhodil Michaela na zeď a pak ho srazil k podlaze. "Neřvi, nehulákej, neodmlovvej. Prostě zavři klapáčku a uvolni se."

Michael tedy zavřel klapáčku, ale neuvolnil se. V Cooperstownu se nikdo neuvolnil. Na tomto místě se všichni pacienti jednoduše poddali, podlehlí svému šílenství. Michael zde strávil mnoho času tím, že jen seděl o samotě, díval se z okna, vrtěl nohama v návalech nervózní energie a opakovaně si pobrukoval stále stejnou písničku - Old Folks at Home. Nemocniční psycholog, který s Michaelem trávil přibližně sedm minut týdně, se nikdy o tuto nutkavou potřebu nezajímal, ale kdyby to učinil, dozvěděl by se, že stará píseň od Stephena Fostera obsahuje verš: "Ach, černý, mé srdce je roztožené," kde ovšem slovo "černý" nevyvolávalo v Michaelovi představu otroka, nýbrž představu tmy - konkrétně noci. Noc mu totiž přinášela naději ve spánek a spánek byl jediným obdobím, kdy byl Michael na tomto příšerném místě klidný a vyrovnaný.

Cooperstown - nemocnice, v níž sestry zavíraly dvě pacientky na pokoj s jedinou naolejovanou lahví od koly a pak je sledovaly od dveří.

Cooperstown - nemocnice, v níž John Ošetřovatel ohnul Michaela přes plechové umyvadlo a znovu a znovu do něj vnikal tak, že bolest vystřelovala Michaelovi ze zadku až do čelisti a obličje a chladný kov ošetřovatelových klíčů jej v rytmu přírazů bouchal do stehna.

Cooperstown - nemocnice, v níž se Michael na hony vzdalil realitě a začal si být jist, že žije v době občanské války. Během měsíce na oddělení těžkých případů měl přístup pouze k jediné knize. Pojednávala o převtělování, a když si ji Michael asi dvanáctkrát přečetl, pochopil, jak se může stát Johnem Wilkesem Boothem. Nosil přece u sebe Boothovu duši! Jeho duch kdysi opustil staré zraněné tělo a poté dobrých sto let bezcílně kroužil sem a tam. Nato se snesl na hlavu Michaelovy matky právě ve chvíli, kdy z ní vypadlo dítě a zanechalo jí na břiše zarudlé šrámy, o nichž matka Michaelovi vyprávěla, že je má na svědomí on, ale nemusí si s tím lámat hlavu.

Ano, v Michaelovi nyní sídlila duše pana Johna Wilkese Boothy, slušného herce, ale především zatraceně dobrého vraha.

Jednoho dne v březnu tohoto roku vzal John Ošetřovatel Michaela za rameno a strčil ho na Suziin pokoj. Zabouchl za ním dveře a namířil přes okno do pokoje videokameru.

Michael osaměl se čtyřřadvacetiletou pacientkou, jejíž pohlednou tvář hyzdila pouze jediná vada - drobná jizvička uprostřed

čela. Suzie si Michaela opatrně prohlížela zapadlými očima. Byla typem ženy, jejíž jediná pozemská moc spočívá v tom, že vždy ví, co se od ní očekává. Všimla si, že Michael je muž, a okamžitě si vyhrnula sukni nad vypracovaná stehna. Nato si bez okolků sundala kalhotky a překulila se na lokty a kolena.

Ovšem také Michael, který si uvědomoval, že John Ošetřovatel stojí přímo za dveřmi, věděl, co má dělat - přesně totéž. I on si stáhl trenýrky a poklekl na všechny čtyři. Chvilí tam oba klečeli s odhalenými zadky, zatímco John Ošetřovatel uprchl z chodby, když se na ní nečekaně objevil jeden lékař. Nakoukl do místnosti, otevřel dveře a začal vyzvídat, co tam oba pacienti dělají.

"Cekáme na Johna Ošetřovatele," ujal se odpovědi Michael. "Jsem na něj připraven a ona také. Neudělám žádnou chybu. Stejně jako všichni zdravotníci má i John Ošetřovatel velice velký úd."

"Panebože."

Následné vyšetřování mělo za následek propuštění pěti ošetřovatelů, dvou sester a dvou lékařů z cooperstovské léčebny. Michael se ovšem o dalším osudu Johna Ošetřovatele nikdy nedozvěděl, neboť byl jako jedna z obětí okamžitě přeložen z oddělení nejtěžších případů na oddělení dobrovolně hospitalizovaných. V lékařské zprávě stálo, že k tomu došlo na základě "stabilizace pacientova stavu" a že prognóza dalšího vývoje je "střední až dobrá". Ve skutečnosti byl Michael daleko nemocnější, než když ho do léčebny přijímali, ovšem vedení nemocnice ho chtělo izolovat od zvědavých reportérů a státních inspektorů, kteří se na nemocnici vzápětí snesli ve snaze prošetřit aféru, již jedny noviny nazvaly titulkem "Zvěrstva v psycholéčebně".

V nemocnici byly posléze přijaty reformy, reportéři se začali zabývat nějakou jinou kauzou, Cooperstown přestal časem veřejnost zajímat a Michael Hrubek zůstal za zdmi nemocnice víceméně zapomenut.

Ještě měsíc po skandálu byl hospitalizován na oddělení lehkých případů cooperstovské nemocnice. Jednou o víkendu se přistihl, že je neobvykle rozrušen. V sobotu večer přerostlo jeho znepokojení do obrovských rozměrů a Michaela přepadl pocit, že se k němu stěny pokoje neustále přibližují. Navíc se mu začalo ztěžka dýchat. Michael měl podezření, že je za tím tajná služba - její agenti ho často bombardovali podivnými paprsky, které mu elektrizovaly nervy. Michael netušil, že tuto jeho úzkost nezpůsobila federální vláda, nýbrž něco daleko prostšího: někdo někde založil jeho chorobopis a Michael již čtyři dny nedostával haldol.

V zoufalství se nakonec rozhodl, že najde jedinou osobu, na niž si z nedávné minulosti pamatoval a která by mu mohla pomoci. Dobře si vzpomínal, že kdysi obvinil doktorku Anne ze Spiklenectví, a dokonce nesčetněkrát prohlásil, že je šťastný, že je doktorka mrtvá. Nyní dospěl k názoru, že jediným způsobem, jak dojít útěchy, je vzít tato krutá prohlášení zpět a doktorce se omluvit. Celou noc proto snoval útek z Cooperstownu - jeho plán počítal se založením několika diverzních požárů a s použitím nejrůznějších převleků a přestrojení. Důkladné plánování se však nakonec ukázalo jako zbytečné, neboť v neděli ráno si Michael jednoduše oblékl džinsy a tričko a odešel hlavní branou nemocnice přímo kolem bezpečnostního strážníka, který netušil, že má před sebou těžkého pacienta hospitalizovaného z politických důvodů na oddělení lehkých případů.

Michael neměl ponětí, kde přesně by se mohla doktorka Anne nacházet. Věděl však, že Trevor Hill leží v jižní části státu, a tak onoho jarního rána vyrazil z nemocnice právě tímto směrem. Záhy se však ztratil v labyrintu venkovských silnic, a čím více si připadal ztracený, tím větší byla jeho úzkost. Na kůži mu vyrážela panika a svědila jako neštovice. Čas od času začal sprintovat, jako by ho strach chňapal uzadu za paty. Jindy se ukrýval v křoví tak dlouho, dokud neucítil, že neviditelní pronásledovatelé prošli kolem něj. Jednou sebral veškerou odvahu, vyšplhal se na korbu nákladního automobilu, ukryl se pod stanovou plachtou a hodinu se vezl, dokud řidič nezastavil před jedním bistroem u cesty. Michael si všiml, že na parkovišti stojí čtyři nákladní auta, a v obavách z tohoto mimořádně nešťastného čísla seskočil a utekl po nedaleké venkovské pěšině.

Okolo poledne se pak ocitl uprostřed rozlehlého parkoviště. Zastavil se, popadl dech a s žaludkem staženým úzkostí vyrazil přes parkoviště ke stromořadí. Proběhl parkovištěm a zmizel do křoví těsně za velkou dřevěnou cedulí. Přitom se krátce podíval na slova, která jako by do cedule někdo vypálil obrovskou letovací lampou.

VÍTEJTE VE STÁTNÍM PARKU INDIAN LEAP

Michael Hrubek vzpomínal na tento den i dnes, o půl roku později, když uháněl s černým cadillakem po silnici 236 přes vrcholek dalšího kopce. Před sebou spatřil dlouhý rovný pás hladkého asfaltu, jenž se nořil do dálky zaplněné neutuchajícími blesky a jemnou září světél, která již možná patřila Ridgetonu. Instinktivně se přikrčil, když déšť ještě intenzivněji zabubnoval do střechy a čelního skla.

"Zrada," zamumlal a poté to slovo několikrát halasně zopakoval. Celé jeho tělo spaloval neklid. "Eva zrady! Hajzlové!"

Během okamžiku mu tepová frekvence vyskočila na 175, ze všech pórů mu začal prýštit pot a zuby mu cvakaly jako koňská kopyta cválající po betonu. Mysl však měl neprodyšně uzavřenou. Zapomněl na GHETTO, zapomněl na Lisa-bon, na konspiráty, doktorku Anne i doktora Richarda... Zapomněl na všechno kromě ledového sevření strachu. Neklidně tékal rukama na volantu a po chvíli šokovaně vytřeštil oči na kapotu cadillaku - jako by se náhle probudil a zjistil, že jede na zuřivě se vzpouzejícím býkovi.

Přemůžu to, pomyslel si. Bože, pomoz mi to přemoci! Sklonil hlavu a kousl se zevnitř do kůže na tváři. Vzápětí ucítil krev. Já to přemůžu.

A na velmi krátký okamžik to skutečně přemohl.

Na velmi krátký okamžik pevně sevřel slonovinový volant a přinutil auto k návratu do pravého pruhu silnice.

Na tento kraťoučkový okamžik nebyl Michael Hrubek neohrabaným šilencem, v němž sídlila duše starodávného zabijáka.

Nehnal ho kupředu nesnesitelný pocit viny. Abraham Lincoln byl nyní pouhou slavnou a tragickou postavou dějin, jejíž obličej zdobil měděné mince, a Michael nebyl ničím více než velkým a silným mladým mužem se slibnou budoucností, který nyní vedl vyšperkované staré auto po vesnické silnici. Byl vyděšený, to ano, ale přesto se víceméně ovládal.

Zakrátko se však tento přelud rozplynul.

Michael se nedokázal déle přemáhat. Ztratil veškeré představy o řízení a ve snaze zastavit smyk dupnul obrovskou nohou na pedál napravo. Zakryl si rukama oči, zaskučel prosbu o pomoc a ponechal nohu na podlaze, zatímco auto zmizelo ve skupině nízkých jalovců a začalo se otáčet a otáčet a otáčet.

23 KAPITOLA

Před vámi leží tento úkol...

Owen Atcheson si vzpomněl na svého velitele roty, který měl ocelový pohled a vypadal dost poblázněná, ale hovořil jako univerzitní profesor. "Před vámi leží tento úkol a vy teď musíte jít a splnit jej..."

Owen a tři další mariňáci většinou obraceli při podobných hrdinských řečech oči v sloup. Přesto se jimi nakonec nechali inspirovat, připevnili si k uniformám výstroj, začernili si obličej a zmizeli do džungle, aby podřezávali hrdla vychrtlým vojákům nebo vražedným politickým představitelům vyzbrojeným pistolemi s tlumiči nebo želatinovým dynamitem a náložemi C4.

Nyní stál Owen na hřebeni kopce, díval se na prastarý Cadillac a přemýšlel o oněch dobách. Cadillac stál na všech čtyřech kolech, střechu měl napůl promáčkrou a okna posetá pavučinami prasklin. Jediným světlem, které havárii přežilo, byla parkovací žárovka v jednom reflektoru. Owen otevřel bubínek revolveru. S revolvery manipuloval celý život, a protože úzkostlivě dbal na bezpečnost, komoru pod úderníkem vždy nechával prázdnou. Tentokrát však zastrčil do bubínku i šestý náboj, zacvakl bubínek a vyrazil k autu. Svah byl příkrý a Owen se musel během sestupu k nízké skupince stromů jednou rukou přidržovat.

Pocítil omamnou rozjařenost a musel své bujaré myšlenky krotit. Radost se poněkud zmírnila, když si Owen uvědomil, že je Hrubek ozbrojen, a pochopil, že chce-li se přiblížit k autu, musí opustit krytí. Auto se zřejmě kutálelo přes řadu jalovců a zastavilo se necelých deset metrů od silnice na travnaté mýtině.

Děšť již nebyl tak hustý a také vítr poněkud ustal, což znamenalo, že se k autu nelze přiblížit neslyšně. Navíc měl Hrubek - za předpokladu, že nebyl při nehodě těžce zraněn - spoustu času zaujmout obranné postavení. Owen chvíli uvažoval nad vhodnou taktikou a pak se rozhodl, že se nebude obtěžovat s opatrným přístupem. Pevně sevřel revolver, dlouze se nadechl a co nejrychleji vyrazil k autu, připraven kdykoliv namířit a ve skoku po Hrubekovi vystřelit. Když uháněl trávou, začalo mu v hrdle bublat primitivní skučení a Owen potlačil nutkání nechat ho přerůst v bojový pokřik mariňáků.

Dorazil přímo k autu, svezl se do trávy jako běžec za cílovou páskou a ukryl se u zadního nárazníku. Zabláčené listí, které při běhu rozvířil, se opět pomalu usadilo a Owen se začal zběsile rozhlížet kolem sebe. Přes zadní okno bylo dovnitř vidět lépe než přes ostatní, ale Owen přesto nedokázal posoudit, zda je Hrubek v autě. Přikrčil se a ukryt za kufrem pohlédl za auto.

Nic.

Owen se přesunul k zadním dveřím...

Dole!

S heknutím se vrhl na břicho a namířil revolver pod auto. Z podvozku trčel pahýl rozmačkaného výfuku, který Owena vyděsil, ale Hrubek se pod autem neukrýval. Owen se postavil, několikrát si zhluboka povzdechl, přehodil si revolver do levé ruky a prudce otevřel pravé zadní dveře.

Nic. Interiér cadillaku neobsahoval žádné stopy po Michaelu Hrubekovi s výjimkou zápachu téměř živočišného pižma a potu a úlomků roztříštěných zvířecích lebek podobných té, kterou Hrubek zanechal na klíně zavražděné ženy v onom domě v Clovertonu. Klíče od vozidla byly stále v zapalování.

Owen se postavil a rozhlédl se kolem sebe. V nasáklém listí nezůstaly žádné otisky a nikde nebyly známky krve ani jiné stopy. Owen se postavil za Cadillac, otočil se k němu zády a začal zkoumavě pozorovat rozlehlý les, vlhký, šedivý a tmavý. Srdce mu sevřela skličenosť. Dobře věděl, jak je obtížné stopovat na vlhkém listí a uprostřed temného lesa. Po takové nehodě by navíc Hrubek mohl být dezorientován nebo omráčen a mohl by bezcílně bloumat v kterémkoliv směru. Mohl by...

Kufr!

Owen natáhl revolver, otočil se na podpatku a namířil zbraň na široké zmačkané víko, pod nímž se skrýval dokonalý úkryt. Kufr byl zajištěn kulatým zámkem, ale protože se jednalo o starého veterána, nezamykal se zámek automaticky. Owen se přiblížil ke kufru, dotkl se chladné chromové západky a zatlačil ji. Mechanismus se s cvaknutím otevřel. Owen zvedl víko a uskočil.

V prostorném kufru byl dostatek místa i pro tak velkého člověka, jakým byl Michael Hrubek. Ten se ovšem uvnitř nenacházel.

Owen se otočil k lesu, přikrčil se a odkvapil k nejbližší mezeře v neprostupném pásu keřů a stromků. Během okamžiku jej pohltila chladná temnota vůkol. Owen zastínil baterku rukou a začal v pomalých obloucích prosvěcovat zem. Po deseti minutách našel dva otisky Hrubekových bot, které vedly hlouběji do lesa. Chladný vzduch byl prosycen borovou vůní. Šílenec Hrubek mohl velice snadno zamířit pryč od opadavých stromů a Owen by pak v borovém jehličí mohl

sledovat zřetelnou stopu. Urazil však sotva deset metrů, když kdesi poblíž zaslechl zuchnutí a prasknutí, které znělo jako neopatrný krok.

Namířil revolver na zdroj zvuku.

Nato se začal dokonale odměřenými kroky přesouvat a dával si přitom pozor, aby nedělal žádný hluk. Přikrčil se, natáhl revolver před sebe a šlápl na zem pokrytou voňavým jehličím.

Na padlém kmeni seděl štíhlý muž a masíroval si nataženou nohu, jako by odpočíval uprostřed nedělní túry.

"Zdá se, že nám právě unikl," řekl muž v kšiltovce s logem New York Mets Owenovi a beze stopy překvapení k němu pozvedl hlavu. "Takže vy jste ten druhý lovec odměny. Řek bych, že si musíme pár věcí vyjasnit."

Ženě bylo šestatřicet let a celý život bydlela v tomto fádním malém bungalovu - z toho posledních šest let po matčině smrti sama. Otce neviděla od chvíle, kdy přivedl do jiného stavu její sestru, byl zatčen a zmizel z jejího života. Týden po procesu se odstěhovala také ženina sestra.

Život této ženy se skládal z naplňování krabic elektronickými obvodovými deskami, které plnily funkci, již žena neměla zájem porozumět, z obědů s jednou či dvěma kolegyněmi, z šití, ze zpestřujících návštěv kostela, z četby novin o nedělích a sledování televize během zbylých šesti dní.

Její dům byl ostrůvkem obezřetnosti a prostoty na travnaté mýtině uprostřed lesa, který kdysi patřil k nejstarším hvozdům na severovýchodě Spojených států. Půlakrová zatravněná louka tvořila téměř dokonalý kruh, který rušila pouze rezavá karoserie pick-upu,

jenž by na vlastní pohon nikdy nikam neodjel, a lednička bez dveří, kterou chtěl ženin otec jednoho sobotního dopoledne před deseti lety odvézt na skládku, ale pak se raději rozhodl navštívit dceru v ložnici.

Světlovlasá, štíhlá a křehká žena měla prostý obličej a hezkou postavu, přestože během vzácných příležitostí, kdy s několika přítelkyněmi navštívila kamenitou pláž v Indian Leap nebo říční břeh v Klamath Falls, měla na sobě jednoduché plavky ke krku, které si nechala poslat zásilkovou službou, aby si je nemusela zkoušet v prodejně. Za svůj život chodila s několika muži - většinou s farníky, s nimiž se seznámila v kostele -, avšak společné schůzky jí jen zřídka přinášely potěšení, takže se v poslední době s jistou dávkou uspokojení smířila s tím, že zůstane starou pannou.

Dnes večer si právě připravila lehkou druhou večeři skládající se z pudinku s mandarinkami a šálku teplého mléka, když vtom zaslechl na dvorku jakýsi šramot. Přešla k oknu, ale nespátřila nic než poletující listí a déšť, a tak se opět vrátila k javorovému jídelnímu stolu.

Posadila se, odřikala modlitbu, položila si na klín ubrousek, nabrala lžičku pudinku a otevřela televizní program.

Zaklepání na dveře, které se vzápětí ozvalo, jako by otřáslo celým domem. Lžička spadla na stůl, rosolovitá kostka se vykutálela ženě z klína a dopadla na podlahu. Žena se prudce postavila a vykřikla: "Ano, kdo je tam?"

"Jsem zraněný. Měl jsem nehodu. Můžete mi pomoci?"

Byl to mužský hlas.

Žena zaváhala, přešla k předním dveřím, znovu zaváhala a poté dveře otevřela jen tolik, kolik jí dovolil řetízek. Venku stál v předklonu obrovitý muž a držel se za rameno. Vypadal jako dělník.

"Kdo jste?"

"Jel jsem kolem a moje auto se začalo kutálet a kutálet. Ach jo, jsem poraněný. Prosím, pusťte mě dovnitř."

Ani za všechny krásy světa, pěkně děkuju. "Počkejte tady, přivolám vám sanitku."

Žena zavřela dveře na závoru, přešla ke stolu, kde ležel telefon s otočným ciferníkem, a rychle ho zvedla. Několikrát zmáčkla vidlici, a když aparát ani poté nepřestával být hluchý, jen zoufale hlesla: "Pane jo."

V tu chvíli si uvědomila, že zvuk, který před několika okamžiky zaslechl, vycházel z místa, kde vedla k domu telefonní linka. Tato myšlenka ji však soužila jen krátký okamžik, neboť Michaela Hrubeka mezitím unavilo čekání venku, a tak rozkopř dveře, celý mokrý vešel do obývacího pokoje a řekl: "Hezký pokus. Ale váš telefon nefunguje. Mohl jsem vám to říct hned."

Owen Atcheson s Trentonem Heckem postávali pod skupinkou hustých borovic, které jim skýtaly alespoň nějakou ochranu před prudkým deštěm. Owen se zeptal Hecka, jak přesně Cadillac objevil.

"Sledoval jsem jeho stopu do Clovertonu. Tam jsem narazil na vaše otisky a na stopy pneumatik. Viděl jsem, že jste zamířil na západ. A pak jsem tam viděl zaparkovaný džíp a došlo mi, že by mohl patřit vám. Hned u toho cadillaku zachytil můj pes Hrubekovu stopu."

"Měl ten detektiv nějaké nové zprávy?"

"Jaký detektiv?"

"Nepamatuju si jeho jméno." Owen si proplácal kapsy a našel vizitku, kterou mu detektiv věnoval. "Ten detektiv v Clovertonu. V domě, kde Hrubek zavraždil tu ženu."

"Cože?" vyhrkl Heck.

"Vy jste to nevěděli? Copak jste se v tom domě nezastavil?"

"Žádný dům jsem neviděl. Hned když jsem uviděl vaše otisky, odbočil jsem na východ."

Owen pak zmučenému Trentonu Heckovi vyličil okolnosti úděsného masakru v Clovertonu a řekl mu také o automobilových veteránech uskladněných ve stodole. "Došlo mi, že se nás mohl s tou motorkou pokusit svést ze stopy. Zajel s ní pár set metrů na jih a tam ji odhodil někam do mokřiny, aby ostatní zmatl. Potom vzal Cadillac a přijel až

sem. Ten chlap je zatraceně mazaný."

"A proč se v tom vlastně angažujete vy?" zeptal se Heck.

Owen se sklonil a převázal si tkaničky bot, které byly zablácené a ošoupané, ale přesto vypadaly nesmírně draze, jak Heck podle otisků předpokládal. Po chvíli se Owen napřímil a řekl: "V Indian Leap mi zabil přítele. A moje žena ho při tom viděla."

Heck přikývl a napadlo ho, že tato skutečnost dodává dnešnímu večeru novou šťávu. "Počkejte chvíli, zajdu si pro psa. Když mu

poručím, sedí a je zticha, ale většinou ho to dost rozruší." Heck odešel do lesa a orientoval se přitom podle keřů a stromů.

"Pohybujete se velice tiše," řekl Owen uznale. "Chodíte na lov?"

"Trochu," pousmál se Heck.

Dorazili k Emilovi, který nervózně seděl a přenášel váhu z packy na packu. Jakmile spatřil pána, okamžitě se uklidnil.

"Čistokrevná rasa?" zeptal se Owen.

"Jmenuje se Edouard Montague Třetí Longstreetský. Čistokrevnější už být nemůže."

"To je mi tedy jméno."

"Takhle ho pojmenovali, ale tady by to pochopitelně nefungovalo. A tak mu říkám Emil a on na to slyší. Jestli se někdy spáří s čistokrevnou fenou, budu muset uvést do papírů jeho plné jméno, ale do té doby je to naše tajemství."

Owen krácel zpět na mýtinu vedle Hecka a zeptal se: "Ale jak jste sledovali stopu, když jel Hrabek na kole?"

"To pro Emila nic není. Už si poradil i s třiceticentimetrovou vrstvou prašanu ve sněhové vánici. Takže myslíte, že Hrubek vám jde po ženě?"

"To opravdu nevím. Ale je příliš nebezpečné nechat tu věc v rukou policajtů, kteří nevědí, co dělají."

"Vždyť se v tom angažuje státní policie," namítl Heck poněkud podrážděně.

"A taky už se dopustila hezkých pár omylů, to vám tedy povím." Owen pohlédl na Heckovu pistoli. "Zmínil jste se o nějaké odměně. Vy jste profesionální stopař?"

"Jo, pronajímám svého psa."

"A kolik činí dnešní odměna?"

Heck se zadíval do temného lesa a s planoucími tvářemi odpověděl: "Deset tisíc dolarů." Hovořil energicky, jako by chtěl dát Owenovi najevo, že i když je pouze najatým stopařem, neprodává své umění lacino.

"No jo," řekl Owen, "tak pojďme toho dementa chytit, ať si trochu vyděláte. Co vy na to?"

"Jasně."

Heck znovu vyburcoval Emila Hrubekovým pachem a oba muži vyrazili do lesa. Stopa se nyní sledovala snadno, neboť vlhký les výborně udržoval pachy. Emilovo vzrušení a tajuplná atmosféra

nočního lesa poháněly oba stopaře kupředu v jakési zmámené extázi a muži se nemohli této vášni nepoddát. Hlasitě si klestili cestu porostem. Hrubek je mohl zaslechnout i ze stometrové vzdálenosti, ale s tím se nedalo nic dělat. Museli si vybrat mezi nenápadností a rychlostí a oba se jednomyslně rozhodli pro to druhé.

Michael ženu bedlivě sledoval a cítil jistou roztrpčenost, že se tak silně rozplakala. Velice ho to znepokojovalo. Světlovlasá žena vůbec nepromluvila a celou tvář - nos, bradu i lícní kosti - měla zarudlou od němých slz. Celá se chvěla a žmolala v ruce papírový kapesník, zatímco Michael přecházel po místnosti. "Musel jsem vám strhnout telefon. A přestaňte brečet. Ta linka byla stejně určitě napíchnutá."

"Co se mnou uděláte?" vzlykala žena.

Michael chodil po obývacím pokoji sem a tam a jeho obrovské zablácené nohy se na podlaze dunivě rozléhaly. "Tohle je hezký domek. Přestaňte brečet! Líbí se mi vaše oči. Nemáte na nich stíny. Jak jste k němu přišla? Myslím k tomu domu."

Žena pohlédla na malou čepici na Michaelově hlavě. "Jak jste to...?" Michael ostře zopakoval otázku a žena vykoktala:

"Máma mi umřela a nechala mi ho. Mám ještě sestru. Půlka je její." A jako by jí chtěl Michael dům ukrást, dodala:

"Nejsou na něm žádné dluhy, patří jenom nám."

Michael chytil irskou čepici za okraj, zdvořile ji smekl a přejel si rukou po hladké hlavě. V jasném světle měl na ní stále patrné zbytky modrého inkoustu. Všiml si, že žena civí na čepici, a opět si ji nasadil. Usmál se. "Elegantní, že?"

"Co prosím?"

Michael se zamračil. "Moje čapka. Je elegantní. Že?"

"Ano!" vykřikla žena. "Velice elegantní. Mimořádně elegantní."

"Moje auto se kutálelo a kutálelo a kutálelo. Bylo to dobré auto, když ještě jezdilo." Michael přistoupil k ženě a začal si prohlížet její tělo. Připadalo mu zvláštní, že přestože má před sebou ženu, nijak se jí neděsí. Snad proto, že je tak křehká. Mohl by ji jedinou rukou zvednout a zlomit jí vaz stejně snadno jako dnes večer tomu mývalovi. Co je to za vůni? Ach tak, to je taky ta žena. Je to vůně ženy. Tato myšlenka v něm vyvolala mlhavou a znepokojivou vzpomínku. Cítil kolem sebe temnotu, klaustrofobii, strach. Kamení

a vodu. Špatné lidi. Co to jenom bylo? Jeho úzkost o několik stupňů zesílila a Michael se přistihl, že má prudkou erekci. Posadil se tedy, aby si toho žena nevšimla.

Vítr narážel do oken a zvuk deště zesílil. Výstřely z mušket, pomyslel si Michael. Olověné kulky rozbíjejí tisíce hlav...

Michael si zakryl uši před nervy drásajícím zvukem. Po chvíli si uvědomil, že na něj žena upřeně zírá.

"Jdou po mně," vysvětlil Michael.

"Vy jste trestanec?" zašeptala žena. "Utekl jste z věznice v Hamlinu?"

"Hezký pokus. Ale nesnažte se ze mě nic dostat. Už tak víte příliš mnoho."

Žena se zachvěla, když se Michael předklonil a pohládl ji po jemných vlasech. "Ty jsou hezké," zamumlal. "A navíc nenosíte žádný pitomý klobouček. To je dobře..., moc dobře."

"Neublížíte mi, prosím. Dám vám peníze. Všechno..."

"Dejte mi cent."

"Mám nějaké úspory. Asi tři tisíce, jenže je mám v bance. Můžete tam na mě zítra v devět počkat. S radostí vám..."

"Cent!" zahřměl Michael.

Žena zděšeně zalovila v peněžence. Michael se jí podíval přes rameno. "Nemáte tam mikrofon? Nouzové tlačítko nebo něco takového?"

Žena se zatvářila zmateně a pak zašeptala: "Ne. Chci vám dát cent, jak jste říkal."

"Opatrnosti není nikdy nazbyt, víte?" řekl Michael provinile.

Natáhl mohutné ruce a žena mu pustila do dlaní minci. Michael si ji podržel za hlavou. "Jaké slovo na sedm písmen je na centu napsáno?"

"Já nevím."

"Tak hádejte," řekl nedůtklivě.

Žena sepjala ruce. "E Pluribus Unum. Věříme v Boha. Státní mincovna. Ne. Spojené státy. Bože můj, nic mě nenapadá!" A pak začala tlumeným hlasem odříkávat otčenáš.

"To slovo stojí přímo za sedmipísmenkovým Abrahamem Lincolnem," vysvětlil jí Michael, aniž by na minci pohlédl.

"Stojí přímo za ním a má sedm písmen, jako když mu na hlavu míří hlaveň pistole."

Hrubě zaryl ženě prst do čela. Žena zavřela oči a zašeptala: "Já nevím."

"Svoboda," řekl Michael a upustil minci na podlahu. "Mám hrozný hlad. Co tu máte k jídlu?"

Žena přestala plakat. "Vy máte hlad?" Rozhlédla se po kuchyni. "Mám tady roštěnku a trochu zeleninového rizota... Klidně si dejte."

Michael přešel ke stolu, posadil se na židli a jemně si na kolenou rozprostřel papírový ubrousek. Pokrýval pouze část jeho mohutného klína.

"Můžu vstát?" zeptala se žena.

"Jak byste mi jinak mohla udělat večeři?"

Žena odklopýtala do kuchyně a začala horečně připravovat jídlo, zatímco Michael si jen nenuceně prozpěvoval: "Já totiž miluju tu krásnou smutnou holku, která mi dala své srdce." Pohrával si s pepřenkou. "Chci ji mít, chci ji mít, chci ji držet v náručí!"

Po chvíli se žena vrátila a položila před Michaela talíř. Michael burácel dál: "Já totiž miluju tu krásnou smutnou holku, která mi..." Náhle se zarazil, sebral vidličku a odřízl kus hovězí roštěnky. Položil sousto na růžový podšálek, přidal k němu trochu pudinku a přistrčil podšálek k ženě.

Žena pohlédla na jídlo a pak tázavě upřela oči na Michaela.

"Chci, abyste to snědla vy!" poručil Michael.

"Ale já už jsem... Ach tak, vy myslíte, že je to otrávené."

"Já si nemyslím, že je to otrávené," ušklíbl se Michael. "Nemyslím si, že za oknem číhá ozbrojený oddíl. Nemyslím si, že jste agentka od Pinkertona. Ale opatrnosti není nikdy dost. Tak do toho. Přestaňte ze sebe dělat krávu."

A tak žena jedla. Nakonec se usmála a opět nasadila bezbarvý výraz. Michael si ji chvíli zkoumavě prohlížel a pak odložil vidličku. "Máte nějaké mlíko?"

"Mlíko? Jenom nízkotučné. Může být?"

"Nějaké mlíko!" zaječel Michael a žena vyskočila, aby ho přinesla. Než se vrátila, začal již Michael jíst. S plnými ústy vyprázdnil celou sklenici. "Kdysi jsem pracoval v mlékárně."

"Ach ano," přikývla žena zdvořile. "To musela být hezká práce."

"Moc hezká. Obstaral mi ji doktor Richard."

"Kdo to je?"

"Byl to můj otec."

"Váš otec byl lékař?"

"No," uchechtl se Michael, "takového otce nemyslím."

"Ach tak," přitakala žena rychle, když viděla, jak na Michaelův obličej padl temný stín. Michael přestal jíst a žena mu sdělila, že se jí moc líbí jeho tvídová čepice. Michael se jí dotkl a usmál se. "Mně se taky líbí. Mám vlasy, ale odřezal jsem si je."

"Proč jste to udělal?"

"To vám nemůžu říct."

"Ne, neříkejte mi nic, co sám nechcete."

"Když nebudu chtít, neřeknu. Nemusíte mi udělovat svolení."

"Já vám neudělovala svolení. Nechtěla jsem, aby to tak vyznělo. Můžete si dělat, co chcete."

"Jako bych to nevěděl." Michael vyčistil talíř.

"Dáte si ještě?"

"Mlíko. Rád bych si dal ještě trochu mlíka." Žena zmizela do kuchyně a Michael dodal: "Prosím."

Převzal od ženy vysokou sklenici a pronesl tónem rozhlasového moderátora: "Hojivá pochoutka."

Žena se Uchechtla a Michael se usmál. A zatímco pak upíjel ze sklenice, zeptala se ho: "Co vlastně děláte?"

"Píji mléko," odpověděl Michael rozhořčeně.

"Ne. Myslím, co děláte dneska v noci. Má přijít bouřka, jakou prý zažijeme jednou za uherský rok."

"Co to je ,uherský rok'?" přimhouřil oči Michael.

Žena na něj upřela prázdný pohled. "Ehm, když se tak ptáte, vlastně přesně nevím. Znamená to nějakou velmi dlouhou dobu."

"Takže je to jen takový výraz? Jen takové klišé?"

"Myslím, že ano."

Michael sklopil oči, které byly prázdné a zakalené jako sklo v jeho ruce. "Věděla jste, že slovo ,zlo' je polovinou slova ,kouzlo'?"

"Ne, to jsem nevěděla. Ale jistě to je pravda. A co má být?"

"Vůbec nic."

Po chvíli žena nevydržela dusné ticho a zeptala se: "A co jste v té mlékárně dělal?"

Michaelova erekce stále neochabovala. Penis jej bolel a pomalu ho začínal rozčilovat. Michael si sáhl do kapsy, pomačkal se v roz-

kroku, poté se postavil, přešel k oknu a řekl: "Jaké je tady největší město s železniční stanicí?"

"No, myslím, že Boyleston. Leží šedesát až sedmdesát kilometrů jižně."

"A jak se tam dostanu?"

"Musíte jet na západ po silnici 315. Odvezu vás tam. Silnice pak přechází v Hubert Street, která vede přímo kolem nádraží Amtraku."

"Takže jsem tam cobydup?"

"Cobydup," přitakala žena. "A proč tam chcete jet?"

"Už jsem vám to vysvětlil," zasupěl Michael. "Nemůžu vám to říct."

Žena složila ruce do klína.

Michael se začal prohrabovat v batůžku. "Mrzí mě to, moc mě to mrzí," řekl ženě, ale svá slova pronesl a poté zopakoval s tak hlubokou touhou, že bylo jasné, že se neomlouvá za strohé chování, nýbrž za něco jiného - za něco, co teprve provede a co je daleko horší než pouhé obhroublé způsoby. Posadil se vedle ženy, tvrdě se na ni přitiskl stehem, a když žena vykřikla, položil jí do klína drobnou bílou zvířecí lebku a začal ji velice jemně hladit po vlasech.

Pod mračny tak nepokojnými a bouřlivými, že vypadaly jako zvláštní efekty nějakého vědeckofantastického filmu, vdechovala Portia L'Aubergetová vůně tlejícího listí a tmavého jezera. Několik metrů od ní zvedla její sestra lopatu a rozhodila obrovskou hromadu šterku pod přední kola zapadlého automobilu.

Portia si promnula ruce. Kůže ji páčila a Portia měla pocit, že jí pod vlhkými rukavicemi začínají naskakovat puchýře.

Všechny svaly měla v jednom ohni a hlava ji bolela od nelítostně padajícího deště.

Navíc ji však znepokojovala jakási mlhavá myšlenka, která s bouří nikterak nesouvisela. Zprvu si Portia myslela, jestli ji nemůže trápit Hrubekův útěk. Portia ovšem ani na okamžik neuvěřila, že by se Michael Hrubek mohl dostat z léčebny až do Ridgetonu - rozhodně ne uprostřed noci, jako je tato.

Kdepak, Portii neustále pronásledovala nějaká mlhavá vzpomínka. Zdálo se, že nějak souvisí s touto částí pozemku.

Portia si představovala..., co to jen bylo? Rostliny? Bývala zde snad nějaká zahrada? Ach ano. Bývala. Starý záhonek se zeleninou.

Ale pak si Portia vzpomněla na Indian Leap.

Nechybělo mnoho a Portia by sestru se švagrem na žádný piknik nedoprovázela. Výcházky do přírody ji nezajímaly a nezajímaly ji ani státní parky - zejména park, do něhož ji kdysi vláčeli učitelé v rámci nudných školních výletů a v němž později trávila dlouhé hodiny zíráním na vrcholky stromů, zatímco se na ní svíjeli milenci, přátelé milenců nebo někdy i naprosto cizí muži.

Kdepak, rozhodnutí zúčastnit se výletu do Indian Leap byla v podstatě z nouze ctnost. Portia měla v té době po krk tichého neklidu z osamělého života na Manhattanu: večeri skládající se z krocaních sendvičů a zelného salátu, vypůjčených videokazet namísto skutečné společnosti, znuděných flirtů v barech a na večírcích, které muži pronášeli tak, jako by si opravdu mysleli, že Portia podobné fráze neslyšela už tisíckrát předtím, povrchních přátelství se štíhlými dlouhovlasými dívkami, které člověka bez váhání odkoply v okamžiku, kdy se tím mohly o centimetr přiblížit k Lepší práci nebo Nezadanému chlapovi.

A tak si Portia onoho prvního května neochotně sbalila tašku a naplnila ji uzeným lososem, taveným sýrem, časopisy, bikinami a slunečními brýlemi. Překousla neochotnou úřednici v půjčovně aut, překousla hustý provoz na cestě do Ridgetonu a překousla i napjatou přítomnost ubohé a plaché Claire. Nakonec protrpěla všechny stresy, které jí mohl připravit den strávený na venkově. Jeden aspekt výletu ovšem žádné přemáhání nevyžadoval. Portia si zpočátku myslela, že Robert Gillespie může být jen stěží výhodná partie. Když cestou do Indian Leap seděla s Lis a Claire na zadním sedadle jeho terénního automobilu, pozorně si Roberta prohlédla a přišla prakticky jen na samé zápory: Robert byl pramálo přitažlivý, měl dobrých deset kilo nadváhy, byl příliš uhlazený, příliš okázalý, příliš výřečný a místo manželky měl absolutní nulu.

Neexistoval tedy jediný logický důvod, proč by měl Portii připadat neodolatelný. Přesto jí však neodolatelný připadal. A tak zatímco Lis dřímala na zadním sedadle a tupá Dorothy si celou cestu lakovala nehty úplně nemožným rudým lakem, Robert zahrnul Portii otázkami. Kde bydlí, jak se jí líbí ve městě, jestli zná tuhle nebo támhleto restauraci, jak se jí líbí práce... Bylo to jenom nezávazné tlachání, samozřejmě. Ale přesto... Z jeho očí během rozhovoru sršely jakési vzrušené záblesky a Portia si v duchu říkala, kolik pravdy je v tvrzení: "Sved moji duši a tělo se poddává."

Než dorazili do parku, byla Portia Robertova. Stačilo si nabídnout.

Když poté kráčeli po stezce od parkoviště, pohlédl Robert na její tenisky a diskrétně se zeptal - tónem, který zněl důvěrně a zároveň lehkovážně -, jestli by si spolu nemohli zaběhat.

"Možná," odpověděla Portia.

Robert to pochopil jako souhlas. "Vyběhnu jako první," zašeptal, "a pak na tebe počkám u staré jeskyně. Po deseti minutách můžeš vyrazit za mnou."

"Možná."

Jakmile dorazili na pláž, pokusila se Portia odhadnout, jakou má nad Robertem moc, a rozhodla se, že se jí nevzdá ani o píd'. Několikrát si protáhla údy a poté vyběhla jako první, čímž okázale ignorovala Robertovu předchozí domluvu.

Běžela asi osm set metrů, když dorazila k osamělé průrvě, o které se Robert zmiňoval. Vedle jeskyně rostla skupinka borovic, pod nimiž byla země lákavě měkká díky hromadě jemného jehličí, zeleného i rezavého. Portia se posadila na nejbližší kámen a přemýšlela, zda za ní Robert přiběhne. Třeba se jí za její vzdorovitost pomstí tím, že zůstane u ženy a Lis. Rozhodně by k němu měla více úcty, kdyby to učinil. Portia L'Aubergetová však neměla žádnou zvláštní touhu ani potřebu uctívat muže - a už vůbec ne muže jako Robert Gillespie -, a tak se rozhodla, že jestli se ten parchant u jeskyně neukáže, promění mu celý den v peklo. Prozkoumala malou a potemnělou mýtinu, kterou stínily příkré a světlé útesy tyčící se po obou stranách skupinky stromů. Obloha nad hlavou se během chvíle silně zatáhla. Rozhodně je v tom méně romantiky než někde na pláži v Curagau nebo Nassau, pomyslela si Portia. Ale na druhé straně se tady alespoň nepovaľují použité kondomy.

Přeběhla od útesu k jehličnatému podloží, které od mýtiny dělil vysoký pás keřů a mladých bohlavů. Uplynula půlhodina, pak čtyřicet minut a nakonec se Robert skutečně objevil a vyrazil směrem k Portii. Zadržel dech a získal si u Portie mnoho bodů, když jí ani slůvkem nevyčinil za neuposlechnutí instrukcí. Místo toho si jen prohlížel hrudník a špulil rty.

Portia se zasmála. "Co je?"

"Moje žena tvrdí, že mi začínají růst prsa."

Portia si svlékla tričko a sportovní podprsenku. "Tak si je porovnejme."

Překulili se pod borovice. Robert Portii vášnivě políbil a začal ji hřbety rukou hladit po odhalených bradavkách. Propletl prsty s jejími a položil jí je na ňadra. Portia se začala laskat, zatímco Robert sjel jazykem k jejímu pupku a poté pokračoval ke stehnům a kolenům. Tam dováděivě setrval tak dlouho, až Portia nakonec vzala jeho hlavu do obou rukou a nasměrovala si ji přímo mezi nohy. Zvedla stehna do vzduchu a tvrdě zaryla temeno hlavy do borového jehličí. Cítila, jak se jí jehličky zachytávají v propocených vlasech. Pod napůl přivřenými víčky sledovala honící se mračna a vzrušeně lapala po dechu. Robert se na ni překulil a jejich ústa se tvrdě a brutálně setkala. Právě když si omotal její nohy kolem pasu a surově do ní pronikl, praskla jim u hlav větvička.

Ze skupinky stromů vyšla Claire, zmrtnělá hrůzou se zastavila dva metry od nich a šokovaně zvedla ruku k ústům.

"Proboha!" vykřikla Portia.

"Claire, drahoušku...", začal Robert a překulil se na kolena.

Claire však jen fascinovaně civěla na jeho slabiny. Portia si dodnes pamatovala, jak ji tehdy napadlo: Bože, vždyť je jí osmáct. Chlapeckou erekcí přece nevidí poprvé.

Robertovi chvíli trvalo, než se trochu vzpamatoval a začal horečně hledat tričko nebo trenýrky. Mladá světlovláska jej stále upřeně sledovala, takže si ji Portia mohla v klidu prohlédnout. S hrůzou si uvědomila, že ji tato choulostivá situace s nevitáním divákem ještě více vzrušila. Robert mezitím popadl tričko a uvázal si ho kolem pasu, přičemž se jen zahanbeně šklebil. Portia se ani nehнула. Nakonec Claire přidušeně zavzlykala, otočila se, rozběhla se kolem jeskyně a zmizela na stezce.

"No potěš," zamumlal Robert.

"Neboj se."

"Cože?"

"Prostě to neber tak vážně. Pro každou je to ze začátku tak trochu šok. Promluví s ní."

"Vždyť je to ještě dítě."

"Zapomeň na ni," řekla Portia lehkomyšlně a zašeptala: "Pojď sem ke mně."

"Ale ona to..."

"Nikomu nic neřekne. Hmm, copak je? Vždyť ty máš pořád zájem. Na to já mám čuch."

"Ježíšmarjá, co když to řekne Lis?"

"No tak," naléhala Portia vzrušeně. "Teď to přece nevzdáš. Opíchej mě!"

"Myslím, že bychom se měli vrátit."

Portia si klekla, stáhla Robertovi tričko a vzala ho hluboko do úst.

"Ne," špitl Robert.

Avšak ve chvíli, kdy se na mýtině objevila Lis, již stál pod stromy se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima, nekontrolovaně se třásl a lapal po dechu.

Claire musela na Lis narazit prakticky okamžitě po svém útěku a Lis se buďto dozvěděla, nebo dovtípila, co se u jeskyně stalo. Postavila se nad polonahou dvojici a zpražila ji pohledem. "Portie!" začala běsnit. "Jak jsi jen mohla?" Na tváři měla hrůzyplný výraz, který si nijak nezadal s Robertovým.

Portia se postavila a otřela si obličej do podprsenky. Otočila se čelem k sestře a lhostejně sledovala, jak Lis pozoruhodně rudne krk, napínají se jí šlachy a třese se jí čelist. Robert si oblékl sportovní trenýrky a znovu se začal poohlížet po tričku. Zdálo se, že je neschopen slova. Portia se však odmítla chovat jako přistižená školačka. "Jak jsi mohla?" opakovala Lis a chytila sestru za paži, ale Portia od ní prudce odstoupila. Opětovala sestřin vztekly pohled,

pomalů se oblékla a beze slova odešla, takže Lis zůstala s Robertem na mýtině sama.

Nato se Portia vrátila na pláž, kde se právě Dorothy začínala balit, neboť se citelně ochladilo a očividně mělo každou chvíli sprchnout. Pohlédla na Portii - podle všeho vycítila, že něco není v pořádku, ale neřekla nic. Vítr zesílil a obě ženy začaly kvapně sbírat košíky s jídlem a deky a odnášet je k autu. Když se naposledy vrátily na pláž a začaly se rozhlížet po ostatních, strhl se konečně déšť.

O chvíli později zaplavilo park houkání sirén a vzápětí sem dorazila policie a sanitky. Portia znervózněla a vydala se hledat sestru. Našla ji rozcuchanou, celou od bláta a s očima zalitými krví na styku dvou kaňonů. Vypadala jako šílenec. Dva vysocí správci parku ji právě odváděli ze zaplaveného koryta kdysi vyschlé řeky.

Portia k ní přistoupila. "Lis! Co se...?"

Políček byl podivně tichý, ale bylo v něm tolik síly, že Portia padla na jedno koleno a vykřikla bolestí a šokem. Obě ženy strnuly

a Lisina ruka zůstala viset ve vzduchu. V této poloze na sebe sestry dlouze civěly. Šokovaný správce pak pomohl Portii vstát a vyličil jí obě úmrtí.

"Ach ne!" vykřikla Portia.

"Ach ne!" napodobila ji Lis s hořkým pohrdáním a pak vyrazila kupředu, odstrčila správce stranou a přiložila ústa přímo k sestřinu uchu. "To tys tu holku zabila, štětko zasraná," zasyčela skuhravě.

Portia se k ní otočila a oči jí ochladly jako okolní skály. "Sbohem, Lis."

A své "sbohem" skutečně dodržela. S výjimkou několika strohých a škrobených telefonních rozhovorů byla tato slova až do dnešního večera prakticky poslední komunikací mezi oběma sestrami.

Indian Leap. Incident ve státním parku byl první věcí, která se Portii vybavila, když ji Lis pozvala na dnešní večer do Ridgetonu - stejně jako jí přišla na mysl, když před ní Lis nadnesla otázku zahradní školky, a vlastně pokaždé, co se Portia začala zabývat možností návratu do Ridgetonu. Přestože to totiž Portia sestře nikdy nepřiznala, v posledních několika letech tuto možnost nesčetněkrát zvažovala.

Indian Leap...

Ach, Lis, pomyslela si Portia, copak to nevidíš? Právě toto je největší zkázou sester L'Aubergetových a vždy tomu tak bude. Nikoliv tragédie, nikoliv úmrtí blízkých, nikoliv hořká slova nebo měsíce mlčení, jež po nich následovaly, nýbrž minulost, která nás dovedla až k zemi pokryté borovým jehličím a která nás bezpochyby bude znovu a znovu a znovu zavádět na neméně příšerná místa.

Minulost se všemi duchy mrtvých.

Portia nyní pohlédla na sestru, která právě tři metry od ní odložila lopatu a přebrodila se k přednímu sedadlu auta.

Pohledy sester se setkaly.

Lis se zamračila, neboť ji Portiin výraz znepokojil. "Co je?" zeptala se.

V tu chvíli se však z masky automobilu ozvalo hluboké zaskučení. Motor se rozkašlal a několikrát sebou silně cukl, jak lopatky ventilátoru začaly pleskat o vodu. Po chvíli se motor otrásl a zhasl, takže jediným zvukem noci zůstalo kvílení větru, bubnování deště a zpěvná hudba geniálního barokního skladatele.

24 KAPITOLA

"No, nešla jsem pro pomoc, protože k sousedům je to skoro kilometr, a kdybyste poslouchali rádio, věděli byste, jaká bouřka se má každou chvíli strhnout. Copak vám to nepřipadá logické?"

Slova vystřelovala z pobledlých úst drobné světlavé ženy. Již přestala plakat, ale stále si z ryze zdravotních důvodů dolévala brandy ze zaprášené lahve. "A kromě toho," řekla Trentonu Heckovi, "mi ten chlap řekl, že to nemám dělat, a kdybyste ho někdy viděli, taky byste ho poslechli na slovo. Bože můj. A já celou dobu nemyslela na nic jiného, než jaké mám štěstí, že jsem už dneska přijala svátost."

Owen Atcheson se vrátil z bočního dvorku do malého obývacího pokoje, kde stál Heck s křehkou ženou.

"Mám to ale štěstí," zašeptala žena, hodila do sebe další skleničku alkoholu a opět se rozplakala.

"Odpojit jen jeden kabel," oznámil Owen a zvedl sluchátko. "Spravil jsem to."

"Vzal si moje auto. Běžovou dodávku Subaru. Model z roku osmdesát devět. Asi desetkrát se mi za to omluvil. 'Mrzí mě to mrzí mě to...' Pche." Žena přestala plakat. "Přesně takhle si představuju magora. Jenom si to představte. Požádal mě o klíčky a já mu je pochopitelně dala. Pak vyšel ven a nasoukal se za volant. Úplně minul příjezdovou cestu a šinul si to rovnou na silnici. Myslím, že to auto už můžu odepsat."

Owen se zašklebil. "Kdyby odjel tím směrem, narazil by přímo na nás."

Heck si znovu prohlédl drobnou zvířecí lebku, která teď ležela na papírovém ubrousku - žena mu ji v něm podala, protože se ani za nic nechtěla dotknout holé lebky.

"No," pokračovala žena, "takže ho najdete na třístapátce."

"Jak to?"

"Odjel do Boylestonu. Po silnici tři sta patnáct."

"To vám říkal?"

"Ptal se mě na nejbližší město s železniční stanicí. A já mu řekla Boyleston. Ptal se mě, jak se tam dostane. A pak mě požádal o padesát dolarů na lístek na vlak. Dala jsem mu je. A ještě něco navíc."

Heck chvíli civěl na telefon. Tohle už se nedá udržet v tajnosti, pomyslel si. Rozhodně ne poté, co Hrubek jednu ženu zavraždil a druhou terorizoval. Heck si povzdechl a nadechl se skrz zaťaté zuby. V jeho mysli se nyní pevně usadila

myšlenka, že kdyby byl zavolaal Havershamovi - o čemž skutečně uvažoval, jakmile zjistil, že Hrubek mří na západ -, mohli toho šílence dopadnout ještě předtím, než dorazil do domu v Clovertonu. Všichni strážci zákona, Hecka nevyjímaje, si kdesi v koutku duše vedli seznam situací, při nichž vinou jejich omylů a selhání trpěli nevinní lidé. Někdy se jim tyto situace nelitostně ukrádaly do vzpomínek a bránily jim ve spánku - a někdy je ničily ještě daleko hůře. A přestože teď Heck neměl na zármutek čas, zdálo se mu, že smrt té ženy se stane nejvýznamnější položkou v jeho osobním seznamu podobných událostí, a on se mohl jen dohadovat, s jakou intenzitou se k němu bude v budoucnu vracet.

Nyní si však přál pouze jedinou věc - dopadnout toho šílence -, a tak prudce zvedl sluchátko, zavolaal místnímu šerifovi, ohlásil krádež subaru a sdělil mu, kam má Hrubek podle všeho namířeno. Nato se otočil k ženě. "Šerif říká, že jestli chcete, pošle někoho k vám domů a nechá vás odvézt k přátelům nebo příbuzným, paní."

"Řekněte mu, že chci, prosím."

Heck předal informaci šerifovi. Jakmile zavěsil, ujal se telefonu Owen a zavolaal do hotelu Marsden Inn, kde se ke svému překvapení dozvěděl, že Lis s Portii se zde dosud neubytovaly. Zamračil se a zavolaal domů. Lis zvedla telefon po třetím zazvonění.

"Lis, co tam děláte?"

"Owene! Kde jsi?"

"Jsem ve Fredericksu. Snažil jsem se k vám dovolat už dřív. Myslel jsem, že už jste odjely. Co tam ještě děláte? Už před hodinou jste měly být v hotelu."

Linka na okamžik oněměla a Owen slyšel, jak jeho žena volá: "To je Owen." Co se tam jen dělo? I v telefonu slyšel

Owen dunění hromu. Po chvíli se Lis vrátila k telefonu a vysvětlila mu, že s Portii

zůstaly u domu déle, aby mohly ještě chvíli pískovat. "Jezero už se začalo vylévat. Mohli jsme přijít o dům."

"A jste v pořádku?"

"To ano. Jenže jsme uvízli s autem na příjezdové cestě. Ten déšť je příšerný. Nemůžeme se odtud dostat. A odtahová služba nemá volná auta. Co vlastně děláš ve Fredericksu?"

"Sledoval jsem Hrubeka na západ."

"Na západ?! Takže on se přece jen otočil."

"Lis, musím ti říct..., on někoho zabil."

"Ne!"

"Jednu ženu v Clovertonu."

"Má namířeno sem?"

"Ne, zatím to tak nevypadá. Jede do Boylestonu. Myslím, že chce sednout na vlak a odjet ze státu."

"A co máme dělat my?"

Owen se odmlčel. "Já už po něm nepůjdu, Lis. Vráť se domů."

Slyšel, jak si Lis zhluboka oddechla. "Díky, miláčku."

"Zůstaňte v domě a zamkněte dveře. Jsem jenom čtvrt hodinku jízdy od vás... Lis?"

"Ano?"

Owen se zarazil. "Hned jsem tam."

Heck s Owenem se rozloučili se ženou a vyrazili do deště bičovaného příšerným větrem. Po příjezdové cestě se dostali na tmavou spojku, která je dovedla zpátky na silnici.

Owen pohlédl na Hecka, který se mrzutě plahočil vedle něj.

"Myslíte na svou odměnu?"

"Musím říct, že jo. Určitě ho dopadnou v Boylestonu. Jenže já jim musel zavolat a říct jim to. Nemůžu riskovat, že přijde k úrazu ještě někdo další."

Owen se na okamžik zamyslel. "Řekl bych, že vám ta odměna patří i tak."

"No, v nemocnici na to budou mít jiný názor, za to vám ručím."

"Víte co, Hecku, seberte se a uhánějte po silnici do Boylestonu. Jestli ho chytíte jako první, prima. A jestli ne, zažalujeme o tu odměnu nemocnici - osobně na váš případ dohlédnu."

"Vy jste právník?"

Owen přikývl. "Nebudu po vás chtít ani cent."

"To byste pro mě udělal?"

"Samozřejmě."

Owenova velkorysost uvedla Hecka do rozpaků, ale po chvíli vřele potřásl advokátovi rukou. Oba pak mlčky pokračovali v chůzi až na mýtinu, kde stál zničený Cadillac.

"Takže já s Emilem teď vyrazím na jih a budeme hledat běžové subaru. Doufám, že s japonskýma kárama neumí jezdit o nic líp než s tímhle detroitským bobekem. No jo, tak jdem na to," řekl Heck a z náhlého popudu dodal: "Poslyšte, až tohle skončí, co kdybychom spolu zůstali v kontaktu? Mohli bychom třeba vyrazit na ryby, co vy na to?"

"Jasně, to je docela dobrý nápad, Hecku. Takže dobrý lov."

Heck s Emilem schlíple odešli k otlučenému pick-upu Chevrolet, který stál na silnici asi padesát metrů od cadillaku. Nastoupili do auta, Heck nastartoval rachotivý motor, levou nohou zmáčkl plyn a s myšlenkami na skrovnou odměnu vyrazil v prudkém dešti po silnici 315.

Cedule se pomalu otáčela na pozadí rozbouřené oblohy.

Doktor Richard Kohler sledoval blesky na západě a pak se rozesmál nad metaforou, která ho zničehonic napadla. Jak doktor Frankenstein oživil svou nestvůru? Nebylo to pomocí blesku?

Kohler si nyní velice jasně vybavoval své první setkání s pacientem, který k podobné obłudě rozhodně neměl daleko. Před čtyřmi měsíci - dva týdny po soudním procesu ve věci událostí v Indian Leap a Michaelově hospitalizaci v Marsdenu - se Kohler nechal unést morbidní profesionální fascinací, pomalu vkročil na ponuré a silně střežené oddělení E a zadíval se na obrovitou a přikrčenou postavu Michaela Hrubeka, jenž na něj tupě zíral očima ukrytými pod hustým tmavým obočím.

"Jak se máš, Michaeli?" zeptal se jej Kohler.

"Oni mě po-slou-cha-jí. Někdy si musíte v hlavě udržovat úplné prázdno. Zkoušel jste to někdy? Víte, jak je to těžké? Vlastně je to základ transcendentální meditace. Možná ji znáte pod názvem TM. Udělejte si v hlavě úplné prázdno, doktore. Zkuste to."

"Myslím, že to nedokážu."

"Kdybych vás praštil touhle židlí, měl byste v hlavě úplnou prázdnotu. Blbý na tom je, že by pak z vás byl mrtvý hajzl." V tu chvíli Michael zavřel ústa a několik dalších dní nepromluvil.

Podobně jako Cooperstown byl i Marsden státní nemocnicí, v níž se nacházelo jen pramálo společenských místností, navíc velmi neútlulných. Kohlerovi se však podařilo vydobýt pro účastníky svého programu speciální apartmá. To nebylo zařízeno nikterak luxusně - v místnostech byl průvan a na stěnách se leskl rušivý mléčně zelený nátěr. Účastníci programu soužití - který byl takto pojmenován, neboť Kohler si kladl za cíl vrátit pacienty postupně zpět do normální společnosti - však zde byli alespoň odloučeni od silněji postižených pacientů nemocnice a již samotný status účastníků programu jim propůjčoval alespoň nějaké zdání důstojnosti. Kromě toho zde měli pacienti přístup k učebním pomůckám, knihám a kreslicím potřebám - včetně nebezpečných a oficiálně zakázaných tužek. Kohler u nich rozvíjel umělecké a vyjadřovací schopnosti, takže všechny stěny byly zanedlouho ozdobeny malůvkami, kresbami a básněmi z per jednotlivých pacientů.

V srpnu zahájil Richard Kohler kampaň za přijetí Michaela Hrubeka do programu soužití. Mladého pacienta si vybral, protože byl bystrý, protože projevoval zájem o zlepšení svého stavu a protože v minulosti zabíjel. Resocializace (nikoliv léčba) pacienta, jakým byl Michael Hrubek, by s konečnou platností potvrdila účinnost Kohlerovy přeludové terapie. Více než o přístup k drahocenným financím Státního ústavu duševního zdraví a více než o profesionální prestiž však šlo Kohlerovi o šanci pomoci muži, který údesně trpěl. Michael nebyl jako mnoho schizofrenických pacientů, kterým je jejich choroba lhostejná. Ne, Michael byl nejtragičtější myslitelnou obětí. Netrpěl svou chorobou tolik, aby si nedokázal představit, jak by mohl vypadat normální život, ale zároveň jej každodenně trýznila propast mezi tím, kým byl, a tím, kým se chtěl zoufale stát. A právě s tímto typem pacientů si přál Richard Kohler pracovat ze všeho nejvíce. Což ovšem neznamenalo, že by Michael chytil příležitost účastnit se psychiatrova programu nadšeně za pačesy.

"Ani náhodou, hajzle!"

Paranoidní a podezřavý Michael Hrubek striktně odmítl mít cokoliv společného s programem soužití, s Kohlerem i s kýmkoliv jiným v marsdenské nemocnici. Sedával v koutě svého pokoje, cosi

si mumlal a pln podezřavosti si prohlížel lékaře i pacienty. Kohler však byl neodbytný. Jednoduše nedopustil, aby mladý pacient úplně osaměl. Během prvního měsíce, kdy se spolu vídali každý den, sváděli urputné hádky. Michael během nich vedl bombastické monology, ječel a neustále byl přesvědčen, že doktor Kohler je stejný Spiklenec jako všichni ostatní. Kohler Michaelovy výpady odrážel ustavičnými otázkami na jeho představy, pomocí nichž chtěl mladého muže zlomit.

Nakonec Michael neodolal Kohlerově asertivitě a mohutným dávkám léků a neochotně souhlasil s účastí na programu soužití. Kohler ho pak postupně představil ostatním pacientům - nejprve po jednom a poté ve větších skupinkách. Aby se Michael rozhovořil o své minulosti a přeludech, uplácel ho Kohler knihami o dějinách, které nenápadně kradl z knihovny léčebny ve Framingtonu, neboť v Marsdenu prakticky žádná knihovna neexistovala. Během individuálních terapií pak Kohler neustále na mladého muže tlačil, stupňoval jeho emoční vřelost, nutil ho trávit čas s ostatními pacienty a analyzoval jeho přeludy a sny.

"Michaeli, kdo je to Eva?"

"Jo, to určitě. Zrovna vám to budu vykládat. Na to zapomeňte."

"Co jsi měl na mysli, když jsi řekl: „Chci mít náskok před modrými uniformami.“?"

"Je čas jít na kutě. Takže mi zhasněte a dobrou, doktore."

A tak podobně.

Jednoho chladného vlhkého dne před šesti týdny se Michael procházel kolem dokola na uzavřeném dvoře marsdenské nemocnice, sledován nevrlými pohledy dozorců. Díval se přes drátěný plot na bezútěšnou a tmavou novoanglickou farmu v areálu léčebny. Stejně jako většina schizofreniků trpěl i Michael otupělostí afektů - jen velmi obtížně dával najevo emoce. Toho dne se však nechal unést smutným a žalostným pohledem na krajinu a zničehonic se dal do pláče. "Bylo mi líto těch ubohých promočených krav," vysvětlil později Kohlerovi. "Měly prolomené pohledy. Bůh by pro ně měl něco udělat. Čekají je těžké časy."

"Ony měly prolomené pohledy, Michaeli? Jak to myslíš?"

"Ubohé krávy. Už nikdy nebudou jako dřív. V dobrém, ani ve zlém. Vždyť je to tak zřejmé. Mají prolomené pohledy. Copak to nechápete?"

Kohlerovi náhle svítl, jako by dostal elektrický šok. "Ty máš na mysli," řekl a zoufale se snažil ovládnout vzrušení, "ty chceš říct, že jsi prolomil ledy."

Stejně jako když se chtěl dostat do blízkosti doktorky Anne Mullerové, i tentokrát se Michael snažil vyjádřit své nejniternější pocity pomocí nesmělého sdělení. V tomto případě chtěl říci, že se cosi na jeho životě od základů změnilo.

Nyní pokrčil rameny a rozplakal se přímo před Kohlerem - nikoliv ze strachu, nýbrž žalem. "Je mi za ně tak smutno." Postupně se však uklidnil. "Případá mi, že život farmáře je velmi obtížný. Ale možná by mi takový vyhovoval." "Ty bys měl zájem," zeptal se Kohler a srdce se mu rozbušilo, "na té farmě pracovat?" "Na farmě?"

"V rámci pracovního programu. Tady v nemocnici."

"Zbláznil jste se?" vykřikl Michael. "Dostal bych tam kopanec do hlavy a úplně bych umřel. Nebudte pitomej hajzl!" Přesvědčit Michaela, aby práci na farmě přijal, si vyžádalo dvoutýdenní ustavičné naléhání - vyřízení potřebných papírů a zajištění Michaelova přeložení zabralo Kohlerovi upřímně řečeno daleko kratší dobu. Michael byl v marsdenské nemocnici z technického hlediska nedotknutelný, neboť byl hospitalizován na základě paragrafu 403. Nic se však neobchází snadněji než státní byrokracie. Jelikož se objemná dokumentace, kterou měl Kohler k dispozici, nezmiňovala o "Michaelu Hrubekovi", nýbrž o "pacientu 458-94", a jelikož se dozorcí na silně přeplněném oddělení E s radostí zbavili každého dalšího chovance, byl Hrubekův případ velice rychle posouzen a sám pacient promptně prohlédnut, vyškrtnut a přeložen. Na farmě, která zásobovala mléčnými výrobky nemocnici a zbytek prodávala na místním trhu, dostával Michael jednoduché úkoly. Zpočátku sice podezíral všechny dozorce, ale nikdy nepropadl záchvatu paniky. Do práce docházel včas a obvykle ji opouštěl jako poslední. Nakonec si na svou práci zvykl a bez okolků přehazoval hnůj, vlácel se s kladivem, natahoval mezi sloupky pletivo a nosil vědra s mlékem. Jediná situace, kdy mohl někdo nezasvěcený pojmout podezření, že Michael není jen tak obyčejný farmářský chlapec, nastala ve chvíli, kdy Michael natřel krávy na bílo, aby jim zamaloval skvrny, jež pokládal za nehezké jizvy.

Jakmile mu však domluvili, že krávy natírat nesmí, zahanbeně poslechl.

Michael Hrubek, který si nikdy v životě sám nevydělal ani cent, najednou dostával tři dolary osmdesát za hodinu. Obědval s přáteli v nemocničním automatu, myl po sobě nádobí, sepišoval dlouhou báseň o bitvě u Bull Run a vůbec se stal nedílnou součástí Kohlerova programu předludové terapie - nemluvě o tom, že zároveň sloužil jako modelový příklad, jímž mohl Kohler podložit své žádosti na Státní ústav duševního zdraví.

Zatímco teď, pomyslel si Kohler žalostně, je z něj nebezpečný uprchlík.

Ach, kde jsi, Michaeli, s těmi svými prolomenými pohledy?

O jedné věci byl Kohler skálopevně přesvědčen: Michael Hrubek míří do Ridgetonu. Návštěva Lis Atchesonové mu posloužila hned ve dvou ohledech. Jednak mu prozradila spoustu věcí o Michaelových preludích, ale také mu toho spoustu prozradila o ní. Lis Atchesonová mu lhala, to bylo naprosto zřejmé. Kohler se snažil vydedukovat, kde přesně se její historka o Indian Leap odchylovala od pravdy. Zdálo se však, že ta žena je zvyklá žít s tajemstvími, nevyjadřovat vlastní city a ukrývat vášně, takže Kohler nedokázal její lži přesně odhalit. Přesto cítil, že všechno, co mu neřekla, je nějakým způsobem významné - s největší pravděpodobností natolik významné, že to Michaela přimělo vystoupit z mlhy svého blouznivého, ale bezpečného života a vydat se na tento děsivý výlet nocí.

Ó ano, určitě měl namířeno do Ridgetonu.

Zde však na něj čekal, schoulený před deštěm, Richard Kohler - muž, který byl ochoten uplatit námezdného stopaře několika tisícovkami dolarů, přestože si to mohl jen stěží dovolit, muž, který byl ochoten plahočit se nevládnou divočinou a úplně osamocen vystopovat a přemluvit svého podrážděného a nebezpečného pacienta, aby se vrátil zpátky do nemocnice. A to vše kvůli Michaelovi a tisícovkám dalších pacientů, které chtěl Richard Kohler během profesní kariéry vyléčit.

Rozhlédl se po prostorném parkovišti a v marné snaze ukrýt se před hustým lijákem a poryvy větru se ještě více zachumlal do černého kabátu. Otevřel kufík, vytáhl robustní kovovou stříkačku a naplnil její obsah velkou dávkou anestetika. Vytěsnil vzduchové bublinky do špičky a vystříkl do vzduchu malé množství látky, aby je vytlačil. Nato se zaklonil, a přestože mu déšť zběsile pleskal do obličeje, znovu se upřeně zadíval na nepřetržitý pohyb cedule nad hlavou.

25 KAPITOLA

"Podívejme na to!"

Po necelých dvou kilometrech jízdy projel Michael zatáčkou a zničehonic se rozesmál. Klidně si vybavil, který pedál je brzda, jemně ho zmáčkl a zpomalil na dvacet kilometrů v hodině.

"Podívejme!" Předklonil se tak, že se hlavou téměř opíral o čelní sklo, a zadíval se na oblohu prosycenou deštěm, od něhož se v milionech drobných šmouh odrážela červená, bílá a modrá světla.

"Ach bože, co to jen může znamenat?" Michaelovi vzrušením naskočila husí kůže a ústa se mu rozšířila v obrovitém úšklebku. Zajel s autem ke krajnici a zastavil. Otevřel dveře, vystoupil do deště a jakoby v transu vyrazil napříč parkovištěm. Jeho boty Johna Dělníka přitom chroupaly na asfaltu. Před cedulí se zastavil, sepnal ruce před tělem a nábožně pohlédl na oblohu. Nato zalovil rukou v batůžku a zjistil, že mu zbyly ještě dvě lebky. Vybral méně zachovalou lebku, která byla na několika místech popraskaná, a položil ji u základny cedule.

Vtom se opodál ozval hlas: "Ahoj, Michaeli."

Michael Hrubek nebyl ani v nejmenším překvapen. "Dobrý den, doktore Richarde."

Drobný psychiatr seděl na kapotě bílého auta - jednoho z padesáti zaparkovaných ve stejné řadě. Ten ale vypadá malý, ten ale vypadá promoklý, pomyslel si Michael a znovu si vzpomněl na mývala, kterého zabil zkraje večera. On i doktor byli tak malínci...

Doktor Richard seskočil z fordu Taurus. Michael se na něj podíval, ale jeho oči neodolatelně přitahovala zářivá cedule,

"Z čí hlavy, Michaeli?" zeptal se doktor Richard a poté zařval: "Pověz mi to! Z čí hlavy?"

Michael začal hovořit, ale pak se ponuře usmál a zabručel: "Nesnažte se mě obalamutit, hajzle. Z jeho hlavy. Z jeho, z jeho, z jeho hlavy. Z hlavy Abrahama Lincolna. Z hlavy šestnáctého prezidenta Spojených států. Z hlavy illinoiského stavitele plotů. Toho jsem měl na mysli. Vpálil jsem mu do hlavy zatraceně svinskou kulku."

"Ale ty jsi říkal z jejích hlavy, Michaeli. Mluvil jsi ještě o někom dalším, kdo utrpěl zranění hlavy. O kom? Kdo další kromě Lincolna byl zraněn, Michaeli?"

Michael zamrkal a sykl: "Určitě máte na mysli Sewarda! Ministra zahraničí. Jenže toho pobodali! . Jestli mě chcete obalamutit, srovnejte si fakta. Mimochodem, Seward se v ten večer stejně nijak zvlášť nebavil."

"Ale zastřelen byl ještě někdo jiný, ne?"

"Ne!"

"Přemýšlej, Michaeli. Vrať se zpátky ve vzpomínkách. Mně to můžeš říct."

"Ne!" Michael si přiložil ruce na uši. "Ne, ne, ne!"

"Odkud se vzala všechna ta krev?" naléhal doktor Richard. "Ta krev, která je všude?" Předklonil se. "Takové množství krve. Tolik krve, že zakryla celý měsíc. Celé krvavé přikrývky."

Tolik krve, že potřísnila přikrývku...

"Byla jí strašná spousta!" vykřikl Michael.

"Kdo další, Michaeli? Kdo další byl zastřelen? Prosím, řekni mi to."

"Já vám to řeknu a vy to zatelegrafujete CIA a tajné službě!"

"Bude to naše tajemství, Michaeli. Neřeknu to živé duši."

"A řeknete to mrtvé duši?" zaječel Michael, zvrátil hlavu dozadu a začal skučet do neustávajícího deště: "Právě jich se musíme obávat! Všech mrtvých duší! Právě ony jsou pro nás nebezpečné!"

"Kdo ony, Michaeli? Pověz mi to."

"Já..."

Poslyš, co to máš na hlavě? Co to na ní nosíš?

Táta se brzy vrátí domů. A ona si to bude muset sundat.

Taková nádherná hlava a ona si ji celou zničí. Ne, ne!

"Michaeli, mluv se mnou! Proč pláčeš?" Doktor Richard sevřel Michaela za rameno. "O čem přemýšlíš?"

A Michael skutečně přemýšlel: Přišel jsem do domu. Předtím jsem prováděl na dvorku mnoho důležitých činností. Pak jsem přišel do domu a ona tam stála, neměla nalíčené oči a nehty jí nehořely. Stála tam v ložnici a na sobě měla stejnou noční košili, kterou nosila celé dny a dny a dny. Velice elegantní. Stejnou noční košili, kterou jsem si oblékl poté, co jsem chtěl koupit prodejnu. Stejnou košili, kterou si člověk oblékne, když má v ruce zbraň, přímo tuto zbraň. Matce ji věnoval John Wilkes Booth.

"Michaeli! Co se děje! Podívej se na mě! O čem přemýšlíš?"

A Michael přemýšlel dál: Booth byl určitě jejím milencem a dal jí tu zbraň, aby ji ochránil před vojáky Severu. Ale ona se věru nechala unést a prodala mě. Zradila mě!

"Říkals něco o zradě? Já tě neslyším. Pořád si něco mumláš. Co jsi říkal, Michaeli?"

A pak zvedla v ruce zbraň. Ležela na posteli v noční košili. Když jsem vešel do dveří, posadila se a řekla... Řekla...

Řekla: "Ach, to jsi ty."

Michael dnes večer její slova slyšel, stejně jako je slyšel už milionkrát předtím - nebyla vyslovena překvapeně, pohrdlivě nebo prosebně, nýbrž jen s bezmezným zklamáním.

A Michael přemýšlel dál: Pak si matka polaskala zlatavé vlasy ústím pistole a krev vzápětí vylétla až kamsi vysoko na měsíc a pokryla jí hlavu jako lesklý rudý klobouček. Potřísnila celou přikrývku.

Ach, to jsi ty... Ach, to jsi ty...

Michael stál ve dveřích ložnice a sledoval, jak její světlé vlasy tmavnou pod karmínovým kloboučkem. Nato se sklonil a nemotorně ji chytil za chvějící se ruku, což byl po mnoha letech první fyzický kontakt mezi matkou a synem. Zastřené oči matce pohasly jako zatmění Slunce, její paličkovité prsty se ještě jednou zachvěly a pak se uvolnily a pomalu ztratily veškeré teplo, zvláště když Michael matku pustil dávno předtím, než její tělo zcela vychladlo.

"Ta nádherná hlava..."

"Čí hlava, Michaeli?"

Ale pak již vzpomínky zmizely, jako by někdo otočil vypínačem. Proud slz rázem ustal a Michael se přistihl, že zírá na doktora Richarda, který teď stál pouhého půl metru od něj.

"Čí?" opakoval doktor zoufale.

"Hezký pokus," řekl Michael s veselým sarkasmem. "Ale myslím, že vám to neřeknu."

Doktor Richard na okamžik zavřel oči. Semkl rty a povzdychl si. "No dobře, Michaeli. Dobře." Na chvíli se odmlčel a pokračoval: "Tak co kdybychom teď odjeli zpátky do nemocnice? Mám tady auto. Jednou jsme se bavili, že si někým vyjedeme. Říkals, že by se ti to líbilo. A říkals, že BMW je zatraceně švihácké auto."

"Švihácké a fašistické," opravil ho Michael.

"Tak pojď, pojedeme."

"Jenže já nemůžu, doktore Richarde. Musím vyřídit malou návštěvu u Lisa-bon. To, co se tam stalo, bylo hrozně zlé. Chci jí připravit hezký večer."

"Ale proč, Michaeli? Proč?"

"Je to Eva zrady," odpověděl Michael, jako by to bylo nasnadě.

Oblíčeje doktora Richarda se pomalu uvolnil. Doktor se nadlouho zadíval jinam a pak se mu náhle rozjasnila tvář - celá tvář s výjimkou očí, všiml si Michael. "Hele, vždyť ty máš taky auto. Tos na mě udělal dojem, Michaeli."

"Není to žádný Cadillac," ušklíbl se Michael.

"Podívej se támhle," řekl doktor nenuceně. "Na tu řadu aut. Samé lincolny. Několik řad lincolnů."

"To je zajímavé, doktore Richarde," řekl Michael příjemným tónem, ale nesledoval auta, nýbrž doktorův obličej. "Ale ještě zajímavější je, proč celý večer schováváte ruku za zády, vy hajzle!"

"Proboha, ne!" Kohler bezmocně udeřil Michaela levou rukou do širokých prsou, ale to už mu Michael vytrhl z útlých prstů injekční stříkačku.

"Ale copak to tady máme? No ta je krásně nablýskaná, ta se krásně leskne. Tak vy pro mě máte dárek? Já vás mám přechteného! Přišel jste sem jen proto, abyste mě píchl do zad a pak mě vydal konspirátům. Aby se o mně nikdo nedozvěděl, aby se nikdo nedozvěděl o malém tajemství doktora Richarda, který pak utekl. Neříkejte to světu, dokud není připraven. Že jo? Chtěl jste mě píchnout do zad a pak strčit do havarkáče, že ano, vy hajzle?"

"Ne! Nedělej to!"

Michael se předklonil. "Ach, to jsi ty...", "zašeptal a zvedl dlouhou jehlu s mimořádně ostrou zkosenou špičkou do výše doktorových očí. Jehla se ke Kohlerovi stále blížila a minula jeho obličej o pouhých pár centimetrů, přestože se vyzáběl Kohler bezmocně snažil vzdorovat Michaelově drtivé síle.

"Prosím, ne!"

Vtom se jehla otočila přímo proti doktorovi a vyrazila mu k hrudníku.

"Ne!"

A pak, s obratností nabytou mnohaletým pozorným sledováním, zarazil Michael jehlu hluboko pod Kohlerovu kůži a aplikoval mu účinnou látku.

Ze rtů doktora Richarda se vydralo truchlivé zakvílení, které snad ani nebylo bolestným výkřikem, nýbrž jakýmsi hlubším druhem trýzně - jako by se jednalo o volání člověka, který si uvědomil, že posledním výjevem jeho života se stane zrádný pohled ve tváři muže, kterého kdysi svým způsobem miloval.

"Jak je daleko?" zeptala se Portia.

"Ve Fredericksu. Nějakých dvanáct až patnáct kilometrů odtud. Jenže cesty určitě budou příšerné."

Obě sestry se již převlékly a podělily se o vysoušeč vlasů. Lis nyní stála u kuchyňského okna a dívala se skrz děst na světelnou tečku, která se kilometr od nich odrážela od jezera. Byl to dům jejich nejbližších sousedů - manželské dvojice, kterou Lis s Owenem znali jen velice zběžně. Oba manželé byli mladí a brali se teprve před půl rokem. Žena byla dost beznadějná domácí puťka a při několika příležitostech se se zadrženým dechem a až nechutnou otevřeností snažila probírat s Lis otázky manželského života. Pokládala jí řadu dotazů a s přimhouřenýma očima a lokty na vinylové předložce poté upřeně sledovala, jak jí Lis nemotorně udílí rady ve věci partnerských vztahů. Proboha svatého, myslela si tehdy Lis, jak můžu vědět, jestli bys měla mít s manželem styk, když jsi dostala chřipku? Jako by se tyhle věci řídily nějakými pravidly.

"Seš sbalená?" zeptala se Portia.

"Sbalená? Mám noční košili, kartáček na zuby a spodní prádlo. Nebudem tam déle než šest hodin. Ale dala bych si horkou koupel. Teba ho chytí ještě dřív, než sem Owen dorazí. Hele, potřebuju panáka. Dáš si brandy?"

"Vždyť chutná jako mýdlo."

"Budiž, má trochu ocásek. A co Grand Marnier?"

"To spíš."

Lis nalila dvě skleničky a odešla ke dveřím skleníku.

"Postavily jsme dobrou hráz. Pořád ještě drží."

Obrovský poryv větru náhle oťásl okna a všemi otvory a štěrbinami domu začala fičet tak hlasitá meluzína, že zcela přehlušila jejich rozhovor. Stromy s dávno opadaným listím se kymácely sem a tam a hladinu jezera čeřily bílé čepičky vln. Lis poznamenala, že ještě nikdy neviděla jezero tak rozbourané. Vzápětí rozčísil oblohu na západě mohutný blesk a s následným hromem, který se dunivě rozezněl v celém domě, jako by jim podlaha pod nohama klesla o hezkých pár centimetrů.

"Dáme se na ústup. Do obýváku?"

Lis s radostí souhlasila.

Obě ženy chvíli mlčky seděly. Lis se vyhnula sestřinu pohledu a raději se dívala na skupinku fotografií na stolku. Byly to obrázky z dětství: Elegantní a přitažlivá Portia. Pečlivá, ostražitá a... inu, obyčejná Lis. Vysoký a přísný otec se staromilským knírem a nepostradatelnou bílou košilí. A půvabná matka s mateřsky zvednutou čelistí a pohledem, který zpražil každého s výjimkou otce, v jehož přítomnosti se matka chovala bážlivě.

"Portie," řekla Lis pomalu s očima upřenýma ne na fotografie, nýbrž spíše na rámečky. "Ráda bych si s tebou o něčem promluvila."

Portia se na ni podívala. "O té zahradní školce?"

"Ne," řekla Lis po chvíli. "O Indian Leap. O tom, co se tam stalo. Myslím mezi námi. Nejde o tu vraždu. O té mluvit nechceš, já vím. Ale mohla bys mě prostě jen vyslechnout, když ti teď něco povím?"

Portia mlčela. Olizovala z okraje sklenice sladký likér a vyčkávala.

Lis si povzddechla. "Od toho dne už jsem tě nikdy nechtěla vidět."

"Asi si umíš představit, že jsem to cítila podobně. A taky jsme se od toho dne neviděly."

"Měla jsem potom výčitky."

"Já nestojím o omluvu."

"Když jsem tě uhodila, řekla jsem, co jsem řekla... Nedokázala jsem se ovládnout. Nikdy předtím jsem nic podobného necítila. Nikdy v životě. A přitom jsem se vždycky modlila za to, abych taková nemusela být."

"Mělas dobrého učitele." Portia poklepala na fotografii otce. "Myslím, že ten pravý hák jsi zdědila po něm."

Lis se ani neusmála - zaplavila ji hanba a vztek. Hledala u sestry známky odpuštění, změkčení neústupného postoje.

Avšak Portia jen seděla, svírala v prstech sklenici a jakoby téměř znuděně civěla do skleníku.

"Onehdy jsem byla v Dairy Queen," řekla Lis nepřítomně. "Vzpomínáš na ta zmrzlinářství?"

"Ona ještě existují? Už celá léta jsem v žádném neseseděla."

"Ne, vzpomeň si. Tam si sednout nemůžeš."

"Vlastně ano. Jasně."

Lis si představila, jak si jako malá holčička kupuje s Portii a holandskou chůvou Jolande přes okénko vanilkovou zmrzlinu a pak si sedají na ulepenou lavičku vedle parkoviště. Toho dne poletovaly ve vzduchu včely a v noci umíraly mury a noční brouci, když nedopatřením vletěli do hypnotické nachové záře lapače hmyzu.

"Dávaly jsme si třešňovou polevu," řekla Portia a přimhouřila oči vzpomínáním.

"A zmrzlina se nám vždycky začala roztávat a pak stékala po kornoutku. Vždycky to byl závod - slízat zmrzlinu dříve, než ti steče na ruce."

"Jasně, vzpomínám si."

Obě sestry se odmlčely, neboť skučení větru teď znělo ještě pronikavěji. Lis odešla do skleníku a pečlivě utěsnila průduch. Meluzína zeslábla, ale stále zcela neutichla. Lis se vrátila od skleníku a řekla: "Nikdy jsem se o tom před tebou nezmínila, Portie, ale na jaře jsem měla milostný vztah. A myslím, že bys o tom měla pár věcí vědět."

Owen Atcheson se řítí stodesetkilometrovou rychlostí, otáčkoměr na palubní desce se v kopci blíží k červenému pásmu a motor auta zmučeně skučí. Owen máji motorest, který je nyní zavřený a jeho okna jsou přelepená obrovskými písmeny "X", jako by zde místo podzimní bouřky očekávali hurikán; projíždí kolem skupinky domů a poté kolem prodejny fordů s modročervenou cedulí, která se na pozadí rozbourané oblohy pomalu otáčí jako světlo majáku. Silnice 236 se poté začíná klikatit mezi kopci, které již hraničí s Ridgetonem - kopci tvořícími součást stejného geologického útvaru, jenž se tyčí vysoko nad kamenitým údolím v Indian Leap, kde Robert Gillespie nedávno zemřel krvavou smrtí.

Owen zpomaluje, aby těmito zatáčkami bezpečně projel, a pak znovu přidává na osmdesát a na červenou projíždí křižovatkou se silnicí 116. Cesta se nyní zvedá po hřebeni táhlého kopce a Owen zachytává záblesk vody deset metrů napravo pod sebou. Podél tmavého potoka se jako černá nit vřetenovitě táhne stará železnice vedoucí do Bostonu, Hartfordu a New Yorku. Owen zpomaluje před poslední vlásenkou a pak zvedá nohu z brzd, aby znovu zrychlil na pásu rovné silnice, která ho dovede přímo do Ridgetonu.

Od skupinky keřů jako by se náhle nenuceně vzneslo běžové subaru, které zde stálo ukryto předkem do silnice. Owen však vidí, že se subaru nevznáší, nýbrž že jeho zadní kola zběsile zabírají a vrhají za sebe bláto a vodu, takže se již auto pohybuje slušnou rychlostí proti němu. Na krátký okamžik před strašlivým dutým nárazem si Owen myslí, že by se mohl srážce vyhnout, že se mu podaří japonský vůz těsně minout. Vzápětí však subaru naráží přímo doprostřed jeho džípu a úděsná rána zle cloumá Owenovým krkem. S výbuchem žlutého světla se v Owenově tváři rozlévá krutá bolest. Subaru se zastavuje těsně před okrajem útesu, zatímco Owenův džíp se převrací na stranu a balancuje nad srázem. Owenovi ten okamžik připadá jako celá věčnost, takže má spoustu času zahlédnout v subaru snad pouhé dva metry od sebe tvář Michaela Hrubeka. Hrubek se pomateně šklebí, bouchá do volantu, cosi zběsile křičí a očividně se snaží, aby ho bylo slyšet. Owen mu odezírá ze rtů, ale nedaří se mu zjistit, co mu chce Hrubek říci, neboť džíp se záhy překlápí kupředu a začíná se řítit do potoka hluboko pod silnicí.

ČÁST ČTVRTÁ

KVĚT VINY

26 KAPITOLA

Portia se krátce zasmála a užasle se zeptala: "Ty? Ty žes měla románky?"

Oči starší sestry se upíraly na provazce šedivého deště, které stékaly po oknech.

"Ano, já. To bys do mě neřekla, že?"

A je to, pomyslela si Lis. Dokázala jsem to. Poprvé jsem se někomu přiznala. Schyluje se k bouřce, ale zatím mě žádný blesk nezabil.

"Nikdy ses o ničem nezmínila." Portia byla očividně pobavená. "Neměla jsem o tom nejmenší tušení."

"Myslím, že jsem se bála. Že se to dozví Owen. Znáš tu jeho vznětlivost."

"A proč bych to měla říkat Owenovi?"

"Já se nebála, že mu to řekneš. Ale připadalo mi, že čím více lidí se to dozví, tím větší hrozí riziko, že se to provalí." Lis se odmlčela. "No, a pak je tu ještě něco jiného... Styděla jsem se. Měla jsem strach, co si o tom budeš myslet."

"Já? A proč, proboha?"

"Protože to byl románek, na který nemůžu být zrovna pyšná."

"A to jste se prostě jen vyspali? Nebo jsi byla zamilovaná?"

Lis tato otázka urazila, ale zdálo se, že Portia je prostě jen zvědavá. "Ne, ne, ne. Nebyl to čistě fyzický vztah. Byli jsme do sebe zamilovaní. Vlastně opravdu nevím, proč jsem ti to neřekla dříve. Měla jsem ti to říct. Bylo mezi námi až příliš mnoho tajností." Lis pohlédla na sestru. "Owen měl taky románek."

Portia vědoucně přitakala a Lis se zděsila pomyslením, že sestra se už o tom nějakým způsobem dozvěděla. Nakonec ovšem vyšlo najevo, že Portia jednoduše Owena odhadla jako muže s postranními choutkami.

I to však Lis popudilo. "Udělal to jen jednou," namítla vzdorovitě.

"Upřímně řečeno mě překvapuje, že jsi čekala tak dlouho, než sis někoho našla, Lis."

"Jak to můžeš říct?" odsekla Lis. "Nejsem přece taková..." Hlas se jí zlomil.

"Jako já?" zeptala se Portia jízlivě.

"Chci říct, že jsem si nikoho nehledala. Snažili jsme se s Owenem náš vztah nějak urovnat. Owen od té ženy odešel a oba jsme se pak poctivě snažili..."

"Poctivě snažili."

Lis se úspěšně pokusila přeslechnout v sestřině hlase ironický tón a tvrdošíjně pokračovala: "...snažili jsme se udržet manželství pohromadě. A ten můj milostný poměr... do toho prostě přišel."

Lis navázala milostný vztah v dost nevhodnou dobu, přímo uprostřed sledu nešťastných událostí minulé zimy:

Owenova nevěra, matčino pomalé umírání, rostoucí nespokojenost s učením, starosti s převodem dědictví... V nejhorší možnou dobu, pomyslela si Lis. Jenže copak pro pohromu existuje nějaká vhodná doba?

Lisin poměr - na rozdíl od poklidného románu á la Hollywood, který podle jejích představ prožíval Owen - jí přinesl jen nelítostná muka. Mnohokrát si říkala, že by bylo daleko snazší, kdyby dokázala oddělit tělo od duše. Nic takového ovšem nemohla - a navíc se do svého milence beznadějně zamilovala a on do ní také. Musela si přiznat, že zpočátku ji to k němu částečně táhlo z obyčejné pomstychtivosti. Jistě, bylo to od ní malicherné, ale nedalo se s tím nic dělat - prostě se chtěla Owenovi pomstít. Brzy ovšem zjistila, že se jednoduše nedokáže ovládnout. Vztah jí úplně pohltil.

"A teď už to skončilo?" zeptala se Portia.

"Ano, už to skončilo."

"No tak o co jde?"

"Jde o dost hodně," odpověděla Lis hořce. "Ještě jsem ti neřekla všechno."

Otevřela ústa a nesnesitelně dlouhý okamžik se chystala ke všemu doznat. Byla upřímně přesvědčena, že ze sebe dokáže vychrlit celou nepřijemnou pravdu.

A pravděpodobně by se jí to i podařilo, kdyby právě v tu chvíli nedorazilo k domu auto.

Portia odhlédla od sestry a vykukla z kuchyňského okna k příjezdové cestě.

"Owen!" Lis vyhlédla z okna. Byla radostí bez sebe, že manžel konečně přijel, a zároveň hořce zklamaná, že tím přerušil její rozhovor se sestrou.

Odešly do kuchyně a vyhlížely Owena přes provazce hustého deště.

"Ne, myslím, že to není on," řekla Portia pomalu a společně sledovaly, jak reflektory tékají po příjezdové cestě. Portia měla pravdu. Přestože Lis stále auto mezi keři a stromy nerozeznávala, bylo zřejmé, že má světlou barvu, zatímco Owenův džíp Cherokee byl černý jako hlaveň pistole.

Lis otevřela kuchyňské dveře a vykukla do deště.

Byl to policejní vůz, ze kterého vystoupil mladý policista. Letmo pohlédl na Lisino auto, jež stálo beznadějně uvízlé v záplavě, a vyrazil do kuchyně, přičemž si zženštilými pohyby otíral z tváře dešť. Na těle se mu pomalu začínaly vytvářet tukové polštáře a v obličeji měl výraz člověka pověřeného nečekaným úkolem.

"Lis," začal a sundal si čepici. "Mrzí mě, že vám to musím říct, ale právě jsme našli Owenovo auto na dně strže."

"Ach bože!" Lis si zakryla oči rukama a pevně si je stiskla, jako by ji pálily od kouře.

"Vypadá to, že ho tam svrhl ten Hrubek. Ten šílenec. Že si na něj počíhal a pak ho srazil z cesty."

"Ne! Hrubek má přece namířeno do Boylestonu! To se pletete!"

"No, v tom autě, co řídil, určitě do Boylestonu nedojede. Předek má úplně na maděru."

Lis se instinktivně otočila ke stolku, kde ležela její peněženka. "Jak těžce je manžel zraněný? Musím jet za ním."

"To nevíme. Nemůžeme ho najít. Jeho ani Hrubeka."

"Kde se to stalo?" zeptala se Portia.

"U staré železnice. Kousek od města."

"Od kterého města?" vybuchla Lis.

Policistova odulá ústa na chvíli utichla - snad měl strach, že Lis propadne hysterii. "No přece od Ridgetonu."

Což bylo pouhých pět kilometrů od místa, kde nyní všichni tři stáli.

Policista dodal, že Owenovo auto nebylo příliš poničené. "Myslíme si, že Hrubek utekl a Owen vyrazil za ním."

"Anebo utekl Owen a Hrubek je mu v patách."

"To nás taky napadlo. A tak se je šerif s Tomem Scalonem vydali hledat. Všechny telefony v téhle části města jsou odpojené, takže mě Stan poslal sem, abych vám to oznámil. Myslí si, že byste odtud měly odjet. Aspoň než ho najdou. Ale koukám, že máte nepojízdné auto."

Lis neodpověděla. Portia policistovi vysvětlila, že nemohly sehnat odtahové vozidlo.

"Věřte mi, že na tenhle auták budete potřebovat víc než jen odtahovku," řekl policista a ukázal na napůl utopené auto.

"Já vás někam hodím. Akorát si sbalte věci."

"Owen..." Lis se rozhledla kolem sebe a odevzdaně začala pozorovat les.

"Řekl bych," utrousil policista, "že bychom sebou měli pohnout."

"Než najdeme manžela, nikam s vámi nepojedu," odsekla Lis a zřejmě vypadala rozzuřeně, protože policista opatrně dodal: "Chápu, jak se teď cítíte... Ale mám dojem, že tady byste se akorát užírala strachem. A navíc..."

"Já nikam nepojedu," řekla Lis pomalu. "Rozuměl jste mi?"

Policista pohlédl na Portii, která ovšem neodpovídala. Nakonec řekl: "No jak chcete, Lis. Je to vaše věc. Ale Stanley mi řekl, abych dohlídl, že budete v pořádku. Radši mu zavolám a řeknu mu, že nechcete odjet." Chvilí čekal, jako by tím chtěl Lis zastrašit a přimět ji k odjezdu. Když se však k němu Lis otočila zády, vyrazil zpátky do deště, nasedl do auta a zavolal vysílačkou šerifovi.

"Lis," protestovala Portia. "Tady teď stejně nic nenaděláme."

"Jestli chceš, tak běž a posad se k němu do auta. Anebo se nech odvézt do hotelu. Ale já nikam nepojedu. Je mi líto."

Portia vykukla ven a zadívala se na strom, který se ohýbal v prudkém poryvu větru. "Ne. Zůstanu tady."

"Tak běž zajistit okna. Já zkontroluju dveře."

Než Owen odjel, uzamkl hlavní dveře na závoru. Lis je nyní zajistila ještě bezpečnostním řetízkiem, přičemž jí na chvíli blesklo hlavou, že se mosazná oka řetízku silně podobají poutům, jimiž měl Hrubek během procesu spoutané ruce. Poté zamkla a zajistila i dveře, které vedly ven z kuchyně. Napadlo ji, jestli Owen pamatoval i na vchod do altánu, což bylo jediné místo, kudy se mohl člověk dostat zvenčí do skleníku. Vyrazila k altánu, ale uprostřed cesty se zastavila, neboť si všimla jedné růže - křížené odrůdy Chrysler Imperial, vyšlechtěné do velkého keře. Týden poté, co se jí loni Owen přiznal k nevěře, koupil jí právě tuto květinu - jedinou, kterou kdy zakoupil bez jejího dohledu. Aby odčinil románek s jistou ctihodnou paní Trollopovou, objevil se jednoho dne se vzrostlým keříkem šarlatových růží na zadním sedadle auta. Nechybělo mnoho a Lis by jeho keřík rovnou vyhodila, ale nakonec se rozhodla, že to neudělá. Růže přitom částečně vděčily za záchranu i jedné pasáží z Hamleta, kterého její studenti právě v té době probírali.

Utracen v květu vin... Bez pomazání, bez večere Páně a nezúčtovav, poslán k účtování se všemi skvrnami své smrtelnosti.

Souvislost byla tak zjevná, že se nedala jen tak přejít - byla to neuvěřitelná kombinace literatury, lásky ke květinám a dramatu, jaké přináší skutečný život. Co tedy Lis zbývalo jiného než potlačit nutkání rostlinu zničit? Zasadila ji a přemýšlela, jestli se ujme. Ani ji nepřekvapilo, že se růže nakonec ukázala jako jedna z nejdolnějších v celé její sbírce. Nyní k ní Lis přistoupila a jemně ji vzala do rukou. Jedním z paradoxů její lásky ke květinám byla skutečnost, že její zahradnické ruce postupem času natolik ztvrdly, že již necítila jemnost a hebkost okvětních plátků. Přejela hřbety rukou po květech a znovu vyrazila ke dveřím do altánu. Ušla sotva pár kroků, když venku zahlédla rozmazaný pohyb.

Opatrně se přesunula k oknu, na němž se leskla sražená vlhkost a krupěje deště, otřela sklo rukávem a ke svému ohromení spatřila nedaleko od domu blíže nedefinovatelnou vysokou postavu muže. Muž držel ruce v bok a zdálo se, že se snaží najít hlavní vchod. Mladý policista, který je před chvílí navštívil, to rozhodně nebyl. Možná ho doprovázel jiný policista, pomyslela si Lis, jenže se zdálo, že muž nemá uniformu.

V tu chvíli si muž všiml bočních dveří, které vedly do altánu, nedbaje na prudký liják k nim rychle vyrazil a zdvořile zaklepal jako mladý muž, jenž sem přišel za snoubenkou. Lis opatrně přešla ke dveřím a vykukla přes záclonku. Stále muže nepoznávala, ale protože měl ve tváři tak příjemný a nevinný výraz a vypadal skrz nasržený, pustila ho dovnitř.

"Dobrý večer, madam. Vy jste určitě paní Atchesonová." Otřel si šlachovitou ruku do kalhot, a přestože si ji tím ani trochu neusušil, podal ji Lis. "Promiňte, že vás obtěžuji. Jmenuji se..."

Svůj úvod však již neměl příležitost dokončit, neboť v tu chvíli bez pozvání vtrhl do skleníku obrovský lovecký pes, začal se nadšeně otrepávat a zahrnul Lis i návštěvníka miliony dešťových kapek.

Owen Atcheson, který ležel napůl ponořen v mrazivém potoce, nakonec pomalu přišel k sobě. Posadil se a začal se modlit, aby znovu neztratil vědomí.

Jakmile se jeho džíp přestal převracet, Owen nečekal, až se za ním Hrubek vrhne ze srázu. Prohmatal si levé rameno a v místě, kde měla začínat kost, ucítil jen měkkou mezeru. Ujistil se, že má v kapse revolver i náboje, odhodil závěr pušky daleko do tmavého potoka a užasle hlesl trýznivou bolestí, kterou mu tento drobný pohyb způsobil.

Nato se vyškřábal na nohy a nemotorně vyrazil přes potok co nejdále od auta.

Vběhl do lesa, který obklopoval centrum Ridgetonu, po dvou stech metrech se zastavil, našel placatý kámen obrostlý měkkým mechem a lehl si na něj na záda. Strčil si do úst dubovou větvičku, pevně ji skousl a pravou rukou si sevřel levý biceps. S mučivým soustředěním se pak přinutil ke klidu, zavřel oči a pomalu, pomaloučku začal pohybovat kostí. Krátce a mělce přitom oddechoval a zatínal zuby do větvičky. Po chvíli rameno s hlasitým lupnutím zapadlo zpátky do kloubního pouzdra. Owen tiše hekl, neboť v něm netušená bolest vyvolala dávení, poté znovu omdlel a svezl se napůl do potoka.

Nyní otevřel oči, vyškřábal se na břeh a položil se na bok.

Nedal si více než pět minut času na vzpomínání a poté rázně vstal. Sundal si opasek a pevně si přivázal levou paži k boku. Toto dočasné opatření sice jeho bolest poněkud zesílilo, ale alespoň mohlo zabránit dalšímu náhlému návalu trýznivých muk, při němž by mohl opět omdlít. Zvedl hlavu a zhluboka se nadechl. Z oblohy se na něj snášel vydatný déšť a vítr mu bičoval tvář. Owen se zaklonil a začal vdechovat vlhký vzduch. Po několika okamžicích opět vyrazil do

hlubin lesa - pomalu si klestil cestu na sever kolem centra Ridgetonu. Pochopitelně nechtěl, aby ho objevil Hrubek, ale zároveň si nepřál, aby ho spatřil kdokoliv jiný - a ze všech nejméně dotěrný šerif nebo jeho zástupce. Po mučivém kilometrovém pochodu došel ke křižovatce North Street a Cedar Swamp Road. Vyhledal telefonní automat a zvedl sluchátko. Nijak jej nepřekvapilo, že je úplně hluché. Jediným způsobem, jak se odtud dostat k domu, bylo jít na sever po Cedar Swamp Road. K domu se dalo přijít i z opačné strany, ale člověk nejprve musel projít kolem dvoustakrového státního parku na území sousedního města a teprve poté odbočit zpátky na sever. Hrubek najel do Owena tak tvrdě, že jeho subaru teď bylo bezpochyby nepojízdné a i on musel dále vyrazit pěšky. Pokud má skutečně namířeno k domu Atchesonových, nezbyvá mu než jít touto trasou.

A přestože se Owen zdržel rovnáním ramena, byl přesvědčen, že ho Hrubek zatím nepředběhl. Jelikož nezná zdejší krajinu, musel si nejprve obstarat mapu. Poté se musel zorientovat a najít správné silnice, z nichž mnohé nebyly řádně označeny.

Owen se opatrně vyškrábal na křižovatku jako voják na průzkumné hlídce, který má odhalit možná přepadení ze zálohy a palebné zóny. Spatřil drenážní strouhu a metr širokou trubku z vlnitého plechu. Výborný zákop, pomyslel si Owen a snadno přitom sklouzl do válečné terminologie. Představil si, jak Hrubek obezřetně kluše prostředkem silnice a on pak tiše vystupuje ze strouhy a blíží se k němu zezadu s revolverem u pasu.

Děšť byl chladný a voněl pokročilým podzimem. Owen se zhluboka nadechl vlhkého vzduchu a s ohledem na poraněné rameno se ponořil do ledové vody, která tekla ve strouze. Tentokrát již neomdlel a dokázal potlačit i nejhorší nával bolesti. Po vojensku se přikrčil a začal si v duchu odříkávat seznam smrtelných míst: hrudník hlava žaludek slabiny, hrudník hlava žaludek slabiny... Nedbaje na houstnoucí děšť opakoval toto hrůzyplné zaklínadlo stále znovu a znovu.

Lis Atchesonová uvedla muže do kuchyně a podala mu ručník. Zdálo se jí, že v baseballové čepici a s vlnitými vlasy splývajícími až na ramena jí silně připomíná bagristu, který jim loni prováděl výkop na nový septik. Muž stál s jednou kyčlí vytočenou nepřírozeně na stranu, takže Lis napadlo, jestli někde neupadl a neporanil se. Byl natolik zablácený, že se mohl klidně někde vyválet.

"Bydlím v Hammond Creek. To je východně odsud." Trenton Heck mluvil, jako by o Hammond Creek nikdo jaktěživ neslyšel - a faktem bylo, že Lis toto městečko nijak zvlášť dobře neznala.

Lis mu představila Portii, která se na Hecka dívala s notnou dávkou přezíravosti. Heck se dětinsky zašklebil a čekal, jestli mu někdo nevysvětlí, proč má Lisina sestra tak exotické jméno. "To zní jako to auto," rozesmál se nakonec a Portia mu beze stopy úsměvu podala ruku.

Mladý policista stále seděl v policejním voze před domem a snažil se zjistit nejnovější informace o Hrubekově pohybu.

"Pane Hecku...", začala Lis.

"Říkejte mi Trentone. Anebo Trente," řekl muž dobrosrdečně a opět se rozesmál. "Pane Hecku", hahaha."

"Nedáte si něco?"

Pivo muž odmítl, ale plechovku koly vyprázdnil během necelých třiceti vteřin. Pak se opřel o parapet a vykoul z okna s tak pragmatickým a sebejistým výrazem v obličejí, že Lis napadlo, jestli to nakonec není tajný policista. Muž ji však vzápětí vysvětlil, že je spíše něco jako konzultant. Když jí poté popsal, jak Hrubek svedl stopaře ze stopy a obrátil se opačným směrem, Lis vědoucně zavrtěla hlavou. "Kdepak, není to žádný blázen."

"To není."

"Myslela jsem, že je to šílenec," řekla Portia a drbala Emila na hlavě s nadšením, které pes rozhodně nesdílel.

"No, šílenec on je. Ale zároveň je to taky zatraceně mazaný vykut."

Lis se zeptala, jak se Heck dostal až sem.

"Setkal jsem se s vaším manželem ve Fredericksu. Objevili jsme tam tu ženskou. Hrubek jí řekl, že má namířeno do Boylestonu. A tak jsem se tou trasou vydal a váš manžel pokračoval v cestě sem. Jeden policista mi pak řekl, že ho Hrubek podle nich srazil z cesty."

"Ale my nevíme, kde jsou. Owen ani Hrubek. Proč jste si to vlastně rozmyslel a vrátil se sem?"

Heck jim vysvětlil, že ho přepadla zvláštní předtucha, a tak v polovině cesty do Boylestonu dospěl k názoru, že se je Hrubek znovu pokusil svést ze stopy. "Víte, on celou dobu metodicky postupoval na západ a střídavě se nás snažil setřást nebo zastavit. Dokonce nastražil pasti tady Emilovi."

"Ne!"

"To víte, že jo. A tak jsem si řekl, že jestli byl chytrý do té doby, není důvod, proč by se měl teď začít chovat hloupě."

"Ale proč jste jednoduše nezavolal policii?"

Trenton Heck náhle znejistěl a Lis měla pocit, že zčervenal. S očima upřenými na okno pak začal ženám vyprávět svůj příběh, jenž neobsahoval jedinou tečku či čárku - řekl jim jak byla vypsána odměna jak ho propustili z práce jak dělal policistu skoro deset let ale ne úplně celých a řekl jim o recesi i o karavanu který mu obstarala banka.

Nakonec se zeptal na Owena.

"Už ho venku hledají. Šerif a jeden další policista."

"Určitě bude v pořádku," poznamenal Heck. "Zdálo se mi, že to má v hlavě srovnané. Vsadím se, že sloužil v armádě."

"Dva roky," řekla Lis roztěkaně a zírala ven.

Heck se přestal věnovat sestrám, klekl si a začal metodicky a s bezvýhradným zaujetím utírat psa do papírových ručníků - vysušil mu dokonce i vnitřní stranu obojku a mezery mezi drápy na packách. Poté celý rituál zopakoval se

svou pistolí. Lis ho chvíli sledovala a okamžitě se dovědla, že Trenton Heck je daleko jednodušší a ostřejší než ona - rozhodla se tedy, že ho bude brát vážněji, než měla původně v úmyslu.

Policista se vrátil do domu a oběznými prsty si otíral z tváře vodu.

"Stanley říkal, že uvědomil kluky o Owenově autu. Právě tu informaci předávají nějakému chlápku jménem Haversham ze státní policie..."

"Jasně, ten velí celému pátrání. Je to můj bývalý šéf," řekl Trenton Heck a zdálo se, že ho policistova zpráva nepotěšila. Snad proto, pomyslela si Lis, že nechce přijít o odměnu nebo se o ni dělit. "Pravděpodobně tam pošle taktickou službu..."

"Co to je?" zeptal se policista.

"Vy to nevíte? Něco jako zásahovka."

"To myslíte vážně?" Mladý policista byl fascinován.

"Řekl bych, že tu budou tak za čtyřicet minut," pokračoval Heck. "Možná trochu později."

"A proč je nepošlou vrtulníkem?"

"Vrtulníkem?" odfrkl si Heck.

Lis se na chvíli zadívala za ostatní, neboť oblohu znovu protal rozeklaný blesk. Vzápětí ucítila na prsou dunivý hrom. Policista se jí na něco ptal, ale ona neslyšela ani slovo, a když opouštěla kuchyni, běžela ze všech sil. Portia vyrazila za ní a znepokojeně volala: "Lis, není ti nic? Co se děje?"

To už však Lis brala schody po dvou.

V ložnici našla malou automatickou pistolí Colt Woodsman ráže 0.22, kterou Owen schovával pod postelí. Neodbytně trval na tom, aby se s ní naučila zacházet, a nejméně desetkrát ji přiměl ze zbraně vystřelit na papírový terč připevněný k hromadě shnilého dřeva za garáží. Lis ho vždy oddaně a nervózně poslechla, přestože jí každý výstřel nepříjemně zacoulmal celou rukou. Od té doby se Lis pistole ani nedotkla - dnes už to mohly být dobré tři, čtyři roky.

Nyní zbraň potěžkala v mozočnatých rukou a neušlo jí, že na rozdíl od okvětních plátků růží kostkovanou pažbu i kovovou hlaveň dlouhé pistole velice dobře cítí.

Strčila si pistolí do kapsy a pomalu přešla k oknu. Hluboká černočerná tma za ním, která postrádala jakýkoliv orientační bod, ji hypnotizovala a zároveň vtahovala do sebe. Lis se jako náměsíčná začala přibližovat ke sklu, nejprve na metr, poté na půl metru, a snažila se najít na druhé straně modrozelené tabulky cokoliv viditelného: větvičku, sovu, mrak, šedozelenou korouhvičku na garáži, cokoliv, co by učinilo tmu méně nekonečnou a méně trvalou. Zatopenou příjezdovou cestu znovu osvětlil blesk. Lis si vzpomněla, jak mávala manželovi na rozloučenou. Šokovaně si uvědomila, že toto drobné gesto by docela dobře mohlo být poslední komunikací mezi oběma manželi - komunikací, kterou navíc Owen možná vůbec neviděl.

Lis se znovu zadívala do noci. Kde jsi, Owene? Kde? Věděla, že je Owen nablízku, neboť si uvědomovala, že ať už je zraněný, nebo ne, rozhodně se právě vrací zpátky domů - snaží se vlákat Hrubeka na jejich pozemek a dokončit svou misi tím, že jej zavraždí způsobem, jenž bude vypadat jako sebeobrana. Docela dobře se teď mohli oba nacházet pouhý kilometr od domu nebo i padesát metrů od něj. Jejich příchod byl pouze otázkou času.

Z oblohy vyšlehl další blesk a udeřil kdesi opodál. Lis zalapala po dechu a ustoupila od okna, neboť hrom opět zatřásl nedokonale zasklenými okenními tabulkami z osmáctého století. Bouřka se nyní blížila jako přílivová vlna, jako tisícimetrová vodní stěna, a zběsile se hnala přes jezero, jehož hladina byla nyní prapodivně osvětlená, jako by dešťové kapky vyzařovaly při dopadu do temné vody radioaktivitu.

Celý dům pohltilo obrovské zaskučení ukončené krátkým praskavým zvukem. Lis rychle seběhla ze schodů, sundala z věšáku nepromokavý plášť a řekla: "Jdu ven. Jdu najít manžela."

27 KAPITOLA

Patnáctého dubna 1865 přiložil doktor Samuel A. Mudd na nohu Johna Wilkese Bootha dlahu a uložil ho do postele v místnosti, která sloužila jako nevelká ošetrovna v doktorově domácí pracovně.

Doktor Mudd tušil, kým jeho pacient je a čeho se předešlé noci dopustil, avšak přesto se rozhodl neodjet do města a neohlásit Bootha úřadům, neboť se jeho žena bála zůstat s tímto tajuplným a horečnatým mužem o samotě a prosila ho, aby nikam nejezdil. V důsledku toho byl Mudd zatčen za účast na spiknutí s cílem zavraždit prezidenta Lincolna a chyběl jediný hlas, aby byl za trest oběšen. Nakonec jej z vězení propustili, ale přesto zemřel jako zlomený muž.

Když nyní Michael Hrubek přemýšlel o Muddově utrpení, napadlo ho: A za to všechno mohl poděkovat ženské. Tak to prostě chodí.

Rovněž jej napadlo, že by mu takový doktor právě teď přišel docela vhod. Zápěstí ho silně páliło, neboť si ho narazil o volant, když najížděl autem do džípu toho konspiráta. Nebolelo ho zas tak moc, ale předloktí měl celé hladké a nateklé téměř na dvojnásobek. Od prstů až po loket měl místo ruky jen kus masa.

Neochvějně však kráčet deštěm dál, neboť byl příliš vzrušený, než aby si lámal hlavu s nějakými zraněními.

Michael Hrubek se ocitl v Říši divů.

Město Ridgeton pro něj mělo jakousi magickou moc. Znamenalo konec jeho výpravy. Bylo pro něj zaslíbenou zemí a Michael si prohlížel každý pruh vybledlého listopadového trávníku, každé zmoklé parkovací hodiny i každou poštovní schránku s notnou dávkou úcty. Bouřka zahálila většinu městského centra do tmy a jediné světlo zde představovalo nouzové osvětlení s bateriovým napájením. Tajemný ráz města ještě podtrhovaly zářivé červené trojúhelníky.

Michael se postavil do telefonní budky, začal listovat v provlhlém telefonním seznamu a nakonec našel, co hledal.

Odřikal modlitbu vděčnosti, nalistoval mapku v přední části seznamu a vyhledal Cedar Swamp Road. Znovu vyrazil do deště a rychle zamířil na sever. Cestou míjel potměšilé obchody - prodejnu alkoholu, hračkářství, pizzerii, křesťanskou čítárnu. Počkat. Že by byl Ježíš Krimi-stus čtenářem? Vlastně proč ne? Třeba měl rád kříž-ovky anebo kom-Piláty. Michael se této myšlence zasmál a pokračoval v chůzi. Cestou si co chvíli povšiml přízračných odrazů své postavy v oknech s tabulovým sklem. Některá okna chránily zmačkané žluté fólie, jiná byla natřená načerno a bezpochyby sloužila ke sledování (o poloprůhledných zrcadlech, která se dala objednat za 49,95 dolarů plus poštovné u firmy Redding Science Supply prosíme peníze předem, věděl Michael naprosto vše).

„Dobrou noc, dámy!“ začal si prozpěvovat, když se brodil potoky vody stékajícími po ulici. „Dobrou noc, dámy!...“

Ulice končila křižovatkou ve tvaru T. Michael se zastavil a srdce se mu náhle rozbušilo v návalu paniky.

Kudy teď, proboha? Doprava, nebo doleva? Cedar Swamp Road vede jedním směrem, ale ne druhým. Takže kudy? Doleva, nebo doprava?

„Kudy teď?“ zaburácel.

Michael Hrubek velmi dobře chápal, že pokud odbočí na jednu stranu, dostane se na Cedar Swamp Road 43, ale pokud odbočí na druhou stranu, na Cedar Swamp Road 43 se nedostane. Podíval se na ukazatel a zamžoural. Během jediného zlomku vteřiny, než stačil zavřít a opět otevřít víčka, se jeho racionální mysl zadřela jako přehřátý motor. Jednoduše se zastavila.

Michaelovým tělem projelo několik explozí strachu - tak silných, že byly téměř viditelné. Na ulicích poletovaly černé, žluté a oranžové jiskry a odrážely se od oken a vlhkých chodníků. Michaelovi se roztřásla čelist a začal bojácně naříkat. Padl na kolena, kam ho srazily hrůzostrašné hlasy - hlasy starého Abrahama, hlasy umírajících vojáků, hlasy konspirátů...

„Doktorko Anne,“ sténal Michael, „proč jste mě opustila? Doktorko Anne! Tolik se bojím. Nevím, co mám dělat! Co bych teď měl udělat?“

Objal ukazatel, jako by to byl jeho jediný zdroj krve a kyslíku, panicky se rozplakal a začal hledat po kapsách revolver. Musí se zabít. Nemá na vybranou. Panika je příliš velká. Snáší se na něj nesnesitelná hrůza. Jediná kulka do hlavy - jako u starého Abrahama - a bude po všem. Již mu nezáleží na výpravě, na Evině zradě, na Lisa-bon či na pomstě. Musí ukončit ten příšerný strach. Revolver je tady, Michael cítí jeho váhu, ale ruka se mu příliš třese, takže si nedokáže sáhnout do kapsy.

Nakonec protrhává vlnu, zajižď rukou do cárů látky a cítí na prstech drsný povrch zbraně.

„Já... to... NEVYDRŽÍM! ACH, PROSÍM VÁS!“

Natahuje revolver.

Vtom mu skrz zavřená víčka proniklo zářivé světlo a zaplnilo jeho zorné pole krvavým jasem. Jakýsi hlas na něj promluvil, ale Michael jeho slova neslyšel. Přesto uvolnil sevření revolveru. Zaklonil hlavu a uvědomil si, že na něj kdosi mluví a není to ani doktorka Anne, ani zesnulý prezident Spojených států, ani konspiráti, a dokonce ani dobrý doktor Mudd.

Ten hlas patřil šlachovitému muži těsně před šedesátkou, který vystrkoval hlavu z okna auta ani ne metr od místa, kde se choulil Michael. Jeho revolver očividně nezahlédl a Michael si ho rychle zastrčil zpátky do kapsy.

„Poslyšte, není vám nic, mladý muži?“

„Já...“

„Neublížil jste si?“

„Moje auto,“ zamumlal Michael. „Moje auto...“

Prošedivělý vychrtlý muž seděl v otlučeném starém džípu s vetchou plátěnou střešou a vinylovými fóliemi namísto oken. „Vy jste měl nehodu? A nemohl jste najít fungující telefon. Jasně, jasně. Většina jich je odpojených. To kvůli té bouři. Jak těžce jste zraněný?“

Michael se několikrát zhluboka nadechl. Panika se postupně zmenšovala. „Moc ne, ale auto mám pěkně dořízené. Nebylo moc dobré. Rozhodně ne jako ten starý Cadillac.“

„To jistě ne. No jo. Tak pojdte, odvezu vás do nemocnice. Měl byste se nechat prohlédnout.“

„Ne, ne, nic mi není. Jsem jenom trochu dezorientovaný. Nevíte, kde je Cedar Swamp? Myslím Cedar Swamp Road.“

„Jistěže vím. Vy tam bydlíte?“

„Já ne, ale lidi, kteří mě čekají. Mám pěkné zpoždění. Budou mít o mě strach.“

„Jo, já vás tam zavezu.“

„Vy byste to pro mě udělal?“

„Ale myslím, že s tím vaším zápěstím bych vás měl spíše zavézt na pohotovost.“

„Ne, radši mě odvezte k přátelům. Je mezi nimi lékař. Nějaký doktor Mudd, neznáte ho?“

„Myslím, že ne, ne.“

„Je to dobrý lékař.“

„No to je dobře. Protože to zápěstí máte docela určitě zlomené.“

„Jestli mě svezete,“ řekl Michael a pomalu se postavil, „budu nadosmrti vaším přítelem.“

Muž na nepříjemně dlouhý okamžik zaváhal a pak odpověděl: „E-he... No tak si nastupte. A pozor na dveře, jste docela vysoký.“

„Owen se snaží dostat zpátky domů,“ vysvětlovala Lis. „Tím jsem si jistá. A myslím, že ho Hrubek pronásleduje.“

„A proč si myslíte, že jednoduše neodešel na stanici?“ zeptal se policista.

"Určitě má o nás strach, když jsme tady zůstaly," odpověděla Lis a neprozradila nic o skutečných důvodech, kvůli nimž by Owen nikdy nešel na policii.

"No já nevím," řekl policista. "Totiž Stan mi řekl..."

"Podívejte, tady není o čem hovořit," přerušila ho Lis. "Já jdu prostě ven."

"Ale Lis...", namítl neklidně policista.

Portia mu opět přizvukovala. "Lis, venku nemůžeš nic dělat."

Heck si sundal žalostně sešlou baseballovou čepici, poškrábal se na hlavě, a když si čepici opět nasadil, zůstal mu na pravém oku pramen vlnitých vlasů. Pozorně si Lis prohlédl. "Vy jste svědčila u jeho procesu?"

Lis se na něj podívala. "Byla jsem korunním svědkem obžaloby."

Heck pomalu přitakal a po chvíli řekl: "Já už zatkl celou řadu chlápků a svědčil jsem proti nim u soudu. Ale žádný z nich po mně nikdy nešel."

Lis pohlédla Heckovi do očí, které okamžitě uhnuly stranou a zaměřily se na starou židli. "Tak to jste měl docela štěstí, ne?"

"To tedy měl. Ale přesto je dost vzácné, aby se chtěl uprchlý vězeň někomu mstít. Obvykle se snaží co nejrychleji zmizet ze státu."

Zdálo se, že Heck čeká na nějakou kloudnou odpověď, ale Lis pouze utrousila: "No, jenže Michael Hrubek zřejmě není jen tak obyčejný utečenec."

"Na tohle nemám argument," řekl Heck a dále své myšlenky nerozváděl.

Lis si oblékla zářivý nepromokavý plášť a přikázala sestře: "Ty zůstaneš tady. A jestli se Owen vrátí přede mnou, zatrub na klakson."

Portia přikývla.

"Ehm, paní?"

Lis pohlédla na Hecka.

"V tomhle budete trošku, eh, nápadná, nemyslíte?"

"Jak to?"

"No, ta žlutá barva..."

"Aha, to mě nenapadlo."

Heck sundal Lis plášť a pověsil ho zpátky na věšák. Lis se natáhla po tmavé letecké bundě, ale Heck ji chytil za ruku.

"Něco vám povím. Řek bych, že bychom si měli všichni dávat pozor, abychom nezakopli o vlastní oháňku. Já vím, jak se teď cítíte, když je to váš manžel a tak. Ale teď k vám mluvím jako člověk, který už má s podobnými akcemi zkušenosti. Za stopování lidí jsem placený. Takže mě tam nechte jít samotného. Počkejte, ještě jsem nedomluvil. Půjdu tam, začnu hledat vašeho muže, a jestli je někde poblíž, budu mít velkou šanci, že ho najdu. Pravděpodobně mám daleko lepší zrak než vy. A když se tam navíc budete potulovat se mnou, bude mě to jenom rozptylovat." Heckův hlas zněl napjatě - zřejmě očekával Lisiny protesty.

Lis měla dojem, že Heckovi jde ze všeho nejvíce o odměnu. Jeho slova však přesto nepostrádala logiku. A i kdyby Lis náhodou svého muže objevila, nedokázala si představit, že by se jí ho podařilo přemluvit, aby se vzdal lovu na Hrubeka a vrátil se domů. Když ji neposlechl předtím, proč by ji měl poslechnout teď?

"No dobře, Trentone," řekla.

"Myslím, že bychom to měli udělat takhle: Já teď půjdu do lesa směrem k hlavní brance. Hrubek by samozřejmě mohl přelézt plot, ale myslím, že to risknu. V tomhle větru rozhodně nepřeplave přes jezero, to je víc než jisté."

Pohlédl na policistu. "A vy se zatím budete držet u domu. Budete vytvářet druhou obrannou linii. Někde v těchto místech."

V policistovi jeho slova znovu vzbudila zájem. Svou povinnost již splnil a co více mohl této umíněné paní domu říci? Nyní však získal spojení a mohl se přece jen zúčastnit nějaké akce a získat si slávu. "Zacouvám s autem támhle do křoví," řekl vzrušeně. "Co vy na to? Odtamtud uvidím na celý dvorek a on mě vůbec nezahledne."

Heck mu řekl, že je to dobrý nápad, a pak se obrátil k Lis. "Vím, že váš manžel je lovec. Vy to možná se střelnými zbraněmi moc neumíte, ale myslíte, že by se tu pro vás nějaká nenašla?"

Lis se zvráceným potěšením vytáhla z kapsy pistoli - držela ji hlavní dolů a s prstem na chrániči spouště, přesně jak ji to naučil Owen. Portia se zděsila a policista propukl v řehtavý smích. Trenton Heck však pouze spokojeně přikývl, jako by odškrtl ze seznamu další položku. "Nechám vám tady Emila. Ta bouřka je příliš prudká i na něj. Není to bojový pes, ale je velký, a jestli sem přijde někdo nezvaný, začne tropit příšerný randál."

"Nemám nic tmavšího, co by vám padlo," řekla Lis a kývla na přišplášť.

"To je v pořádku. Déšť mi vůbec nevadí. Ale vzal bych si sáček na pistoli. Je to stará německá waltrovka, která snadno zreziví."

Heck vložil pistoli do sáčku, zavázal ho na konci a strčil si pistoli i se sáčkem zpět do kovbojského pouzdra. Vykoukl ven a chvíli si s bolestnou grimasou protahoval nohu. Lis napadlo, že ať už má ten člověk se stehem cokoliv, déšť tomu rozhodně neprospěje. Zdálo se, že Heck trpí krutými bolestmi.

Policista vyšel ven a zamířil k autu, ale ještě předtím odepnul přezku svého pouzdra na automatickou pistoli a několikrát přešel prsty po pažbě jako špatný herec ve špatném westernu. Po chvíli Lis zaslechla startování auta. Policista zacouval do křoví mezi garáží a domem. Z místa, kde nyní parkoval, mohl po zapnutí reflektorů osvětlit celý zadní dvorek.

Trenton se otočil k Lis a tichým hlasem řekl: "Vsadím se, že víte, jak se s tou pistolí zachází, ale nepředpokládám, že jste ji někdy skutečně použila - alespoň ne v podobné situaci." Nečekal na přitakání a dodal: "Rád bych, abyste zhasla všechna světla v domě a posadila se někam daleko od oken. Budu váš dům

sledovat, co nejvíc to půjde. Jestli mě budete potřebovat, blikněte světly a já přiběhnu."

Nato Trenton Heck bez dalšího slova k ženám či svému psovi zmizel v hustých provazcích deště a Lis za ním zavřela dveře.

"Ježíšikriste, Lis," zašeptala Portia, ale existovalo tolik věcí, které ji mohly šokovat, že Lis neměla tušení, na co sestra naráží.

Myšlenky na manželku doktora Ronalda Adlera dávno opustily. Její chuť, křivka jejích stehů, vláčnost její kůže, vůně jejích vlasů..., vzpomínky, které ho ještě večer tolik zaměstnávaly, jako by se náhle zcela vytratily.

Neboť kapitán Haversham mu před chvílí sdělil tu zprávu.

"V Clovertonu," blekotal policista. "Hrubek tam právě zabil ženu. Ted už to pod pokličkou neudržíte, doktore."

"Ach bože." Adler zavřel oči a srdce jako by mu náhle přestalo tlouci, neboť je probodla šílená myšlenka, že Hrubek se tohoto zločinu dopustil výlučně proto, aby Adlera zradil. Ředitel nemocnice držel telefon v třesoucích se rukou a poslouchal, jak mu kapitán se špatně skrývaným vztekem vysvětluje, že Hrubek zavraždil ženu, pořebral ji a ukradl v domě motocykl, aby na něm ujel do Boylestonu.

"Motocykl? Pořebral ji?"

"Vyřezal jí na prsa slova. Kromě toho se pohřešují dva policisté z Gundersonu. Projížděli po silnici 236 a přihlásili se se zprávou o Hrubekovi. Od té doby se neozvali. Nepochybujeme o tom, že je Hrubek zabil a jejich těla někam pohodil. Říkal jste, že vyžaduje minimální ostrahu? Že je neškodný? Ježíšikriste, člověče. Jak jste to myslel? Za půl hodiny jsem u vás." Telefon ohluhl.

Adler se nyní vrací do své kanceláře z nemocničního bistra, kde přijímal Havershamův zděšený telefonát a kde poté ještě třicet minut strnule seděl, aniž by dospěl k nějakému kloudnému závěru.

Uprostřed tmavé chodby se zastavuje a na chvíli se zamýšlí nad řetězovou reakcí zázračných fyziologických úkonů, které způsobily, že mu začal tuhnout krk, slzet oči a znepokojivě se stahovat varlata. A přestože nyní přemýšlí o bloudivém nervu, vyplavování adre-

nalinu a synaptické absorpci, ze všeho nejvíce se mu uhnízďuje v mozku myšlenka, jak je zatraceně vyděšený.

Chodba měří čtyřicet metrů, je na ní dvacet dveří a všechny s výjimkou jediných jsou zavřené a neosvětlené. Každá druhá žárovka ve stropních objímkách byla v rámci úsporných opatření odstraněna a většina zbývajících se již dávno spálila. Chodba se rozbíhá do tří dalších, avšak i ty jsou tmavé jako hrob.

Adler se dívá do tmavého koridoru a napadá ho: Proč tady vlastně stojím?

Vyráží k výtahu a dobře ví, že Haversham na něj již netrpělivě čeká v kanceláři. Přesto zde teď stojí zkamenělý hrůzou a ruce i nohy má zesláblé. Otáčí hlavu a dívá se úkosem na děsivý přízrak -obrovskou bledou postavu, která opodál vystrčila hlavu do chodby a vzápětí se stáhla zpět do svého úkrytu.

Hrůzostrašné vytí pacientky nahrazuje skučící vítr. Odráží se v Adlerově hrudníku a Adler si říká: Tak dost. To by stačilo. Prosím.

Dělá pět kroků a znovu se zastavuje - tentokrát pod záminkou prolístování spisu, který si nese s sebou.

Právě v tomto okamžiku jej zasahuje vědomí, že se Michael Hrubek vrátil, aby ho zabil.

Skutečnost, že by tento návrat neměl žádnou logiku, ani o trochu neumenšuje Adlerovu narůstající paniku. Výtah pomalu projíždí dolů, odkud ho někdo přivolal, a Adler lapá po dechu. Slyší, jak nějaký pacient kdesi hrdečně sténá v návalu nevýslovného a nesdělitelného žalu. Ten zvuk jej šimrá na zátylku, a tak Adler klade jednu nohu kupředu a zarputile se dává do chůze.

Ne, ne - Michael Hrubek necítí potřebu jej zabít. Michael Hrubek jej ani osobně nezná. Michael Hrubek se nemohl za tak krátkou dobu vrátit do nemocnice, i kdyby měl na vykuchání ředitele nakrásně zálsusk.

Doktor Ronald Adler, ostřílený veterán státního systému léčby mentálně postižených, doktor Ronald Adler, lehce nadprůměrný až průměrný absolvent provinční lékařské fakulty - títo doktoři Ronaldi Adlerové se domnívají, že jim pravděpodobně nehrozí nebezpečí.

Avšak muž, který byl ještě dnes večer vpleten mezi voňavé nohy své ženy, muž, který urovnává konflikty na schůzkách vedení daleko lépe, než léčí šílenství, muž, který nyní pomalu kráčí touto zšeřelou kamennou chodbou - tyto Ronaldy Adlery děsí již pouhý skřípavý zvuk vlastních kroků.

Prosím, ať neumřu.

Jeho kancelář jako by teď byla na míle daleko a Adler zírá na bílý lichoběžník světla vrhaného na betonovou podlahu ze štěrbin mezi dveřmi. Pokračuje v chůzi, míjí jednu z přilehlých chodeb a nervózně se směje vlastní neschopnosti otočit se a pohlédnout do ní. Kdyby tak učinil, spatřil by před sebou dokonale ostrý obraz Michaela Hrubeka, jak vymršťuje ruku k jeho obličeji. Ředitel nemocnice nemůže vypudit z mysli některé pasáže z přepisů Hrubekových výroků, které si dnes večer pročítal. Obzvláště detailně si vybavuje pacientovo živé sdělení, že mu nahmatá a roztrhne slezinu.

Už dost! Prosím!

Adler bezpečně prochází chodbou, ale vzápětí se ho zmocňuje další obava - že nedokáže ovládnout močový měchýř. Dusí se bezmezným vztekem na svou ženu, která mu večer tiskla rukou úd, čímž v něm bezděčně vyvolala nyní již všepohlcující obavu z inkontinence. Adler se musí vymočít. Bezpodmínečně musí. Pánská toaleta se však nachází daleko na chodbě, k níž se Adler teprve blíží. Navíc je na toaletách v tuto noční dobu tma. Adler zvažuje, že se vymočí na stěnu.

Já nechci umřít.

Odkudsi slyší kroky. Ne, ano? Komu asi patří?

Prízrakům jedné ženy a dvou policistů.

Co je to za zvuk?

Aha, vždyť to jsou jeho boty. Anebo možná ne. Adler si v duchu představuje pisoár. Odbočuje do vedlejší chodby a míří k toaletě. Současně jej však přepadá další myšlenka: totiž že útek Michaela Hrubeka vytahuje na světlo vše, co kdy jako lékař udělal nesprávně. Hrubekův útek obnažuje taháky, bez nichž by se Adler při zkoušce z organické chemie neobešel, obnažuje špatně posouzené grafy, špatně napsané předpisy, aneurysmata, která zapomněl vyšetřit, než předešel obrovské dávky nardilu. Hrubekův útek je jako rybářský vlasec, který vytáhnete z kalného rybníka a zjistíte, že se vám na háček chytla nemocná ryba, nafouklá a na pokraji smrti -v takových chvílích zalitujete, že jste o nějakou kořist vůbec kdy usiloval, a zoufale si přejete, aby se ten hrůzný přízrak jednou provždy rozplynul.

"Tak poslouchejte, mizerové," zavrčel Haversham, když položil telefon, a jeho obecnost skládající se z ředitele nemocnice a asistenta Petera Grimese na něj vrhlo tupé pohledy. Do oken Adlerovy kanceláře stále divoce bubnoval protivný déšť a štěrbinami fičela meluzína.

"Právě jsme dostali další zprávu," pokračoval Haversham. "Tahle je z Ridgetonu. Zdá se, že tam někdo najel autem do jiného auta a shodil ho z cesty. Oba řidiči pak zmizeli v lese. Ten sražený teréňák byl registrován na jméno Owen Atcheson."

"Owen...?"

"Manžel ženy, která svědčila proti Hrubekovi. Ten, který byl před chvílí tady."

Takže už jsou možná čtyři mrtví.

"A vědí určitě, že to udělal Hrubek?"

"Myslí si to. Ale neví to. Proto taky potřebujeme vás."

"Panebože," zamumlal Adler. Přejel si rukou přes oči a tlačil je prsty tak dlouho, až zaslechl pod víčky dvě tichá lupnutí.

"Čtyři mrtví," zašeptal.

"Záleží na vás, doktore. Potřebujeme vědět, kam máme rozmístit posily."

O čem to mluví? Jaké posily?

"A nechci slyšet žádné uhlazené psychobláboly. Chci přímou odpověď. Máme dvě různé verze: Boyleston a nádraží Amtraku, nebo Ridgeton a ta ženská, co svědčila proti němu. Takže kam podle vás zamířil?"

Adler na něj jen prázdně zíral.

"Myslím, že chtějí vědět, kam mají poslat své lidi, pane," vysvětlil Grimes jemně.

"Jo, v tom je ten problém. Máme dvě zprávy, které jaksi nejdou dohromady. A nikdo s určitostí neví ani hovno."

Adler odhlédl od svého asistenta na vysokého policistu, který si hrál v jeho kanceláři na kovboje. Mým problémem je zase spánkový deficit, pomyslel si.

"No, ridgetonský šerif tam snad může poslat vlastní lidi, ne?"

"To jistě může. Až na to, že jsou na celém oddělení jen čtyři. A jednoho z nich už šerif poslal do domu té ženy, aby ji uhlídal

v bezpečí. Takže potřebuju vědět, kam mám rozmístit svoje lidi. Musíme toho kluka chytit! Mám v pohotovosti čtyři agenty taktické služby. Zbytek mužů bude k dispozici skoro až za hodinu. Takže kam mám poslat tu dodávku? Je to na vás."

"Na mně? Ale já neznám fakta," koktal Adler. "Potřebuju znát fakta. Vědí vůbec jistě, že do Atchesona najel právě Hrubek? Kde sehnal auto? A viděl ho snad někdo na té motorce? Dokud to nebudeme vědět, nemůžeme o ničem rozhodnout. A..."

"Máte k dispozici veškerá dostupná fakta," odsekl Haversham a upřel na ředitele ocelový pohled. "Máte toho chlapce v péči už čtyři měsíce. Musíte stavět na tom, co jste se o něm za tu dobu dozvěděli."

"Zeptejte se Dicka Kohlera. To on je Hrubekovým lékařem."

"Rádi bychom. Jenže nevíme, kde je, a na zprávy na pager neodpovídá."

Adler vzhlédl, jako by se chtěl zeptat: Proč právě já? Předklonil se, sepal dlaně a začal si bezděčně kousat zarudlý ukazováček.

Boyleston...

Vytáhl prst z úst a začal jím přejíždět po stejné mapě, na níž večer snoval Hrubekovo dopadení a Kohlerův profesní pád.

Ridgeton...

Náhle se jeho tvář napjala a pro doktora Ronalda Adlera jako by nyní neexistovalo na tomto poblázněném světě vůbec nic důležitějšího než dopadení zbloudilého pacienta. Pokud možno živého, ale i kdyby se to nepovedlo, Adler jej milerád položí na kamenný stůl, pověsí mu na masitý palec visačku a nechá ho pohřbít někde na poli, kde zůstane navěky ležet - bez hnutí, chladný a němý.

Ať už tato noc rychle skončí, modlil se Adler. Ať se už konečně můžu vrátit domů a lehnout si na žhavá prsa své ženy, ať už konečně naleznu spánek pod prošívanou příkrývkou, ať se tato noc obejde bez dalších úmrtí.

Otevřel Hrubekův chorobopis a začal v něm zběsile listovat. Stránky vyletávaly z desek a dopadaly na pracovní stůl.

Adler začal číst.

Ve spise se dočetl, že Hrubek vykazuje klasické příznaky paranoidní schizofrenie - nelogický obsah myšlenek, návaly nápadů, volné asociace, řečové obtíže, zvýšenou motorickou aktivitu, jež je typická pro maniakální stavy, otupělost a

nepříměřenost afektů...

"Ne, ne, ne!" zašeptal Adler zuřivě, čímž si vysloužil znepokojené pohledy obou přítomných. Co tahle slova znamenají? vztekal se v duchu. Co vlastně Hrubek dělá? A co jej k tomu dohání?

Kdo je vlastně Michael Hrubek?

Adler se otočil na židli a vykoukl z kapkami posetého okna.

Poznatek: Hrubek trpí sluchovými halucinacemi a jeho řeč je typickou schizofrenní slátaninou. Klidně mohl říci řidiči toho auta "Boston" a mít tím na mysli Boyleston.

Poznatek: Msta - což má být údajný důvod Hrubekovy cesty do Ridgetonu - je společným prvkem všech paranoidně schizofrenických preludů.

Poznatek: Schizofrenik by nešel do Boylestonu oklikou přes Cloverton.

Poznatek: V Boylestonu mají zastávku vlaky Amtraku. Cesta vlakem je daleko méně stresující než letecká přeprava, takže by ji každý psychotik bezpochyby upřednostnil.

Poznatek: Hrubek již několik dní neužívá thorazin, ale přesto dokázal řídit auto. To znamená, že se mu buďto vůlí, nebo zázrakem podařilo ovládnout úzkost, a mohl by tudíž úspěšně absolvovat i složitější a komplikovanější cestu na jih do Boylestonu než logisticky jednodušší cestu do Ridgetonu.

Poznatek: Všechny Hrubekovy dnešní léčky, falešná vodítka a úskoky svědčí o ohromující poznávací funkčnosti. Mohl by velice snadno předstírat cestu do Ridgetonu a ve skutečnosti zamířit do Boylestonu.

Poznatek: Na druhé straně by se však jeho poznávací funkčnost mohla projevit natolik, že by nastražil dvojí léčku - předstíral by, že jde do Ridgetonu, a skutečně by se tam vydal.

Poznatek: Hrubek je schopen vraždit bez motivu.

Poznatek: Některé jeho preludy souvisejí s dějinami Spojených států, politikou a vládními institucemi. Kromě toho se během terapeutických seancí několikrát zmínil o Washingtonu - kam by se mohl dostat vlakem Amtraku.

Poznatek: Nenávidí ženy a byl odsouzen za znásilnění. Paní Atchesonové před několika měsíci vyhrožoval.

Poznatek: Bojí se konfrontace.

Poznatek: V očekávání dnešního večera několik dní tajně vyplivoval léky, což svědčí o dlouho promyšleném plánu.

Poznatek... Poznatek... Poznatek...

Adlerovou brnicí hlavou se honily tisícovky nejružnějších faktů. Dávky haldolu a stelazinu, poznatky získané při přijímacím rozhovoru, setkání v rámci programu soužití, doslovné přepisy jeho bludného blábolení, zprávy psychofarmakologů a sociálních pracovníků... Adler se znovu otočil k chorobopisu, několik dokumentů vzal do vychrtlých prstů, jinými se nahodile prohrabal. Pohlédl na stránku s přepisy, ale místo nich na ní spatřil Hrubekovu tvář - oči, jež nevyzařovaly vzruch ani letargii, náklonnost ani pohrdání, důvěru ani pochyby.

Chvilí Adler jen velice tiše seděl. Náhle se podíval do vráscité a vyčerpané tváře státního policisty a řekl něco, co podle svého nejvroucnějšího přesvědčení pokládal za skutečnost: "Hrubek má namířeno na nádraží. Chce se dostat do Washingtonu. Pošlete lidi do Boylestonu. Ihned!"

Obě sestry se pustily do práce - pročesávaly dům a zhasínaly světla. Pohybovaly se přitom tiše a neustále se lekaly dunění, kdykoliv zahřmělo, a stínů, kdykoliv se zablesklo. Nakonec byl celý dům osvětlen pouze slabým venkovním světlem a několika modrými lampičkami ve skleníku, které Lis nechala svítit kvůli orientaci, neboť si byla jistá, že nebudou zvenčí vidět. Na stěnách a podlahách se neustále míhaly stíny. Obě sestry se nakonec vrátily do kuchyně a sedly si vedle sebe na lavici, čelem ke skupině borovic a břízek, které rostly na deštěm zmáčeném dvoře.

Uplynulo pět minut ticha, během nichž bubnoval do skleníku déšť a vítr se nelitostně proháněl všemi průduchy a štěrbinami ve starém domě. Nakonec to Lis nevydržela a řekla: "Portie, ještě jsem nedopověděla, co jsem ti začala vyprávět."

"Nedopověděla? A co?"

"O tom románku," zašeptala Lis důvěrně, jako by byl ve vedlejším pokoji Owen.

"Já nevím, jestli je teď na to vhodná..."

Lis sáhla sestře na koleno. "Ta záležitost se už mezi námi vznáší příliš dlouho. A já už to déle nevydržím."

"Co se mezi námi vznáší? Lis, na takový rozhovor teď opravdu není vhodná chvíle. Proboha svatého."

"Ale já s tebou musím mluvit."

"Později."

"Ne, hned!" řekla Lis dopáleně. "Hned teď! Jestli ti to neřeknu hned, tak už možná nikdy."

"A proč je to tak důležité?"

"Protože musíš pochopit, proč jsem ti tehdy řekla tak hrozné věci. A já se od tebe taky musím něco dozvědět. Podívej se na mě. Podívej se!"

"No dobrá, řeklas mi, že sis někoho našla. A co má být? Co s tím má společného Indian Leap?"

"Ach, Portie..."

Lis zřejmě nevědomky nabrala do plic příliš mnoho vzduchu, neboť ji náhle začalo pálit na prsou, a tak sklonila čelo ke skrčeným kolenům, aby plicím ulevila. V neklidném tichu, které nyní mezi oběma sestrami zavládlo, Lis konečně ucítila, že bolest ustupuje, a tak znovu zvedla hlavu a obrátila se k sestře. Právě když se chystala promluvit, však místnost naplnilo slabé a nikoliv nepřijemné zahřmění a Portiiny oči se náhle zúžily pochopením. "Ach, ne."

"Ano," odpověděla Lis. "Ano, Portie. Mým milencem byl Robert Gillespie."

28 KAPITOLA

"A jak dlouho už Atchesonovy znáte?"

Řidič starého džípu měl podlouhlý obličej s šedivým podbradkem. Přecházel na nižší rychlost a s praskáním ve výfuku namáhavě vyjel kopec severně od centra Ridgetonu. Vysoký muž vedle něj si prohlížel řadící páku s větším zaujetím, než řidič pokládal za přirozené.

"Znám je už celá léta a léta," řekl. "Mnoho let."

"Já znám jen Owena," poznamenal řidič. "Párkrát jsem s ním mluvil. Narazili jsme na sebe někde v železářství. Je slušnej. Myslím jako právník."

"Řekl bych, že už nejmenší sto let."

"Co prosím?"

"Obzvláště Lisa-bon."

"Netušil jsem, že se to vyslovuje takhle. Ale asi je znáte líp než já." Džíp přejel přes výmol na silnici. "Máte štěstí, že jsem jel kolem. Kvůli té bouřce jsou dneska silnice úplně prázdné. Ti natupirovaní moderátoři počasi s exotickými jmény říkali, že přijde bouřka jako blázen, ale zatím to vypadá spíš jako májový deštík."

Vysoký spolujezdec neodpověděl.

Džíp prosvístěl křižovatkou Cedar Swamp Road a North Street a řidiči se na chvíli zdálo, že viděl, jak se někdo před jejich příjezdem ostře otočil a vrhl se z malého kopečku u odvodňovací strouhy. Současně zaplnila oblohu obrovská světelná koule a všemi směry začaly tančit stíny. Opodál spadla větev. Řidič tedy usoudil, že se nejednalo o přízrak, nýbrž o pouhou hru světla, mlhy a deště. Přidal plyn a projel klikatý a nerovný úsek Cedar Swamp Road. "Okres by se měl stydět. Kdy už přijedou a dají to tu do pořádku? Měli by sem položit nový asfaltový koberec. Vždyť tahle cesta je samé bláto a větvičky."

"Bláto a větvičky," chytil se habán. "Bláto a větvičky."

Asi jsem tě neměl brát, hochu. "Co se vám stalo s autem?"

"Možná bláto a větvičky, možná něco, o čem vy zřejmě víte nejlíp."

Když spolujezdec nic dalšího nedodával, řidič nejistě řekl: "Ehm."

"Vysmeklo se mi z ruky na kluzké silnici. Jelo samo a zamotalo se. A pak se kutálelo a kutálelo."

"A co policie?"

"Ta má napilno jinde. Hned se dvěma. Se dvěma mladými pány. Těch dvou mi bylo obzvláště líto. Chudáci z Gundersonu. Ale neměl jsem na vybranou."

Už nikdy, pomyslel si řidič. Tohle už nikdy více - dešť neděšť, zlomené zápěstí nezlomené zápěstí.

Obrovský mladík upřeně hleděl na stromy a poté s nesmírným soustředěním odemkl a opět zamkl zámek dveří. "Byl jste někdy v armádě?"

Jak mu nejlépe odpovědět? uvažoval řidič a nakonec řekl: "Jo, Odkroutil jsem si svoje. Sloužil jsem..."

"V armádní rozvědce?"

"Ne. Byl jsem jen obyčejný pěšák."

Spolujezdec se zamračil. "Co to je?"

"Bačkorák. Ucho. Příslušník pěchotního vojska."

"Ucho?"

"Ano."

"Ucho. Ucho. To jste se asi ucho-dil."

Řidič se pousmál. "To ano."

"Zajímalo by mě, jestli víte, jak zastřelili Abrahama Lincolna."

"E-ehm."

"Do hlavy. Anebo v divadle. Obě odpovědi jsou správné."

"Ach ano, tohle jsem věděl." Bože můj, co jsem si to jen navařil? "Vlastně je to nakonec docela slušná bouřka. Takže se těm meteorologům omlouvám. Ještě že mám pohon na všechny čtyři."

"Pohon na všechny čtyři," řekl muž. "Ano. A co to přesně je? Co to je pohon na všechny čtyři?"

"Vy to nevíte?" Řidič se ztěžka zasmál. "Všichni přece vědí, co to je pohon na všechny čtyři." Urostlý spolujezdec se k němu obrátil a zpražil ho nenávisným pohledem, a tak si řidič přešel hřbetem ruky po zarostlé tváři a dodal: "To byl samozřejmě jen vtip."

"Hezký pokus," odušil spolujezdec, naklonil se nad řadící páku a vystrčil kulatý obličej velice blízko k řidiči. "Jenže když byl někdo

dlouhou dobu jinde v cizí zemi, nemůže se mu stát, že prostě neví, co to je pohon na všechny čtyři?"

"Když to berete takhle, tak je to více než možné."

"Co kdyby se tady například objevil někdo z roku 2865? Chcete snad říct, že se nemůže stát, že by nevěděl, co to je pohon na všechny čtyři?"

"Ale ano, je to více než možné," opakoval řidič zkroušeně. "Poslyšte, myslím, že bychom se vážně měli zastavit v té nemocnici. Podívají se vám tam na tu ruku."

Spolujezdec si otfel tvář podsaditými prsty, jež byly stejně žluté jako jeho zuby, a vytáhl z kapsy ocelově modrý revolver. Přiložil si ho k obličej, přičichl k němu a olízl hlaveň.

"Ách," zašeptal řidič a začal se modlit.

"Odvezte mě k Atchesonovým!" zahřimal spolujezdec. "Okamžitě mě odvezte k Atchesonovým a zapněte přitom všechny čtyři pohony!"

Po několika kilometrech řidič zastavil džíp. Obsah močového měchýře měl dávno v kalhotách a ruce se mu silně trásly. Nikdy si neodpustím, že jsem to Atchesonovým provedl, pomyslel si, ale jinak to zkrátka nešlo. "Támhle je příjezdová cesta."

"Hezký pokus, ale nikde nevidím ukazatel."

"Je to ona. Je! Podívejte se pod tu růži na dopisní schránce. Vidíte tu jmenovku? Hodláte mě zabít?"

"Ted vylez z auta - a chci, abys to zařídil tak, aby už nefungovalo."

"Myslíte můj džíp?"

"Ano. Chci, abys to zařídil tak, aby už nefungovalo."

"Dobře, to mohu. Tak si oba vystupme. Pouze bych vás prosil, abyste mi neubližoval."

"Nenapadlo tě někdy, že bys jel do Washingtonu?"

"Myslíte do Washingtonu, D. C.?"

"No jasně, že do D. C! Kdo by se štráchal do Seattlu?"

"Ne, ne! To mě nikdy nenapadlo. Přisahám."

"Prima. A teď mi ukaž, jak se to auto umrtvuje."

"Stačí sundat víčko rozdělovače a odhodit ho. Auto už pak nikdy nenastartuje."

"Tak to proved."

Řidič odklopil hrubou kapotu auta, vytrhl víčko a odhodil ho do lesa. Vypadal naprosto zoufale. Déšť mu zmácel vlasy a pronikl do hlubokých vrásek v jeho obličeji. Spolujezdec se k němu otočil. "Ty si asi myslíš, že jsem úplně blbej."

Zkoušíš na mě reverzní psychologii. Tvrdíš, že tě ani nenapadlo jet do Washingtonu, protože doufáš, že řeknu, že tam pojedeme. Je to tak?"

Řidič se zakuckal. "Je to přesně tak, pane."

"Tak já tedy chci, abys tam utíkal. Utíkej až do Washingtonu, D. C, a vyříd' tam, že nadešla pomsta."

"A nestřelíte mě do zad?"

"Vyříd' jim to."

"A nestřelíte mě..."

"UTÍKEJ!"

Řidič se tedy rozběhl a neodvažoval se ohlédnout. Byl přesvědčen, že zemře, než urazí první tři metry. Pak pět metrů. Pak patnáct. Utíkal v hustém dešti a čekal na smrt. A protože se již neotočil, nenaskytl se mu pohled na obrovitého mladého muže, který držel revolver vysoko před sebou jako detektiv od Pinkertona z devatenáctého století a pomalu si vykračoval po příjezdové cestě pokryté štěrkem a blátem.

Lis se upřeně dívala mladší sestře do tváře. I ve tmě zřetelně rozeznávala stříbřitě lesklý odraz jejích očí. A přesto by teď Lis klidně rozsvítila všechna světla v kuchyni a riskovala příchod stovky Michaelů Hrubeků, jen kdyby mohla rozluštit Portiin výraz v tomto klíčovém okamžiku a poznat, zda jí sestra lže, nebo říká pravdu.

"Pověz mi upřímně, Portie. Vědělas o nás - o Robertovi a o mně? Myslím, než... ses s ním pomilovala."

V každém případě z toho vyjdu pokořená, pomyslela si. Buďto mě zradil milenec, anebo milenec i vlastní sestra. Přesto se Lis musela dozvědět pravdu.

"Samozřejmě že ne, Lis. Tohle bych ti neudělala. Copak jsi to nevěděla?"

"Ne! Jak jsem to mohla vědět? Jsi moje sestra, ale... Ne, nevěděla jsem to." Lis si otřela slzy a sklopila oči. "Myslela jsem si, že ti to třeba řekl, ale ty ses rozhodla, že do toho půjdeš i tak."

"Ne, rozhodně mi to neřekl."

Tak silně bilo Lisino srdce naposledy ve chvíli, kdy byla v jeskyni v Indian Leap a prchala před šíleným pronásledovatelem. "To jsem nevěděla. Celé ty měsíce jsem to nevěděla."

"Věř mi, Lis. A přemýšlej o tom. Proč by mi Robert něco takového říkal? Vždyť se se mnou chtěl vyspat. Rozhodně by si to nezkažil přiznáním, že je současně milencem mé sestry."

"Když jsem vás tam viděla spolu..." Lis zavřela oči a promnula si spánek. "A dneska večer, když jsi flirtovala s Owenem..."

"Lis."

"Neflirtovala jsi s ním snad?"

Portiiny rty se pevně semkly. "Jistě, já s muži flirtuju," řekla nakonec. "Ale to ještě neznamená, že někoho chci. Kdyby mi Robert o vás dvou řekl, odmítla bych ho. Muži ke mně prostě vzhlížejí. Dává mi to nad nimi moc. Někdy si myslím, že ani žádnou jinou moc nemám."

"Ach, Portie. To víš, že jsem tehdy nebyla naštvaná na tebe, ale na Roberta. Chtěla jsem udeřit jeho. Chtěla jsem ho zabít..." Lis se zlomil hlas. "Připadala jsem si tak zrazená. Vždyť Claire kvůli němu zemřela. Jakmile vás dva spatřila, rozrušilo ji to tak, že utekla a ztratila se v jeskyni."

"Polovina chlapů, se kterými chodím, jsou podobní Robertové. Poznáš je už na sto honů. Lis, vždyť ten člověk se k tobě vůbec nehodil."

"Ne! Není to, jak si myslíš. Náš vztah nebyl jen pouhým vzplanutím. Byli jsme v něm jako rovný s rovným. Dorothy stahovala Roberta ke dnu. Nenáviděli se. Celou dobu se hádali. A Owen? Ten už mě nemiluje stejně jako dřív. Vůbec ne. Cítím to. Poté, co jsem poznala Roberta, jsem necítila nic než nepřítomnost Owenovy lásky. Tu noc před piknikem, tu sobotní noc... Owen se zdržel v práci v Hartfordu a Robert sem přijel za mnou."

"Lis..."

"Počkej, nech mě to dopovědět. Owen mi tehdy zavolal a oznámil, že se vrátí až ve dvě nebo ve tři ráno. A já jsem se pak s Robertem milovala ve skleníku. Strávili jsme tam celé hodiny. Otrhával z růží okvětní plátky a dotýkal se mě jimi..." Lis zavřela oči a znovu sklopila hlavu ke kolenům. "A pak mě požádal o ruku."

"Požádal o ruku?" Z Portiiných rtů se vydralo sípavé zasmání. "On tě požádal, aby sis ho vzala?"

"Byli s Dorothy už dlouho nešťastní. Ona ho už několik let podváděla, a tak si chtěl vzít mě."

"A tys řekla ne, že?"

"A já," zašeptala Lis, "řekla ne."

Portia zavrtěla hlavou. "A on se na tebe naštvál, takže když jsem pak na něj v autě upřela svoje velké oříškově hnědé oči, bez váhání mi skočil na vějičku. Bože můj, to jsem to ale vymňoukla, co?"

"Já to s ním nechtěla skončit. Pouze jsem nedokázala odejít od Owena. Nebyla jsem na to připravená. Kvůli mně se přece vzdal té milenky. Zdálo se mi, že bych to s ním měla ještě zkusit."

"Chyba, Lis. Chy-ba. Proč ses radši nechopila příležitosti? Božínku, vždyť to možná byla tvoje jediná možnost, jak poslat k čertu poslední prokletí rodiny."

Lis zmateně zavrtěla hlavou. "Myslíš sebe?"

"Ne, ne! Myslím Owena. Mělas to udělat už dávno."

"Jak to myslíš, prokletí rodiny?"

Portia se zasmála. "Copak ti Owen nepřipomíná tak trochu otce?"

"Ále, neblázní. Vždyť se s ním vůbec nedá srovnat. Jen se podívej, jak se zachoval dnes večer," dodala a mávla k oknu.

"Toulá se kvůli mně někde venku."

"Owen je despota, Lis. Stejně jako otec."

"Ne! Je to dobrý chlap. Je na něj spoleh a miluje mě. Po svém, ale miluje."

"No, otec nám zajistil střechu nad hlavou. Tomu taky říkáš láska?" Portii začal přemáhat vztek. "Říkáš láska tomu, když ti někdo řekne: 'Tento týden jsi moc dobře neuklidila,' nebo: 'Jak se opovažuješ nosit halenku s takovým výstřihem?' A když ti pak vyhrne sukni a nadělá ti prutem na zadku móóc rozkošná jelita? Koukám, že ta vrba je ještě na dvorku. Kdybych se sem nastěhovala, byla by to první věc, která by šla pryč. Porazila bych ten zatracený strom, než by ses stačila otočit."

Pověz mi, Lis, jak jsi v tělocviku vysvětlovala ostatním ta jelita ty? Nejspíš ses převlékala do úboru zády ke skřínce. Já ostatním říkala, že mám staršího milence, který mě vždycky sváže a udělá se, jen když mě bičuje. No nekoukej tak zděšeně. A ty mluvíš o lásce... Láska? Prokristapána, vždyť kdybychom my dvě opravdu vyrůstaly v normální rodině, ty by ses nikdy nemohla zakopat tady v téhle

díře a ze mě by se nikdy nestala největší rozhodnočka na Sedmdesáté druhé ulici."

Lis zabořila hlavu do rukou a z očí jí vyhrkly proudy slz.

"Promiň, Lis," dodala Portia a zasmála se. "Stačí, abych byla chvíli tady, a už mi to zase leze na mozek. Užila jsem si s rodinou víc, než dokážu snést. Věděla jsem, že nemám jezdit na ten piknik. A neměla jsem sem jezdit ani dnes."

Lis se dotkla sestřina kolena - všimla si, že Portia má znovu na ruku křiklavé stříbrné prstýnky a kolem krku náhrdelník s drahokamy připomínajícími obrovská zrnka soli. Po chvíli položila Portia ruku na sestřiny mozolnaté zarudlé prsty, ale nestiskla je a vzápětí ruku odtáhla.

Také Lis poté zvedla ruku, pohlédla z okna a zadívala se na dešťové kapky, které klikatě stékaly po skle jako hadi.

Nakonec se postavila. "Musím jít něco zařídit. Za minutku jsem zpátky."

"Zařídit?"

"Hned jsem tu."

"Ty jdeš ven?" Portia působila zděšeně a zmateně.

"Musím zkontrolovat visací zámek na dveřích od sklepa."

"Ne, Lis. Nedělej to. Owen ho určitě zkontroloval."

"Myslím, že ne."

Portia zavrtěla hlavou a sledovala, jak Lis vytahuje z kapsy pistoli, otevírá závěr a nemotorně strká do komory náboj.

"Lis..."

"Co je?"

"Nic. Já..., nic."

Lis opatrně namířila hlaveň k podlaze a oblékla si leteckou bundu. U zadních dveří se zastavila a ohlédla se. Dům byl potměný - třípodlažní starý dům plný květů a knih a duchů mnoha mrtvých. Lis napadlo, jak je zvláštní, že vlastní smrtelnosti se člověk děsí pouze během bezvýznamných okamžiků - když přemýšlí o nalakovaných nehtech, poslechu hudby nebo blízkosti spících lidí -, a nikdy ne během děsivých a krutých chvil, jako byla tato. Odjistila pojistku pistole, a když vycházela na deštěm zmáčený dvorek, necítila vůbec žádný strach.

Owen Atcheson byl promočený až na kost. V trýznivé agonii se krčil u blátivého náspu odvodňovací strouhy, a kdykoliv oblohu nad ním zahltil výboj blesku, schoulil se jako dítě. Z následného

hromu se mu pak vždy roztřáslы zuby a v levé paži se mu rozlila křečovitá bolest.

Panebože, pomyslel si, doufám, že se po tom všem nikdy neocitnu na elektrickém křesle.

Rozhlédl se po Cedar Swamp Road, po které před pěti minutami projel džíp a zvedl přitom za sebou chocholnaté cákance špinavé dešťové vody. Owen poznal za volantem Willa McCaffreye. Předpokládal, že tenhle starý moula pracoval přesčas v mlýně a nyní se konečně vrací domů.

Zabořil se zpět do špinavé zpěněné vody. Nepříjemné prostředí ho nijak nevyvádělo z míry. Během loveckých výletů již zažil pijavice, moskyty a teploty od minus třidvaceti po plus třiačtyřicet. Dnes v noci měl navíc u sebe pouze revolver a dvacet nábojů, zatímco ve válce s sebou nevláčel jen zbraně, ale i Čtyřicetkilový tlumok a nejdnou rovněž tělo padlého kamaráda.

S těmito těžkostmi se tedy Owen dokázal vyrovnat. Daleko více jej znepokojovala otázka, kde se teď může nacházet jeho kořist.

Snad podesáté prozkoumal očima terén. Ano, usoudil, je skutečně možné, že se Hrubek zcela vyhnul silnici a dorazil k domu přes les. K tomu by ovšem potřeboval kompas a několik hodin času a navíc by musel přeplavat jezero nebo ho obejít po břehu, který byl hustě zarostlý a prakticky neprostupný. Kromě toho Hrubek zatím očividně dával přednost silnicím, jako by se jeho narušená mysl domnívala, že dvě místa či dva lidi lze spojit pouze asfaltem nebo betonem.

Silnice, honilo se Owenovi hlavou. Auta...

Ten džíp...

Owen si uvědomil, že McCaffrey nebydlí severně od města. Jeho bungalov se nacházel na západní straně Ridgetonu, takže McCaffrey neměl důvod projíždět po Cedar Swamp Road - alespoň ne proto, aby se dostal domů. Lidé, kteří zde nebydleli, jezdili po Cedar Swamp Road z jediného důvodu: aby se dostali zkratkou k nákupnímu středisku v Chiltonu. Jenže v tuto noční dobu tam zcela jistě nejsou žádné obchody otevřené.

Owen se na chvíli zadíval na temnou a vlhkou silnici, vyškrábal se z vody a dal se do mučivě bolestného běhu domů za manželkou.

29 KAPITOLA

Trenton Heck pomalu šplhal po obrovském skalním výběžku, který rozděloval pozemek Atchesonových na dvě části. Skála byla následkem deště kluzká, ale tato skutečnost nepředstavovala největší překážku jeho šestimetrového výstupu - daleko spíše zpomalovala Hecka neposlušná noha. Když se Heck vyškrábal na vrcholek, byl tak vyčerpaný a promočený, že se zhroutil na kamenitou zem. Masíroval si stehno, snažil se popadnout dech a zkoumavě sledoval příjezdovou cestu a les pod sebou. Neviděl však nic než hypnotizující třepetání listů, které strhával ze stromů prudký déšť. Po chvíli odpočinku pomalu vstal a přikrčeně se začal přesouvat po hřebenu skaliska podél nezřetelného bílého pásu příjezdové cesty v mělkém údolíčku pod sebou. Pomalu postupoval od domu směrem k Cedar Swamp Road - zoufale si přál zahlédnout Hrubeka, to ano, ale ještě dychtivěji toužil najít Owena, s nímž cítil značnou spřízněnost. Navíc mohl být Owen odzbrojený, či dokonce zraněný.

Když se Heck obezřetně blížil k silnici, přistihl se, že myslí na Lis Atchesonovou. Neustále se mu na mysl vracela otázka, která ho poprvé napadla během hektické jízdy sem, jakmile ukončil svou pout' do Boylestonu. Odkulhal do úkrytu za vysokým dubem, znovu marně prozkoumal deštěm nasáklé panorama pod sebou a ještě jednou se v duchu sám sebe zeptal: proč má vlastně Michael Hrubek na tu ženu spadeno?

Heck pochopitelně připouštěl, že to může být i tím, že je ten člověk naprosto šílený. Koneckonců si to myslela spousta lidí. Pokud tomu však Heck rozuměl správně, musel mít Hrubek zatraceně silný motiv, aby se pustil do takového dobrodružství - do strastiplné pouti, která Heckovi naháněla hrůzu. Vždyť to bylo totéž, jako by se teď Heck postavil a zcela záměrně vykročil v ústřety člověku, jenž by mu hrozil, že ho znovu střelí do nohy.

Copak by se někdo vystavoval takovému utrpení?

A že proti němu Lis svědčila? Ne ne, muselo v tom být ještě něco dalšího. Sám Heck Lis řekl, že odsouzenec si jen velice zřídka ztěžují situaci tím, že by ubližovali svědkům - a myslel to upřímně.

Snad jen...

Odsouzené osoby plní své výhrůžky v jediném případě: když o nich svědek lže. Jenže proč by to Lis dělala?

Nit myšlenek se náhle přetrhla, neboť Heck spatřil cosi v dálce - jakousi velkou krychli slabého namodralého světla ve směru od domu. Udělal několik kroků dopředu a přimhouřil oči. Byla to světla ve skleníku. Lis je nejspíš zapomněla zhasnout. Jejich svit nyní sloužil jako nechtěný maják, ale Heck už s tím nemohl nic nadělat.

Okolní stromy ozářil blesk a vzápětí Heckem otřáslо všeobjímající dunění hromu. Bouřka mu dělala starosti - ne že by se bál, že bude zasažen bleskem, ale nemohl se nechat zahlédnout v jeho světle. Navíc z něj jakýkoliv blesk v blízkém okolí činil - byť jen na kratičkový zlomek vteřiny - stejně snadnou kořist, jako je zvíř oslepená světlem z automobilových reflektorů.

Znovu se ozval hrom.

Nebo to snad nebyl hrom? Poslední zvuk připomínal spíše prasknutí než zadunění. A když o tom teď Heck přemýšlel, zdálo se mu, že zvuk jako by přišel od příjezdové cesty k Atchesonovým. Znepokojeně tedy znovu pohlédl k domu, ale Lis mu žádné výstražné signály nedávala.

Nervózně sešel starou pistolí přes igelitový sáček a znovu vyrazil k Cedar Swamp Road, přičemž pečlivě prozkoumával hustý okolní les se zapáleným a vlhkým kobercem z opadaného listí. Ve změti kolem sebe několikrát spatřil stíny, které mu zjevně připomínaly muže, jehož hledal. Nakonec úplně zapomněl na podivný hrom, který zněl jako výstřel, a začal

propadat skličnosti. Snaha nalézt Owena nebo Hrubeka mu náhle připadla beznadějná.

"Ach jo," zamumlal. Nejprve odmítl Kohlerův úplatek, poté se zasloužil o vraždu ženy a nyní jako by již zcela zřetelně slyšel, jak mu Adler říká: "Ne ne, je mi moc líto, pane Hecku, ale Hrubeka ve skutečnosti dopadla taktická služba. Tady máte sto dolarů za snahu."

"Zatraceně."

Když se o pět minut později utápěl v dalším imaginárním rozhovoru - tentokrát řešil své potíže s Jill -, spatřil koutkem oka zá-

blesk světla, který jako by vycházel od domu. Rychle vykročil kupředu, neboť se zprvu domníval, že je to signál od Lis. Pak se ovšem zastavil, zapíchl oči do deště a strnul úžasem nad skutečností, že obyčejná oholená hlava může tak dokonale odrážet světlo.

Michael Hrubek stál necelých patnáct metrů před domem.

Ukryval se ve skupině keřů u garáže a nevěnoval Heckovi pozornost.

Bože, to je ale netvor, pomyslel si Heck a tváře mu planuly vzrušením z prvního pohledu na kořist. Namířil pistoli, kterou měl stále uschovanu v sáčku, na Hrubekova záda, odjistil ji a co nejtíšeji se začal přibližovat k šílenci. Když od něj stál asi devět metrů, zhluboka se nadechl a zvolal: "Hrubeku!"

Obrovský muž vyskočil a z úst se mu vydral zděšený a zanícený výkřik. Ohlédl se k Heckovi a začal očima prohledávat tmu.

"Ted si hezky lehni na zem. Dělej. Mám u sebe pistoli."

No dobrá, pomyslel si Heck, ale co když se dá na útěk? Mám ho zastřelit, nebo ne? Musím se rozhodnout hned. Jinak za ním budu muset běžet.

Hrubekovy oči těkaly sem a tam. V ústech se mu objevil jazyk a olízl rozevřené rty. Michael Hrubek vypadal jako zmatený medvěd, vyplašený a zděšený.

Heck se konečně rozhodl. Vystřelím. Vpálím mu jednu do nohy.

Hrubek se dal do běhu.

Heck dvakrát vystřelil. Kulky se rozprskly o listí za procházejícím Hrubekem, který uháněl jako o závod, vyhýbal se stromům, zakopával o šlahouny, padal, plácal se v listí a poté vždy opět vyskočil na nohy. Jeho křik se dávno změnil v srdceryvné skučení. Heck jej rychlým klusem následoval. Přestože však Hrubek vážil téměř dvakrát více než Heck, nasadil zběsilé tempo a svůj náskok dlouho udržoval. Nakonec se však k němu Heck začal přece jen přibližovat.

Náhle se ovšem neubráníl trýznivému zavrtání. Poraněná noha se mu od lýtky až po kyčel zkroutila bolestivou křečí. Heck upadl na bok, natáhl nohu a začal se svíjet. Svaly na noze měl tvrdé jako dubové dřevo. Zoufale se zmítal a snažil se najít polohu, která by jeho bolesti ulevila. Nakonec bolest pozvolna ustala sama. Když se vyčerpaný a zadýchaný Heck konečně dokázal posadit a rozhlédnout se kolem sebe, byl již Hrubek pryč.

Heck se překulil a namáhavě vstal. Sebral pistoli a vyrazil podél nízkého pahorku, za nímž mu Hrubek zmizel. Pohlédl na dům vzdálený asi sto metrů a rychle se zorientoval. Za dešťovým závojem viděl tisíce stromů a desetitisíce stínů, z nichž každý mohl ukrývat vytouženou kořist.

Jakmile vyrazil k domu - tak rychle, jak se jen vzhledem k třesoucí se noze odvážil -, zaslechl ani ne tři metry za sebou výstřel a současně ucítil, spíše s pocitem šoku než bolesti, trhavý pohyb kulky, která mu pronikla do zad. "Ah," hlesl. Urazil ještě několik vrávoravých kroků a položil si otázku, proč mu nikdo nikdy nenaznačil, že by mohl být Hrubek ozbrojen. Upustil pistoli a podíval se na záhyb pracovní košile, kudy rozpalený kus olova vyletěl z jeho těla ven.

"Ach, ne. Sakra."

Trentonu Heckovi se zjevila před očima rozmazaná postava bývalé manželky Jill v čerstvě nažehlené uniformě servírky. Poté mu však stejně jako ve skutečném životě rychle zmizela, jako by měla na práci mnohem důležitější věci. Heck klesl na kolena, padl čelem k zemi a začal se kutálet z nekonečného svahu pokrytého kluzkým listím.

"Lis!" zvolala Portia, když se sestra vrátila do kuchyně, pověsila leteckou bundu na věšák a vytřepala si z vlasů vodu. Lis pohlédla na Portii, uzamkla dveře, otočila se a zadívala se na dvorek, který v prudkém dešti vypadal jako velká šedivá šmouha.

"Ten zvuk," vyhrkla Portia.

"Jaký zvuk?"

"Tys ho neslyšela? Mladší sestra začala chodit sem a tam a nervózně si mnula ruce. "Zdalo se mi..., totiž, určitě to nebyl hrom. Myslím, že to byly výstřely. Měla jsem děsný strach - kdes byla?"

"Nemohla jsem se kvůli blátu dostat ke dveřím do sklepa. Stejně byly zamčené. Ztráta času."

"Možná bysme to měly říct tomu policajtovi," řekla Portia. Nedaleko udeřil blesk a při následném hromu poskočila Portia úlekem. "Do prdele. Tohle fakt nesnáším."

Policejní vůz stál patnáct až dvacet metrů od domu. Lis se postavila do dveří a zamávala, ale policista na její signály nijak nereagoval. "On tě nevidí," řekla Portia. "Pojďme mu to říct. V tomhle dešti by nemusel ani nic slyšet. No nekoukej na mě tak. Jsem vyděšená, no. Co jiného jsi čekala? Jsem zatraceně vyděšená."

Lis zaváhala a pak přikývla. Znovu si oblékla bundu a nasadila si na hlavu černý nepromokavý klobouk, který patřil Owenovi - spíše aby se maskovala, než aby si chránila promočené vlasy. Portia si vzala baseballovou čepici a tmavě modrou větrovku, která ji před deštěm ani trochu nechránila, ale alespoň nebyla tak nápadná jako žlutý nepromokavý plášť. Lis prudce otevřela dveře. Portia vyšla ven a Lis ji následovala s pistolí pevně sevřenou v kapse. Bouře je

okamžitě pohltila. Obě ženy se zapřely proti větru a dešti a namáhavě vyrazily k autu. V polovině cesty strhl vítr Lis z hlavy klobouk a začal ho unášet k rozbouranému jezeru.

A právě ve směru od jezera se v tu chvíli náhle objevila postava. Sevřela Lis kolem ramen a Lis spolu s ní upadla do zmáčené hlíny na jednom záhonu s růžemi. Lis si při pádu vyrazila dech, takže se jen zkroutila a začala sipat - na volání o pomoc teď neměla ani pomyšlení. Postava se na ni vrhla a plnou vahou ji přitiskla k zemi. Lis hmátla po pistoli, ale pouzdro závěru se jí zachytilo o vnitřní látku kapsy.

Portia se otočila, a když spatřila útočníka, vykřikla a úprkem vyrazila k policejnímu autu. Lis mezitím útočníka odkopla, ale vzápětí uklouzla v blátivém řádku a přistála vsedě na trnitém stonku nekvetoucí růže Prospero. Seděla v záhonu zkamenělá hrůzou, zatímco se k ní útočník s hlavou sklopenou jako zvíře plazil přes rozměklý záhon a vyluzoval hrůzoplňné zvuky. Lis odtrhla klop kapsy, vytáhla pistoli a přiložila černou hlaveň útočníkovi na spánek právě ve chvíli, kdy Trenton Heck zvedl hlavu a řekl: "Pomozte mi."

"Ach bože."

"Já jsem... Můžete mi pomoci?"

"Portie!" zakřičela Lis a strčila pistoli zpátky do kapsy. "To je Trenton. Je zraněný. Sežeň toho policistu a řekni mu to." Portia postávala u dveří policejního auta.

"To je Trenton?" křičela Lis přes vítr a déšť. "Řekni mu to!"

Ale Portia se ani nepohnula. Ustoupila od auta a začala křičet. Lis odtrhla bundu od trnitého růžového keře a Odplazila se od Hecka. Obezřetně a zamračeně se přiblížila k sestře. Z předního sedadla policejního vozu pomalu stoupal kouř.

Portia si zakryla

obličej rukama, padla na kolena a začala dávit. O chvíli později se prudce vyzvracela.

Jakmile Hrubek zastřelil policistu - z bezprostřední blízkosti do tváře -, spadla oběť do klína cigareta, od níž se vzňala uniforma.

"Ach, ne," vzlykala Portia, "ne, ne..."

Lis odstrčila sestru stranou, nabrala do hrsti bláto a udusila doutnající uhlíky. Ze zápachu spálené látky, vlasů a kůže se začalo dělat špatně i jí.

"Vysílačka!" vykřikla Portia. Vstala, otřela si ústa a zopakovala to slovo ještě dvakrát, než jí Lis konečně porozuměla. Z palubní desky však trčel pouze zkroucený černý drát - vysílačku kdosi hrubě vytrhl. Lis se znovu sklonila k policistovi, přestože mu již nemohla pomoci. Jeho tělo bylo chladné a podivně rozteklé. Lis odstoupila a pohlédla na své auto.

Voda již sahala až po okna - pronikla do interiéru a utopila v něm mobilní telefon.

Obě ženy nyní doklopytaly přes bahno k místu, kde ležel na boku Trenton Heck. Podařilo se jim ho postavit, a tak s ním namáhavě vyrazily k zadním dveřím. Déšť jim štípací bičoval tváře a Heck na nich navíc ztěžka visel jako deset promočených dek. V polovině cesty k domu do nich zezadu narazil obrovský poryv větru, takže Portia uklouzla na blátě a strhla bezvládného Hecka s sebou. Po několika dlouhých a strastiplných minutách se oběma sestrám konečně podařilo odvléci Hecka z vodou nacucaného dvorku ke kuchyni. Hned za dveřmi se Portia zhroutila na zem.

"Ne, nepouštěj ho ještě. Odnese me ho dovnitř."

"Musím si odpočinout," lapala po dechu Portia.

"No tak, vždyť jsi přece atletka. Máš v genech nezdolnou životní energii."

"Ježíši."

Nakonec ženy odvelekly Hecka do obývacího pokoje a položily ho na pohovku.

Emil se k nim připojil, ale podle všeho neoplyval šestým smyslem, který by mu ohlásil blížící se tragédii. Očichal pánovi botu, vrátil se do kouta, kam ho Heck poslal, plácl sebou o zem a zavřel oči. Portia uzamkla dveře a rozsvítila malou lampičku v obývacím pokoji. Lis rozepnula Heckovi pracovní košili.

"Ach bože - vždyť je to průstřel!" Portiin hlas zněl následkem šoku nepřírozeně vysoko. "Přines něco! Co já vím, třeba ručník."

Když Lis odešla do kuchyně a odtrhla z role několik papírových ručníků, zaslechla venku zvuk - zpočátku byl slabý, ale postupně silil, až nakonec přehlušil skučení větru. Lis se na chvíli zastavilo srdce, neboť jí ten zvuk připomněl Clairino smrtelné sténání, které se před časem linulo z ponuré jeskyně v Indian Leap. Známá touto děsivou vzpomínkou i nynějším strachem doklopytala Lis ke dveřím a vyhlédla ven. Neviděla však nic než déšť a větrem zvířené listy, takže jí chvíli trvalo, než si uvědomila, že oním podivným zvukem bylo nelidské kvílení Michaela Hrubeka, které jako by přicházelo odkud a zároveň odevšad: "Lisa-bon, Lisa-bon, Lisa--bon..."

30 KAPITOLA

Trenton Heck střídavě upadal do bezvědomí a opět se z něj probouzel. Lis se mu marně snažila nahmatat pulz, ale když mu položila hlavu na prsa, zdálo se jí, že mu srdce hlasitě tluče.

"Slyšíte mě?" zeptala se zvýšeným hlasem.

Heck ze sebe vydral pár nelidských zvuků jako nějaký náměsíčník. Když mu Lis pevně přitiskla ručníky na rozřepený průstřel s černými okraji, prakticky na ni nereagoval, přestože mu dotek ručníků na žaludku musel způsobovat trýznivou bolest.

Portia seděla v rohu obývacího pokoje s rukama kolem kolenou a svěšenou hlavou. Lis vstala a prošla kolem ní.

Postavila se do potměšlé kuchyně, vykoukla na dvůr, ale po Hrubekovi, který na ni mezitím přestal volat, jako by se země slehla. Úděsný zvuk jeho hlasu vyvolávajícího její jméno se jí přesto stále ozýval v uších. Připadala si zneuctěná,

zneužitá. Prosím, nech mě na pokoji, pomyslela si v zoufalství. Nech mě na pokoji. Ještě drahnou chvíli postávala u okna a pak se konečně otočila k sestře. "Portie."

Portia se na ni podívala a začala kroutit hlavou. "Ne."

"Obleč si to." Lis jí podala leteckou bundu.

"Ach ne. Lis."

"Pojedeš pro pomoc."

"Já nemůžu."

"Ale ano, můžeš."

"Já ven nejdu."

"Víš, kde má sídlo šerif. Je to na..."

"Vždyť máš nepojízdné auto."

"Vezmeš si vůz toho policisty."

Portia se zajíkla. "Ne. Vždyť je v něm on."

"Ale ano, vezmeš si ho."

"Já nikam nejdu. Ne. Nežádej mě o to."

"Na konci příjezdové cesty odbočíš doleva. Pojedeš asi dva kilometry po Cedar Swamp Road a pak odbočíš znovu doleva na North Street. Ještě jednou doleva a asi po deseti kilometrech dorazíš ke stanici šerifa. Je to po pravé straně silnice. Cedar Swamp Road bude v některých úsecích pěkně vymletá. Než přijedeš do města, budeš muset jet dost pomalu."

"Ne!" Portiin obličej byl zbrocen slzami.

Prsty mokřými od deště a Heckovy krve chytila Lis sestru kolem ramen. "Já tě posadím do auta a ty odjedeš za šerifem."

Portia tékala očima po karmínových skvrnách na své halence, a když promluvila, hlas jí podivně Chraptěl: "Vždyť jsem celá od..."

"Portie."

"...jeho krve! Ne!"

Lis vytáhla z kapsy leskle černou pistoli a přidržela ji před sestřiným užaslým obličejem. "Už ani slovo. Nasedneš do toho auta a vypadneš odsud! Tak jdeme!"

Popadla Portii za límec a vystrčila ji do deště.

S rukama kolem ramen doklopýtaly k autu. Půda byla tak rozbahněná, že jim trvalo pět minut, než k němu dorazily. Kalná voda kolem garáže již vystoupala až k zatáčce na příjezdové cestě a mohla nyní dosahovat více než metrové výšky. Bylo zřejmé, že nepotrvá dlouho a utopí se v ní i policejní vůz.

V jednom okamžiku ztratily obě ženy rovnováhu a upadly do bláta. Lis uvízla v bahně kolenem a Portia ji musela oběma rukama vytáhnout. Decimetr po decimetru se brodily špinavou břechkou k autu.

Ještě šest metrů.

"Nemůžu se dívat," zašeptala Portia.

Lis ji nechala stát na kraji příjezdové cesty a sama došla až k policejnímu vozu. Déšť byl stále hustý, ale zdálo se, že se kdesi na obloze objevila slabá záře, přestože na svítání bylo ještě brzy. Možná si jen oči postupně zvykly na tmu, pomyslela si Lis. Všechny smysly měla zostřené jako nějaké zvíře. Vnímala klesající teplotu, vůni deště, kouře a kompostu, kluzkost bahna i vrstvy listů pod nohama a byla připravena zaútočit na každého, kdo by se ocitl v jejím zorném poli.

Natáhla se ke dveřím auta a ohlédlá se za sestrou. Co to je? přemýšlela, když se podívala nad Portiino rameno. Deset metrů od ní jako by se začal vytvářet rozložitý mrak, který pomalu tmávl, až byl nakonec černější než okolní dešťová clona. Přitom se stále nejistě pohyboval jejich směrem.

Nakonec se obraz před Lisinými očima zhmotnil. Byl to Michael Hrubek. Brodil se směrem k nim s jednou paží napřaženou a druhou volně visící - očividně byla poraněná. Z bezvládné dlaně mu visel revolver a v jeho obrovských prstech se zdál až směšně malinký.

Michael Hrubek se díval přímo na Portii.

"Lisa-bon... Lisa-bon..."

Portia se otočila, vykřikla a upadla zády do bláta.

Lis strnula. Ach bože! On si myslí, že jsem to já!

Hrubek se k ní natáhl. "Evo..."

Lis chytila oběma rukama tmavý kolt Woodsman, zvedla ruce a zmáčkla spoušť - jednou, dvakrát a možná i vícekrát. Škubala za ostrý jazýček spouště tak silně, že si téměř zlomila prst. Kulky však prosvíštěly do noci a minuly Hrubeka o pouhých pár centimetrů.

Hrubek zaskučel, zakryl si uši a uprchl do křoví. Lis doběhla k sestře a odtáhla ji k autu.

Portia byla zkamenělá hrůzou a hlava se jí houpala sem a tam. Lis jí přistrčila pistoli. Portia si ji vzala a tupě zírala na černou hlaveň, zatímco Lis se natáhla do auta a popadla sádelnatého policistu za ramena. S nadlidským úsilím ho vysoukala z vozu, naprosto neuctivě ho pohodila do bláta, natáhla se dovnitř a nastartovala motor. Nato Portii opět vzala pistoli. Portia začala couvat pryč. Lis ji sevřela silnými rukama ramena a nacpala ji na přední sedadlo. Portia dosedla do kaluže krve a zkroutila se, jako by jí tekutina spalovala stehna. Neustále vzlykala a celá se chvěla. Lis za ní

zabouchla dveře. "Jed."

"Já... Odsuň mu... Odsuň mu nohy!" zakvílela Portia a ukázala na policistu, jehož nohy teď ležely přímo před zadními koly.

"Jed!" vykřikla Lis, natáhla se přes okénko, rozsvítila reflektory a zařadila automatickou převodovku na jízdu vpřed. Auto sebou škublo a vrazilo do Lis bočním zrcátkem. Lis uklouzla na vrstvě mokrého rozdrčeného listí a upadla na mazlavou zem. Policejní auto pomalu přešlo přes policistu a zamířilo na příjezdovou cestu.

Portia zatúrovala, od kol se zvedla sprška bláta a mramorových úlomků a automobil konečně vyrazil kupředu. Pomalu si to šinul po příjezdové cestě a po chvíli zmizel za vějířem rozstříkující se vody. Lis se vyškrábala na nohy a na okamžik vůbec nic neviděla, neboť jí zadní pneumatiky policejního auta našplíchaly bláto do očí. Zaklonila se a nechala si vypláchnout oči deštěm. Když opět prozřela, všimla si, že se k ní Michael Hrubek znovu obezřetně brodí vrstvou husté kalné vody a již se nachází v polovině dvorku.

Lis se poplácala po boku. Pistole byla pryč - při pádu jí vypadla z roztržené kapsy. Lis si rychle klekla a začala prohmatávat mazlavou břečku kolem sebe, ale nemohla pistolí najít. "Kde je?" řekla plačky. "Kde je?" Hrubek již byl pouhých deset metrů od ní a pomalu se brodil po pás vysokou vrstvou vody u garáže. Nakonec již Lis nemohla déle váhat. Uchýlila se do domu a zabouchla za sebou dveře.

Zamkla dům na dva západy, sebrala z dřevěného špaluku dlouhý řeznický nůž a otočila se čelem ke dveřím. Hrubek však byl pryč.

Lis se opatrně přisoukala k oknu a pečlivě prozkoumala dvorek. Hrubeka nikde nespatriła. Rychle odstoupila od skla, neboť se obávala, že by se mohl náhle objevit přímo před ní.

Kde je? Kde je?

Jeho nepřítomnost byla téměř stejně děsivá jako pohled na to, jak se k ní blíží.

Lis vyběhla z kuchyně do obývacího pokoje, klekla si k Trentonu Heckovi a začala ho prohlížet. Stále byl v bezvědomí, ale pravidelně oddechoval. Lis se postavila a rozhlédla se po pokoji. Přestože ve tmě nemohla vůbec nic vidět, její oči si nyní dlouze prohlížely rodinné fotografie, sbírku porcelánových ptáčků, suvenýry s quijotovskými motivy, které otec kdysi přivezl z Iberijského poloostrova, nábytek s čincovým potahem, bombastické obrazy.

Venku se ozvala rána a řinčení skla. Hrubek očividně obcházel dům. V okně obývacího pokoje se mihl stín a vzápětí zmizel. O chvíli později zatemnila Hrubekova silueta další okno a opět se přesunula dál. Nastala minuta nesnesitelného ticha.

Zničehonic otfásl hlavními dveřmi prudký kopanec. Lis zalapala po dechu, ale to už Hrubek kopl do dřevěných dveří podruhé. Jedna

z prosklených výplní se s halasným rachotem rozbila. Hrubek kopl znovu, ale dřevo stále odolávalo. Lis zahlédla, jak se Hrubekova objemná postava přesunuje k úzkému oknu vedle dveří.

Pomalu otáčela hlavu a sledovala, jak Hrubek obchází celý dům. Slyšela, jak vytrhl dveře od kůlny a poté je prudce zabouchl.

Ticho.

V pokoji pro hosty na protější straně domu se ozvalo bušení. Hrubek mlátil pěstí do okna. Podařilo se mu rozbít okenní tabulku z lahvového skla, ale nic dalšího Lis nezaslechla, a tak se domnívala, že okna jsou příliš vysoko a mříže příliš pevné, než aby mohl Hrubek proniknout do domu tímto způsobem.

A znovu ticho.

Po chvíli Hrubek zavyl, začal bušit do zdi a odtrhávat z boční stěny domu cedrové obklady.

Když si Lis prohlížela jednotlivé místnosti, upoutaly její pozornost dveře do sklepa. Bože můj, pomyslela si horečně. Zbraně. Dole se nachází sbírka Owenových zbraní. Mohla bych si na chvíli vypůjčit brokovnici.

Sotva však urazila první krok ke sklepu, zaslechla venku ránu a poté další - sérii silných ran, které jako by otfásaly samotnými základy domu. Ozval se štípavý zvuk dřeva a po chvíli si již Hrubek s nelidským řevem prokopal cestu skrz dveře venkovního vchodu do sklepa. Visací zámek na dveřích mu dokázal odolávat pouhých třicet vteřin. Lis slyšela šoupaní jeho nohou po betonové podlaze sklepa a o chvíli později již začaly vzrát schody vedoucí do chodby, v níž nyní stála.

Ježíšikriste...

Dveře do sklepa byly opatřeny petlicí, ale panty byly z tenké mosazi, takže šlo spíše o kosmetickou úpravu než o účinné bezpečnostní zařízení. Lis zoufale hledala něco, čím by mohla dveře zaklínit. Právě ve chvíli, kdy se začala otáčet klika, sebrala z jídelny těžkou dubovou židli, strčila ji do chodby a zabarikádovala dveře.

Klika se prudce otočila. Lis uskočila a přemýšlela, zda by mohl Hrubek dveře rozbít nebo se jimi jednoduše prokopat dovnitř. Hrubek však nic takového neudělal. Asi minutu si téměř bojácně pohrával s klikou a pak začal opět scházet ze schodů. Znovu se rozhostilo tíživé ticho, které po chvíli přerušil děsivý smích a šoupaní nohou po podlaze sklepa. Hrubek mumlal cosi, co Lis nedokázala rozeznat. Po pěti minutách však ustalo i to. Je ještě dole? Nemá v úmyslu zapálit dům? Co vlastně dělá?

Lis již zdola nezaslechla jediný zvuk. A nezaslechla ho ani zvenku, odkud se nyní ozývalo pouze rovnoměrné šumění deště. Michael Hrubek opětovně zmizel. Lis vzala do jedné ruky nůž, do druhé vodítko Heckova psa, vešla do skleníku, posadila se do tmavého kouta a vyčkávala.

Děšť vyhubňoval do střechy skleníku pravidelný rytmus. Od Portiina odjezdu uběhlo asi dvacet minut. Ke stanici šerifa to bylo z domu pouhých třináct kilometrů, ale silnice již mohla být úplně neprůjezdná. Nebylo by nic zvláštního, kdyby cesta trvala Portii celou hodinu. Protože však čas rychle plynul a Hrubek se již u domu neozýval, začala se Lis postupně uvolňovat. Dokonce povolila uzdu myšlenek, že Hrubek možná - pouze možná - odešel úplně. Pocítila nával euforie a napadlo ji, že snad právě v tomto spočívá skutečná podstata slova útěcha: víra, že se člověku nemůže nic stát, přestože mu ve skutečnosti hrozí skrytá nebezpečí, před nimiž jej nechrání nic než jediná vrstva skla.

Po chvíli se přistihla, že přemýšlí o Owenovi. Odmítla myslet na nejhorší. Ne, ne. Bude v pořádku. Vzhledem k záplavám si pravděpodobně zalezl někde do garáže nebo do domu, aby tam přečkal nejhorší fázi bouřky. Lis pohlédla k černému nebi nad hlavou a odříkala krátkou modlitbu za svítání, která byla pravým opakem toho, zač se obvykle modlila, když ležela v posteli a zoufale se snažila usnout.

Modlitbu za úsvit, za příchod rána, za zuřivě blikající červenomodrá světla na střeše blížících se policejních aut.

Ucítila růži, jejíž vůně jí nakrátko ovanula obličej. Už jen dvacet minut. Nebo devatenáct. Nebo patnáct. Do té doby již určitě přijede pomoc. Michael Hrubek se bezpochyby ztratil v lese. Bezpochyby upadl a zlomil si nohu.

Lis poškrábala psa za ušima. "No jo, páníček bude v pořádku," pošeptala mu, když k ní naklonil hlavu, a vzala ho kolem svšeného krku. Chudáček. Byl stejně nervózní jako ona - uši se mu trásly a místo krku měl jen napjatý uzlíček svalů.

Lis se zaklonila a prohlédla si jeho srst plnou huňatých záhybů a zrudně vyhlížející oči.

Vtom Emil zvedl čenich a zaškubal nozdrama. Lis se usmála. "Taky ti voní růže, vid? Že mám pravdu?"

Pes se postavil a svaly na šíji se mu ještě více napjaly.

Hluboko z hrdla se mu vydralo neskutečné zavytí.

"Ach bože!" vykřikla Lis. "Ne!"

Emil prudce nasál vzduch, začal dychtivě vrtět nohama a střídavě zvedat a věšet hlavu. Vyrázil kupředu a rychle přecházel po skleníku sem a tam. Lis vyskočila na nohy, popadla nůž a začala vyhlížet ven skrz zamlžené sklo skleníku. Venku však nic neviděla. Kde může být?

Kde?

"Přestaň," okřikla potichu psa, který však i nadále chodil sem a tam, čenichal a choval se stále neklidněji. Během okamžiku se Lis zalily dlaně studeným potem. Otřela si je a znovu sevřela rukojeť nože.

"Přestaň! On už je pryč! Už tady není. Tak přestaň skučet!" Otáčela se kolem dokola a hledala nepřítele, kterého mohl v této situaci odhalit pouze pes. Emilovo skučení postupně přerostlo ve vytí, v kvílení Sirén, které se odráželo od oken a otřásalo skleníkem v základech.

"Ach, prosím tě!" žadonila Lis. "Přestaň!"

A pes skutečně poslechl.

Tiše se otočil a odběhl přímo ke dveřím altánu - ke dveřím, které se Lis během večera chystala jít zkontrolovat, jenže pak se u domu objevil Heck.

Ke dveřím, na které úplně zapomněla.

Ke dveřím, které se nyní rozletěly, udeřily psa do žeber a srazily ho omráčeného k zemi. Do skleníku vstoupil Michael Hrubek a postavil se přímo doprostřed betonové podlahy. Byl obrovský, zablácený a z celého těla mu stékala voda.

Otáčel hlavou kolem dokola, zaujatě sledoval chrlíče, květiny, zamlžená okna i veškeré drobné detaily, jako by se nacházel na exkurzi v botanické zahradě. V ruce držel umazaný revolver. Jakmile spatřil Lis, užasle zašeptal její jméno a ústa mu ztvrdla v úsměvu - v úsměvu, který nepramenil z ironie, pocitu vítězství, a dokonce ani z šíleného humoru, ale ze všeho nejvíce připomínal výraz, jaký člověk vídává na tvářích zemřelých lidí.

31 KAPITOLA

Stál před ní a byl mnohem větší, než si ho pamatovala.

U soudu vypadal maličký, jako zkroušený uzlíček zla. Zde však jako by vyplňoval celý rozlehlý skleník, nafukoval se tak, že se dotýkal všech stěn, štěrkové podlahy i špičaté střechy. Vytřel si z očí děšť. "Lisa-bon. Vzpomínáš si na mě?"

"Prosím...", zašeptala Lis. Strach jí zaplavoval tělo a dusil hlas.

"Urazil jsem velikou dálku, Lisa-bon. Popletl jsem je všechny. Popletl jsem je moc dobře. Neudělal jsem chybu."

Lis o několik decimetrů ustoupila.

"Řeklas jim, že jsem toho pána zabil. R-O-B-E-R-T. Jméno na šest písmen. Lhala jsi..."

"Neubližuj mi. Prosím."

Mezitím se za Michaela vztyčil Emil, vzepjal se a začal divoce výt. Tlamu měl otevřenou a cenil na vetřelce zlověstné žluté zuby. Michael se na něj podíval a natáhl k němu ruku, jako by byl Emil pouhá plyšová hračka. Pes se však jeho ruce vyhnul a zabořil tesáky do Michaelova nateklého levého předloktí. Lis si myslela, že Michael bude řvát bolestí, ale ten jako by Emilovo kousnutí vůbec necítil. Zvedl psa za zuby a odnesl ho do velkého kumbálu. Tam si vytáhl Emilovu zpěněnou čelist z předloktí, odmrštíl psa dovnitř a zabouchl dveře kumbálu.

Aniž by věnoval pozornost nablýskanému a jako břitva ostrému noži v Lisině ruce, bezelstně se k ní opět otočil. Má to vůbec cenu? blesklo Lis hlavou. Ten člověk necítí bolest, je daleko větší, je ozbrojen. .. Přesto však stále svírala nůž pevně v ruce a mířila špičkou čepele přímo na Hrubekovo srdce.

"Lisa-bon. Tys byla u soudu. Bylas součástí té zrady."

"Musela jsem být u soudu. Neměla jsem na vybranou. Oni tě přinutí vystoupit jako svědek. To přece chápeš, ne?"

Nechtěla jsem ti ublížit."

"Ublížit?" Michael zněl rozhořčeně. "Ublížit? Vždyť k ubližování dochází všude kolem tebe! Jak sis toho mohla nevšimnout? Ti hajzlové jsou všude!"

Lis jej chtěla uklidnit, a tak soucitně řekla: "Musíš být strašně unavený."

Avšak Michael jako by ji neslyšel. "Musím ti něco říct. Než přijde to hlavní."

To hlavní.

Lis přešel po zádech mráz a zastavil se až na stehnech.

"Bedlivě mě poslouvej. Nemůžu mluvit hlasitě, protože v téhle místnosti jsou zcela určitě štenice. Ty tomu možná říkáš odpo-slo-uchá-vací zařízení - jde o taková velká ucha. Tak poslo-uchá-š mě? Fajn."

Michael se odmlčel a pak zahájil přednášku - šilenou, leč zcela nevzrušenou. "Spravedlnost léčí zradu," řekl. "Někoho jsem zabil. Přiznávám. Nebylo to ode mě elegantní a dnes už vím, že to nebylo ani moudré." Přimhouřil oči, jako by se snažil vylovit z paměti text. "Jistě, bylo to něco jiného, než co si pod slovem ‚zabít‘ představuješ fy. Ale to mě neomlouvá. Nikoho to neomlouvá. Nikoho!" Zamračil se a pohlédl na slova, která měl napsaná na dlani červeným inkoustem. Vypadala jako staré vybledlé tetování.

Monolog na téma zrada a pomsta pokračoval. Michael během něj přecházel po skleníku a čas od času se k Lis otočil zády. V jednom okamžiku se Lis téměř neudržela, málem se na něj vrhla a zarazila mu nůž do zad. Michael se však rychle otočil, jako by ji z něčeho podezíral, a nerušeně pokračoval v řeči.

Díky slabým modrozeleným světlům působil skleník jako vytržený z času i prostoru. Lis připomínal jednu scénu z knihy, kterou četla kdysi před mnoha lety a jež možná představovala její první dětský román: Dvacet tisíc mil pod mořem. Měla totiž dojem, že nyní spolu s Hrubekem nestojí ve venkovském skleníku, nýbrž na palubě viktoriánské ponorky, a že ona je jen nevinným harpunářem, jenž sleduje řečnění šíleného kapitána, zatímco všude kolem nich běsní temný oceán.

Michael hovořil o kravách, křesťanských učencích a ženách, které se ukrývají za neelegantními kloboučky. Truchlil nad ztrátou milovaného černého auta, několikrát se zmínil o jakési doktorce Anne a se zamračeným obličejem hovořil i o jistém doktoru Richardovi. Mohl by to být Kohler? uvažovala Lis.

A pak přistoupil k ní. "Napsal jsem ti dopis. A tys na něj neodpověděla."

"Protože jsi na něm neuvedl zpáteční adresu. A taky jsi ho nepodepsal. Jak jsem mohla vědět, od koho je?"

"Hezký pokus," odsekl Michael. "Ale tys věděla, že jsem ho poslal já."

Jeho pohled byl tak pronikavý, že Lis okamžitě řekla: "Ano, věděla jsem to. Omlouvám se."

"To oni vám nedovolili psát, že ano?"

"Kdo oni?"

"Přece duchové. Kon-spirit-oři."

Lis přikývla a Michael blábolil dál. Z nějakého důvodu si myslel, že její křestní jméno má sedm písmen. Nesmímě ho to těšilo a Lis se děsila pomyšlení, že by mohl narazit na nějaký její dopis nebo účtenku, které by odhalily písmeno navíc, a on by ji za tento podvod zavraždil.

"A nyní nastal čas," řekl obřadně a Lis se znovu zachvěla.

Sundal si batůžek a položil ho vedle sebe. Nato si svlékl kombinézu a přetáhl si ji přes mohutná stehna. Přitom se mu rozevřel poklopce boxerských trenýrek a ohromená Lis pod ním zahlédla napůl ztopořený tlustý tmavý penis.

Ach bože...

Sevřela nůž a čekala, až Michael odloží revolver a odhalí svůj překrvený úd úplně. Chystala se na něj vrhnout okamžitě ve chvíli, jakmile to učiní.

Michael Hrubek však revolver neodložil. Zraněnou levou ruku měl zastrčenou hluboko pod poskvřenými a umazanými trenýrkami, jako by se chtěl dále vzrušovat. Když však po chvíli vytáhl prsty ven, všimla si Lis, že v nich drží malý plastický pytlík ovázaný na konci kusem motouzu. Michael přimhouřil oči jako fascinované dítě a pečlivě zdravou rukou pytlík otevřel. Zarazil se, znovu si oblékl kombinézu a s jistou dávkou skličivosti si zapnul i ramínka. Nakonec vytáhl z pytlíku provlhlý a otrhaný kus novin, natáhl ho před sebe jako tácek a obřadně na něj položil drobnou a dokonalou zvířecí lebku, kterou předtím vytáhl z batůžku. Když se Lis odmítla těchto předmětů dotknout, Michael se vědoucně pousmál nad její ostražitostí a položil předměty na stůl vedle ní. Rozevřel a uhladil novinový výstřížek, přistrčil ji ho po stole a ustoupil jako

lovecký pes, který právě složil pánovi k nohám zastřelenou křepelku.

Ruce držel podél těla a jeho revolver mířil hlavní dolů. Lis horečně plánovala útok. Přistoupí k němu blíž a bude mu mířit na oči. Byla to příšerná představa, ale Lis musela jednat. Ted je správná chvíle. Sevřela nůž ještě pevněji a pohlédla na výstřížek. Článek z místních novin pojednával o soudním přelíčení a jeho okraje byly zaplněné drobnými klikyháky Hrubekova rukopisu. Útržky slov, obrázky, hvězdičky, šipky - a také vcelku povedená napodobenina čehosi, co vypadalo jako prezidentská pečeť. Obrys Abrahama Lincolna. Americké vlajky. Všechny tyto malůvky přitom obklopovaly zrnitou černobílou fotografií, kterou Lis dobře znala: fotograf ji zachytil, když po vynesení rozsudku kráčela po schodech soudní budovy k autu.

Lis nyní od Michaela dělily dva metry. Lis k němu nenuceně přistoupila blíž, zvedla výstřížek, naklonila hlavu a předstírala, že čte. Očima přitom sledovala revolver v Michaelově ruce. Cítila jeho odpudivý zápach a slyšela jeho namáhavý dech.

"Všude je tolik zrady," zašeptal.

Lis sevřela nůž. Jeho oči! Míř mu na oči. No tak. Dělej! Nejdřív levé oko a potom pravé. A pak se skutálej pod stůl.

Dělej! Neváhej. Lis přesunula těžiště dopředu a připravila se ke skoku.

"Tolik zrady," opakoval Michael a potřásl Lisin obličej kapičkami slin. Lis však přesto neuhnula. Michael pohlédl na

svůj revolver a přehodil si ho do zdravé ruky. Lis sevřela nůž ještě pevněji. Nedokázala se teď modlit, ale mysl jí zaplňovala celá řada myšlenek. Myšlenka na otce. Myšlenka na matku. A prosím, Owene, doufám, že jsi naživu. Naše láska možná utrpěla šrám, ale alespoň někdy to byla skutečná láska. A tebe taky miluji, Portie - i když se zřejmě nikdy nestaneme tím, v co jsem tajně doufala.

"No dobrá," řekl Michael Hrubek. Obrátil revolver v dlani a podal jí ho pažbou napřed. "No dobrá," zopakoval jemně. Lis se příliš bála odtrhnout oči od revolveru, ale když se nakonec přinutila nakrátko pohlédnout Hrubekovi do obličeje, všimla si, že mu po tvářích kanou vydatné proudy slz. "Tak to udělej," řekl přidušeným hlasem, "rychle to udělej." Lis se ani nepohnula.

"Na," trval na svém Michael a vtiskl jí revolver do ruky. Lis upustila výstřížek, který se snesl k podlaze jako list. Michael si klekl a sklonil hlavu v primitivním gestu pokoření. Ukázal si na temeno a řekl: "Tady. Udělej to tady." Je to trik! napadlo položenou Lis. Musí to být trik.

"A udělej to rychle."

Lis položila nůž na stůl a uvolnila sevření revolveru. "Michaeli..." Hrubekovo křestní jméno jí znělo v ústech chladně. Jako by chroupala písek. "Michaeli, co po mně chceš?"

"Zaplatím za svou zradu životem. Tak dělej, udělej to rychle."

"Tys mě sem nepřišel zabít?" zašeptala.

"Né, nezabil bych tě stejně, jako jsem neublížil tomu psovi tam." Michael se zasmál a kývl ke kumbálu.

"Ale vždyť jsi kladl psům pasti!" vyhrkla Lis bez přemýšlení.

Michael jízlivě zkroutil ústa. "Jistě, kladl jsem pasti, abych zpomalil konspiratory. Byla to ode mě chytrá věc. Nakladl jsem je, ale nikdy jsem je nenastražil. Byly už dávno zacvaknuté. Psovi bych nikdy neublížil. Psi jsou boží stvoření, jež žijí v ryzí nevinosti."

Lis byla šokována. Takže celá Hrubekova dnešní pouť neznamenal vůbec nic. Muž, jenž vraždí lidi a uctívá psy.

Michael Hrubek urazil tolik kilometrů jen proto, aby zde uskutečnil nějakou morbidní a nesmyslnou fantazii.

"Víš," nadhodil, "to, co lidé říkají o Evě, není pravda. Ona byla obětí. Stejně jako já. Ona se stala obětí ďábla, zatímco já jsem obětí vládních konspirátorů. Jak můžeš obviňovat člověka, který byl zrazen? To nemůžeš! Vždyť by to nebylo fér! Eva byla pronásledována a já jsem také. Copak si nejsme podobní - ty a já? Není to prostě úžasné, Lisa-bon?" Začal se smát.

"Michaeli," řekla Lis třesoucím se hlasem, "mohl bys pro mě něco udělat?"

Hrubek vzhlédl a obličej měl smutný jako pes.

"Ráda bych tě požádala, abys šel se mnou nahoru."

"Ne, ne, ne... Nemůžeme čekat. Musíme to udělat. Ty to musíš udělat! Proto jsem přece přišel." Michael se dal do pláče.

"Bylo to tak příšerně těžké. Ušel jsem takovou dálku... Prosím, už je čas, abych se uložil ke spánku." Kývl na revolver.

"Jsem tolik unaven."

"Udělej to pro mě. Bude to jen chvílička."

"Ne, ne... Vždyť jsou všude kolem nás. Ty vůbec nechápeš, jak je to nebezpečné. Jsem tolik unaven z toho, že jsem vzhůru."

"Opravdu to kvůli mně neuděláš?"

"Myslím, že nemůžu."

"Budeš tam v bezpečí. Postarám se, abys tam byl v bezpečí."

Jejich pohledy se setkaly a nadlouho se do sebe zaklínily. Lis se nikdy nedozvěděla, co spatřil v jejích očích Michael.

"Nebohá Eva," řekl pomalu a dodal: "A když tam kvůli tobě půjdu," zarazil se a pohlédl na revolver, "uděláš to pak rychle?"

"Ano, pokud si to budeš ještě stále přát."

"Pak tedy kvůli tobě nahoru půjdu, Lisa-bon."

"Tak pojď za mnou, Michaeli. Tudy."

Lis se k Hrubekovi nechtěla otáčet zády, ale přesto cítila, že mezi nimi vzniklo jakési křehké pouto důvěry - dost možná pramenilo z šilenství, ale pro Michaela bylo skutečné a ona nechtěla riskovat jeho porušení. Vyšla tedy ze skleníku jako první. Nedělala žádná prudká gesta a celou cestu mlčela. Vystoupala po úzkém schodišti a zavedla Hrubeka do jednoho z volných pokojů. Owen zde měl uschovány přísně důvěrné právní listiny, a tak byly dveře zajištěny mohutným pevným zámkem. Lis je otevřela a Michael vešel dovnitř. Lis rozsvítila světlo a vyzvala Michaela, aby se posadil do houpacího křesla. Křeslo kdysi patřilo paní L'Aubergetové, která v něm nakonec i zemřela, když se náhle dychtivě předklonila a třikrát stiskla Lis za ruku. Michael přešel ke křeslu a posadil se. "Musím zamknout dveře, Michaeli," řekla mu Lis laskavě. "Hned se vrátím. Co kdybys zatím zavřel oči a odpočí si?"

Michael neodpověděl, ale zálibně si křeslo prohlédl a začal se houpat. Po chvíli zavřel oči, přesně jak mu Lis navrhovala, a položil si hlavu na zelený vlněný potah přehozený přes opěrku. Houpaní postupně ustalo. Lis tiše zavřela dveře, uzamkla pokoj a vrátila se do skleníku. Postavila se přímo doprostřed místnosti a nadlouho se zamyslela, než ji opět zaplavila vlna emocí.

Hlavou se jí začal honit další verš ze Shakespeara. "Je to nebezpečná bestie, ale slitování zná."

"Ach bože!" zašeptala. "Bože..."

Padla na kolena a dala se do pláče.

O deset minut později již otírala Trentonu Heckovi zpocené čelo. Zdálo se, že Heck trpí halucinacemi, a Lis neměla

tušení, zda má

její počínání vůbec nějaký smysl. Otřela mu pokožku houbou a poté ji jemně a téměř obřadně vyždímala. Jakmile se postavila, aby houbu znovu navlhčila, zaslechla u dveří jakýsi zvuk. Odešla do kuchyně a přemýšlela, proč neslyšela šerifovo auto přijíždět a nevšimla si jeho světél. Šerif to ovšem nebyl. Byl to Owen. Lis vykřikla a odběhla ke dveřím, aby ho vpustila dovnitř. Zbědovaný a zablácený manžel se dopotácel do kuchyně. Jednu paži měl přivázanou k ruce opaskem.

"Ty jsi zraněný!" vykřikla Lis.

Oba se krátce objali. Nato se Owen otočil, oddech si, vykoul z okna a začal sledovat dvorek jako voják na stráž. Vytáhl z kapsy revolver a řekl: "Nic mi není. Je to jen rameno. Ale propána, Lis - co ten policajt venku? Vždyť je mrtvý!"

"Já vím. Já vím... Bylo to strašné. Michael ho zastřelil."

Owen se opřel o zárubeň a zadíval se do noci. "Musel jsem běžet až z North Street. Proklouzl mi."

"Je nahoře."

"Musíme se držet od oken... Cože?"

"Je nahoře," zopakovala Lis a pohladila manžela po zablácené tváři.

Owen na ni vytřeštil oči. "Hrubek?"

Lis zvedla Michaelův umazaný revolver a podala mu ho. Owen přesunul zrak z Lisina přepadlého obličeje ke zbrani.

"To je jeho...? Co se tady děje?" Owen se krátce zasmál, ale když mu Lis převyprávěla celý příběh, úsměv mu z tváře zmizel.

"On tě nechtěl zabít? Ale proč sem tedy přišel?"

Opatrně, aby mu nepochroumala zraněné rameno, padla Lis ještě jednou svému muži do náruči a řekla: "Ten člověk se úplně pomátl. Myslím, že se chtěl za mě obětovat. Ale jistě to nevím. Řekla bych, že to neví ani on sám."

"Kde je Portia?"

"Odejela pro pomoc. Už dávno tu měla být, ale asi se jí porouchalo auto."

"V severní části města je většina ulic neprůjezdných. Pravděpodobně bude muset jít pěšky."

Lis manželovi pověděla o Trentonu Heckovi.

"Jasně, venku stojí jeho auto. Když jsem o něm naposledy slyšel, měl namířeno do Boylestonu."

"Ted nejspíš lituje, že tam nejel," poznamenala Lis. "Nevím, jestli se z toho vylíže. Můžeš se na něj podívat?"

Owen přešel do pokoje a zručnými rukama bezvládného Hecka prohlédl. Z dob, kdy sloužil v armádě, toho o zraněních věděl spoustu. "Je v šoku. Potřebuje plazmu nebo krev. Já mu teď nemůžu nijak pomoci." Rozhlédl se kolem sebe.

"Kde je? Myslím Hrubek."

"Zamkla jsem ho nahoře v tom malém pokoji, kde máš svoje spisy."

"A on tam za tebou jen tak šel?"

"Jako štěně... Ach!" Lis si přiložila ruku k ústům, odběhla do kumbálu a osvobodila Heckova psa. Emil zjevně neměl z uvěznění radost, ale nakonec vyšel nezraněn.

Lis znovu objala Owena, odešla do skleníku, sebrala novinový výstřížek a začala číst. ZRÁDCE vystupuje z úkrytu
jako Drtič hlav. musím být obětován aby mohla být zachráněna NEBOHÁ EVA

Lis si povzddechla znechucením z Michaelových ponurých slov. "Owene, měl bys vidět tohle." Vzhledla a viděla, jak její manžel pečlivě zkoumá Michaelův revolver. Odklopil bubínek a spočítal, kolik kulek se nachází uvnitř. A pak učinil něco, co Lis nedokázala pochopit. Nasadil si kožené lovecké rukavice a otřel revolver jemným hadříkem.

"Co to děláš, Owene...? Miláčku?"

Owen neodpovídal, ale metodicky pokračoval v činnosti.

V tu chvíli si Lis uvědomila, že její manžel stále hodlá Michaela Hrubeka zastřelit.

"Ne, to nemůžeš! Ach, ne..."

Owen ani neodtrhl oči od revolveru. Pomalu otáčel bubínkem tak dlouho, až - jak Lis předpokládala - se pod úderníkem nacházela kulka, a poté bubínek hlasitě zacvakl.

"On mi nechce ublížit," naléhala Lis. "Přišel mě sem ochránit. Úplně se pomátl, Owene. Pomátl se. Nemůžeš ho zabít!"

Owen chvíli velice tiše stál a utápěl se v myšlenkách.

"Nedělej to! Nedovolím ti to. Owene...? Ach, proboha!"

Owenova ruka vykvetla bílým zábleskem světla a všechny okenní tabulky ve skleníku se rozdrncely v pestré zvonkohře. Lis vymrštila dlaň před obličej v zoufalé snaze odrazit kulku, která jí proletěla těsně kolem lícní kosti a odtrhla jí pramínek rozčuchaných vlasů snad centimetr od levého ucha.

32 KAPITOLA

Padla k zemi na malý keř žlutých růží. Ležela na břidlicové dlažbě, v uchu jí zvonilo a nos měla plný zápachu spálených vlasů.

"Zbláznil ses?" vykřikla. "Owene, to jsem já! To jsem já!"

Když Owen napřáhl revolver podruhé, mihla se kolem něj jakási hnědá šmouha. Vzápětí se mu Emil zakousl do poraněné paže, stejně jako to před chvílí udělal Michaelovi. Lisin manžel však nebyl vůči bolesti imunní. Začal pronikavě ječet, revolver mu vypadl z ruky a řinčivě dopadl na podlahu za ním.

Nato začal do psa zběsile kopat a mlátit ho zdravou rukou do trupu. Pes zaskučel bolestí a nakonec vyběhl dveřmi

altánu, které za ním Owen okamžitě zabouchl.

Lis se vrhla po revolveru, ale Owen ji zachytil, popadl ji za zápěstí a strhl ji na kamennou dlažbu. Lis se překulila a seděla si přitom z lokte a lící kosti velké pásy kůže. Chvilí jen ležela a lapala po dechu - byla příliš šokovaná, než aby plakala nebo cokoliv kloudného řekla. Když se opět vyškřábala na nohy, kráčel již její manžel pomalu k ležícímu revolveru.

Můj manžel, pomyslela si.

Můj vlastní manžel! Muž, s nímž jsem v posledních šesti letech strávila drtivou většinu nocí, muž, s nímž bych za příznivějších okolností měla již dávno děti, muž, s nímž jsem sdílela tolik tajemství...

Ano, tolik tajemství.

Ale ne všechny.

Když utekla do obývacího pokoje a poté sbíhala po schodech do sklepa, všimla si, že Owen stojí s revolverem v ruce a probodává ji - svou kořist - pronikavým a sebejistým pohledem.

Ten pohled byl tak chladný, že si Lis musela přiznat, že v očích Michaela Hrubeka se ukrývalo dvakrát více lidskosti než v tomto kořistnickém pohledu supy.

Nebohá Eva.

Žádné světlo. Vůbec žádné. Štěrbiny ve zdi jsou dost velké, aby jimi mohl proudit vzduch, ale ne dost velké, aby jimi prosákl hnědý déšť, který sem již neproniká z oblohy, nýbrž z nacucané země a kamenných základů domu. O dvě hodiny později by snad nerovná zeď propustila první rozptýlené paprsky úsvitu. Zatím zde však není nic než temnota. Za dveřmi se ozývají šoupavé kroky.

Owen se blíží. Lis věší hlavu ke skrčeným kolenům. Odřenina na tváři ji příšerně pálí, stejně jako loket se strženou kůží.

Lis se snaží scvrknout své tělo na co nejmenší velikost a přitom na sobě odhaluje rány, o nichž doposud vůbec netušila. Šrám na stehně, oteklý kotník.

Dřevěné dveře se otřásají pod silným kopancem.

Lis tiše vzlyká. Kopanec do dveří vnímá spíše jako úder do hrudníku. Jako by po něm odletěla až na kamennou zeď za sebou a její mysl se nyní z této rány vzpamatovávala. Owen stojí na chodbě za dveřmi a neříká nic. Chtěl dát tím kopancem průchod svému zklamání, nebo se k ní snaží nějak probourat? Dveře jsou zamčené, to jistě, ale Owen možná neví, že se dají zamknout i zevnitř. Možná si myslí, že je místnost za nimi prázdná, a třeba nakonec odejde. Nasedne do svého černého džípu a uprchne nocí do Kanady či Mexika...

Ne, ne, to on přece neudělá - přestože se zdá, že se již spokojil s myšlenkou, že se Lis v této místnosti nenachází, a přesunul se jinam, aby zkontroloval další místnosti v neuklizeném sklepe a nakonec se podíval i do nejhlubší kobky v domě. Jeho kroky zvolna utichají.

Lis se zde choulí již deset minut a zlobí se na sebe, že se raději ukryla, než aby uprchla z domu. Původně chtěla vyběhnout ven, ale v polovině cesty ke vnějším dveřím od sklepa - k těm, které předtím rozkopl Michael - se zastavila a pomyslela si: Ne, on bude určitě číhat na dvoře. Je rychlejší než já. Střelí mě do zad... Raději se tedy otočila, odběhla do této staré místnosti v útrobách sklepa, zavřela za sebou dveře a uzamkla je klíčem, o kterém věděla pouze ona. Klíčem, na který nesáhla již pětadvacet let.

Proč, Owene? Proč to všechno děláš? Jako bys chytil od Michaela nějaký virus a teď běsnil v záchvatu šílenství.

Ozvala se další rána, tentokrát do protější zdi - Owen se zjevně snažil rozkopnout další dveře.

Lis znovu slyší jeho kroky.

Místnost neměří více než jeden a půl krát dva metry a strop je vysoký pouze po prsa. Lis tato kobka ze všeho nejvíce připomíná černou jeskyni v Indian Leap, v níž jí Michael šeptal, že cítí její vůni. Přemýšlí o dobách, kdy se jako malá holčička schovávala přesně na stejném místě - tehdy tu bylo uhlí -, zatímco Andrew L'Auberget trhal na dvorku vrbový prut. Tehdy slyšela za dveřmi kroky otce, který sem přišel hledat neposlušnou dceru. Lis v dětství snad desetkrát přečetla Deník Anny Frankové, a přestože chápala nesmyslnost snahy ukrýt se na uzavřeném místě, vždy znovu volila úkryt před útekem.

Otec ji ovšem pokaždé našel.

A za trest, že se mu snažila utéci, ji sešvihal dvojnásobně.

Přesto se Lis pokusila učinit tento hrad co nejnedobytnějším - nanosila sem sušenky a vodu, uschovala si zde nůž a hodila do jezera všechny zelené mosazné klíče od prastarého zámku dveří s výjimkou jediného, který pověsila na hřebík nade dveřmi uvnitř místnosti.

Sušenky ovšem sežraly myši, voda se vypařila a nůž zde našel bratrancův syn a odnesl si ho domů.

A také klíč se nakonec ukázal jako bezcenný, protože když na ni otec zvenku křikl, aby otevřela dveře, Lis je vždy poslušně otevřela.

Na betonové podlaze zní kov a při pádu řinčivě zvoní. Owen cosi bručí a zvedá krumpáč ze země. Lis tiše vykřikuje a věší hlavu. V jedné ruce nachází novinový výstřížek - Michaelův morbidní dárek, který je pro ni strašidelnější než zvířecí lebka. Sklepem se začínají rozléhat údery a Lis zoufale svírá výstřížek. Slyší namáhavé heknutí, chvíli ticha, než se Owen znovu rozmáchne krumpáčem, a poté další ránu. Dubové dveře se pomalu začínají tříštit. Její místnost však zatím zůstává netknutá. Owen se našťástí dobývá do staré kotelny o dveře dál. Pochopitelně... V kotelně je totiž okno ve výšce hlavy a Owen předpokládá, že si Lis logicky vybrala místnost, z níž má možnost úniku. Jenže to se plete - mazaná Lis, učitelka Lis, po

otci vědecky založená Lis si chytře vybrala místnost bez únikové cesty.

Další rána a po ní další. A poté série zběsilých úderů. Dřevo vrže, jak se z něj při ranách krumpáčem vytahují hřebíky. Nakonec se ozývá obrovské prasknutí a kroky utichají. Owen zřejmě nakoukl dovnitř a zjistil, že Lis v místnosti není a okno je stále zakryté zaprášenou překližkou.

Lis teď nic neslyší, ale uvědomuje si, že začíná vidět. Štěrbinou v tenké zdi proniká do místnosti z kotelny drobounký paprsek. Lis si zvyká na světlo, vyhlíží ven, ale nevidí vůbec nic. Svého muže neslyší, a tak zůstává v této kobce sama s duchem svého otce, několika posledními kilogramy starého uhlí a novinovým výstřížkem. Teprve nyní překvapeně zjišťuje, že se ve výstřížku ukrývá vysvětlení, proč dnes musí zemřít.

ZRÁDCE vystupuje z úkrytu jako Drtič hlavy. musí být obětován aby mohla být zachráněna NEBOHÁ EVA
Papír je umazaný a pomalu se rozpadá. Lis však dokáže přečíst téměř celý Michaelův rukopis.

... jako Drtič hlavy. musí.

AD... AM

ADAM

Zakroužkované věty jsou spojeny čarami připomínajícími červené žíly s fotografií doprovázející článek. Osobou, ke které vedou, však není Lis. Čáry pokračují až k levé části fotografie a sbíhají se u muže, který Lis přidržuje otevřené dveře auta.

ZRÁDCE vystupuje z úkrytu jako Drtič hlavy, musí být obětován...

Owenova hlava je obklopena Michaelovými inkoustovými čarami.

ZRÁDCE JE ADAM.

Je snad toto důvod Michaelovy dnešní pouti? Přišel sem snad Michael ne jako anděl pomsty, nýbrž jako anděl varování? Lis roztahuje výstřížek úplně. Na okraji se skví razítko Státní ústav duševního zdraví, Marsden - knihovna. Přemýšleje...

Michael spatřil ten článek v nemocnici, dost možná až dlouho po procesu. Třeba k tomu došlo v září, těsně předtím, než jí zaslal svůj

první vzkaz. Lis se pokouší rozpomenout na jeho slova... Eva zrady. Možná tím nechtěl říct, že je Lis zrádcem, nýbrž obětí zrady.

A možná...

Ano, ano! Michael nebyl v Indian Leap vrahem, nýbrž pouhým svědkem.

"Lis," říká Owen klidně. "Já vím, že jsi někde tady dole. Pochop, že to máš marné."

Lis skládá výstřížek a pokládá ho na podlahu. Snad ho policie najde během následného vyšetřování. Snad si ho za padesát let všimne budoucí majitel domu a zamyslí se nad jeho smyslem a lidmi na fotografii, než ho konečně vyhodí nebo poskytne dceři jako zálošku. Daleko pravděpodobnější však je, že Owen po vraždě pročeše dům a elegantně se výstřížku zbaví - stejně jako všech ostatních vodítek.

Je přece ve všem tak pečlivý.

Už žádné modlitby za úsvit. Venku běsní bouře a obloha je stejně tmavá jako kobka, v níž se Lis nyní ukrývá. Nocí stále neprobleskují obrysy barevných světél na střeších policejních vozů. Owenův ponurý úkol bude splněn za pouhých pár vteřin: kulka do Lisiny hlavy z Michaelova revolveru a poté kulka do těla šílence z Owenovy zbraně... Policie pak najde Owena vzlykajícího na podlaze, objímajícího Lisino tělo a proklínajícího neschopnost policistů, kteří nevěnovali pozornost jeho naléhavým prosbám a neochránili jeho manželku.

Na chodbě pokryté kamínky slyší Lis Owenovy kroky.

A pak, stejně jako kdysi před otcem, Lisbonne pomalu vstává, poslušně a bez zbytečného rozruchu odemýká dveře a se skřípotem je otevírá dokořán.

"Tady jsem," říká stejně jako před lety.

Owen stojí tři metry od ní a drží v ruce krumpáč. Je poněkud překvapen, že ji vidí vycházet právě z této místnosti, a vypadá dosti rozčarovane, že byl tak neopatrný a nechal se nepřítelem překvapit zezadu. "Dělej, co uznáš za vhodné, Owene," říká mu Lis tiše. "Ale ne tady. Ve skleníku." A než stačí Owen promluvit, obrací se k němu Lis zády a vyrazí po schodech nahoru.

33 KAPITOLA

"Myslela sis, že na to nikdy nepřijdu," šeptá Owen.

Lis couvá k růžovému keři a cítí, jak se jí do stehna zabodává trn. Z ranky se rozlévá drobná bolest a Lis již prakticky nevnímá déšť, který stále bubnuje do skleněné střechy nad nimi.

"Jak dojemné, Lis. Jak dojemné. Jak jste se tajně scházeli po hotelích, jak jste se procházeli po pláži..." Owen vrtí hlavou. "Netvař se tak šokovaně. Samozřejmě jsem to věděl. Skoro úplně od začátku."

Lisino hrdlo se ucpává obavami a oči se jí na chvíli zavírají. "A to proto tohle všechno děláš? Jen proto, že jsem já měla s někým poměr? Bože můj, vždyť tys..."

"Děvko!" Owen se vrhá kupředu a dává své ženě políček. Lis se kácí k zemi. "Moje žena. Moje žena!"

"Ale tys taky chodil s někým jiným!"

"A to ti dává právo mě podvádět? Takový zákon nenajdeš v žádném právním systému, který znám."

Oblohu rozčesává blesk, tentokrát na východě. Zdá se, že ohnisko bouřky se přes ně již přehnal.

"Já se do něj zamilovala," pláče Lis. "Nebyl to plánovaný vztah. Navíc jsme spolu celé měsíce mluvili o rozvodu."

"No jasně," odpovídá Owen posměšným hlasem, "to tě samozřejmě omlouvá."

"Robert mě miloval. Ty ne."

"Robert se zajímal o všechno, co mělo sukni."

"Ne!"

"Opíchal polovinu ženských v Ridgetonu. A dost možná i pár chlapů..."

"To je lež! Milovala jsem ho. Nedopustím, abys..."

Skrz tyto protesty se však Lis vkrádá na mysl další myšlenka. V duchu počítá měsíce a dny. Počítá, kdy se s Owenem po jeho nevěře usmířila, a zjišťuje, že se tak stalo přibližně v době, kdy lékař prohlásil paní L'Aubergetovou za nevléčitelně nemocnou. Lis

přemýšlí o Owenově neochotě koupit zahradní školku. Proud slz z jejích očí se rázem zpomaluje a Lis si svého muže chladně prohlíží. "Je v tom něco dalšího, že ano? Tobě nejde jen o to, že jsem chodila s Robertem."

Jde o dědictví. Samozřejmě. O její miliony.

"Probírali jste s Robertem sňatek," říká Owen. "Říkali jste si, že se se mnou rozvedeš a od všeho mě odstříhneš."

"Mluvíš, jako bys ty peníze vydělal ty. Jenže ony patřily mému otci. A já k tobě vždycky byla více než velkorysá."

Vždyť jsem... Moment. Jak víš, že jsme se s Robertem bavili o sňatku?"

"Prostě jsme to věděli."

Lis jako by dostala ránu, jež byla daleko prudší než Owenův políček. Konečně to chápala. Věděli jsme to. "Myslíš ty a Dorothy?"

Takže Owen vůbec nechodil s kolegyní advokátkou. Jeho milenkou byla Dorothy. Byla a stále je. Tupě oddaná Dorothy. Určitě Lisinu vraždu celou dobu plánovali. Pro Owenovu nesmyslnou pýchu a samozřejmě i pro peníze. Okouzlující a bezstarostný Robert zřejmě zanechal někde v domě Gillespieových důkaz o svém vztahu s Lis - anebo jednoduše nezavřel ústa, když měl.

"Kdo myslíš, že mi v den toho pikniku volal, abych se vrátil do práce? To nebyla moje sekretářka. Ach, Lis, bylas tak slepá."

"Takže tys v tom parku přece jen byl. Zdálo se mi, že jsem tě tam zahlédla."

"Zastavil jsem se v kanceláři a nechal si všechny telefonáty přepojit do auta. V tom parku jsem byl patnáct minut před vámi. A pak jsem vás sledoval až na pláž."

A vyčkával.

Dorothy zapoměla Lisina Hamleta zcela záměrně, neboť si myslela, že se pro něj Lis vrátí do auta sama a Owen již na ni bude čekat.

Jenže pro knihu se nakonec nevrátila Lis, nýbrž Robert, protože doufal, že se cestou setká s Portii. Přitom musel projít kolem Owena, který ho přepadl u ústí jeskyně. Silně krvácející Robert vběhl dovnitř a Owen jej následoval. Claire pak musela zaslechnout Robertovo volání o pomoc a vběhnout do jeskyně také.

Takže to nakonec byl Owen, kdo našel nůž, který Lis upustila u Robertova těla.

"Takhle ho zohavit! Proč, ty parchante?!"

"Necht' trest odpovídá zločinu."

"Takže Michael Robertovi vůbec neublížil?"

"Neublížil? Ten pitomec se ho snažil zachránit! Pořád přitom hulákal: 'Já vám tu krev z té hlavy sundám, nebojte, nebojte.' A podobné žvásty."

"A ty jsi přesně na tohle čekal..." Lis se směje a vyhlíží do noci. "Ty jsi dnes vůbec nešel ven proto, abys ho zabil. Tys ho sem šel přilákat! Chtěl jsi ho nechat..., chtěl jsi, aby dnes večer dokončil tvou práci!"

"Zpočátku jsem si myslel, že právě proto utekl - aby šel za tebou. A tak jsem ho stopoval do Clovertonu. On..."

"A ta žena... Ach, Owene..."

"Ne, on jí neublížil. Jenom ji svázal, aby nemohla k telefonu. Našel jsem ji v kuchyni. Mumlal prý před ní, že má namířeno do Ridgetonu, aby zachránil ženu jménem Lisa-bon před jejím Adamem."

"Takže to byl ty?" šeptá Lis. "To ty jsi ji zabil?"

"Neměl jsem to v plánu. Nemělo se to seběhnout takhle! Narafičil jsem to tak, aby to vypadalo, že to udělal on. Její motorku jsem svrhl do řeky. Poldové si mysleli, že Hrubek jede do Boylestonu, ale já jsem věděl, že míří tímto směrem." Pochopitelně. Vždyť Owen celou dobu věděl, že Michael má k cestě do Ridgetonu motiv - chtěl najít ženu, která o něm lhala u soudu.

"A pak jsi postřelil Trentona. I toho policistu venku!"

Z Owena nyní srší hrůzostrašný klid. "Vymklo se mi to z rukou. Začalo to jednoduše, ale vymklo se mi to z rukou."

"Owene, prosím tě, poslouchej mě. Poslouchej." Lis slyší ve svém hlase stejně zoufalý, ale konejšivý tón, jímž před půl hodinou domlouvala Michaelovi. "Jestli chceš ty peníze, tak si je, proboha, vezmi."

Když se však dívá do manželovy tváře, ví, že o peníze mu vůbec nejde. Přemýšlí o svém rozhovoru s Richardem Kohlerem. Jistě, Michael je možná šílený, ale jeho choromyslný svět je alespoň nezkažený a spravedlivý.

To její manžel je skutečným psychopatem; to on neví, co je slitování.

Lis si nyní uvědomuje, že Owen musel začít plánovat její smrt již na samém počátku večera - když se poprvé doslechl o Michaelově

útěku. Ztropil scénu, aby šerif poslal do domu své lidi, naléhal, aby Lis odjela do hotelu, ale to vše byla pouze průhledná snaha působit na okolí nevinně. Jakmile by totiž zavraždil Michaela, bezpochyby by zavolal Lis do hotelu a řekl jí, aby se vrátila. Už je všechno v pořádku, lásko. Můžeš přijet domů. A pak by zde na ni čekal. Na ni a na...

"Ach bože," šeptá zděšeně Lis.

A na Portii.

Lis si uvědomuje, že její muž musel mít v plánu zavraždit i ji.

"Ne!" Skleníkem se nese její křik. "Ne!"

A Lis činí přesně to, kvůli čemu opustila svůj sklepní úkryt, přesně to, kvůli čemu se modlila za sílu, ale až do tohoto okamžiku by nikdy nevěřila, že je něčeho takového schopna. Otáčí se, zvedá ze stolku za sebou kuchyňský nůž a vši silou se ohání čepeli po Owenovi.

Mířila mu na krk, ale zasahuje ho do tváře. Owenova hlava se zaklání pod nárazem chladného kovu. Revolver mu vypadává z ruky a Owen šokovaně mrká.

Okamžitě se objevuje krev, proudy krve, které mu pokrývají hlavu jako karmínová rouška.

Na krátký okamžik stojí oba bez hnutí, zírají jeden na druhého a jejich myšlenky jsou stejně zcepenělé jako jejich těla. Nikdo ani nedutá.

A pak se Owen s bojovým pokřikem válečníka na manželku vrhá. Lis padá k zemi, pouští nůž a zakrývá si rukama obličej, aby se chránila před sprškou zuřivých ran. Dostává omračující úder do čelisti a na chvíli se jí dělá černo před očima. Zaráží pěst do Owenova levého ramena. Owen křičí jako zvíře, zaklání se a chytá se za zdevastovaný ramenní kloub.

Rychle se však vzpamatovává a znovu se vrhá do útoku se zběsilostí, která Lis odzbrojuje. Nemůže se mu rovnat silou ani hmotností, přestože má Owen ránu na obličej i pochroumané rameno. Zakrátko již opět leží na zádech a ramena i krk jí rozdirají kousky šterkové podlahy. Owen ji drží za hrdlo a vši silou ho mačká. Již tak slabá modrozelená světla ve skleníku ještě více slábnou, jak Lisiny plíce trýznivě žadoní o kyslík, kterého se jim nedostává. Její ruce Vylétávají k jeho silně zkrvavenému obličej. Zasahují však pouze vzduch a opět klesají k zemi. Před očima se Lis objevuje závoj černočerné tmy. Říká manželovi slova, která zřejmě nemůže slyšet, neboť jim nerozumí ani ona sama.

V posledním záblesku vědomí se v jakémsi vzdáleném ohnisku vytváří drobný stín - zřejmě mi již odumírá část mozku, myslí si Lis. Stín ovšem roste a postupně se mění z drobounké masy ve všeobjímající temnotu, jež visí ve vzduchu - v jakési černé bouřkové mračno. A pak se skleněná střecha přímo nad zápasící dvojicí rozpadá na milion střepů a zlověstný stín náhle obklopuje kousky dřeva a skla jako vzduchové bubliny potápěče, jenž právě skočil do vody.

Na zem dopadá bokem obrovské lidské tělo - napůl na Owena a napůl na vysoký keř růže Imperial, jejíž trny vyrývají Michaelovi do tváře a paže hluboké rovnoběžné škrábance připomínající notovou osnovu. Michael panicky vzlyká, neboť právě spadl ze šestimetrové výšky - hrůza z takového letu by musela být strašlivá pro každého a pro Michaela je zdrojem děsu, jenž se vymyká lidskému chápání.

Dlouhý skleněný bumerang rozřezává Lisin krk. Lis se překuluje stranou od zápasících mužů, choulí se do klubička a třesoucí se rukou si zakrývá ránu.

Rozšklebeným otvorem ve skleněné střeše proniká do skleníku světlá mlha a k podlaze se snáší několik zvířených listů. Žárovky se třísť pod chladnou vlhkostí z oblohy a skleník se náhle noří do modré temnoty. Vzápětí se vzduchem nese jakýsi zvuk, který Lis zprvu pokládá za novou bouřku. Po chvíli si však uvědomuje, že je to skučení lidského hlasu zasaženého šílenstvím - zda však ten hlas patří Michaelovi, Owenovi, nebo snad jí samotné, to se Lis Atchesonová již nikdy nedozví.

Na dvorku napůl zdevastovaném bouřkou se rozestavili bedliví a smrtelně vážní policisté a začali prohledávat dům i přilehlý pozemek.

Lékaři zamířili ze všeho nejdříve k bledému Trentonu Heckovi, zkontrolovali mu životní funkce a dospěli k závěru, že zatím neztratil kritické množství krve. Tíživší lékaři poté zašili a obvázáli Lisin rozseknutý krk - dramaticky vyhlížející, ale nikterak vážnou ránu, jejíž jizva bude Lis pravděpodobně zdobit až do konce života.

Vzápětí padla Lis do náruče Portia. Lis ji pevně objala, ucítila vůni šamponu a potu a dotkla se rty jedné ze sestřiných stříbrných

spirálovitých náušnic. Držely se v náručí celou dlouhou minutu, a když se Lis konečně odtáhla, byla to mladší ze sester, komu po tváři kanuly slzy.

Po chvíli k domu dorazil zablácený vůz státní policie se střešním reproduktorem přepnutým na příjem, z něhož se zajímavě ozývala hlášení týkající se vesměs odstraňování následků bouřky. Z auta vystoupil vysoký šedivý muž, který Lis ze všeho nejvíce připomínal kovboje.

"Paní Atchesonová?" zavolal.

Lis se na něj podívala a muž k ní vyrazil, avšak v polovině cesty přes bahnitý dvorek se zastavil a s nepředstíraným překvapením a poté obavami pohlédl na Trentona Hecka ležícího na nosítkách. Heck byl sotva při vědomí. Oba muži mezi sebou prohodili několik slov, ale to již ošetřovatelé popadli nosítka a odnesli hubeného stopaře k sanitce.

Don Haversham došel až k Lis a zeptal se jí, zda je ve stavu zodpovědět mu několik otázek.

"Myslím, že jo."

Zatímco spolu mluvili, vynořil se z jedné sanitky lékař, obvázal ránu na Lisině paži a řekl pouze: "Je to jen škrábnutí. Vymyjte si to."

"Na šití to není?"

"Ne. A ta boule na hlavě vám zmizí za jeden až dva dny. Jen se nebojte."

Lis, která vůbec netušila, že má na hlavě nějakou bouli, řekla, že se nebojí. Otočila se zpátky k Havershamovi a téměř půl hodiny odpovídala na jeho dotazy.

"Jo, poslyšte," řekla, když dokončila výpověď, "nemohl byste se spojit s jistým doktorem Kohlerem z marsdenské nemocnice?"

"S Kohlerem?" Haversham přimhouřil oči. "Ten někam zmizel. Snažili jsme se ho najít."

"Hej, nemyslíte náhodou Richarda Kohlem?" zeptal se ridgetonský šerif, který jejich rozhovor zaslechl.

"Ano, toho," řekla Lis.

"No," odpověděl šerif, "chlápka tohohle jména našli před hodinou opilého v autosalonu Klepperman's Ford."

"Opilého?"

"Vychrapával se ze škaredé opice na kapotě lincolnu Continental. A jako by mu to nestačilo, místo deky měl přes sebe přehozený

pršiplášť a na hrudníku mu ležela taková lebka - od jezevce, tchoře nebo něčeho podobného. Ne, nehoupu vás. A jestli tohle není výstřední, tak už nevím co."

"A opravdu byl opilý?" opakovala Lis.

"Bude v pořádku. Byl totálně grogy, tak jsme ho na stanici šoupli do cely předběžného zadržení. Naštěstí pro něj ležel na autě a nesnažil se ho řídit, protože jinak by se mohl s řidičkem navždy rozloučit."

Lis to ke Kohlerovi nesesděllo. Dnes v noci ji už však nemohlo překvapit vůbec nic.

Odvedla Havershama a dalšího policistu do domu, přemluvila Michaela, aby vyšel ven, a společně ho doprovodili k sanitce.

"Zdá se, že má zlomenou paži a kotník," řekl užaslý lékař. "A tipl bych si taky na pár prasklých žeber. Jenže ten chlap zřejmě vůbec nic necítí."

Policisté civěli na pacienta se směsicí strachu a němého úžasu, jako by byl Michael bájným potomkem Jacka Rozparovače a Lizzie Bordenové. Po Lisině slavnostní přísaze, že ve střikačce není jed, si Michael následně nechal píchnout sedativum, a dokonce lékařům dovolil, aby mu vyčistili rány, přestože Lis nejprve musela jednoho z nich požádat, aby jí potřel ruku dezinfekcí, a dokázal tak, že to není kyselina. Nakonec se Michael posadil do zadní části sanitky, sepal ruce, sklopil oči k podlaze a s nikým se ani jediným slůvkem nerozloučil. Když se za ním zavřely dveře, zdálo se, že si cosi mumlá.

Následně byl odvezen Owen - dořízený, ale při vědomí.

A nakonec i strašlivě zohavené tělo nebohého mladého policisty, který za sebou nechal tratoliště krve v policejním voze i v záhonu zablácených cíní.

Jakmile odjely sanitky i policejní vozy, postavila se Lis vedle Portie do kuchyně a obě sestry konečně osaměly. Lis se na Portii chvíli dívala a pozorovala v jejích očích zmatek. Napadlo ji, že je to šok, avšak daleko pravděpodobněji byl sestřin výraz způsoben nějakým nakažlivým virem zvědavosti, neboť Portia jí zničehonic začala klást otázku za otázkou. Ale přestože se Lis na sestru celou dobou upřeně dívala, neslyšela ani jedinou.

Nepožádala ovšem Portii, aby své otázky zopakovala. Namísto toho se mnohmluvně usmála, stiskla sestru za rameno, vyšla sama

ven do jednolité modře úsvitu a zamířila od domu k jezeru. Cestou se k ní připojil Emil a kráčel vedle ní. Jakmile se Lis zastavila na konci dvorku nedaleko pytlové hráze, kterou obě sestry postavily, pleskl sebou Emil na zablácenou zem. Lis se posadila na náplav a zadívala se na ocelové modrou hladinu jezera.

K Ridgetonu se nyní blížila studená fronta a stromy vzraly počínající námrazou. Půdu pokrývaly miliony spadlých listů jako šupiny nějakého obrovitého zvířete. Jakmile - a pokud - vysvitne slunce, začnou se zářivě a nenapodobitelně lesknout, pomyslela si Lis. Pohlédla na zlomené větve, rozbitá okna, dřevěné tašky a kusy vytrženého asfaltu u domu. Nebesa se zde pěkně vyřádila, to ano. Avšak s výjimkou utopeného auta byla většina ran pouze povrchových. Tak to zde s bouřkami bývá: kromě toho, že zhasínají světla, obnažují stromy, zaplavují trávníky a načas připomínají spořádaným občanům jejich nicotnost, žádné velké škody obvykle nepáchají. Například skleník již zažil několik běsnících bouří, a přitom až do dnešní noci přestál všechny pohromy bez úhony - a i dnes v něm největší škody napáchal obrovitý šílenec.

Lis seděla u hráze asi deset minut - třásla se zimou a od úst jí stoupala pára jako džín vypuštěný z láhve. Nakonec tiše vstala. Emil se rovněž postavil a zadíval se na ni s očekáváním, které zřejmě znamenalo, že by si dal něco k snědku. Lis ho podržela na hlavě a oba společně odešli po vlhké trávě k domu.

EPILOG

Lis Atchesonová stříhala neskutečně bílou růži Iceberg, která se postupem času rozrostla až ke vstupním dveřím skleníku. Návštěvníci květy této růže často obdivovali, a kdyby ji Lis chtěla přihlásit do soutěže, nepochybně by si odnesla zvláštní cenu.

Stála ve skleníku v kašmírových šatech s tmavě zeleným vzorem a zastříhovala výhonky. Šaty byly dostatečně střízlivé, ale ne zcela černé - Lis se koneckonců nechystala na pohřeb, nýbrž k soudu, kde dnes měla vyslechnout vynesení rozsudku.

A přestože bylo zřejmé, že ji výsledek dnešního přeličení učiní v jistém smyslu vdovou, Lis Atchesonová rozhodně netruchlila.

V rozporu s doporučením advokáta odmítl Owen doznání výměnou za snížení trestu, a to dokonce i poté, co se Dorothy změnila ve svědka obžaloby, která ji za to slíbila přehodnotit obvinění z vraždy na pouhé zabití. Owen však trval na tom, že se z případu dokáže vysekat předstíráním nepřičetnosti. Před soudem skutečně vystoupil soudní znalec z oboru psychiatrie a během sáhodlouhého monologu charakterizoval Owena jako ryziho sociopata. Tato diagnóza

však na porotu očividně neudělala takový dojem jako Michaelova choroba. Po vleklém procesu byl Owen hned při prvním hlasování shledán vinným z vraždy prvního stupně.

Minulý týden podepsala Lis smlouvu o koupi Langdellovy zahradní školky a ještě téhož dne uvědomila střední školu, že konec druhého pololetí bude i koncem jejího dvanáctiletého působení v nelehké roli učitelky angličtiny.

K Lisinu velkému překvapení požádala Portia starší sestru o daňová přiznání a účetní knihy zahradní školky a ukázala je svému současnému příteli Eriku či Edwardovi - Lis si již jeho jméno opravdu nepamatovala. Přítel, který pracoval jako investiční bankéř, byl výsledky společnosti nadšen a vřele Portii doporučil, aby do tohoto obchodu šla, dokud má ještě příležitost. Portia nabídku několik dní zvažovala, pak sehrála velké divadýlko a prohlásila, že potřebuje ještě trochu času. Nakonec Lis přislíbila, že jí dá vědět, jakmile se vrátí z Karibiku, kde hodlala strávit celý únor a březen.

Včera u Lis přenocovala a dnes se ji chystala doprovodit k soudu. Po Owenově zatčení strávila v domě v Ridgetonu tři týdny a pomáhala Lis s uklízením a opravami. Týden poté, co bylo Owenovi s Dorothy sděleno obvinění, však Lis pocítila touhu být opět sama a požádala sestru, aby se vrátila do New Yorku. Na nádraží se k ní Portia náhle otočila. "Poslyš, co kdyby ses nastěhovala ke mně do bytu?" Lis sestřina nabídka dojala, přestože bylo zřejmé, že i Portiino vlastní srdce by nejspíš hlasovalo proti.

Navíc se Lis ve městě necítila dobře, a tak nabídku odmítla.

Když dnes klikou zavírala horní průduchy skleníku, aby do něj neproudil zimní vzduch, pomyslela si: Čelíme smrti mnoha různými způsoby, ale většina z nich není zdaleka tak dramatická jako nalézt ve skleníku duchy našich zemřelých předků nebo zjistit, že váš manžel urazil mnoho kilometrů, aby vám prořizl hrdlo, zatímco dřímete v posteli. Když nyní Lis přemýšlela o těchto jemných setkáních se smrtelností, vzpomněla si na svou sestru a pochopila, že Portia se během dlouhých let odloučení nikdy nechovala zvráceně, nebo dokonce krutě. Její počínání nikdy nebylo takto promyšlené a její útek od rodiny se dal vysvětlit daleko jednodušeji: udělala, co musela.

Výprasků vrbovým prutem, přednášek a mrtvolně tichých nedělních obědů na ni již bylo prostě příliš.

A kdo ví? Třeba Andrew L'Auberget změnil po osudné lekci plavání přístup a začal lézt Portii ve dvanácti či třinácti letech do postele. Portia byla koneckonců pohlednější než Lis.

Bývaly doby, kdy by tato myšlenka připadala Lis jako holé šilenství a trestuhodný hřích. Šilenství však od té doby pevně zakořenilo přímo na Lisině dvorku, a pokud si Lis vzala z oné bouřlivé noci - obě sestry začaly pro tragédii bezděky používat tento eufemistický název - nějaké ponaučení, pak to byla skutečnost, že na světě existují pouze dva skutečné hříchy: lži a jejich ochotné přijímání.

Na dnešním slyšení se měl objevit i Trenton Heck. O Owenův případ se ovšem nezajímal pouze proto, že chtěl být svědkem konečného vítězství spravedlnosti. Doktor Ronald Adler totiž ještě před svým odvoláním z funkce ředitele marsdenské nemocnice Státním ústavem duševního zdraví odepřel Heckovi vyplacení odměny, na niž si Heck činil nárok. Adlerův nástupce navíc nenalezl žádný morální, natožpak právní důvod, proč by měl Heckovi vyplácet peníze, které mu Adler vůbec neměl právo přislíbit. Heck tedy v návalu zoufalství neochotně zažaloval Owena za to, že ho střelil do zad.

Pojišťovna odmítla za tento trestný čin zaplatit a Heck se zděšením zjistil, že žaloba na Owena znamená v konečném důsledku i žalobu na Lis. Okamžitě se tedy nabídl, že žalobu stáhne, ale Lis mu sdělila, že pokud si někdo zaslouží profitovat z této tragédie, pak je to on, a i přes rozhořčené námitky advokáta vypsala Heckovi šek na daleko vyšší částku, než jakou původně žádal.

Lis si uvědomovala, že neexistuje důvod, proč by ona a Trenton Heck měli pocítovat jakoukoliv vzájemnou spřízněnost, avšak v některých ohledech se nemohla zbavit dojmu, že oba stojí na jedné lodi. Když ji však Heck pozval minulý týden na večeři, i přesto jeho nabídku odmítla. Faktem bylo, že Heck potřeboval ve svém životě i něco jiného než karavan a psa, ale Lis pochybovala, že by mu to mohla nabídnout právě ona.

Jedním z lidí, kteří se vynesení rozsudku neměli zúčastnit, byl Michael Hrubek.

Na základě pacientovy plaché žádosti navštívila Lis Michaela na Den díkůvzdání ve státní psychiatrické léčebně ve Framingtonu, kde byl Michael opětovně svěřen do péče Richarda Kohlera. Zprvu byl nevrlý, že mu Lis jako boží vyslanec odmítla vzít život výměnou za život některého prezidenta z devatenáctého století. Nakonec však podle všeho dospěl k závěru, že záchrana jejího života z jeho rukou byla součástí komplikované nebeské úmluvy, které rozuměl pouze on, a smířil se s představou, že na tomto světě ještě nějaký čas setrvá.

Také na Michaela čekalo soudní přeličení - za vraždu spoluvězně při útěku z Marsdenu. Důkazy ovšem silně nasvědčovaly verzi, že smrt tohoto pacienta byla skutečně sebevraždou, a případ nebyl odložen pouze proto, že si Michael svým útekem udělal bláznův z nemocničního personálu i policie. Michaelův advokát Lis ujistil, že jeho klient bude po skončení procesu mnohem populárnější než státní zástupce, který - jak jízlivě konstatoval přinejmenším jeden novinový úvodník - by se měl starat o důležitější věci než o smrt několikánásobného vraha Bobbyho Raye Callaghana. Byla zde však další obvinění. Krádež automobilu, vloupání, útok a promyšlené uvěznění dvou nešťastných policistů z Gundersonu v kufru služebního auta - jeden ze strážců zákona přitom navíc utrpěl mimořádně bolestivou zlomeninu zápěstí. Pachatelem těchto trestných činů byl skutečně Michael. Přesto se podle svého advokáta nemusel obávat vězení. Stačí prý, aby pověděl soudci pravdu - že prostě jen prchal před agenty od Pinkertona, kteří jej pronásledovali za vraždu Abrahama Lincolna -, a bude z vazby zpátky v nemocničním pokoji, než bys řekl švec.

Michael Hrubek byl čítankovým příkladem využití historie ve vlastní prospěch.

Lis si nyní oblékla kabát a zavolala na Portii, že je čas vyrazit. Obě sestry si vzaly vlastní auto, neboť Lis se chtěla po slyšení ještě zastavit na hodinku či dvě ve Framingtonu.

Ode Dne díkůvzdání byla v nemocnici ještě několikrát. Pohled na Michaela v ní stále probouzel jistou ostražitost, ale brzy zjistila, že když sedí naproti Michaelovi - někdy za přítomnosti Richarda Kohlera, jindy nikoliv -, cítí z jeho

společnosti jakousi nevýslovnou radost. Kdykoliv vstoupila do pokoje, vzal ji Michael za ruku s jemností a úctou, která ji někdy téměř dohnala k slzám. Moc ráda by pochopila nesmírně spleť jeho emocí. Moc ráda by chápala, proč podstoupil tak trnitou pout', aby zachránil právě ji, a proč ji jeho tažení - přestože vyvěralo z čirého šílenství - tolik dojalo.

Na tyto otázky však Lis Atchesonová nikdy nemohla dostat odpověď, a tak se spokojila s tím, že spolu oba jednoduše seděli v salonku s výhledem na zasněžená pole, popíjeli kávu a minerálku z plastických pohárků a hovořili o dojnících, stavu americké politiky nebo nespavosti, kterou - jak se zdálo - trpěli oba dva.

Michael si vždy s tančícíma očima pozorně vyslechl, co měla na srdci, pak se předklonil, někdy se dotkl jejího ramena, aby podtrhl význam svých slov, a nabídl jí vlastní pohled na věc. Ten byl někdy osvětlený a jindy pošetilý, ale Michael ho vždy pronášel tak, jako by jí sděloval nezvratné boží pravdy.

A kdo ví, napadlo někdy Lis, že jí je opravdu nesdělují?